

Editori / Edited by:
Lorin Constantin Niculae, Anca-Ioana Călugărescu, Silvia-Ioana Niculae

Dincolo de perimetru

12 practici complementare pentru o
arhitectură a sustenabilității

Beyond the Perimeter

12 Complementary Practices for an
Architecture of Sustainability

Editura universitară „Ion Mincu”, București
2025

Coordonator carte / **Book coordinator**: Silvia-Ioana Niculae
Editori / **Edited by**: Lorin Constantin Niculae, Silvia-Ioana Niculae, Anca-Ioana Călugărescu
Direcție artistică și tehnoredactare / **Art direction and technical editor**: Nichita Herăscu
Asistent grafică și tehnoredactare / **Graphic design and typesetting assistant**: Daria Ioana Stănuică
Design copertă / **Cover design**: Nichita Herăscu
Ilustratoare / **Illustrator**: Daria Ioana Ruță
Traduceri, corectură traduceri / **Translation, translation proofreading**: Olga Niculae, Corina Staicu, Lia Andreea Nicolescu
Asistent traduceri / **Translation assistant**: Beatrice Tănase
Corectură text în limba română / **Romanian text proofreading**: Stanca Tănăsescu
Editura Universitară „Ion Mincu”: Elena Dinu
Tipărit la / **Printed at**: Smart Print

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Dincolo de perimetru : 12 practici complementare pentru o arhitectură a sustenabilității = Beyond the perimeter : 12 complementary practices for an architecture of sustainability /
ed. = edited by: Lorin Constantin Niculae, Anca-Ioana Călugărescu, Silvia-Ioana Niculae. - București : Editura Universitară „Ion Mincu”, 2025

ISBN 978-606-638-421-6

- I. Niculae, Lorin Constantin (ed.)
- II. Călugărescu, Anca-Ioana (ed.)
- III. Niculae, Silvia-Ioana (ed.)

72

Lucrarea de față reprezintă strict punctele de vedere ale autorilor. Responsabilitatea lucrării le revine în întregime autorilor, atât în ceea ce privește conținutul, cât și forma.
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă prin orice mijloace de natură electronică, mecanice, de copiere, înregistrare sau alte forme fără permisiunea scrisă a autorilor și a editurii.

The present work strictly represents the authors' viewpoints. The authors bear full responsibility for the work, both in terms of content and form.
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted by any electronic, mechanical, photocopying, recording, or other means without the written permission of the authors and the publisher.

Concepția, grafica și tehnoredactarea acestei publicații este realizată de Asociația ArhiPera. Proiectul este susținut de Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” și Ordinul Arhitecților din România, din timbrul de arhitectură, și de The King's Foundation.

The conception, graphics and technical editing of this publication is created by ArhiPera Association. This project is supported by 'Ion Mincu' University of Architecture and Urban Planning and the Romanian Order of Architects, from the architectural stamp duty, and by The King's Foundation.

Proiect susținut de / **Project supported by**:

ORDINUL
ARHITECȚILOR
DIN ROMÂNIA

*Pentru toate persoanele remarcabile,
care continuă călătoria grijii colective prin
proiectarea de arhitectură*

*For all the remarkable people who keep
on going on the journey of collective care
through architectural projects*

CUPRINS / TABLE OF CONTENTS

1	TABĂRĂ DE VARĂ ȘI ȘANTIER EXPERIMENTAL PENTRU STUDENȚII UAUIM, COMUNA CHIOJDU / SUMMER CAMP AND EXPERIMENTAL CONSTRUCTION WORKSHOP FOR IMUAU STUDENTS, CHIOJDU COMMUNE	16
	RĂSPUNSURI ÎN FLUXUL PEDAGOGIC. IDEAȚII ȘI REDACTĂRI / RESPONSES WITHIN THE PEDAGOGICAL FLOW. IDEATION AND COMPILATION	28
2	DE CE SĂ NU ÎNVĂȚĂM ARHITECTURA CU MÂINILE NOASTRE? / WHY NOT LEARN ARCHITECTURE WITH OUR OWN HANDS?	44
	CENTRU DE ARHEOLOGIE ȘI MUZEU EXPERIMENTAL ÎN CADRUL UNEI AȘEZĂRI GUMELNIȚENE, LA MĂGURICE, VITĂNEȘTI, TELEORMAN / ARCHAEOLOGY CENTER AND EXPERIMENTAL MUSEUM WITHIN A GUMELNIȚA SETTLEMENT AT MAGURICE, VITĂNEȘTI, TELEORMAN	60
3	ARHITECTURI FLUIDE: APĂ, COD ȘI INFRASTRUCTURI ALE GRIJII / LIQUID ARCHITECTURES: WATER, CODE, AND INFRASTRUCTURES OF CARE	80
	SPAȚII REZIDUALE. ÎNTRE ORAȘ ȘI DUNĂRE ÎN EPOCA POST-INDUSTRIALĂ / RESIDUAL SPACES. BETWEEN THE CITY AND THE DANUBE IN THE POST-INDUSTRIAL ERA	110
4	PIEȚELE DIN TRIPOLI: SPAȚIUL URBAN CA INFRASTRUCTURĂ A REZILIENȚEI / TRIPOLI'S MARKETS URBAN SPACE AS INFRASTRUCTURE OF RESILIENCE	128
	ODORHEIU SECUIESC - CENTRU DE EDUCARE ȘI INOVARE ÎN ARTA POPULARĂ SECUIASCĂ ȘI ÎN MEȘTERȘUGURILE TRADIȚIONALE / ODORHEIU SECUIESC CENTER FOR EDUCATION AND INNOVATION IN SZEKLER FOLK ART AND TRADITIONAL CRAFTS	146
5	DRUMUL TABEREI 2030	166
	HORTUS LIBRIS: BIBLIOTECA DE CARTIER DIN GRĂDINA URBANĂ, CARTIERUL DRUMUL TABEREI / HORTUS LIBRIS: A NEIGHBOURHOOD LIBRARY IN THE URBAN GARDEN, DRUMUL TABEREI	226
6	DE LA FRAGILITATE LA FUNCȚIONALITATE: RENOVAREA CENTRELOR DE ÎNVĂȚARE PENTRU ADOLESCENȚII ROHINGYA / FROM FRAGILITY TO FUNCTIONALITY: RENOVATION OF LEARNING CENTERS FOR ROHINGYA ADOLESCENTS	244
	CENTRU DE INOVARE ȘI CERCETARE ÎN MEȘTERȘUGURI TRADIȚIONALE / CENTER FOR INNOVATION AND RESEARCH IN TRADITIONAL CRAFTS	258

7	CASA CARE RESPIRĂ: CUNOAȘTEREA INDIGENĂ ȘI ARHITECTURA REPARAȚIEI / THE HOUSE THAT BREATHES: INDIGENOUS KNOWLEDGE AND THE ARCHITECTURE OF REPAIR.....	280
----------	---	-----

	ȘCOALA DE VARĂ LIMANU 2024 – PATRIMONIUL MULTICULTURAL LA LIMITĂ / LIMANU SUMMER SCHOOL 2024 – MULTICULTURAL HERITAGE AT THE EDGE	300
--	---	-----

8	DIVERSITĂȚI RURALE: NOI CONFIGURAȚII SOCIALE ÎN FAȚA ÎNCĂLZIRII GLOBALE ȘI A SĂRĂCIEI MULTIDIMENSIONALE / RURAL DIVERSITIES: NEW SOCIAL CONFIGURATIONS FACING GLOBAL WARMING AND MULTIDIMENSIONAL POVERTY	316
----------	---	-----

	CENTRU MULTIFUNCȚIONAL DE ARTE PERFORMATIVE, BERZEI 21 / MULTIFUNCTIONAL PERFORMING ARTS CENTRE, BERZEI 21	352
--	--	-----

9	RECONFIGURAREA „VENETIEI ORIENTULUI”. O ABORDARE A URBANISMULUI RESTAURATIV PRIN VR/AI ÎN ALAPPUZHA / RE-ENVISIONING THE VENICE OF THE EAST. A VR/AI-DRIVEN APPROACH TO RESTORATIVE URBANISM IN ALAPPUZHA	370
----------	---	-----

10	CONTURÂND ORAȘUL BRUXELLES ÎMPREUNĂ / MAKING BRUSSELS TOGETHER.	404
-----------	--	-----

	A LOCUI ÎMPREUNĂ, LA ÎNĂLȚIME / LIVING TOGETHER, AT HEIGHT	414
--	--	-----

11	SCHIȚÂND ÎN CĂUTAREA UNUI SPAȚIU PUBLIC JUST / SKETCHING IN SEARCH FOR JUST PUBLIC REALM	446
-----------	--	-----

12	358 + 7 ZILE LA CHIOJDU / 358 + 7 DAYS IN CHIOJDU.....	476
-----------	--	-----

	CUVÂNT DE ÎNCHEIERE / AFTERTHOUGHT	600
--	--	-----

INTRODUCERE

INTRODUCTION

Lorin Niculae

Dincolo de perimetru: 12 practici complementare pentru o arhitectură a sustenabilității

Lorin Niculae

Acest volum continuă cartea publicată anul trecut, *Dincolo de perimetru: 12 pedagogii complementare pentru o arhitectură a sustenabilității*. Dacă atunci accentul cădea pe pedagogii – pe felurile în care putem învăța și transmite sustenabilitatea – acum atenția se mută asupra practicilor, inclusiv asupra modului în care pedagogia este aplicată în educație. De la a gândi educația și practica, trecem la a educa și construi. Este vorba despre o continuitate firească, necesară, așa spune. Practicile de care vorbim aici prelungesc și întruchipează pedagogiile din arhitectură.

Practicile ca gesturi de viață

Când spunem „practică” în arhitectura sustenabilității, nu ne referim doar la proiecte mari, validate de instituții și premiate de juri. Practica reprezintă considerabil mai mult decât proiectele randate frumos, eventual direct în software A.I. și validate în reviste glossy; practica reprezintă acțiunile mici, zilnice: cum așezi casa spre soare ca să nu mai plătești facturi uriașe, cum strângi apa de ploaie într-un butoi pentru a uda grădina, cum dai o viață nouă unei scânduri sau cum desenezi un loc unde vecinii chiar vor veni să se întâlnească. Practica este și o formă de prietenie: între arhitect și locuitor, între natură și cultură, între trecut și viitor. Par lucruri mărunte, dar sunt pline de sens pentru că, din astfel de prietenii, se naște o înțelegere diferită a arhitecturii, nu ca reflectarea deformată a unui ego infatuat, demiurgic și paradoxal, ci creatoare de sens pentru loc, pentru comunități și, nu în ultimul rând, pentru arhitectul care, cu practica lui, le susține pe ambele.

Practici pedagogice

Aplicarea pedagogiei în educație ar putea părea un proces obligatoriu, numai că rareori relația este una directă. Între știința și practica educației, adică pedagogia, și procesul de formare al unui student, adică educația sa, există de multe ori rupturi și discontinuități. Modul în care conținuturile sunt transferate studenților este responsabil de crearea unor aptitudini efective și a unor competențe ce vor trebui, în mod firesc, să treacă examenul realității, în practica profesională viitorilor absolvenți. În plus, experimentarea pedagogiei la nivel practic poate fi o bună completare a aptitudinilor tinerelor cadre didactice. Nu în ultimul rând, confruntarea pedagogiei cu practica poate evidenția limitările acesteia, deficiențele sau lipsurile cu o pregnanță mult mai mare decât doar prin evaluarea unor modele teoretice.

Imperativul sustenabilității

De ce e nevoie acum, mai mult ca oricând, de practici sustenabile? Pentru că *timpul nu mai are răbdare*, ca să-l parafrzez pe Marin Preda. Sectorul construcțiilor este responsabil de aproape 40% din emisiile globale de carbon, după unele măsurători și statistici, în strânsă competiție cu transportul auto și naval. Orașele consumă

Beyond Perimeter: 12 Complementary Practices for an Architecture of Sustainability

Lorin Niculae, tr. Olga Niculae

This volume continues the path opened by last year's published book, *Beyond the Perimeter: 12 Complementary Pedagogies for an Architecture of Sustainability*. If at that time, the focus was on how sustainability can be taught and passed on, now the attention turns towards practice, on the manner in which pedagogy is applied within education. We move from conceptualizing education and practice to actively educating and building. This is a continuity that feels necessary, I would affirm. The practices described here embody and extend architectural pedagogies.

Practices as Gestures of Life

By "practice" we do not mean only large projects, award winning or acknowledged by institutions. It does not necessarily translate to mesmerising renderings, probably made with the help of A.I. and validated by glossy magazine spreads. Practice is much rather found in the small actions: turning a house toward the sun so heating bills shrink, collecting rainwater in a container to water the plants, giving a new purpose to a timber plank or sketching a special common space where neighbours will actually meet and talk. Practice is also a form of friendship: between architect and inhabitant, between nature and culture, between memory and future. These things may seem minor, but they carry weight. From such "friendships", a different understanding of architecture appears, not as an inflated mirror of the ego, demiurgical and paradoxical, but as a way of creating meaning to places, to communities and even to the architect's own role of supporting both.

Pedagogical Practices

The link between pedagogy and education may seem obvious, but in reality, is fragile. Between the theory and practice of education, meaning, pedagogy, and the process of the actual formation of a student, meaning their education, there are always gaps or discontinuities. What matters the most is how knowledge is transferred, because this movement is responsible for the creation of said aptitudes and skills within the professional career of graduates that have to withstand the test of reality. Moreover, testing pedagogy in real situations sharpens craft, especially in the case of young teachers. Practice confronts theory with its limits, weaknesses and shortcomings more directly than any model or diagram could ever do.

The Imperative of Sustainability

Why insist on sustainable practices now more than ever? Because, to paraphrase Marin Preda, *time has no more patience*. Based on statistics and measurements, the construction sector accounts for nearly 40% of global carbon emissions, in close competition with the naval and automobile transportation industry. Cities swallow resources, destroying the environment in the exploitation perimeters and produce, in exchange, mountains of waste. Now, sustainability is not an elegant

resursele planetei, devastând mediul în zonele de exploatare și producând, în schimb, munți de deșeuri. Acum, sustenabilitatea nu mai e doar o rochie elegantă, din catifea verde, croită cu talent pentru Elisabeta Báthory, nu e lux și, cu atât mai puțin, marketing: este, simplu spus, condiția noastră de supraviețuire sau, dacă vrem să fim siguri că nu greșim, condiția de supraviețuire a copiilor noștri, a nenăscuților încă nepoți și strănepoți.

Dubla măsură: între realitate și marketing

Aici se ascunde marea farsă a prezentului: dubla măsură. Zgârie-nori de sticlă, care cer climatizare perpetuă, se declară „verzi” pentru că au câteva panouri fotovoltaice pe acoperiș. Ansambluri ce devorează hectare de teren agricol sunt prezentate drept „eco” pentru că au integrat două piste de biciclete.

Practicile de greenwashing abundă și sunt intens mediatizate sub eticheta arhitecturii sustenabile încât a devenit foarte dificil să distingi eroul de fantomă. De fapt, normele de proiectare actuale împing gândirea pe acest făgaș pernicios. Pentru a corespunde exigențelor NZEB, o casă poate fi echipată cu câteva gadgeturi cum ar fi panouri fotovoltaice, panouri de căldură și pompe de căldură. Altfel spus, dacă ai bani să cumperi echipamente, ești verde. Dacă ai bani să plătești actori, firme de PR și să tipărești broșuri, te înfățișezi privirilor ca o corporație muncită permanent de grija sustenabilității și degrabă râvnitoare în a o implementa.

Sustenabilitatea nu se reduce la tehnologii scumpe și obiecte spectaculoase. Ea înseamnă eficiență, simplitate, responsabilitate, iar tot restul e spectacol de PR. Știți răspunsul la ghicitoarea populară de ce un crocodil e mai mult lung decât verde? „Pentru că e verde doar pe o parte, dar e lung pe ambele părți.” Așa arată multe proiecte contemporane care se declară „sustenabile”: verzi doar pe terasă, dar lungi, costisitoare și devoratoare de resurse pe toate celelalte părți.

Dincolo de perimetru

A merge „dincolo de perimetru” înseamnă a înțelege că arhitectura nu se limitează la conturul parcelei sau la estetica unui obiect construit. Practicile sustenabile se extind către întregul ecosistem de relații: resurse, oameni, apartenență, memorie, viitor.

O casă sustenabilă se observă prin felul în care respiră odată cu locul. E casa care își ia răcoarea din umbra unui dud și nu dintr-un aparat de aer condiționat, care își regăsește identitatea în pământul de sub ea și nu în sticla importată din trei continente.

Dincolo de perimetru, arhitectura încetează să fie un desen frumos și devine povestea unui mod de a trăi. Iar dacă avem curajul s-o privim așa, descoperim că pragurile, gardurile, pereții transcend funcția lor de delimitări și devin pretexte pentru a dialoga cu un loc și cu o comunitate, cu încredere pentru un viitor asumat împreună.

gown anymore, made out of green velvet and sewn carefully for Elisabeta Báthory, it's not a luxury, not to mention, a marketing scheme: it is, in not so many words, our survival condition or, if you want to secure the fact that we're not wrong, the survival condition of our children, of the unborn grandchildren and great-grandchildren.

The Double Standard: Between Reality and Marketing

Here lies the great hoax of today's world: the double standard. Glass towers dependent on permanent air conditioning call themselves "green" because of a few PV panels on their rooftops. Housing estates built over hectares of agricultural land are branded as "eco" because they have two bike lanes.

Greenwashing has become so pervasive that genuine efforts and staged performances are hard to tell apart. Present day regulations themselves encourage this drift: to be NZEB-compliant, a house can be equipped with a few gadgets such as, solar panels, heat pumps and photovoltaic arrays. In other words, if you can afford the equipment, you are "green." If you can afford PR firms and print glossy brochures, you appear to the world as a corporation devoted to sustainability and eager to implement it.

But sustainability is not gadgets. It does not reduce itself to spectacular objects and expensive technologies. It is efficiency, simplicity, responsibility. Everything else is PR theatre. The old riddle still fits: why is the crocodile longer than greener? *"Because it is green only on one side, but long on both."* Many "sustainable" contemporary projects are the same: green only on the terrace, but long, costly and resource-hungry on all other sides.

Beyond the Perimeter

To go "beyond the perimeter" means to see that architecture does not stop at the site's boundary line or at the aesthetic of a built object. Sustainable practice extends into the whole ecosystem of relations: resources, people, ownership, memory, future.

A sustainable house is measured by how it breathes with its environment. It is the house cooled by the shade of a mulberry tree, not by imported air-conditioning units, a building that finds its identity in the soil beneath it, not in its glass façade shipped from three continents.

Beyond the perimeter, architecture is no longer a beautiful drawing on paper but it becomes the story of a way of living. If we build the courage to look at it this way, we discover that the thresholds, fences, walls transcend their function of enclosures and become pleas for a dialogue with a certain place and community, with the trust of creating a future together.

Acest volum este un manifest, o invitație la acțiune; nu este manual tehnic și nici catalog de bune practici. Cele 12 practici prezentate aici arată că sustenabilitatea nu este concept abstract integrat în pedagogie doar dintr-un conformism cameleonic, ci mod de educație, de viață și de construire împreună.

Dacă volumul anterior invita la reflecție și orientare, acesta invită la gest și acțiune directă. Nu mai e suficient să vorbim despre sustenabilitate: trebuie să o asumăm și să o și practicăm. Nu mai putem accepta dubla măsură: să numim „verde” ceea ce poluează și să aplaudăm clădiri-spectacol ce ignoră realitatea climatică.

Adevărata arhitectură a viitorului nu va fi cea mai înaltă sau mai strălucitoare, ci mai responsabilă: aceea care susține viața, respectă locurile și redă comunităților puterea de a construi, dar și dorința de a o face.

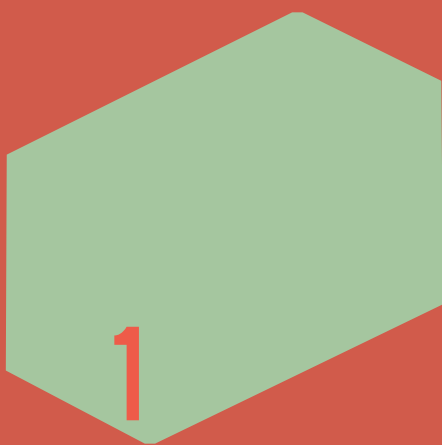
Dincolo de perimetru, arhitectura își redescoperă sensul: *acela de a fi în serviciul vieții.*

This volume is not a manual or a catalogue of solutions. It is a manifesto, an invitation to act. The twelve practices gathered here show that sustainability is not an abstract concept inserted into pedagogy for the sake of fashion, but a way of teaching, living and building together.

If the first book called for reflection and direction, this volume demands gesture and action. Words are no longer enough. Sustainability must be undertaken and practiced. We cannot accept the double standard anymore: describing "green" what pollutes and applauding show-worthy buildings that ignore the climatic reality we are in.

The true architecture of the future will not be the tallest, nor the most dazzling, but the most responsible: the one that sustains life, respects places and returns to communities both the power and the desire to build.

Beyond the perimeter, architecture rediscovers its meaning: *to be in the service of life.*

TABĂRĂ DE VARĂ ȘI ȘANTIER EXPERIMENTAL PENTRU STUDENȚII UAUIM, COMUNA CHIOJDU

SUMMER CAMP AND EXPERIMENTAL CONSTRUCTION WORKSHOP FOR IMUAU STUDENTS, CHIOJDU COMMUNE

Lorin Niculae

Proiect curricular, anul II, Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM), Facultatea de Arhitectură

Curricular Project, Second Year, “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism (IMUAU), Faculty of Architecture

Tabără de vară și șantier experimental pentru studenții UAUIM, comuna Chiojdu

Lorin Niculae

Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” București (UAUIM)

Departamentul Bazele Proiectării

An universitar 2025-2026, An II, Semestrul 3

Nr. Credite: 4

Perioada desfășurare: 6 săptămâni

Evaluare proiecte: în atelier

Temă: „Tabără de vară și șantier experimental pentru studenții UAUIM, comuna Chiojdu, jud. Buzău”

Argument:

Străbătând satele românești, nu poți să nu observi cu tristețe cum gospodăriile vechi, pe care le-am desenat cu atâta râvnă în Muzeul Satului, se ruinează inexorabil. Odată cu ele, dispare o tradiție de câteva secole de folosire a materialelor locului, dispar meșteșugurile tradiționale, dispare înțelegerea plină de modestie a relației cu mediul. Locul acestora este luat de semețe „vile” rurale etajate, înghesuite unele într-altele, cu fațadele placate cu polistiren, balustrade de inox sau cu baluștri din ciment, ale căror ferestre cu tâmplăria din PVC prelungesc somnul de dimineață, zădărniciind eforturile cocoșului de a risipi bezna. În mediul rural, profesia arhitectului este foarte puțin cunoscută, iar oamenii, obișnuiți să construiască singuri, dar dezobișnuiți să perpetueze modele tradiționale rafinate de sute de ani de oglindire a frumosului în funcțiunile precise ale gospodăriei, nu înțeleg motivul pentru care ar trebui să discute cu un profesionist pentru lucrări de construire în ograda proprie. Poate că din acest motiv nici arhitecții nu își deschid birouri la sate, preferând orașele mult mai înlesnite și lăsând mediul construit rural în voia unei aculturații tehnologice ireversibile. Mai mult decât atât, mediul rural românesc este unul sărac în raport cu orașele și mulți săteni nici nu ar putea beneficia de serviciile unor arhitecți, dacă ar trebui să plătească pentru acestea, fiind de datoria reprezentanților autorităților locale să creeze cadrul economic, cultural și social capabil să genereze proiecte sustenabile, economice și frumoase.

De aceea, tema propune crearea unei punți între resursa de creativitate și educație a UAUIM și comunitățile rurale, prin căutarea unui răspuns arhitectural adecvat nevoilor de dezvoltare ale satului contemporan, bazat pe înțelegerea, asumarea și interpretarea identității culturale locale. În același timp, înțelegerea materialității, a relațiilor dintre spațiu arhitectural și material reprezintă una dintre componentele principale ale temei.

Summer Camp and Experimental Construction Workshop for IMUAU Students, Chiojdu Commune

Lorin Niculae

"Ion Mincu" University of Architecture and Urbanism, Bucharest (IMUAU)

Department of Architectural Design Basics

Academic Year 2025–2026, 2nd Year, Semester 3

Credits: 4

Duration: 6 weeks

Project Evaluation: in studio

Theme: "Summer Camp and Experimental Construction Workshop for IMUAU Students, Chiojdu Commune, Buzău County"

Argument:

When travelling through Romanian villages, one cannot help but sadly notice how the old homesteads—those we once drew so passionately at the Village Museum—are inexorably falling into ruin. Along with them, disappear centuries-old traditions of using local materials, traditional crafts, and a humble understanding of the relationship between people and their environment. In their place rise ostentatious multi-story and crowded together, rural "villas", with façades clad in polystyrene, stainless-steel railings, and cement balusters, whose PVC windows prolong morning sleep, despite the rooster's effort to scatter the darkness. In rural areas, the architect's profession is scarcely known, and people—accustomed to building with their own hands but no longer able to reproduce the refined traditional models that mirrored beauty through the precise functions of the household—see no reason to consult a professional for constructing their own property. Perhaps for this reason, few architects open offices in rural areas, preferring the easier life of the cities and leaving the rural built environment to drift toward irreversible technological acculturation. Moreover, the Romanian countryside is economically poorer than the cities, and many villagers could not afford architectural services even if they wanted to; it is therefore the duty of local authorities to create the economic, cultural, and social framework capable of generating sustainable, economical, and beautiful projects.

Therefore, the theme proposes to build a bridge between UAUIM's educational and creative resources and rural communities, by seeking an architectural response tailored to the developmental needs of the contemporary village, based on understanding, accountability and interpreting local cultural identity. At the same time, understanding materiality and the relationship between architectural space and material form one of the central components of the assignment.

Obiective:

Prin studiul primei teme ne propunem să atingem în cadrul atelierului trei obiective, în concordanță cu obiectivele majore ale temei comune întregului an:

1. *Înțelegerea modului în care o anumită identitate culturală locală influențează și definește arhitectura locului.* Satul, cu specificul său, modelează atât spațiul public, cât și spațiul experienței domestice, iar cultura comunității mediază tranziția dintre public și privat.

2. *Aprofundarea noțiunii de construcție prin analiză fenomenologică.* Vom înțelege felul în care un anumit tip de spațiu generează o anumită utilizare; în același timp, vom analiza felul în care o configurare spațială particulară este expresia unei anumite nevoi. Vom vedea și vom desena construcții reprezentative ale satului, înțelegând valoarea lor de utilizare, conformarea spațial-volumetrică, expresia plastică și, nu în ultimul rând, poetica spațială. În același timp, vom observa nu doar ceea ce este, dar și ce anume face spațiul arhitectural și vom realiza un inventar al activităților pe care acesta le poate integra. Vom da atenție porții și pragului, relației orizontale a încăperilor cu grădina de flori, cu puțul de apă, cu banca pentru privit ulița, cu anexele. Totodată, succesiunea verticală a pivniței, camerelor și podului va da seama despre poziția omului pe pământ, cu picioarele în noroi și capul în nori.

3. *Observarea atentă a utilizării materialelor și tehnologiilor locului, precum și înțelegerea modului prin care acestea generează expresia plastică a arhitecturii.* Materialitatea construcțiilor pe care le vom analiza va constitui reperul pentru propunerea de arhitectură.

Conținutul studiului:

În cadrul acestui exercițiu, studenții sunt invitați să descopere și să analizeze critic orientarea optimă a clădirilor existente față de punctele cardinale, tipologia acoperirilor, relația public-privat, decorațiile și simbolurile, materialele utilizate și relațiile dintre ele. Concluziile analizei privitoare la identitatea arhitecturală locală vor sta la baza gândirii spațialității, materialității și semnificației proiectului de arhitectură.

Acesta va avea suprafața desfășurată de cca 50-200mp și va reflecta înțelegerea rezultatelor fazei anterioare de studiu. Proiectul poate să aibă în vedere oricare dintre funcțiunile evidențiate în master-plan. Fiecare student va alege un edificabil unic.

Proiectul se va desfășura în satul Chiojdu și va conține, obligatoriu, două faze:

1. Analiza, 2 săptămâni

Studenții vor explora satul, reperele sale, tipologiile funcționale, moștenirea trecutului, identitatea culturală locală. Vor identifica materialele folosite la construcțiile existente, precum și tehnologiile locale de punere în operă a acestora. Prin proiect, studenții vor propune o arhitectură a cărei logică structurală și estetică vor fi o consecință a tipologiei adoptate și materialelor folosite, în contextul cultural

Objectives:

Through this first study, we aim to achieve in the design studio three objectives aligned with the overall objectives of the common theme for the entire academic year:

1. *Understanding how a specific local cultural identity influences and defines the architecture of a place.* The village, with its particular character, shapes both public space and the domestic sphere, while the community's culture mediates the transition between the two.

2. *Deepening the notion of construction through phenomenological analysis.* We will examine how a particular type of space generates specific uses; at the same time, we will analyse how a given spatial configuration expresses certain needs. We will observe and draw representative buildings of the village, understanding their functional value, spatial-volumetric configuration, plastic expression, and, last but not least, their spatial poetics. We will observe not only what space is, but also how exactly the architectural space acts in the lives of the people it accompanies, and we will make an inventory of the activities it can accommodate. Attention will be paid to the gate and the threshold, the horizontal relationship between rooms and the flower garden, the well, the bench for watching the street, and the annexes. Likewise, the vertical succession of cellar, rooms, and attic will reflect people's position on earth: with their feet in the mud and their heads in the clouds.

3. *Careful observation of local materials and building technologies, and understanding how they generate the architectural expression.* The materiality of the constructions we analyse will serve as reference for the architectural proposal.

Content of the study:

In this exercise, students are invited to critically discover and analyse the optimal orientation of existing buildings relative to cardinal points, roof typologies, the relationship between public and private spaces, decorative motifs and symbols, materials used, and their interrelations. The conclusions regarding local architectural identity will form the basis for thinking about the spatiality, materiality and meaning of the architectural project.

The project will have a built area of approximately 50–200 m² and will reflect the understanding gained in the previous phase of study. It may address any of the functions outlined in the master plan. Each student will choose a unique plot.

The project will be carried out in Chiojdu village and will include two mandatory phases:

1. Analysis (2 weeks):

Students will explore the village, its landmarks, functional typologies, heritage and local cultural identity. They will identify the materials used in existing buildings and the local techniques of working with them. Through their project, students will propose an architecture whose structural and aesthetic logic stems from

analizat. Se vor utiliza materiale locale care pot fi transformate de meșteșugari în ansambluri inteligente, capabile să ofere un răspuns adecvat factorilor de mediu. Studenții sunt invitați să inoveze, atât la nivel de program, cât și la nivelul limbajului arhitectural utilizat. Ne propunem să practicăm o arhitectură contemporană, a acestui timp, și nu să copiem arhitectura existentă.

2.Proiectul, 4 săptămâni

Pe master-planul primit, fiecare student va proiecta o funcțiune aferentă taberei de vară pentru studenți UAUM. Aceasta poate fi permanentă (bungalourile, sala multifuncțională) sau experimentală / temporară (agora, spațiile de loisir). Construcția nou proiectată va reflecta nu doar nevoile contemporane de utilizare a spațiului, ci și bogăția istoriei și tradițiilor locale, decantată într-un limbaj poetic, bazat pe armonie, proporție, ritm. Ea trebuie să se insereze în cadrul arhitectural existent fără emfază, în armonie cu locul, evitând mimetizarea trecutului. Toate construcțiile vor fi monomaterial și se va folosi lemnul natural, sub formă de grinzi, dulapi, scândură, șipci, șindrile etc.

Proiectele vor fi inovative și experimentale, fiind gândite de studenții arhitecți pentru ei înșiși.

Tema de proiectare

Suprafețe luate în considerare pentru cca 65 de studenți + 8 tutori și personal administrativ prezenți simultan:

Nr. crt.	Funcțiune clădire	Suprafață construită maximă (mp)	Nr. clădiri de același fel	Suprafață totală (mp)	Observații
1	Pavilion administrativ	100	1	100	
2	Sală de mese + terase deschise ample	150	1	100	
3	Bucătărie de vară comunitară, semideschisă	100	1	100	
4	Sală multifuncțională (inclusiv sport)	200-300	1	200-300	
5	Atelier + terase deschise ample	100	2	200	
6	Grup sanitar exterior	50	2	100	
7	Bungalouri 2 camere pentru 8 persoane	70	8	560	
8	Bungalouri tutori 4 persoane	40	2	80	
9	Precolectare deșeuri	70	1	70	

the adopted typology and materials, within the analysed cultural context. Local materials that can be transformed by craftsmen into intelligent assemblies, capable of responding appropriately to environmental factors, will be used. Students are encouraged to innovate, both in program and in architectural language. The aim is to practice a contemporary architecture of this time and not to copy existing examples.

2. Project (4 weeks):

Using the provided master plan, each student will design one of the functions associated with the summer camp for IMUAU students. It may be permanent (bungalows, multipurpose hall) or experimental / temporary (agora, leisure spaces). The new construction should reflect not only contemporary functional needs, but also the richness of local history and traditions, distilled into a poetic language of harmony, proportion and rhythm. It should integrate into the architectural context without ostentation, in harmony with the place, avoiding mimicry of the past. All constructions will be monomaterial, using natural wood in forms such as beams, planks, boards, shingles etc.

Projects will be innovative and experimental, designed by architecture students for themselves.

Design Theme

Estimated areas for approximately 65 students + 8 tutors and administrative staff present simultaneously:

No.	Function of the building	Maximum built surface (mp)	No. of same-typology buildings	Total surface (mp)	Notes
1	Administrative pavilion	100	1	100	
2	Dining Hall + Large open terraces	150	1	100	
3	Community Summer Kitchen, semi-open	100	1	100	
4	Multipurpose Hall (including sports)	200-300	1	200-300	
5	Workshop + large open terraces	100	2	200	
6	Outdoor Sanitary Group	50	2	100	
7	Bungalows with 2 rooms for 8 people	70	8	560	
8	Tutors` Bungalows for 4	40	2	80	
9	Waste Pre-Collection Area	70	1	70	

10	Tehnic	40	1	40	
11	Poartă, Împrejmuire	40	1	40	
12	Turn de observație a naturii	100	1	100	
13	Bibliotecă și club de lectură	100	1	100	
14	Alei, mobilier urban, punct de adunare, pasarele, deck-uri etc.				Toate amenajările necesare
15	Debarcader	60	1	60	
16	Pod	60	1	60	
17	Spații deschise loisir, volum 0	100	-	-	
18	Palestra	400	1	400	
19	Fântână	30	1	30	
20	Agora	200	1	200	

Redactare:

Predările intermediare și corecturile se vor desfășura pe baza machetelor de studiu, a eseurilor, documentărilor fotografice și a desenelor de observație.

Predarea:

1. Pentru faza 1 se va preda un caiet de studiu, format A3, conținând desene de observație, fotografii, hărți afective, schițe conceptuale în vederea interpretării sitului ales, identității culturale și materialelor locului.

Se va realiza în comun macheta unei porțiuni semnificative a satului care înglobează elementele principale de relief natural și antropic, precum și amplasamentul studiat, la scara 1:1000. Macheta se va realiza din lemn de balsa.

Se va realiza în comun macheta terenului studiat, cu master planul trasat pe machetă, cu respectarea curbilor de nivel, scara 1:100.

2. Pentru faza a doua se va preda o macheta structurală, din lemn de balsa, scara 1:100, însoțită de o planșă printată pe carton mousse, format 70x100cm, paginată în layout-ul pus la dispoziție de atelier, conținând piesele desenate ale proiectului:

-plan de situație, scara 1:500

- plan și secțiune caracteristică, scara 1:100

-perspective, scheme conceptuale, diagrame

Tehnica de redactare poate folosi și desenul tradițional ca manieră de reprezentare.

Evaluarea proiectelor se va face în cadrul fiecărei grupe.

10	Technical Area	40	1	40	
11	Gate, Fencing	40	1	40	
12	Nature Observation Tower	100	1	100	
13	Library and Reading Club	100	1	100	
14	Paths, Urban Furniture, Gathering Point, Footbridges, Decks etc.				All necessary arrangements
15	Wharf	60	1	60	
16	Bridge	60	1	60	
17	Open Leisure Spaces, volume 0	100	-	-	
18	Palestra	400	1	400	
19	Fountain	30	1	30	
20	Agora	200	1	200	

Drafting:

Intermediate submissions and critiques will be conducted based on study models, essays, photographic documentation and observational drawings.

Submission:

1. For Phase 1, a study booklet in A3 format will be submitted, containing observational drawings, photographs, affective maps and conceptual sketches for interpreting the chosen site, its cultural identity, and local materials.

A collective model will be built commonly, representing a significant portion of the village, including main natural and anthropic features and the studied site, at a 1:1000 scale, made of balsa wood.

Another collective model of the studied terrain will be made, with the master plan drawn on it, respecting contour lines, at a 1:100 scale.

2. For Phase 2, a structural model made of balsa wood at 1:100 scale will be submitted, accompanied by a printed board on foam cardboard, 70x100 cm, paginated in the layout provided by the studio, containing the project drawings:

- Site plan, 1:500 scale
- Plan and characteristic section, 1:100 scale
- Perspectives, conceptual schemes, diagrams

The drawing technique may also use traditional hand drawing as a means of representation.

Project evaluation will take place within each student group.

Întocmit / Prepared by: conf. dr. arh. Lorin Niculae, asist. drd. arh. Irina Scobiola,
asist. drd. arh. Andrei Vasilescu
Invitat / Guest: drd. arh. Ady Rădulescu

Bibliografie / Bibliography:

Bachelard, Gaston: *Casa din pivniță până în pod*, Secolul XX, nr. 1,2,3 /1999, pag. 124, trad. Irina Mavrodin, extras din "La poétique de l'espace", PUF, Paris, 1957
Butură, Valer: *Etnografia poporului român. Cultura materială*, Dacia, Cluj-Napoca, 1978
Cantacuzino, George Matei: Locuința românească, în: *Izvoare și popasuri*, Eminescu, București, 1977
Curinschi Vorona, Gheorghe: *Istoria arhitecturii în România*, Ed. Tehnică, București, 1981
Goagea Cosmina, Constantin Goagea, Ștefan Ghenciulescu, Cosmin Caciuc, editori: *Dincolo de oraș*, Ed. Universitară "Ion Mincu", București, 2013
Habraken, N.J.: *The Structure of the Ordinary*, Ed. Jonathan Teicher, MIT Press, Massachusetts, Londra, 2000
Hamdi, Nabeel: *The Placemaker's Guide to Building Community*, Earthscan, Londra, 2011
Ionescu, Grigore: *Arhitectura pe teritoriul României, de-a lungul veacurilor*, Ed. Academiei, București, 1982
Landry, Charles: *The Creative City. A Toolkit for Urban Innovators*, Earthscan, Londra, 2008
Murcutt, Glenn: *Thinking Drawing/ Working Drawing*, TOTO Shupapan, Tokyo, 2008
Moss, David; Gail Trechsel: *Samuel Mockbee and the Rural Studio: Community Architecture*, Birmingham Museum of Art, Birmingham, 2003
Norberg-Schulz, Christian: *Genius Loci. Towards a Phenomenology of Architecture*, Rizzoli, New York, 1980
Oppenheimer Dean, Andrea; Timothy Hursley: *Rural Studio. Samuel Mockbee and the architecture of decency*, Princeton Architectural Press, New York, 2002
Oppenheimer Dean, Andrea; Timothy Hursley: *Proceed and Be Bold. Rural Studio After Samuel Mockbee*, Princeton Architectural Press, New York, 2005
Pearson, John; Mark Robbins: *University- Community Design Partnerships*, Princeton Architectural Press, New York, 2002
Porterfield, Gerald A.; Kenneth B. Hall, Jr.: *A Concise Guide to Community Planning*, Library of Congress Cataloging-in-Publication Data, Mc Graw-Hill, New York, 1995
Sanoff, Henry, AIA: *Community Participation Methods in Design and Planning*, John Wiley & Sons, Inc, New York, 2000
Sloterdijk, Peter; Luebke, Chris: *Architecture of Change 2_sustainability and humanity in the built environment*, Ed. Freiss, Berlin, 2009

RĂSPUNSURI ÎN FLUXUL PEDAGOGIC. IDEAȚII ȘI REDACTĂRI.

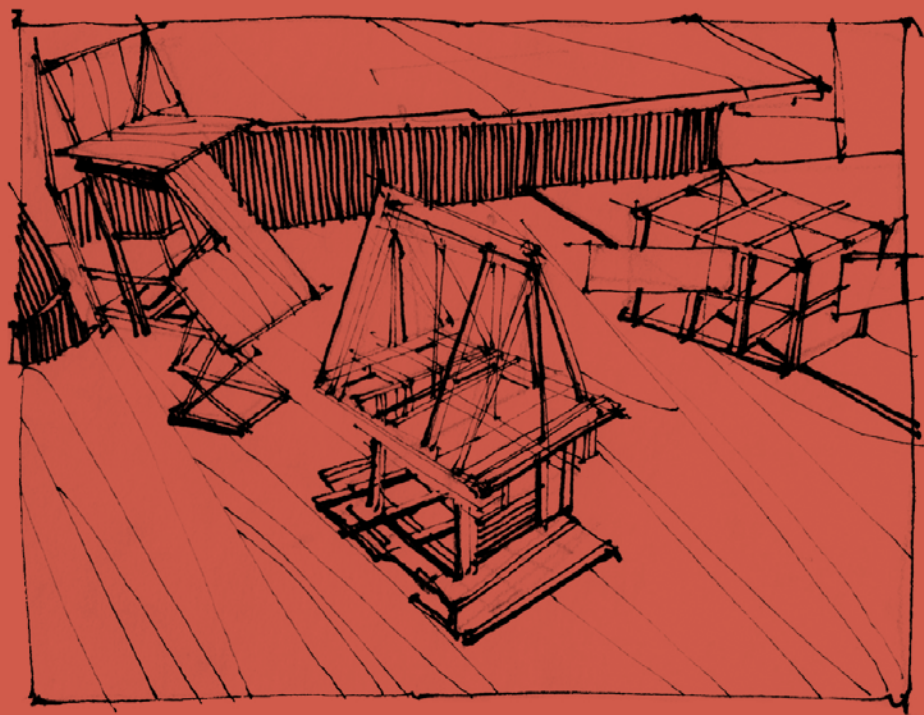
RESPONSES WITHIN THE PEDAGOGICAL FLOW. IDEATION AND COMPILATION.

Text colectiv redactat de studenții grupei 26, anul II, 2025

Collective text written by students of Group 26, Year 2, 2025

Proiect curricular, anul II, Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM), Facultatea de Arhitectură

Curricular Project, Second Year, “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism (IMUAU), Faculty of Architecture

Răspunsuri în fluxul pedagogic. Ideile și redactări.

Maria Iuliana Sinziana Baci, Suzan Iasmin Alnashar, Mara Atanasescu, Ingrid Bănulescu, Andra-Maria Bordea, Ioana-Sofia Briceag, Ema Bucur, Rebeca Bucur, Alexia-Ștefania Bucea, Daria-Alexia Ciufu, Marina Divjaka, Felia Elias, Georgiana Firoiu, Ruxandra Florescu, Antonia Henteș, Claudiu Manda, Denisa Gabriela Mărășescu, Antonia Moraru, Maria Munteanu, Erika Nedelcu, Matei Gabriel Petcu, Mara Ioana Pintilie, Mădălina Pîrvulescu, Horia Codrin Rusu, Teodora Roșu, Bianca Soreata, Adina Elena Stanca, Teodor Albert Tamaș, David Radu Todeci, Mara Ureche, Diana Zaharia
(Text colectiv redactat de studenții grupei 26, anul II, 2025)

Sustenabilitatea este un obiectiv social pentru omenire exprimat prin capacitatea de a exista pe termen lung. În secolul XXI se referă, în general, la capacitatea biosferei și a civilizației umane de a coexista. Este, de asemenea, definit ca procesul de menținere a schimbărilor într-un stadiu echilibrat de homeostază, în care exploatarea resurselor, direcția investițiilor, orientarea dezvoltării tehnologice și schimbarea instituțională sunt toate în armonie și sporesc atât potențialul actual, cât și cel viitor satisface nevoile și aspirațiile umane.

Spații cazare (bungalow-uri)

Proiectul pentru bungalouri adresează nevoia socială a comunității tinere și întrunește condiția ruralității de a uni, de a forma și de a lega. În întâmpinarea scărilor de acces, structura însăși determină un spațiu dedicat întâlnirii, prevăzut cu bănci de lemn și un context central.

Acest spațiu nu funcționează doar ca spațiu de locuire, ci ca un exemplu al arhitecturii responsabile, în care se pot observa principiile sustenabilității în concept, materialitate, execuție. Flăderul lemnului, șindriile și chiar panta acoperișului au fost păstrate și introduse în acest proiect, detalii ce au rămas în inimile localnicilor. Spațiul este gândit ca un loc de retragere care se camuflează armonios în mediul natural, peisajul devenind un veritabil „tablou verde” ce completează compoziția arhitecturală. Este prevăzută o structură simplă, care permite montajul rapid și demontarea fără pierderi, favorizând reutilizarea elementelor. Se evidențiază ideea de intervenție temporară și reversibilă, iar proiectul permite o organizare flexibilă, care poate fi ulterior modificată cu costuri reduse.

Un alt material folosit în cadrul bungalow-urilor este miceliul translucid atașat de structura exterioară. Acest material este complet biodegradabil și un bun izolator termic. Fiind translucid, permite o iluminare difuză, diminuând nevoia de lumină artificială pe timpul zilei.

Responses within the Pedagogical Flow.

Ideation and Compilation.

Maria Iuliana Sinziana Baci, Suzan Iasmin Alnashar, Mara Atanasescu, Ingrid Bănulescu, Andra-Maria Bordea, Ioana-Sofia Briceag, Ema Bucur, Rebeca Bucur, Alexia-Ștefania Bucea, Daria-Alexia Ciufu, Marina Divjaka, Felia Elias, Georgiana Firoiu, Ruxandra Florescu, Antonia Henteș, Claudiu Manda, Denisa Gabriela Mărășescu, Antonia Moraru, Maria Munteanu, Erika Nedelcu, Matei Gabriel Petcu, Mara Ioana Pintilie, Mădălina Pîrvulescu, Horia Codrin Rusu, Teodora Roșu, Bianca Soreata, Adina Elena Stanca, Teodor Albert Tamaș, David Radu Todeci, Mara Ureche, Diana Zaharia
(Collective text written by students of Group 26, Year 2, 2025)

Sustainability is a social goal for humankind, expressed through the ability to exist in the long term. In the 21st century, it generally refers to the capacity of the biosphere and human civilization to coexist. It is also defined as the process of maintaining change within a balanced state of homeostasis, in which resource use, investment direction, technological development and institutional transformation are harmonized, so as to enhance both current and future potential to meet human needs and aspirations.

Accommodation Spaces (Bungalows)

The bungalow project addresses the social needs of the young community and fulfills the rural condition of uniting, forming and connecting. Facing the access stairs, the structure itself defines a meeting space, equipped with wooden benches and a central context.

This is not merely a dwelling space, but an example of responsible architecture, where principles of sustainability can be observed in concept, materiality and execution. The wood grain, shingles and even the roof's slope were preserved and reinterpreted in this project, as they are details that prevail in the hearts of locals. The space functions as a retreat harmoniously blending into the natural environment, the landscape becoming a genuine "green tableau" that completes the architectural composition. A simple structure is provided, which allows quick assembly and lossless dismantling, favoring the reuse of elements. There is highlighted the idea of temporary and reversible intervention, as the project allows for a flexible organization, which can then be modified at low costs.

Another material used in the bungalows is translucent mycelium attached to the exterior structure. This material is fully biodegradable and a great thermal insulator. Being translucent, it allows diffuse lighting, reducing the need for artificial light during the day.

În concept, au fost abordate 2 puncte majore:

– *Extensie a naturii* (filosofia lui Sou Fujimoto): peretele cu uși rabatabile permite ventilarea și continuitatea spațiului, iar miceliul aduce lumina naturală.

– *Spațiu flexibil*: structura minimă interioară lasă interiorul liber și ușor de adaptat.

Zone de luat masa

În aceste spații hrana devine nu doar necesitate, ci și pretextul unei experiențe comune. Propunerea a pornit de la ideea că bucătăria nu este doar un simplu spațiu în care se gătește, ci mai degrabă un loc al interacțiunii, al poveștilor și al legăturilor dintre oameni. Clădirea are forma unui dreptunghi de 5x25 metri, cu un acoperiș în două ape care, în partea superioară, nu se intersectează complet, lăsând loc unei fâșii vitrate prin care lumina naturală pătrunde pe toată lungimea bucătăriei. Laturile lungi sunt deschise, protejate pe alocuri cu riflaje din lemn, pentru a filtra lumina și pentru a păstra un echilibru între interior și exterior.

Sustenabilitatea nu e doar despre tehnologie sau economie de resurse, ci despre cum arhitectura poate susține viața comunității, un loc care adună, conectează și te face să te simți parte dintr-un întreg. Proiectul susține un echilibru între arhitectură, natură și comunitate, dar este și într-o relație armonioasă cu peisajul.

Spații multifuncționale, cultural-educative

Pe plan social și educațional, aceste spații oferă zone deschise colaborării între studenți, prin care se încurajează activitățile sportive, dar și evenimentele culturale.

Formele organice și structura ușoară limitează consumul de resurse, iar legătura directă cu solul și spațiile verzi din jur întăresc relația dintre arhitectură și natură.

Relația interior-exterior este favorizată de jocul dintre sticlă-lemn, ferestrele mari fiind atât o necesitate pentru ateliere, dar și mijloace prin care spațiul interior se „continuă” cu lumea exterioară, prin intermediul prispei care se află pe ambele părți ale atelierului, creând astfel spații „intermediare”.

Structurile din lemn sunt implementate într-un mod care nu distrug locul pe care îl ocupă: „ideea arhitecturii ca răspuns la loc și nu ca o impunere asupra locului” (Glenn Murcutt). Construcțiile pot fi folosite și pe viitor pentru diferite activități, întrucât spațiul este flexibil și poate fi împărțit sau extins.

Two main conceptual points guided the design:

- *Extension of nature* (Sou Fujimoto's philosophy): the wall with folding doors allows ventilation and spatial continuity, while the mycelium introduces natural light.
- *Flexible space*: the minimal interior structure leaves the interior open and adaptable.

Dining Areas

In these spaces, food becomes not just a necessity, but the pretext for a shared experience. The proposal emerged from the idea that the kitchen is not merely a place for cooking, but a locus of interaction, storytelling, and human connection. The building is shaped as a 5x25 m rectangle, with a gabled roof that does not fully intersect at the ridge, leaving a glazed strip through which natural light enters along the entire kitchen. The long sides are open, protected in places with wooden breeches, to filter the light and keep a balance between the interior and the exterior spaces.

Sustainability here is not only about technology or resource efficiency, but about how architecture can sustain community life: a place that gathers, connects and fosters belonging. The project maintains a balance between architecture, nature, and community while remaining in harmony with the landscape.

Multifunctional, Cultural-Educational Spaces

On a social and educational level, these spaces encourage collaboration among students, supporting sports and cultural events alike. Organic forms and lightweight structures minimize resource consumption, while the direct connection to the ground and surrounding greenery reinforces the relationship between architecture and nature.

The interplay between interior and exterior is enriched by the dialogue of glass and wood: the large windows serve both as a functional necessity for workshops and as mediators that visually extend the interior into the exterior world, through porches on both sides of the building, creating "intermediate" spaces.

The wooden structures are implemented in a way that does not destroy the place they occupy: the idea of "architecture of response and not of imposition" (Glenn Murcutt). These constructions can continue to be used for various activities in the future, as the space is flexible and can be divided or extended.

Conexiunea cu râul

Debarcaderul este gândit ca o intervenție sustenabilă care valorifică relația dintre apă, teren și comunitate. Amplasarea și forma construcției respectă topografia existentă, urmând linia naturală a malului fără a modifica panta terenului. Prin această abordare, impactul asupra mediului este redus la minimum. Scările dispuse ca un mic amfiteatru coboară treptat spre râu, oferind un spațiu de ședere, observație și apropiere de apă. Sub ponton se află un spațiu protejat pentru depozitarea bărcilor, iar o pantă laterală ușurează accesul și urcușul. Pavilionul de pe platforma superioară devine un punct de întâlnire și contemplare, deschis către natură. Astfel, debarcaderul nu impune, ci se adaptează, oferind un exemplu de echilibru între arhitectură, peisaj și resurse. Întreaga construcție poate fi înțeleasă ca o metaforă a stabilității instabilului, o arhitectură senzorială prin scârțâitul lemnului și mișcarea apei.

Structura podului este concepută astfel încât să reducă la minimum intervențiile asupra terenului și malurilor râului, menținând echilibrul natural al locului. Forma curbată a podului contribuie nu doar la expresivitatea arhitecturală, ci și la o distribuție mai eficientă a eforturilor structurale.

Spații deschise și de loisir

Pavilionul octogonal din schelet de lemn cu îmbinări ingineresti protejează mediul înconjurător prin modul în care circulația este marcată. În loc de turnarea betonului, folosirea pietrișului pentru poteci, sau placarea cu lemn a unei mari suprafețe, piesele cu scoarță rămase de la tăierea de cherestea sunt folosite pe post de „pavele”. Acest fapt lasă și iarba să crească printre acestea, creând suprafețe permeabile, care respiră.

Spațiile în aer liber sunt gândite asemenea unor puncte de odihnă, care să completeze peisajul, nu să îl domine. Prin funcțiune, pavilioanele destinate bicicliștilor susțin un mod de viață activ, iar amplasarea lor încurajează utilizatorii să exploreze împrejurimile într-un mod care nu dăunează mediului. Structura turnului de observat păsări este ascunsă la exterior, dar vizibilă la interior, pentru ca studenții care îl vizitează să poată observa toate detaliile. Lumina lucrează cu materialul, pătrunzând timidă prin golurile atent date. Aceste amenajări sunt situate în diferite locații cheie în cadrul sitului, formând un parcurs.

Connection with the River

The wharf is conceived as a sustainable intervention that enhances the relationship between water, land and community. Its placement and shape respect the existing topography, following the natural line of the bank without altering the slope. This approach minimizes environmental impact. The stairs, arranged like a small amphitheatre, gradually descend toward the river, offering a place for sitting, observing, and approaching the water. Under the wharf there is a protected space for storing boats, while a side slope facilitates the access and climb. The pavilion on the upper platform becomes a meeting point and contemplation, open to nature. Thus, the wharf does not impose, but adapts, providing an example of balance between architecture, landscape and resources. The whole construction can be understood as a metaphor for the stability of the unstable, a sensory architecture that emerges through the creaking of wood and the movement of water.

The bridge structure is designed to minimize interventions on the terrain and riverbanks, preserving the natural balance of the place. The curved form enhances both architectural expressiveness and the efficiency of structural force distribution.

Open and Leisure Spaces

The octagonal wooden pavilion with engineered joints protects the environment through the way circulation is defined. Instead of pouring concrete or cladding large surfaces with wood, bark pieces left from timber cutting are used as "paving", allowing grass to grow between them, creating permeable, breathing surfaces.

Fotografii de la vernisajul expoziției „Practici emergente în arhitectura secolului 21”, curatoare: Silvia Niculae & Beatrice Tănase, Spațiu creativ Amzei, noiembrie 2025. Credite: Sisi Rădulescu.

Photos from the opening of the exhibition “Emergent practices in 21 century architecture”, curators: Silvia Niculae & Beatrice Tănase, Amzei creative space, November 2025. Credits: Sisi Radulescu.

Spații precolectare deșeuri, grupuri sanitare și spații tehnice

Centrul de precolectare deșeuri, în sine, este un exemplu puternic de sustenabilitate, fiindcă lemnul din care este realizat poate fi demontat și refolosit, iar în interiorul spațiilor respective se realizează machete, instalații arhitecturale din materiale reutilizate.

Grupurile sanitare au un plan geometric simplu pentru a maximiza funcționalitatea și caracterul practic, iar jocul cu acoperișul oferă o nouă înfățișare încăperilor care, nu întâmplător, capătă rolul de „odihnă” și nu doar de băi, astfel încât să se simtă ca un spațiu de relaxare și chiar reflecție, concentrate pe îngrijirea de sine și dezvoltare personală.

Camera tehnică este alimentată cu apa necesară din râul Bâsca, printr-o moară Noria și o pompă berbec, astfel încât nu are consum de energie electrică în exces, sistemul funcționând doar pe forța și energia pasivă a apei.

În plus, întreaga structură este gândită din scânduri stivuite din lemn, care pot fi asamblate sau dezamblate ușor, în cazul în care o piesă este deteriorată și necesită schimbare, fără a distruge restul elementelor; ea poate fi astfel și mutată, rămânând ca amprenta la sol invazivă doar fundația de beton.

Pe lângă aspectele pur constructive, construcția contribuie la sustenabilitate și prin caracterul pedagogic educativ pe care îl are: fiind un spațiu al cunoașterii și al învățării, un omagiu adus apei, prin încercarea de a o aduce mai aproape de comunitate, nu doar prin aspectele ei pur *Venustas*, dar și *Utilitas* ca resursă naturală indispensabilă.

Atitudine

Ce anume, ce poate fi, ce este în prezent, ce a fost? Care e începutul, se termină? Ideile zboară, uneori prea departe și înțelegem că totul e continuu: *un flux, nimic nu e fix, totul curge, o fluiditate, o linie, care nu se frânge*. Apare o parcurgere regulată a taberei, în care fiecare pas reprezintă o ramificație a gândurilor transpuse în imagini de amplasare. Totul surprinde o prelungire neîntreruptă a existenței, acolo unde materia nu este doar construcție, ci o extensie a naturii, care poartă

Outdoor spaces are conceived as points for resting that complete the landscape rather than dominate it. Functionally, the pavilions for cyclists promote an active lifestyle, and their placement encourages users to explore the surroundings in an environmentally friendly way. The birdwatching tower's structure is hidden on the exterior, but visible from the interior, allowing visitors to observe its construction details. Light interacts with the material, filtering it gently through the carefully designed openings. These facilities are located in different key locations within the site, forming a pathway.

Waste Pre-collection, Sanitary and Technical Spaces

The waste pre-collection center itself is a powerful example of sustainability: the wooden structure can be dismantled and reused, while the interiors can host architectural models and installations made from recycled materials.

The restrooms feature simple geometric layouts to maximize functionality and practicality, while the play of roof volumes gives the rooms a renewed role. They are spaces of "rest", not merely restrooms, but places for relaxation and even reflection, centered on self-care and personal development.

The technical room is supplied with water from the Bâsca River through a Noria water wheel and a hydraulic ram pump, eliminating excessive electricity use. The system operates solely through the passive energy of flowing water.

Moreover, the entire structure is built from stacked wooden boards, which can be easily assembled or disassembled. If one element becomes damaged, it can be replaced without affecting the rest; the structure can even be relocated, leaving only a minimally invasive concrete foundation footprint.

Beyond its constructive aspects, this building contributes to sustainability through its educational and pedagogical character: it is a space of knowledge and learning, a tribute to water, aiming to bring it closer to the community, not only for its *Venustas* characteristics, but also its *Utilitas* as an indispensable natural resource.

Expoziție realizată în cadrul proiectului cultural Școala internațională de vară ArhiPera, ediția a XII-a Beta. Organizat de Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” și Asociația ArhiPera, cu sprijinul Uniunii Arhitecților din România. Proiect susținut de Ordinul Arhitecților din România, din timbrul de arhitectură, și The King’s Foundation. Susținut de AECOM, MarcTel - S.I.T și TIMHA. Expoziție susținută de OAR București, deGalben, Primăria sectorului 1.

Exhibition organized within the cultural project ArhiPera International Summer School, XII-th Beta edition. Organized by the University of Architecture and Urbanism „Ion Mincu” and ArhiPera Association, with the support of the Romanian Union of Architects. Project supported by the Romanian Order of Architects, from the architectural stamp duty and The King’s Foundation. Supported by AECOM, MarcTel - S.I.T and TIMHA. Exhibition supported by OAR Bucharest, deGalben, Sector 1 City Hall

amprenta timpului. Spațiul respiră, se modelează și se deschide, creând iluzia unei consecințe firești a gândirii.

Tot ambientul lasă senzația ca structura nu domină natura, ci o ascultă: cele două coexistă și între ele se creează o legătură. Lemnul semnifică un ciclu controlat, lumina, în schimb, devine principalul material invizibil. Un organism viu, care își schimbă respirația odată cu trecerea orelor, anotimpurilor și tot odată cu starea celui care îl parcurge. Tabăra desemnează o continuitate între om, natură și timp. Sustenabilitatea acestor spații implică un echilibru între dimensiuni, un echilibru social și o interacțiune armonioasă cu mediul și structurile găzduite.

Attitude

What is it, what can it be, what is it now, what was it? Where does it begin, where does it end? Ideas drift, sometimes too far, and we realize that everything is continuous: *a flow, nothing is fixed, everything drifts, fluidity, a line that never breaks.*

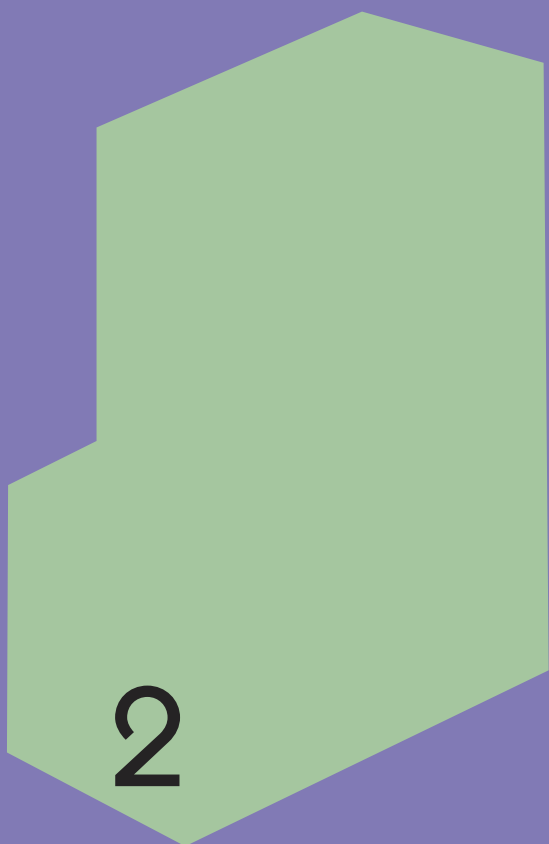
A rhythmic passage emerges through the camp, where each step represents a branch of thought materialized into ample spatial imagery. Everything captures an uninterrupted extension of existence, where matter is not merely construction, but an extension of nature, bearing the mark of time. The space breathes, shapes itself, and opens, creating the illusion of a natural consequence of thought.

The entire environment conveys the sense that the structure does not dominate nature, but listens to it: the two coexist and form a bond. Wood signifies a controlled cycle; light, in turn, becomes the principal invisible material. It is a living organism, changing its breath with the passing hours and seasons, together with the state of mind of the one who walks through it. The camp designates a form of continuity between humans, nature and time. The sustainability of these designed spaces implies a balance among several dimensions, a social balance and a harmonious interaction with the environment and the hosted structures.

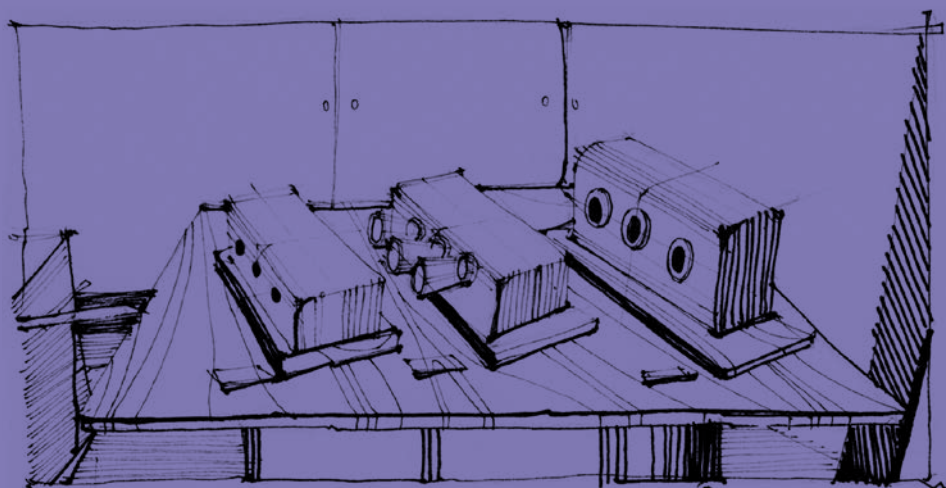

**DE CE SĂ NU ÎNVĂȚĂM
ARHITECTURA CU
MÂINILE NOASTRE?**

**WHY NOT LEARN
ARCHITECTURE WITH
OUR HANDS?**

Melika Konjićanin

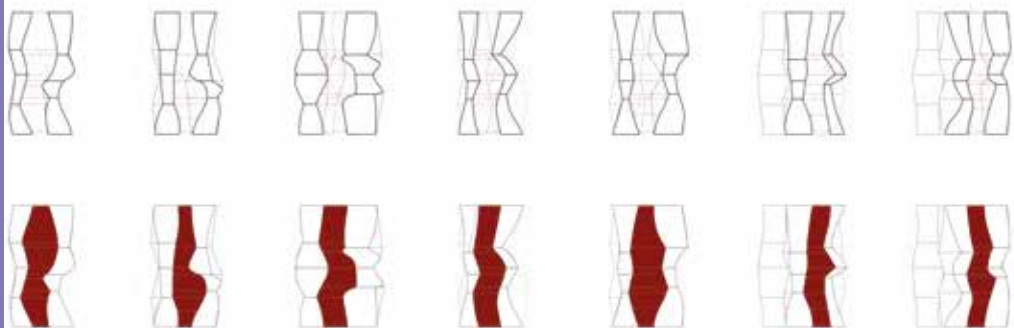
De ce să nu învățăm arhitectura cu mâinile noastre?

Melika Konjićanin, tr. Olga Niculae

Coordonatoare a modulului de predare în studioul de proiectare (Head of Design Studio Teaching Module), sub îndrumarea prof. Hubert Klumpner
Catedra de Arhitectură și Design Urban, ETH Zürich (ETHZ)

Trecerea de la educația arhitecturală la practica profesională a devenit, la scară globală, o provocare. Aflată la început de carieră, am întâlnit adesea discuții între arhitecți care consideră că absolvenții au nevoie de o recalificare substanțială înainte de a face față realităților întâlnite în domeniul arhitecturii. În același timp, profesorii recunosc că multe programe academice nu includ suficientă implicare practică. Această distanță dintre educație și practică ridică o întrebare esențială: cum poate integra formarea arhitecturală în mod mai coerent învățarea hands-on pentru a lega teoria de practică?

Un motiv al acestei deconectări ține de dualitatea arhitecturii. Ea este, simultan, disciplină creativ-teoretică, axată pe gândire conceptuală și inovare de design, cât și un domeniu tehnic-practic, ancorat în cunoașterea materialelor, metode de construcție și rezolvare de probleme. Istoric, echilibrul dintre aceste aspecte a fost un punct forte al educației arhitecturale. Totuși, pe fondul schimbărilor culturale, economice și tehnologice, rolul arhitectului se redefineste, iar metodele de predare se adaptează diferit în funcție de școli și contexte, rezultând variații ample de abordare.

Charlotte D'Acierno, Arditha Auriyane, Melika Konjicanin. *Figură antropometrică, Diagramă în mișcare.* / *Anthropometric Figure. Motion Diagram*, 2017

Why not learn architecture with our hands?

Melika Konjićanin

Head of Design Studio Teaching Module, directed by Prof. Hubert Klumpner
Chair of Architecture and Urban Design, ETHZ

Transitioning from architectural education into professional practice has become challenging on a global scale. As someone at the early stage of my professional career, I have often encountered discussions among architects who believe that recent graduates require significant retraining before they are ready for the realities of practice. At the same time, professors acknowledge that many academic programs lack sufficient practical engagement. This gap between education and practice raises an important question: how can architectural education better integrate hands-on learning to bridge theory and practice?

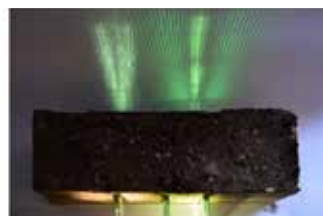
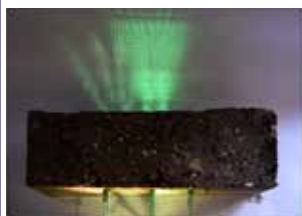
One reason for this disconnect lies in the duality of architecture. It is both a creative-theoretical discipline, concerned with conceptual thinking and design innovation, and a technical-practical field, rooted in material knowledge, construction methods, and real-world problem-solving. Balancing these aspects has historically been a strength of architectural education. However, as global conditions shift, architects are increasingly required to redefine their roles in response to cultural, economic, and technological change. In return, teaching methods adapt differently across schools and contexts, resulting in wide variation in approaches.

Over the past seven years, I have pursued architectural education in the United States, primarily at the University of Florida and the Massachusetts Institute of Technology. These experiences shaped my understanding of how hands-on practice can be meaningfully incorporated into curricula and how it affects learning outcomes. While my education involved extensive project-based work, I also recognize that other schools may structure their programs differently. My perspective is therefore only one window into the broader landscape of architectural education. Nevertheless, what I gained at these institutions underscored for me the importance of experimental, hands-on engagement in design.

At both universities, the curriculum emphasized physical fabrication and material exploration. Many projects required students to produce full-scale prototypes, experiment with different materials, and develop construction details that could be tested and refined. For example, in one assembly course we created 1:50 scale models of building façades. What initially appeared to be a simple exercise in model-making evolved into a deep study of building systems, material layering, visible and concealed joints, and the mechanics of operable components such

În ultimii șapte ani am urmat studii de arhitectură în Statele Unite, în principal la Universitatea din Florida și Institutul tehnologic din Massachusetts (MIT). Aceste experiențe mi-au conturat înțelegerea modului în care practica hands-on poate fi integrată semnificativ în curriculum și cum influențează rezultatele învățării. Deși formarea mea a inclus proiecte ample, centrate pe realizare, știu că alte programe sunt structurale diferite. Așadar, perspectiva mea este doar o fereastră către peisajul mai larg al educației arhitecturale. Cu toate acestea, ceea ce am câștigat mi-a confirmat valoarea implicării practice și experimentale în procesul de design. În cadrul celor două universități, curriculumul a pus accent pe fabricarea efectivă și pe explorarea materialului. Numeroase proiecte au cerut prototipuri la scară reală, experimentarea cu materiale variate și dezvoltarea detaliilor de execuție în manieră testabilă și iterabile. De exemplu, într-un curs de asamblaj am realizat modele la scara 1:50 ale fațadelor. Ceea ce părea un simplu exercițiu de machetare s-a transformat într-un studiu aprofundat al sistemelor de construcție, al diverselor straturi de materiale, al îmbinărilor ascunse/expuse și al mecanicii componentelor operabile (ferestre, fațade mobile). Reconstituirea unei fațade existente a oferit o înțelegere ulterioară și mai profundă asupra a ce funcționează, ce nu și ce poate fi îmbunătățit. Practica la scară apropiată de cea umană a generat experiențe spațiale și atmosferice pe care desenele sau modelele digitale nu le pot reproduce.

Alte cursuri au urmat, de asemenea, formatul proiectare-executare (design-build), unde finalul nu era constituit din planșe sau randări, ci din instalații la scară 1:1. Un astfel de exercițiu, în primul meu an la MIT, a presupus, împreună cu Charlotte D'Acerno și Arditha Auriyane, proiectarea și construirea unei instalații bazată pe tensori. Conceptul nostru a folosit textile și elemente elastice, exploatând forțe de împingere-tragere pentru a crea cinci coloane elastice deformate. Fiecare cadru varia rotațional și pe verticală pentru a maximiza experiențe spațiale distincte, menținând totodată un datum superior constant. Spre deosebire de coloanele tradiționale, acestea depindeau integral de tensiune. Conceptual, instalația pune în discuție relația dintre spațiul arhitectural și corpul uman, criticând idealurile nerealiste impuse forme trupești. Circumferințele cadrelor corespundeau unor trei „măsurile ideale” feminine preluate din standarde grafice arhitecturale. Spațiile lipsă dintre coloane materializau ideale distorsionate, devenind spații pe care vizitatorii le puteau ocupa sau testa. Participanții exercitau o anumită presiune sau tensiune pentru a le parcurge instalația, angajându-se fizic cu ideea.

as windows and moving façades. Reconstructing an existing façade provided insights into what works, what does not, and where designs could improve. With such experience, we could critically engage with works of architecture, which are often challenging at the student level. Additionally, working at scales close to the human scale, also created spatial and atmospheric experiences that drawings or digital models alone could not replicate.

Other courses also followed a design-build format, where projects culminated not in drawings or renderings but even in full-scale installations. One such exercise, completed during my first year at MIT, required me and my colleagues, Charlotte D'Acerno and Arditha Auriyane, to design and construct a tensile installation. Our concept employed textile and elastic structures, using push-and-pull forces to create five deformed elastic columns. Each frame varied rotationally and vertically to maximize unique spatial experiences, while all maintained a consistent top datum. Unlike traditional freestanding columns, these relied entirely on tension. Conceptually, the installation questioned the relationship between architectural space and the human body, critiquing the unrealistic ideals imposed on bodily form. The circumferences of the frames corresponded to three "ideal" female body measurements taken from architectural graphic standards. The voids between the

Kailin Jones, Arditha Auriyane, Melika Konjicanin. Porozitatea pământului. / Porosity in Earth, 2018.

1 PROCESS

- Prepare required mixture (see 2). Weigh every mixture component according to their percentage.
- Mix of the components by hand; sprinkle a little bit of water until the mix is slightly damp. It will require significantly less water than a concrete mixture. Too much water will cause the wall to be weaker.
- Erect plywood formwork and hold them together using removable clamps.
- Pour a layer of mixture into formwork up to 4 cm.
- Tamp the mixture using hand rammer.
- Repeat D and E repeats until desired height.
- Leave the sample to dry for at least 24 hours before removing formwork.
- Take formwork apart.

OBSERVATIONS ON TOOLS

- Manually mixed and rammed components are more suitable for smaller projects and are not able to make full scale buildings.
- It is very important to have a flat head on the rammer so the force exerted can be equally distributed to a larger surface.

2 MIXTURE

OBSERVATIONS

Experiment 01

Erosion is really low because large gravel supports the mixture structurally.

Experiment 02

More erosion happens because large gravel is absent.

Experiment 03

Sand is eroding the most in this mixture because it lacks aggregate.

Experiment 04

The mixture is stiff and erosion happens only at the places where large gravel is absent.

Experiment 05

The quality of glass as aggregate depends on its size.

Experiment 06

Cracks are present when clay is dry because of the absence of smaller particles such as sand or silt.

Experiment 07

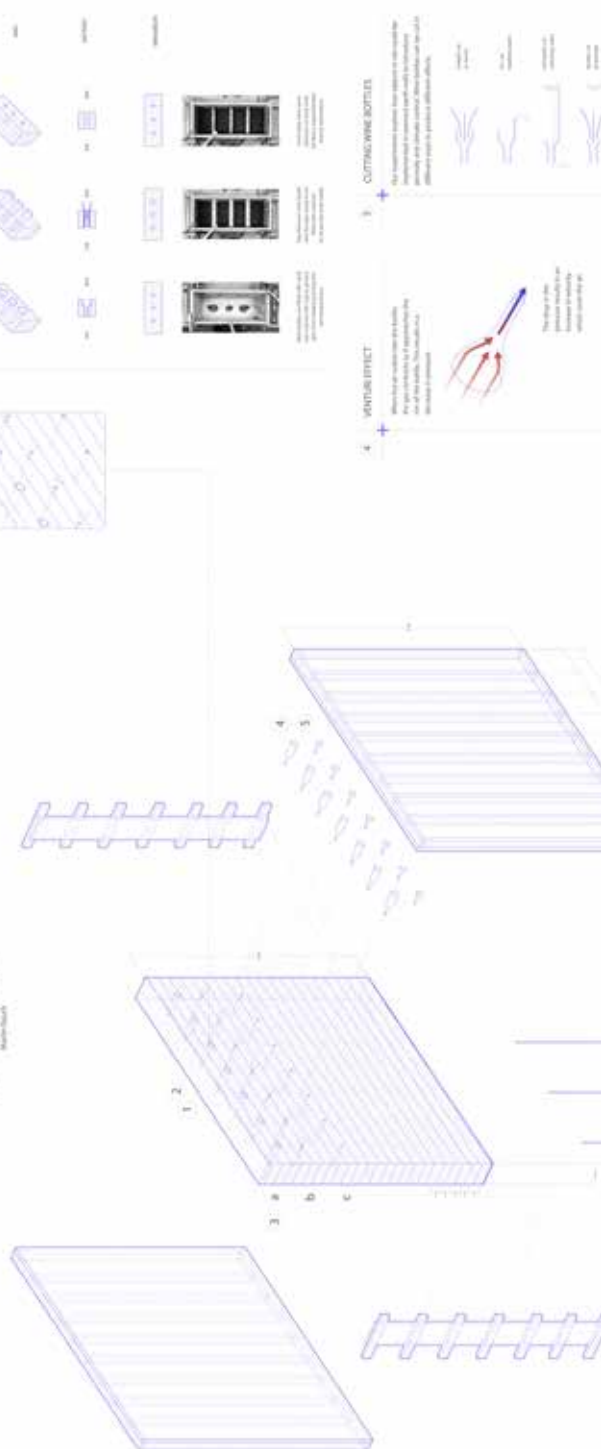
Large gravel and clay hold sand in place, and erosion is minimal.

Arditha Auriyane, Kailin Jones, Melika Konjancin

RAMMED EARTH EXPERIMENTS IN POROSITY

"The porosity of the rammed earth is affected by the width of the rammer and the thickness of the rammer." (Matti Räsänen)

Proiectul a fost realizat la scară 1:1 sub constrângeri de timp stricte, impunând transformarea rapidă a cercetării în prototipuri. Am întâlnit câteva provocări practice: proiectarea unei structuri asamblabile într-un culoar, stabilă doar pe durata prezentării și ușor demontabilă, echilibrarea sistemelor ușoare de tensiune cu baze ponderate și găsirea de soluții temporare de montaj, păstrând claritatea conceptului. Procesul a dezvăluit atât dificultățile, cât și oportunitățile translatării teoriei în formă construită. Ca studenți, am învățat să ne adaptăm rapid, să gândim critic implicațiile materiale și structurale și să trecem fluid de la cercetare, la proiectare și în final, la execuție.

Un proiect ulterior, în semestrul al treilea, a adâncit acest parcurs combinând cercetarea de grup cu cea individuală. Semestrul a început cu două săptămâni de testări de materiale și tehnici de construcție în echipă. Împreună cu Kailin Jones și Arditha Auriyane, am explorat potențialul introducerii porozității și luminii în pământul bătut (*rammed earth*).

Tema mai largă era proiectarea unei crame în Baja California, o regiune cu climat arid și resurse de apă limitate. După etapa de grup, fiecare student și-a dezvoltat proiectul independent. Fascinația pentru pământ ca material mi-a ghidat restul semestrului. Dincolo de proiectarea cramei, am cercetat porozitatea pământului bătut și interacțiunea sa cu aerul, lumina și umiditatea, realizând proiecte preliminare la scară reală. Procesul a presupus confecționarea unui cofraj de lemn în care am compactat amestecuri de sol.

Dezvoltarea acestor prototipuri a necesitat experimentarea extinsă cu diverse compoziții, unelte și tehnici, relevând atât provocările, cât și potențialul acestui material străvechi, dar adaptabil. Lucrul cu pământul mi-a extins perspectiva asupra modului în care materialele tradiționale pot inspira inovație în arhitectura contemporană. Am ajuns să văd pământul bătut nu doar ca pe tehnică istorică, ci ca pe un sistem material capabil să genereze noi posibilități arhitecturale și să recalibreze raportul dintre proiect, climă și materialitate.

Fiecare proces practic/hands-on trăit în timpul studiilor a fost transformator. Lucrul la scara 1:1 cu materiale dezvoltă o înțelegere mai profundă a structurii, greutății, îmbinărilor și fabricației. El impune și atenție la cost, fezabilitate și complexitate de execuție; elemente adesea insuficient surprinse în desene sau modele digitale. Experiența tactilă a lemnului, metalului, betonului sau pământului, sentimentul greutății, rezistenței, texturii, predă lecții imposibil de dobândit din spatele ecranului. Astfel de proiecte mizează pe lucru în echipă, îndrumare și colaborare cu profesioniști, consolidând competența tehnică și responsabilitatea împărtășită în actul de a „face” arhitectură.

columns embodied distorted ideals, becoming spaces for visitors to physically inhabit and test. To move through these voids, participants had to exert pressure, engaging directly with the concept.

The project was realized at a 1:1 scale under strict time constraints, requiring rapid transformation of research into prototypes. We faced practical challenges: designing a structure that could be assembled in a passageway, remain standing only during the presentation, and then to be quickly dismantled; balancing lightweight tensile systems with weighted bases; and addressing temporary construction methods while preserving conceptual clarity. This process revealed both the challenges and opportunities of translating theory into built form. As students, we learned to adapt quickly, think critically about material and structural implications, and move fluidly from research to design to construction.

A later project in my third semester deepened this trajectory by combining collaborative and individual research. The semester began with a two-week group exercise in material and construction testing. Working with Kailin Jones and Arditha Auriyane, I explored the potential of introducing porosity and light into rammed earth construction.

The broader task was to design a winery in Baja California, a region marked by dry climate and scarce water resources. After the group phase, each student developed their project independently. My fascination with earth as a material shaped the rest of my semester. Beyond designing the winery itself, I pursued research on the porosity of rammed earth and its interaction with air, light, and humidity. This required producing full-scale mock-ups of rammed earth blocks. The process involved constructing a wooden frame into which soil mixtures were compacted.

Developing these prototypes demanded extensive experimentation with compositions, tools, and techniques, revealing both the challenges and potential of this ancient, but adaptable material. Working with earth broadened my perspective on how traditional materials can inspire innovation in contemporary architecture. It showed me that ancient methods can be reimaged to address pressing environmental challenges such as resource scarcity and sustainability. I came to see rammed earth not simply as a historical technique, but as a material system capable of generating new architectural possibilities and redefining the relationship between design, climate, and materiality.

Each hands on process and an experience while studying was transformative. Working with materials at full scale cultivates a deeper understanding of structure, weight, joints, and fabrication processes. It also requires attention to cost, feasibility, and construction complexity, elements not fully captured in drawings or digital models. The tactile experience of working with wood, metal, concrete, or earth, feeling their weight, resistance, and texture, teaches lessons impossible

În multe școli de arhitectură și design, implicarea practică rămâne, prea des, limitată la workshop-uri opționale, inițiative extra curriculare sau este dobândită abia când studentul părăsește cadrul academic, direct în practica profesională. Competențele practice sunt adesea internalizate în afara curriculei. De aici întrebarea urgentă: de ce munca practică nu este integrată mai profund în formare, fie și incremental?

Reflectând la aceste experiențe, am ajuns să prețuiesc valoarea implicării efective timpurii în formare. A pune în practică aduce arhitectura la viață: grosimea unui perete, greutatea unei grinzi, fibra unei suprafețe, modul în care lumina interacționează cu materialul. Astfel de lecții stimulează reziliența și creativitatea, învățându-i pe studenți să se adapteze când îmbinările cedează, suprafețele se fisurează sau când proporțiile nu se potrivesc cu spațiul real. Acestea nu sunt eșecuri, ci ocazii de învățare. În fine, familiaritatea cu meșteșugul și execuția cultivă empatie pentru meseriile care aduc arhitectura în existență. A înțelege cum sunt tăiate, îmbinate și asamblate materialele nu doar conduce la un design mai bun, ci întărește colaborarea cu ingineri, constructori și fabricanți. Cred cu tărie că studenții de arhitectură și design care îmbrățișează procesul de înfăptuire încă din anii de început sunt mai bine pregătiți să pledeze, în viitor, pentru calitate, inovație și sustenabilitate în mediul construit.

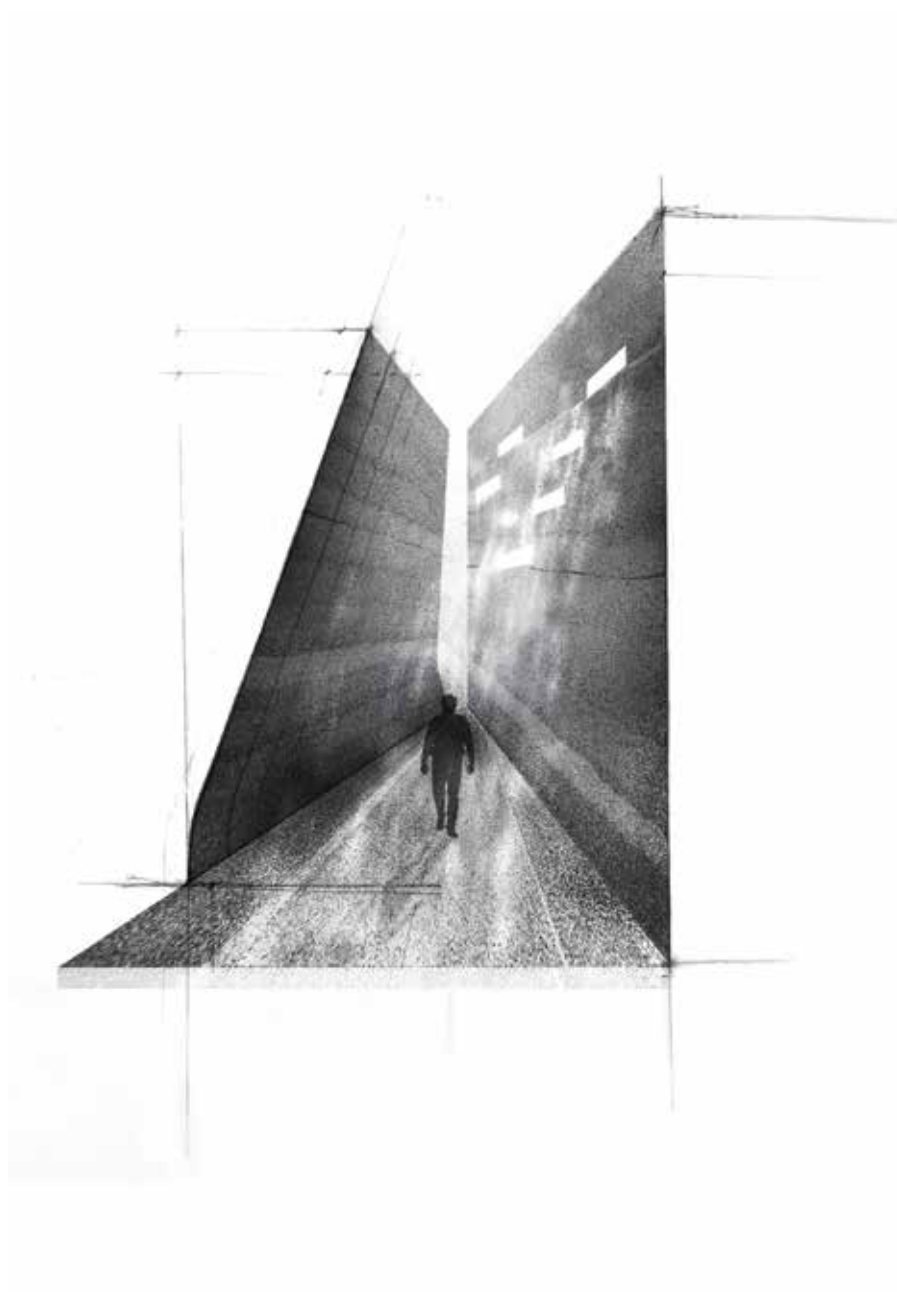
to grasp behind a screen. Such projects also rely on teamwork, guidance, and collaboration with skilled professionals, strengthening technical competence while embracing shared responsibility in the making of architecture.

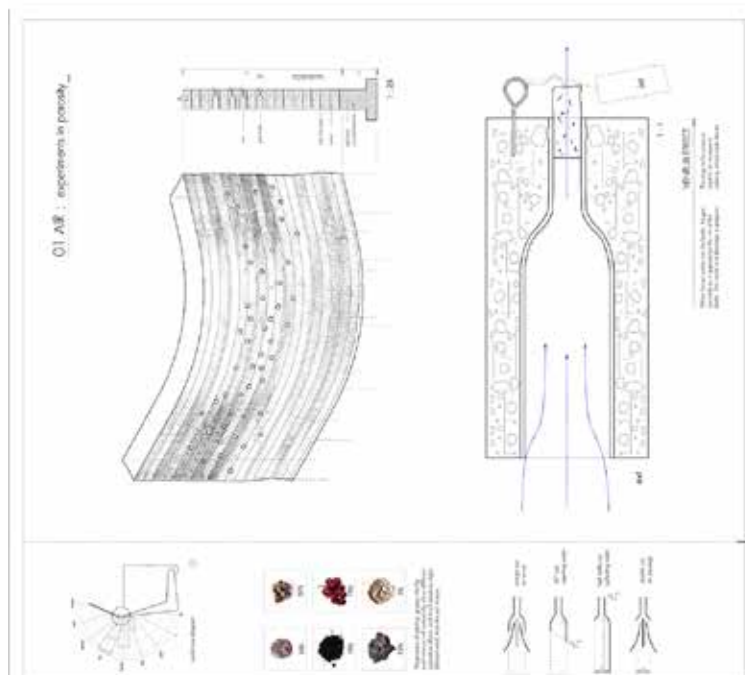
In many schools of architecture and design it is still too often that practical engagement occurs only through optional workshops, extracurricular initiatives, or once students step into professional practice. Practical skills are frequently acquired outside the formal curriculum. This raises an urgent question: why is hands-on studio work not more deeply integrated into architectural education, even in small ways?

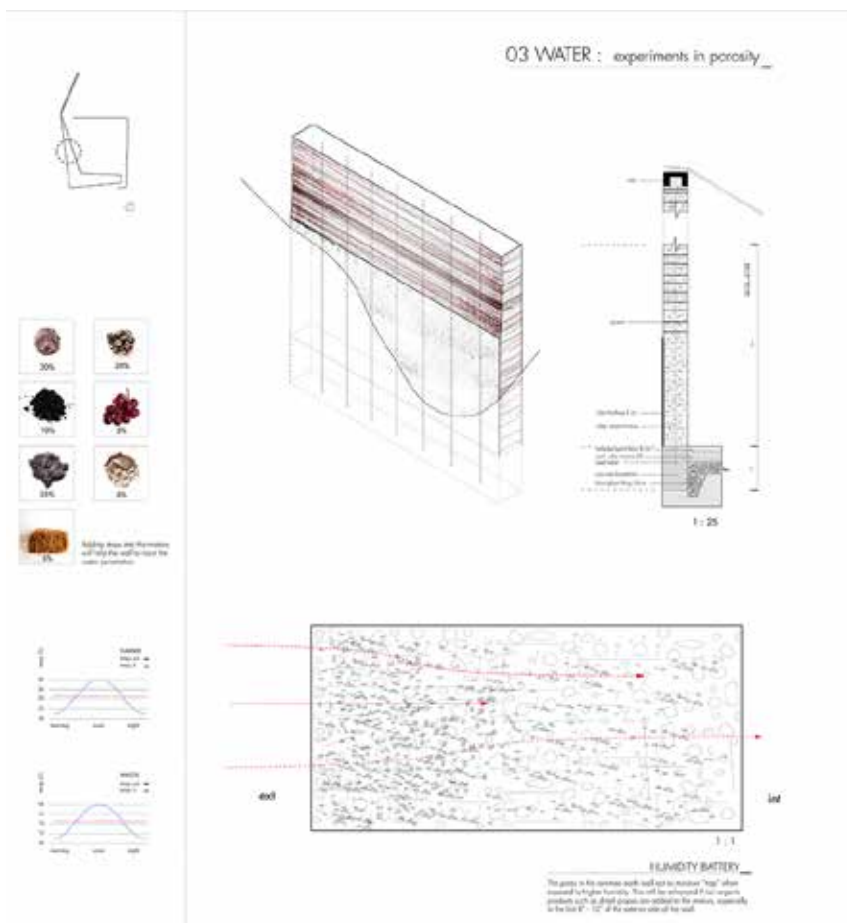
Reflecting on these experiences, I have come to appreciate the profound value of material engagement early in architectural training. Physical making brings architecture to life: the thickness of a wall, the weight of a beam, the grain of a surface, the way light interacts with material. Such lessons stimulate resilience and creativity, teaching students to adapt when joints fail, surfaces break, or proportions feel wrong once realized in space. These are not failures but opportunities for growth. Finally, familiarity with craftsmanship and construction builds empathy for the many trades that bring architecture into being. Understanding how materials are cut, joined, and assembled not only informs better design but also strengthens collaboration with builders, engineers, and fabricators. I strongly believe that students of architecture and design who embrace the process of making early in their studies are better prepared to advocate for quality, innovation, and sustainability in the future of the built environment.

Melika Konjicanin. Cramă din pământ bătut / Rammed Earth Vinery, 2018

Charlotte D'Acerno, Arditha Auriyane, Melika Konjicanin.

Figură antropometrică, studiu pe material. / Anthropometric Figure. Material study, 2017

CENTRU DE ARHEOLOGIE SI MUZEU EXPERIMENTAL ÎN CADRUL UNEI AȘEZĂRI GUMELNIȚENE, LA MĂGURICE, VITĂNEȘTI, TELEORMAN

ARCHAEOLOGY CENTER AND EXPERIMENTAL MUSEUM WITHIN A GUMELNIȚA SETTLEMENT AT MAGURICE, VITĂNEȘTI, TELEORMAN

Mihaela Oancea

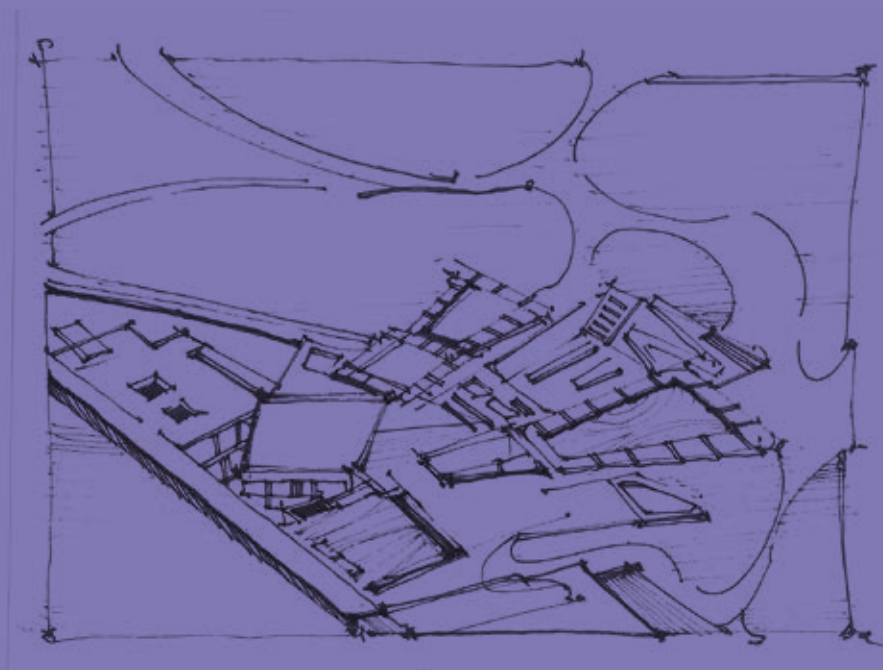
Îndrumători / Tutors: Lorin Niculae, Irina Scobiola

Proiect de diplomă: Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM),

Facultatea de Arhitectură

Diploma Project: “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism (IMUAU),

Faculty of Architecture

Centru de Arheologie și Muzeu Experimental în cadrul unei așezări gumelnițene, la Măgurice, Vitănești, Teleorman

Mihaela Oancea

Proiectul meu este intitulat „Centru de Arheologie și Muzeu Experimental în cadrul unei așezări gumelnițene, la Măgurice, Vitănești, Teleorman”, reprezentând proiectul de diplomă pentru absolvirea Facultății de Arhitectură din cadrul UAUIM.

Situl arheologic „Măgurice” este localizat în județul Teleorman, în satul Vitănești. Aici au fost descoperite, începând cu anul 1993, artefacte ce datează încă din cele mai vechi timpuri, din perioada neolitică. Comuna este situată în zona central-estică a județului, la nord-est față de reședința de județ, orașul Alexandria, la aproximativ 9 km distanță față de acesta. Totodată, satul este localizat la aproximativ 80 km față de București, conferindu-i, astfel, un potențial de accesibilitate ridicat.

Teritoriul comunei Vitănești reprezintă un spațiu bine cunoscut și intens explorat din perspectivă arheologică, un adevărat palimpsest al istoriei. Despre artefactele descoperite aici s-au adunat, de-a lungul timpului, numeroase date și interpretări, fiecare contribuind la conturarea imaginii unei lumi de mult apuse. În acest cadru se desfășoară unul dintre cele mai longevive și semnificative proiecte de cercetare arheologică din sudul României: investigarea așezării eneolitice de tip *tell*, din punctul „Măgurice”. Inițiat în anul 1993, proiectul continuă să dezvăluie, strat după strat, poveștile îngropate ale comunităților gumelnițene, punând în dialog prezentul cu adâncimea timpului.

La nivelul județului Teleorman, cercetările arheologice au scos la iveală numeroase așezări de acest tip, desemnate prin termenul de *tell*. La nivel macro al proiectului, se conturează inițiativa de a conecta aceste situri eneolitice într-o rețea unitară, care să valorifice și să facă vizibilă moștenirea culturii Gumelnița, ilustrată atât prin așezările de tip *tell*, cât și prin *tumuli* – vechile morminte ridicate ca semn al continuității și al memoriei. În acest context, așezarea „Măgurice” este una dintre cele mai semnificative așezări ale județului, fiind cea mai amplă, având o dimensiune ovală de circa 40x45 m, ridicându-se la o înălțime de 6.5 m.

Specificul local se reflectă în arhitectura gospodăriilor, predominant alcătuită din locuințe parter, ridicate în prima jumătate a secolului al XX-lea. Aceste case, cu acoperișuri în patru ape și pante line, își etalează simplitatea armonioasă prin fațade zugrăvite în tonuri pastelate de ocru și crem, culori care se împletesc firesc cu lumina blândă a câmpiei. Alături de acestea, se regăsesc și locuințe cu influențe neoclasice, recognoscibile prin coloanele din zidărie și prin decorul discret al cornișei. Locuințele sunt construite, în mare parte, din materiale tradiționale precum lutul, paanta sau cărămida, păstrând amprenta meșteșugului local. Multe

Archaeology Center and Experimental Museum within a Gumelnița Settlement at Măgurice, Vitănești, Teleorman

Mihaela Oancea

My project is titled "Archaeology Center and Experimental Museum within a Gumelnița Settlement at Măgurice, Vitănești, Teleorman", representing the diploma project for graduates of the Faculty of Architecture at IMUAU.

The archaeological site Măgurice is located in Teleorman County, in the village of Vitănești. Since 1993, artifacts dating back to the Neolithic period have been discovered here. The commune lies in the central-eastern part of the county, approximately 9 km northeast of Alexandria, the county seat, and around 80 km from Bucharest, offering high accessibility potential.

Vitănești commune is a well-known and extensively studied area from an archaeological perspective, a true palimpsest of history. Over time, numerous findings and interpretations have contributed to reconstructing the picture of a long-lost world. Within this context, one of the most significant and long-standing archaeological research projects in southern Romania is conducted here: the investigation of the Eneolithic *tell*-type settlement at Măgurice. Initiated in 1993, the project continues to reveal, layer by layer, the buried stories of the Gumelnița communities, establishing a dialogue between the present and the depths of time.

At the county level, archaeological research has uncovered numerous *tell*-type settlements. On a broader scale, the project envisions connecting these Eneolithic sites into a unified network to highlight and preserve the heritage of the Gumelnița culture, represented both by *tells* and ancient burial mounds (*tumuli*) symbolizing continuity and memory. Within this framework, the Măgurice settlement is one among the most significant settlements in the county. It is the largest, with an oval shape measuring approximately 40 x 45 m and rising to a height of 6.5 m.

The local character is reflected in the village architecture, predominantly composed of single-story houses built in the first half of the 20th century. These houses, with gently sloped four-pitched roofs, display harmonious simplicity through pastel façades in ochre and cream, blending naturally with the soft light of the plain. There are also houses with Neoclassical influences, recognizable through masonry columns and subtle cornice decorations.

Most houses are constructed from traditional materials such as clay, wattle-and-daub, or brick, preserving the mark of local craftsmanship. Many feature sheltered porches or enclosed verandas at their entrances, spaces that, beyond functionality, offer a subtle invitation to the interior.

dintre ele își semnalează intrarea printr-o prispă adăpostitoare sau printr-un foișor închis perimetral, spații care, dincolo de funcționalitate, poartă și o invitație subtilă către interior.

Printre reperele definitorii ale locului se numără moara dezafectată, mărturie a arhitecturii industriale de odinioară, primăria, biserica și școala gimnazială, fiecare purtând cu sine amprenta comunității. La intrarea în sat, Capela *Stella Maris* se impune ca un punct de reper vizual și spiritual, integrându-se armonios în peisajul local. În ansamblu, principalele funcțiuni ale satului – educația, reprezentată de școală, și administrația, reprezentată de primărie, alături de biserică – continuă să structureze viața comunității, rămânând repere locale importante.

Parcele se desfășoară preponderent longitudinal, având o formă dreptunghiulară, cu latura scurtă orientată către stradă. Locuințele individuale se dezvoltă de-a lungul parcelei, deschizându-și două laturi către curte, iar în zona din spate se întind livezile private ale sătenilor. Din perspectiva raportului construit-neconstruit, tipic mediului rural, spațiul neconstruit predomină. Limita dintre spațiul privat și cel public este bine definită, iar majoritatea locuințelor sunt aliniate la strada principală (DJ 506).

Vegetația naturală din zonă aparține preponderent silvostepelor, caracterizate printr-o diversitate redusă și un aspect fragmentat, ca urmare a intervențiilor antropice. Numele județului, Teleorman, provine din cuvintele turcești *deli*, care înseamnă „nebun”, și *orman*, care înseamnă „pădure”, evocând întinderea vastă a pădurilor care odinioară acopereau aceste meleaguri. În nord-estul sitului, livezile cu pomi fructiferi creează o barieră vegetală discretă, în timp ce în sud și vest vegetația joasă conferă peisajului o deschidere aparte, subliniind contrastul dintre zonele cultivate și cele naturale.

Din perspectivele oferite de situl studiat se poate distinge ceea ce arheologii numesc „centru de cercetare arheologică”: o construcție modestă, insuficientă pentru nevoile complexe ale cercetării, dar care marchează totuși locul și importanța sa. Potențialul arheologic al zonei este însă remarcabil, evidențiindu-se încă de la începuturi prin observațiile și activitatea pasionată a preotului și arheologului amator Ion Spiru, care, timp de aproape patruzeci de ani, a cercetat și a adus la lumină vestigii ale trecutului, punând bazele recunoașterii importanței acestui sit. În cadrul sitului au fost descoperite resturile a 17 locuințe, alături de un bogat material arheologic. Locuințele, cu plan rectangular, erau construite din lemn și chirpici, iar unele dintre ele dispuneau de două camere, fiecare dotată cu propria vatră. Cercetările realizate în jurul acestor construcții au dus la identificarea unui complex interesant, situat la nord-vest, însă acesta a fost aproape complet distrus de lucrările agricole și de intervențiile moderne. Din complex au rămas doar câteva elemente: o placă verticală cu grosimea de 8–9 cm, fragmente de chirpici ars și două plăci orizontale, care par să fi servit așezărilor eneolitice.

Key landmarks include the abandoned mill, a testimony to historical industrial architecture, the town hall, the church, and the secondary school, each bearing the mark of the community. At the village entrance, the *Stella Maris Chapel* stands as a visual and spiritual landmark, harmoniously integrated into the landscape. Overall, the village's primary functions – education through the school, administration through the town hall, and religious life through the church – continue to structure community life, remaining important local references.

The land plots are predominantly rectangular and longitudinal, with the short side facing the street. Houses extend along the plot, opening two sides toward the courtyard, while private orchards occupy the rear area. Typical for rural environments, unbuilt space predominates, and the boundary between public and private areas is clearly defined. Most houses are aligned along the main street (DJ 506).

The natural vegetation mainly belongs to the silvostepes, characterized by low diversity and a fragmented appearance due to human interventions. The county's name, Teleorman, derives from the Turkish words *deli*, meaning "mad," and *orman*, meaning "forest," evoking the vast forests that once covered the area. In the northeast of the site, orchards with fruit trees create a subtle vegetative barrier, while low vegetation in the south and west provides openness, highlighting the contrast between cultivated and natural areas.

From the perspectives offered by the site, one can identify what archaeologists call the archaeological research center: a modest structure, insufficient for complex research needs but marking the site and its significance. The archaeological potential of the area is remarkable, recognized early on through the work of Father Ion Spiru, an amateur archaeologist who, over nearly forty years, uncovered numerous artifacts, establishing the site's importance.

Seventeen houses, together with a rich collection of archeological materials, have been uncovered at the site. The houses were rectangular in plan, built from wood and clay, and some had two rooms, each with its own hearth. Excavations around these structures revealed an intriguing complex to the northwest, although much of it has been destroyed by agricultural activity and modern developments. Remaining elements include a vertical slab 8–9 cm thick, fragments of burnt clay, and two horizontal slabs that likely served the Eneolithic inhabitants. The slabs were likely joined by a curved element, as suggested by the concave clay fragments discovered within them. It is certain that the complex had a direct connection with fire, suggesting it may have functioned as an oven, although its original function cannot be definitively confirmed due to the destruction.

The architectural proposal seeks to create a space designed both for archaeologists and for the wider community. Given the site's remarkable archaeological potential, the project includes laboratories for research and a sensory museum designed to

Probabil, cele două plăci erau unite printr-un element ce ar fi putut avea o formă curbă, judecând după fragmentele concave de chirpici descoperite în interiorul lor. Cert este că acest complex a avut o legătură directă cu focul. Această observație sugerează posibilitatea ca structura să fi funcționat ca un cuptor, deși gradul de distrugere a sitului face dificilă confirmarea exactă a funcțiunii sale originale.

Propunerea arhitecturală urmărește crearea unui spațiu arhitectural special conceput atât pentru arheologi, cât și pentru comunitate și publicul larg. Având în vedere potențialul arheologic remarcabil al zonei, proiectul propune realizarea unor laboratoare dedicate cercetării arheologice, dar și a unui muzeu senzorial, menit să transporte vizitatorul din neolitic până în prezent, oferindu-i oportunitatea de a descoperi și experimenta cultura Gumelnița într-un mod direct și captivant. Volumetria clădirii este gândită să se integreze armonios în peisajul rural, fără a diminua frumusețea naturală a movilei „Măgurice”. Dimpotrivă, construcția dialoghează cu aceasta, contopindu-se cu peisajul și evidențiind legătura profundă dintre natură și patrimoniu. Satul, la rândul său, constituie un element esențial în studiul propus; intervenția arhitecturală respectă și valorifică identitatea locală, păstrând și cultivând valorile comunității.

Astfel, proiectul se concentrează asupra a două direcții principale: dialogul și cu movila și legătura armonioasă cu satul, creând o legătură între patrimoniul arheologic, peisajul natural și comunitatea locală. Precum artefactele îngropate în pământ, volumele clădirii par dispuse ușor haotic, însă, păstrează o coerență și o continuitate, generând un traseu al cunoașterii.

Accesul principal este realizat prin intermediul unei rampe, evitându-se o tranziție bruscă către spațiul subteran și oferind vizitatorului timpul necesar pentru a percepe treptat această schimbare de mediu. Totodată, rampa devine un reper al legăturii simbolice cu satul, cu vatra.

Distribuția către principalele corpuri ale clădirii se desfășoară printr-un foyer generos, care, asemenea prispei, marchează trecerea către interior. Acesta, la nivelurile superioare, își schimbă funcțiunea într-un spațiu dedicat expozițiilor temporare, creând astfel o continuitate între circulație și experiența expozițională.

Corpul situat la strada principală este destinat exclusiv arheologilor, reprezentând centrul de cercetare propriu-zis, echipat cu laboratoare pentru conservarea, restaurarea și întreținerea artefactelor. După ce acestea devin pregătite pentru expunere, ele sunt transferate către muzeu printr-un traseu special amenajat la nivelul -3. Tot în proximitatea acestui corp se află sala mare destinată conferințelor, conectată printr-o pasarelă, care facilitează legătura funcțională și vizuală între zona de cercetare și spațiul dedicat prezentărilor și întâlnirilor științifice. Sub sala mare se află un depozit accesibil vizitatorilor, care permite explorarea și cunoașterea artefactelor într-un mod direct, adăugând o dimensiune suplimentară experienței muzeale.

transport visitors from the Neolithic to the present, allowing direct engagement with the Gumelnița culture.

The building's volumetry is designed to integrate harmoniously into the rural landscape without diminishing the natural beauty of the Măgurice mound. Rather than dominating it, the building engages in dialogue with the mound, merging with the landscape and emphasizing the deep connection between nature and heritage. The village itself is an essential component; the intervention respects and enhances local identity, preserving and cultivating community values.

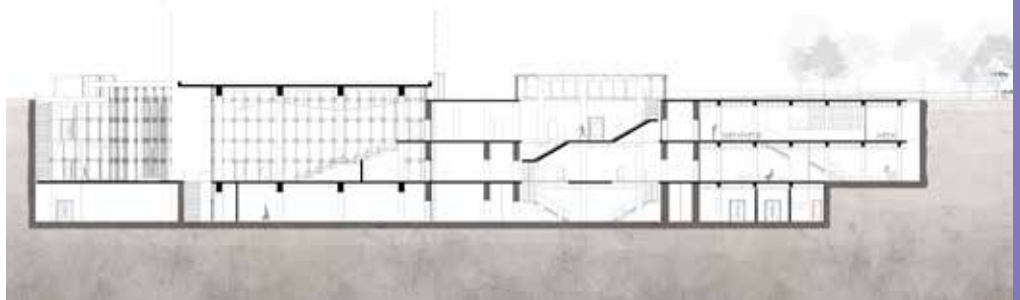
The project focuses on two main directions: interaction with the mound and harmonious integration with the village, establishing a link between archaeological heritage, the natural landscape, and the local community. Like buried artifacts, the building volumes appear somewhat chaotically arranged but maintain coherence and continuity, creating a pathway of knowledge.

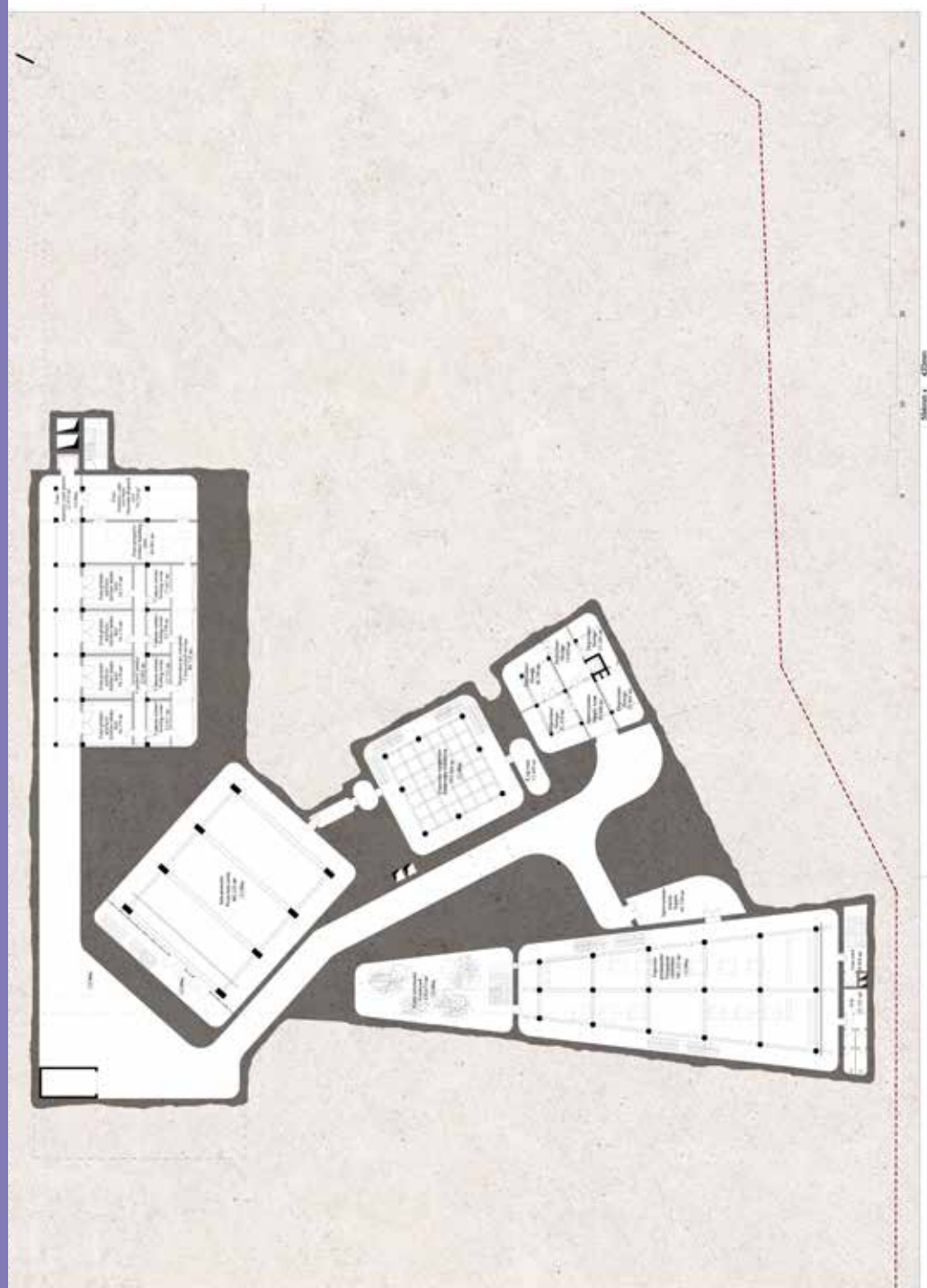
The main entrance is designed as a ramp, allowing for a gradual transition into the underground space and giving visitors time to gradually adjust to the change. The ramp also serves as a symbolic connection to the village.

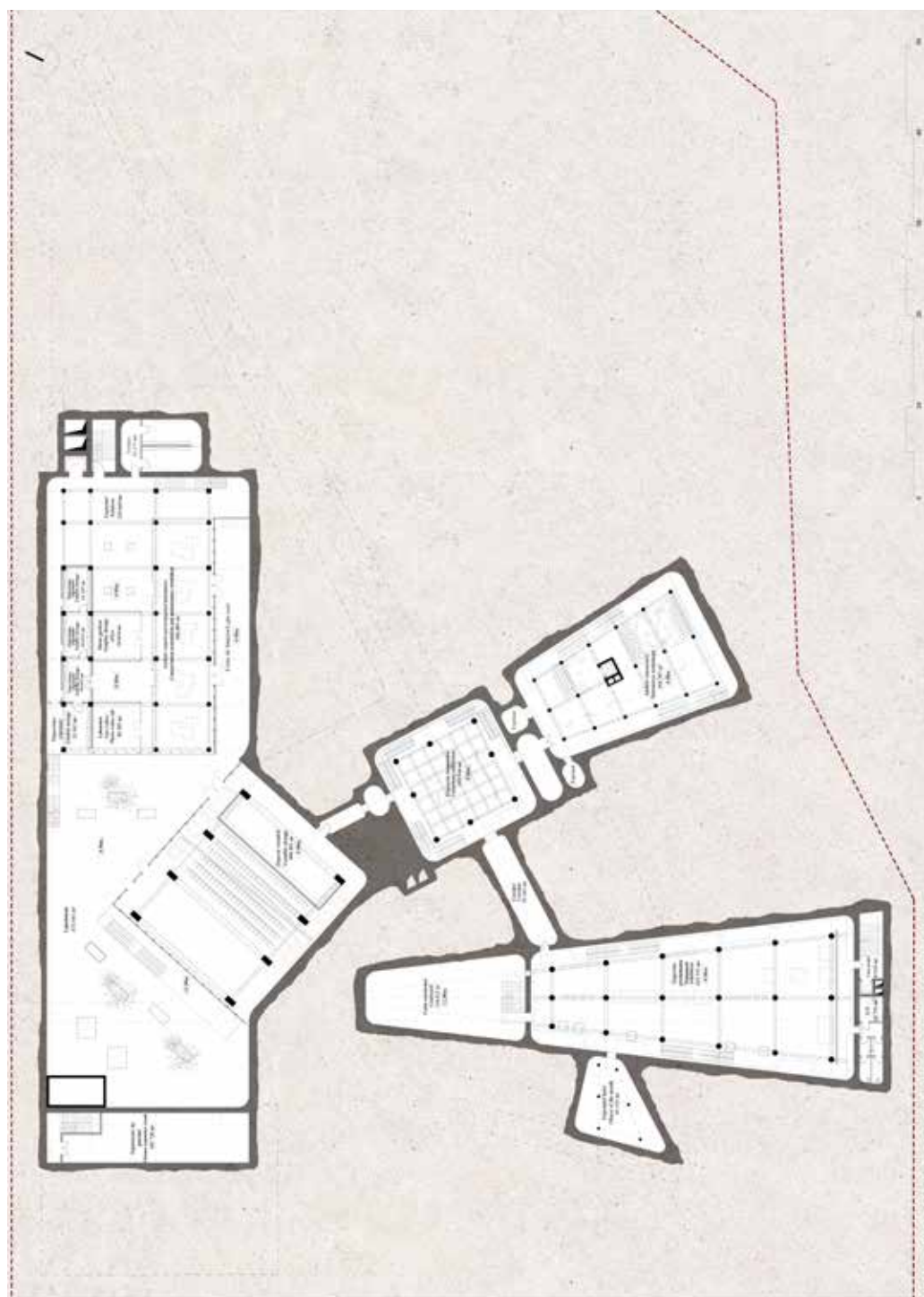
Access to the main building volumes is provided through a spacious foyer that, like the porch, signifies the transition into the interior. At upper levels, it transforms into a space for temporary exhibitions, ensuring continuity between movement and exhibition experience.

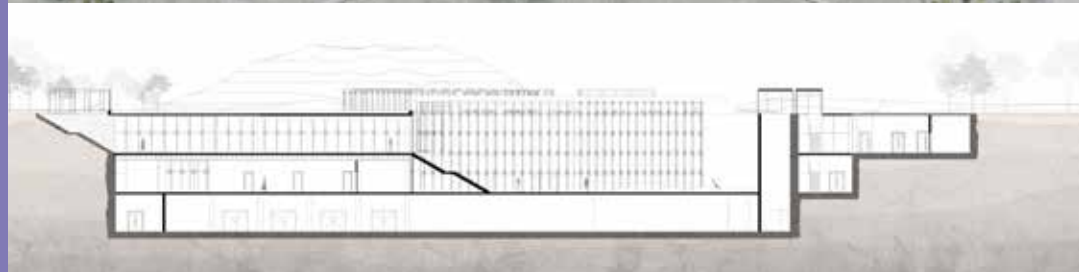
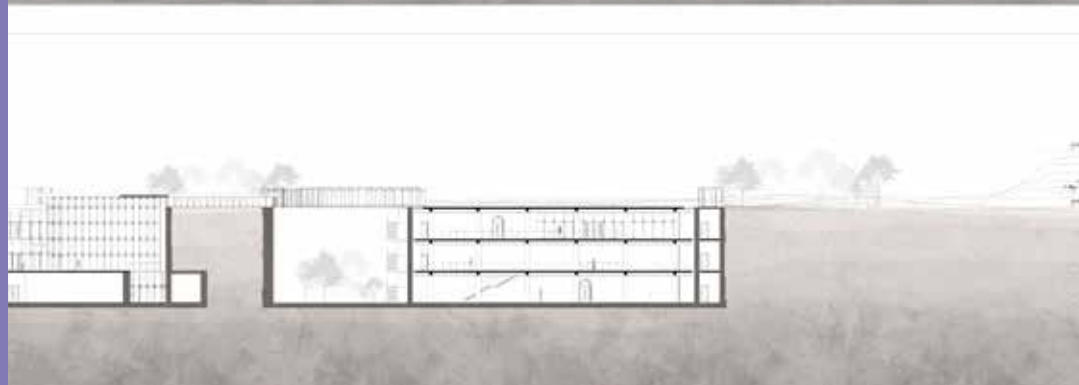
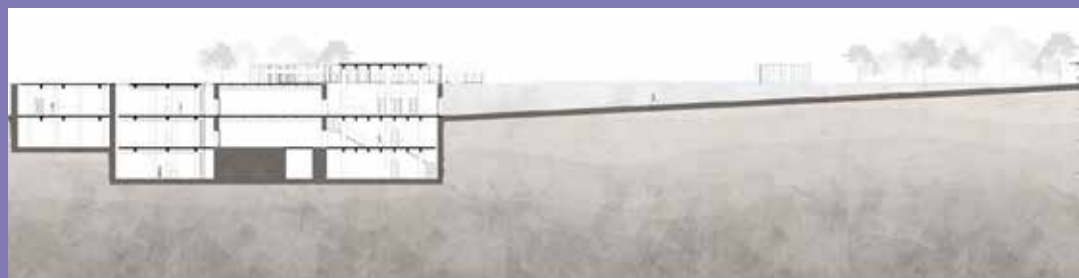
The building along the main street is reserved for archaeologists, serving as the research center with laboratories for conservation, restoration, and maintenance of artifacts. Once prepared for display, artifacts are transferred to the museum via a route on level -3. Nearby is the large conference hall, connected by a walkway, linking the research area with spaces for presentations and scientific meetings. Below the hall is a visitor-accessible storage area, allowing direct exploration of artifacts and enhancing the museum experience.

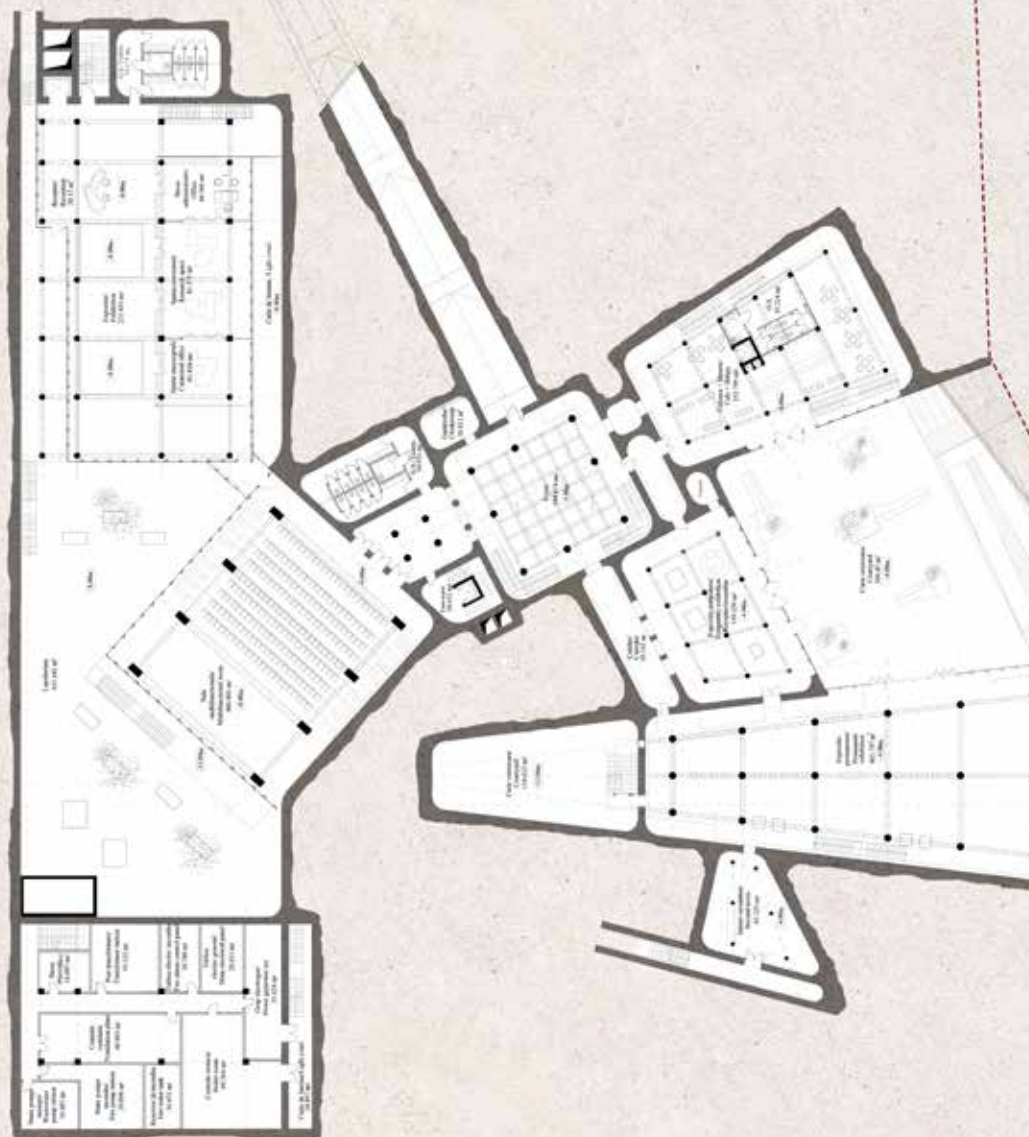
On the southwest side, the museum building marks the end of the site. At its far end, a sunken exterior courtyard enhances the feeling of descending underground and prolongs the immersive experience. Oriented toward the mound, this area

Pe latura sud-vestică a terenului se află corpul dedicat muzeului, care marchează capătul sitului și încheie perspectiva ansamblului. La extremitatea sa, vizitatorul întâlnește o curte exterioară îngropată, menită să amplifice senzația de coborâre în subteran și să prelungească experiența imersivă în universul sitului arheologic. Tot în această zonă, orientat către movilă, este amplasat spațiul expozițiilor temporare, oferind vizitatorilor o priveliște directă asupra acestui reper istoric, încurajând totodată o experiență contemplativă în dialog cu peisajul și patrimoniul arheologic. În sud-estul sitului se regăsește cafeneaua, aceasta având, de asemenea, deschidere la curtea exterioară orientată către Măgurice.

Tehnicile utilizate pentru realizarea construcției combină inovația cu sustenabilitatea. Solul este stabilizat prin injectarea cu rășină poliuretanică și jet de ciment, asigurându-i rezistența necesară, în timp ce tehnica PRESC presupune extragerea elementelor din beton provenite din fabrici dezafectate și reutilizarea lor în noua construcție, diminuând astfel necesitatea utilizării betonului monolit și promovând principiile sustenabilității. Prima metodă a fost aplicată și la restaurantul arhitectului Junya Ishigami din Japonia, subliniind eficiența și recunoașterea internațională a acestei abordări.

În interior, pereții sunt realizați din materiale naturale și locale, reprezentând un experiment în utilizarea resurselor disponibile în zonă pentru crearea unui material sustenabil, adaptat pentru pereții de compartimentare și integrând armonios construcția în contextul rural și cultural al sitului.

În acest spațiu, lumina pătrunde prin fâșii subtile, evidențiind textura riguroasă a pereților stabilizați prin injectarea cu rășini și punând în valoare materialitatea construcției.

De asemenea, utilizarea fațadei de tip *spider* urmărește să integreze clădirea cât mai discret în peisajul natural, fără a-l altera, lăsând movila „Măgurice” protagonistul acestui cadru și asigurând o armonie subtilă între arhitectură și natură.

Așadar, traiectoria proiectului a devenit o veritabilă punte între trecut și prezent, între comunitățile gumelnițene care au locuit aceste meleaguri și vizitatorii de astăzi. Astfel, situl de la Vitănești – Măgurice capătă șansa de a fi nu doar un spațiu de cercetare, ci și un loc al întâlnirii directe cu istoria, unde memoria adâncimilor pământului se transformă într-o experiență vie și accesibilă tuturor.

Proiect realizat de / A project by: Mihaela-Gabriela OANCEA

Proiect îndrumat de / Tutors: conf. dr. arh. Lorin NICULAE, drd. arh. Irina Stefania SCOBIOILA

houses the temporary exhibition space, which offers direct views of the historical landmark and invites contemplative engagement with the surrounding landscape and heritage. In the southeast, a café also opens onto the courtyard facing Măgurice.

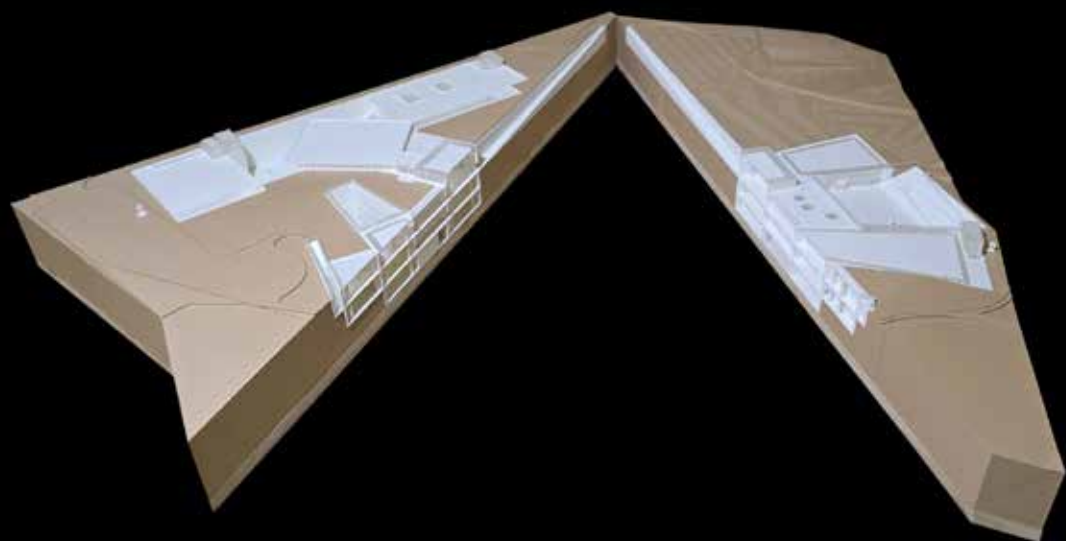
Construction techniques combine innovation and sustainability. The soil is stabilized with polyurethane resin injection and cement jetting, while the PRESC method reuses concrete elements from abandoned factories, reducing monolithic concrete usage and promoting sustainability. The first technique has been applied at Junya Ishigami's restaurant in Japan, showcasing international recognition.

Interior walls are made of local, natural materials, experimenting with sustainable solutions for partition walls and integrating the building into the rural and cultural context. Light enters through subtle strips, highlighting the texture of the resin-stabilized walls and emphasizing the materiality of the construction.

The use of a spider glass curtain wall façade allows the building to blend discreetly into the natural landscape, making the Măgurice mound as the main visual focus and ensuring subtle harmony between architecture and nature.

Thus, the project becomes a genuine bridge between the past and the present, between the Gumelnița communities who once inhabited the area and today's visitors. The Vitănești – Măgurice site thus becomes both a center for research and a space for direct engagement with history, where the memories once buried in the earth are transformed into a living, accessible experience for everyone.

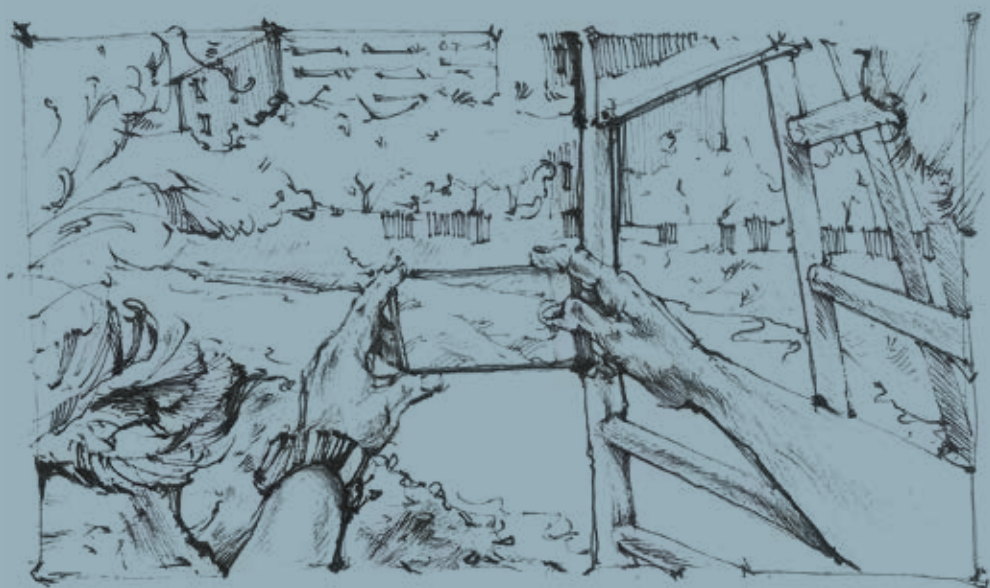

ARHITECTURI FLUIDE: APĂ, COD ȘI INFRASTRUCTURI ALE GRIJII

LIQUID ARCHITECTURES: WATER, CODE, AND INFRASTRUCTURES OF CARE

Nashin Mahtani

Arhitecturi fluide: apă, cod și infrastructuri ale grijii

Nashin Mahtani, tr. Olga Niculae

În întunericul de dinaintea zorilor, în înălțimile vulcanice ale insulei Bali, sunetul clopotelor de bronz străpunge aerul umed, chemând fermierii din satele înșiruite să se adune la un templu al apei din secolul al IX-lea. Ceremonii desculțe valsează pe poteci înguste de pământ printre terasele de orez, care prind treptat primele reflexii ale zorilor, devenind oglinzi lichide, în care se răsfrâng nuanțele de trandafiriu și aramă ale cerului trezit. Fiecare om poartă în mâini mici coșulețe împletite din frunze de palmier, pline cu petale de gălbenele, flori de iasomie și boabe de orez sfințit. Curtea templului se umple de foșnetul sarongurilor ceremoniale și de murmurul blând al rugăciunilor balineze, în timp ce ofrandele sunt așezate pe altarele de piatră sculptată: mici universuri de culoare și parfum ce reflectă precizia geometrică a canalelor de irigație înconjurătoare și ordinea cosmică. Fumul de tămâie se ridică în spirale, amestecându-se cu ceața care se înalță din izvoarele străvechi, în timp ce preotul *pemangku* se mută când înspre sanctuar, când înspre sursa de apă, mâinile sale desenând în aer gesturi care par să coregafieze atât curgerea apei sacre, cât și discuțiile ce vor decide ce ogoare vor fi irigate în săptămânile următoare. Aici, în acest spațiu liminal unde practica spirituală și ingineria hidraulică se contopesc, infrastructura materială a supraviețuirii devine una cu tehnologiile rituale care susțin comunitatea. Fiecare gest de devotament este simultan un act de administrare a resurselor și fiecare rugăciune devine un protocol pentru coordonarea temporalității delicate a apei, orezului și a muncii colective.

Această ceremonie este doar unul dintre nodurile vastei rețele care se întinde pe tot peisajul insulei Bali: *subak*-ul este un sistem înființat acum trei milenii, care transformă relieful abrupt al insulei într-o infrastructură vie de gestionare a apei, coordonare agricolă și organizare socială. Pentru a valorifica topografia muntoasă a insulei în scop agricol, versanții din Bali au fost modelați în terase în cascadă de orez, tablou pentru care insula este celebră în întreaga lume. Din cele patru lacuri vulcanice sacre ascunse în inima munților, apa curge printr-o rețea complicată de inginerie: canale săpate în versanți, baraje care colectează și dirijează fluxul, țevi de bambus care șerpuiesc printre roci, tuneluri ce străpung piatra și diguri care permit inundarea sau drenarea cu mare acuratețe a terenurilor de orez. Gestionarea fluxului complex de apă al întregului peisaj necesită coordonare colectivă; niciun fermier singur nu ar putea controla timpii și distribuția complicată care mențin sistemul funcțional. *Subak*-urile servesc ca unități primare de administrare a apei și constau într-un grup de fermieri și terenuri de orez care împart aceeași infrastructură de irigație. Există patru componente interconectate ale unui *subak*: tehnologic, acestea presupun baraje și sisteme de canale de irigație deținute colectiv; fizic, includ terenurile de orez conectate la aceeași infrastructură; social, includ toți fermierii care cultivă aceste terenuri; iar religios, constau într-o ierarhie de temple ale apei care administrează stocarea și distribuția apei pentru irigație.

Liquid Architectures: Water, Code, and Infrastructures of Care

Nashin Mahtani

In the pre-dawn darkness of Bali’s volcanic highlands, the sound of bronze bells cuts through the humid air, calling farmers from terraced villages to gather at a ninth century water temple. Barefoot processions wind along narrow earthen paths between rice paddies that gradually catch the first blush of dawn, their flooded terraces reflecting the rose and copper of the awakening sky, each person carrying small woven palm baskets filled with marigold petals, jasmine blossoms, and grains of blessed rice. The temple courtyard fills with the rustling of ceremonial sarongs and the soft murmur of Balinese prayers as offerings are arranged on carved stone altars—tiny universes of color and fragrance that mirror the geometric precision of both the surrounding irrigation channels and the cosmic order. Incense smoke spirals upward, mingling with the mist that rises from ancient springs, while the *pemangku* priest moves between shrine and water source, his hands tracing patterns in the air that seem to choreograph both the flow of sacred water and the conversations that will determine which fields receive irrigation in the coming weeks. Here, in this liminal space where spiritual practice and hydraulic engineering converge, the material infrastructure of survival becomes indistinguishable from the ritual technologies that sustain community—each gesture of devotion simultaneously an act of resource management, each prayer a protocol for coordinating the delicate temporalities of water, rice, and collective labor.

This ceremony is but one node in a vast network that extends across Bali’s landscape—the *subak*, a three thousand year old system that transforms the island’s steep terrain into a living infrastructure of water management, agricultural coordination, and social organization. To harness the island’s rugged, mountainous topography for agriculture, Bali’s slopes have been sculpted into the cascading wet rice terraces for which the island is celebrated worldwide. From the four sacred volcanic lakes nestled in the island’s mountainous heart, water flows downward through an intricate web of engineering: canals carved into hillsides, dams that catch and channel flow, bamboo pipes threading between rocks, tunnels bored through stone, and precise dikes that enable the rice fields to be flooded or drained with precision. Managing this complex flow of water across the landscape requires collective coordination; no single farmer could control the intricate timing and distribution that keeps the entire system functioning. Subaks serve as the primary unit of water management and consist of a group of farmers and rice fields sharing the same set of irrigation infrastructure. There are four interconnected components of a *subak*: technologically they consist of dams and systems of collectively owned irrigation canals, physically they consist of rice fields sharing the same set of irrigation infrastructure, socially they include all the farmers cultivating the rice

Templele apei funcționează ca puncte critice de control în această infrastructură hidraulică. Poziționate strategic la fiecare intersecție unde apa se bifurcă în interiorul *subak*-urilor și între acestea, aranjamentul lor ierarhic creează o cartografie vizuală la nivel peisagistic, care trasează fluxul distribuției apei și marchează interconectarea comunităților dependente de surse comune. Aceste structuri nu sunt doar reprezentări arhitecturale ale conectivității hidraulice, acestea găzduiesc mecanismele de măsurare și alocare a cotelor de apă, servesc drept rezervoare care stochează și purifică apa pe măsură ce aceasta traversează rețeaua, oferă spații comune unde fermierii coordonează calendarele de plantare și recoltare. Structurile devin noduri unde se rezolvă conflictele privind drepturile asupra apei și se iau decizii de distribuție, acționând totodată ca recipiente spațiale pentru ritualuri corporale ce sedimentează înțelegerea relațională a fermierilor asupra rolului lor în rețelele ecologice și sociale mai largi.

Fermierii se adună la templele apei pentru a negocia distribuția fluxurilor de irigație în zile ale sistemului calendaristic balinez determinate cu precizie: momente în care ciclurile ecologice, agricole și sociale converg. Ritualurile desfășurate în timpul acestor întâlniri, structurate în baza arhitecturii templului, acționează ca tehnologii ale atenției ecologice care orientează participanții către ciclurile, semnele și semnalele rețelei vii: însuși substratul din care se nasc deciziile. Atunci când fermierii își orientează corpurile înspre templele aliniate cu sursele vulcanice de apă sau când traversează curțile concentrice în succesiune ritualică, fiecare moment parcurs acordă atenție asupra calităților distincte ale apei în diferitele etape ale călătoriei sale sacre prin peisaj. Coregrafia arhitecturală își găsește centrul în scaldarea în apele izvorului sfânt, unde fermierii interpretează presiunea și temperatura ca indicatori ai condițiilor sezoniere și sănătății ecologice, practicând o formă distributivă de percepție sau monitorizare a mediului, care recunoaște interdependența diferitelor scări spațiale și temporale. Prin aceste practici care antrenează atenția corporală la ciclurile ecologice, fermierii observă indici stratificați: migrațiile păsărilor și insectelor, numărul de nașteri noi într-un sat, direcția și intensitatea vânturilor sezoniere, temperatura și presiunea apei de izvor provenite din munți, vitalitatea bivolilor de apă, schimbările de culoare ale solului vulcanic, ciclurile de înflorire ale copacilor și interacțiunea complexă dintre ritmurile sezonului ploios și ale celui uscat, care guvernează această simfonie agricolă de mii de ani. Întâlnirile ritualice cu peisajul cultivă un câmp al atenției suficient de larg pentru a cuprinde semnalele împreună, iar din calibrarea atentă a acestor indicatori stratificați se nasc deciziile despre momentul plantării, inundării și drenării câmpurilor, despre tiparele și configurațiile acestora. Prin ritualuri înscrise spațial - repetiții colective corporale care perpetuează relațiile cu lumea vie - cunoașterea ecologică este codificată în memoria generațională a corpurilor și a locului. Această cunoaștere stratificată conține atât tiparele ancestrale, cât și fluctuațiile vii ale peisajului, devenind fundația din care se nasc deciziile de împărțire a resurselor.

fields, and religiously they consist of a hierarchy of water temples that manage the storage and distribution of irrigation water.

Water temples function as critical control points in this hydraulic infrastructure; strategically positioned at every juncture where the water splits within and between *subaks*, the hierarchical arrangement of these structures creates a visual cartography at landscape scale that traces the flow of water distribution and marks the interconnectedness of communities dependent on shared sources. These structures function as more than architectural representations of hydraulic connectivity; they house the mechanisms for measuring and allocating water shares, serve as reservoirs that store and purify water as it flows through the network, provide meeting spaces where farmers coordinate planting and harvesting schedules, serve as nodes where conflicts over water rights are resolved and distribution decisions are made, and act as spatial containers for embodied rituals that shape farmers' relational understanding of their place within larger ecological and social networks.

Farmers gather at the water temples to negotiate the distribution of irrigation flows on precisely determined days within the intricate Balinese calendar system—days when ecological, agricultural, and social cycles converge. The rituals they enact during these meetings, structured by temple architecture, function as technologies of ecological attention that orient participants towards cycles, signs, and signals of the living network—the very substrate from which decisions arise. When farmers orient their bodies to the temples that are aligned to volcanic water sources, when they traverse nested courtyards in ritual sequence, each progressive threshold attunes their attention to the distinct qualities of water at different stages of its sacred journey through the landscape. The architectural choreography finds its center in bathing in the holy spring waters, where farmers read pressure and temperature as indicators of seasonal conditions and ecological health, practicing a distributed form of environmental sensing that recognizes interdependency across spatial and temporal scales. Through these embodied practices that train bodily attention to ecological cycles, farmers read layered cues: the migrations of birds and insects, the number of new births in a village, the direction and strength of seasonal winds, the temperature and pressure of spring water flowing from mountain sources, the health and vitality of water buffalo, the color changes in volcanic soil, the flowering cycles of trees, the complex interplay of wet and dry season rhythms that have governed this agricultural symphony for thousands of years. Ritually-guided encounters with the landscape cultivate an attentional field capacious enough to hold these signals together, and it is from the careful calibration of these layered indicators that decisions about when to plant, when to flood the fields, when to drain them, in which patterns and configurations, arise. Through spatially inscribed rituals — embodied collective rehearsals that carry forward relationships with the breathing world— ecological knowledge is encoded into generational memory of bodies and place. This layered knowledge holds both ancestral patterns and the unfolding fluctuations of the living landscape, becoming the foundation from which resource sharing decisions emerge.

Structura nu găzduiește doar practica ritualică, ci reprezintă o infrastructură activă a atenției ce generează logica spațială prin care comunitățile percep, interpretează și se adaptează în funcție de semnalele mediului. Arhitectura, în acest context, este interfața mediului: practica spațială prin care comunitățile înțeleg, se poziționează, relaționează și negociază raportul lor cu mediul, între ele și cu lumea mai-mult-decât-umană. Interconectate, formele construite ale *subak*-ului devin un organ extern al memoriei colective, încorporând înțelepciune generațional-acumulată despre fluxurile sezoniere, fertilitatea solului, ciclurile dăunătorilor și timpul necesar pentru orchestrarea cultivării unui întreg bazin hidrografic.

Așadar, *subak*-ul dezvăluie arhitectura în cea mai fundamentală capacitate a sa: nu ca producție de obiecte în spațiu, ci ca organizare a *obiceiurilor, ritualurilor și protocoalelor de a exista în lume*. Prin proiectarea atentă atât a infrastructurilor dure (baraje, canale, complexe de temple), cât și a infrastructurilor moi (sisteme calendaristice, cicluri ceremoniale, procese colective de decizie), *subak*-ul conferă consistență unui mod de viață bazat pe reciprocitate activă cu lumea mai-mult-decât-umană. În acest sens, infrastructura însăși este o practică relațională: fiecare strat al *subak*-ului depinde de celelalte, niciunul nu funcționează izolat. A vorbi despre infrastructură înseamnă a vorbi despre relație.

Aceasta nu înseamnă romantizarea *subak*-ului ca sistem lipsit de conflicte. Ca toate aranjamentele sociale, el include ierarhii, dispute privind alocarea resurselor și tensiuni între nevoile individuale și deciziile colective. Drepturile asupra apei poartă implicații economice profunde, iar conducerea templelor reflectă adesea stratificările sociale existente. Ceea ce distinge însă *subak*-ul este recunoașterea faptului că prosperitatea individuală depinde fundamental de sănătatea rețelei: o logică ce generează tendințe înspre negociere, nu înspre dominație, chiar și în mijlocul neînțelegerilor.

Astăzi, un alt tip de venerație se desfășoară în aceste infrastructuri sacre. În curtea centrală a unui templu al apei devenit celebru pe *Instagram*, o tânără îmbrăcată într-o rochie albă de bumbac se poziționează exact sub gura centrală a fântânii, cu brațele ridicate într-un gest de primire spirituală. În spatele ei, trei prietene ghemuite la marginea bazinului își întind telefoanele, surprinzând cadru după cadru apa purificatoare ce îi curge peste ochii închiși și zâmbetul beatific. „*Stai așa!*”, strigă una. „*Lumina e perfectă acum.*” Poziția e uimitor de constantă, indiferent de corp, cultură sau moment al zilei: brațele ridicate spre cer, ochii închiși în aparentă transă, fața ușor ridicată pentru a prinde atât apa, cât și lumina. Poziția a devenit atât de standardizată, încât participanții au nevoie de foarte puține indicații; au studiat această imagine de nenumărate ori, în propriile fluxuri digitale și în cele ale altora. Tradiționalul ritual de purificare *melukat* se desfășoară ca o progresie deliberată prin succesiunea de fântâni a templului: fiecare cișmea de piatră marchează o stație unde participanții se opresc pentru a se ruga, a primi apă binecuvântată și a se acorda la variațiile subtile ale curgerii, care semnalează schimbarea anotimpurilor. Corpurile învață să perceapă variațiile de debit, temperatură și conținut mineral,

The built form doesn't merely house ritual practice, it is an active attentional infrastructure generating the spatial logic through which communities perceive, interpret and adapt to environmental signals. Architecture, in this context, is the environmental interface: the spatial practice through which communities understand, position, relate, and negotiate their relationship with the environment, with each other, and the more-than-human world. Networked together, the built forms of the subak become an external organ of communal memory, encoding generations of accumulated wisdom about seasonal flows, soil fertility, pest cycles, and the intricate timing required to orchestrate cultivation across an entire watershed.

In this light, the subak reveals architecture in its most fundamental capacity: not as the production of objects in space, but as the organization of *customs, habits, rituals, and protocols of being in the world*. Through the careful design of both hard infrastructure (dams, channels, temple compounds) and soft infrastructure (calendrical systems, ceremonial cycles, collective decision-making processes), the *subak* provides consistency to a mode of living that maintains active reciprocity with the more-than-human world. In doing so, it shows us that infrastructure itself is relational practice; each layer of the *subak* depends upon the others, none functions in isolation. To speak of infrastructure is to speak of relation.

This is not to romanticize the *subak* as a conflict-free system. Like all social arrangements, it encompasses hierarchies, disputes over resource allocation, and tensions between individual needs and community decisions. Water rights carry profound economic implications, and temple leadership often reflects existing social stratifications. Yet what distinguishes the *subak* is its recognition that individual prosperity depends fundamentally on network health—a logic that generates incentives toward negotiation rather than domination, even amid disagreement.

Today, a different kind of worship unfolds in these sacred infrastructures. In the central courtyard of an *Insta-famous* water temple, a young woman in a white cotton dress positions herself precisely beneath the central fountain spout, her arms raised in a gesture of spiritual receiving. Behind her, three friends crouch at the pool's edge, smartphones extended, capturing frame after frame as the purifying water cascades over her closed eyes and beatific smile. "*Hold it,*" one calls out. "*The light's perfect now.*" The positioning is remarkably consistent across bodies, cultures, and time of day. Arms raised skyward in spiritual supplication. Eyes closed in apparent transcendence. Face tilted upward to catch both the water and the light. The pose has become so standardized that participants require little direction; they have studied this image countless times on their own digital feeds and those of others. The traditional *melukat* cleansing ritual unfolds as a deliberate progression through the temple's fountain sequence—each stone spout marking a station where participants pause to pray, receive blessed water, and attune to the subtle variations in flow that signal seasonal change. Bodies learn to register seasonal variations in

indicatori ai condițiilor de amonte. Această mișcare lentă, ritualică prin sursele de apă creează o cunoaștere corporală a ritmurilor ecologice: când musonii au reîncărcat izvoarele montane, când canalele de irigație necesită întreținere, când e timpul să se înceapă sau să se încheie plantarea, integrând practica spirituală individuală cu monitorizarea ecologică colectivă, care ghidează deciziile comunitare privind gestionarea apei.

Versiunea de pe Instagram însă, funcționează după o orientare complet diferită: înspre consumul vizual instantaneu, nu înspre înțelegere somatică și, prin urmare, cere un ritm complet diferit. Corpurile se adună în jurul celor mai fotogenice izvoare, de obicei fântâna centrală unde apa cade într-un arc perfect, sau colțurile unde sculpturile de piatră veche oferă fundalul cel mai dramatic, trecând rapid prin sesiuni fotografice succesive înainte de a posta și a se muta la următorul unghi ideal. Această transformare reprezintă o schimbare fundamentală în modul în care am ajuns să ne raportăm la spațiu însuși; experimentăm din ce în ce mai mult contextele noastre prin anticiparea documentării lor optimizate algoritmic. În această nouă economie spațială, locurile devin scene pentru spectacole vizuale dirijate computațional, mai degrabă decât spații relaționale.

Templul străvechi, apropiat de către vizitatori drept fundal fotogenic pentru spiritualitatea performativă, se dizolvă în fluxul algoritmic al imaginilor de pe ecran, acesta devenind principala noastră interfață spațială. Acest regim de fațadă nu este conceput doar pentru afișare și observație, ci și pentru tehnicile persoanei observate, fiind proiectat să extragă și să comercializeze însăși atenția. Derularea infinită a conținutului, succesiunea automată a poveștilor ne fragmentează atenția, ținându-ne simultan captivi prin șocuri succesive de conținut. Postări despre transcendența balineză urmate de filmări despre genocid, recenzii de machiaj care se dizolvă în imagini cu proteste, atrocități de masă alăturate unor anunțuri de logodnă, colapsuri economice lângă videoclipuri de fitness, figurine Labubu și reclame la ciocolata Dubai înfiripate înaintea secvențelor de genocid. Fluxul se mișcă mai repede decât gândul, livrând fragmente care rezistă reflecției prin simpla viteză. *Scandal cu CEO. Mic dejun plutitor. Dezastru climatic. Video cu pisici.* Narațiunea algoritmică se desfășoară autonom, iar noi devenim martori pasivi ai unui act de curatoriat automatic care prăbușește distanțele temporale și spațiale într-un prezent etern de stimulare echivalentă. Consumăm bucuria și suferința lumii la viteza sincronizării serverelor, fiecare flux neîntrerupt antrenându-ne tot mai adânc în atenția parțială continuă. Mereu informați, niciodată cu adevărat prezenți, **știind mai mult despre lume ca niciodată, dar înțelegând-o tot mai puțin.**

Un mesaj viral surprinde perfect condiția noastră, în 134 de caractere: „*Schimbările climatice se vor manifesta ca o serie de dezastru văzute prin telefoane, cu imagini care se apropie tot mai mult de locul unde trăiești.*” Această formulare surprinde ceva profund despre prezentul nostru: felul în care medierea digitală creează o stare permanentă de *proximitate distantă*, în care criza ecologică ajunge la noi sub formă de conținut, nu experiență. Ajunge ca informație, nu cunoaștere

flow rate, temperature, and mineral content that indicate upstream conditions. This slow, ritualized movement through water sources creates embodied knowledge of ecological rhythms—when monsoons have recharged mountain springs, when irrigation channels require maintenance, when planting should begin or end—integrating individual spiritual practice with collective environmental monitoring that informs community-wide water management decisions. But the Instagram version operates with a significantly different orientation—toward instant visual consumption rather than somatic understanding—and thus demands a completely different rhythm. Bodies cluster around the most photogenic spouts, typically the central fountain where the water falls in a perfect arc, or the corner positions where the ancient stone carvings provide the most dramatic backdrop, rushing through rapid-fire photo sessions before immediately posting and moving to the next optimal angle. This transformation represents a fundamental shift in how we have come to relate to space itself; increasingly experiencing our environments through the anticipation of their algorithmically-optimized documentation. In this new spatial economy, locations become stages for computationally-driven performance rather than sites for relation.

The ancient temple, conscripted as photogenic backdrop for performed spirituality, dissolves into the algorithmic flow of screen-images that have become our primary spatial interface. This interfacial regime is designed not merely for display and observation, but for the techniques of the observed: engineered to extract and commodify attention itself. The endless scroll, the self-advancing story sequence, fragment our attention while keeping us gripped through staccato hits of content: Balinese transcendence poses bleed into genocide footage, makeup reviews dissolve into protest footage, mass atrocity adjacent to engagement announcements, economic collapse next to fitness videos, Labubu collectibles and Dubai chocolate preceding more genocide documentation. The feed moves faster than thought, delivering fragments that resist contemplation through sheer velocity. *CEO scandal. Floating breakfast. Climate disaster. Cat video.* The algorithmic narrative unfolds autonomously, as we become passive witnesses to an automated curation that collapses temporal and spatial distance into an eternal present of equivalent stimulation. We consume the world's joy and suffering at server-sync velocity, each ceaseless stream training us deeper into continuous partial attention. Forever informed, never fully present, knowing **more** about the world than ever before while understanding less **of** it.

A viral post captures our predicament in 134 characters: "*Climate change will manifest as a series of disasters viewed through phones with footage that gets closer and closer to where you live.*" The tweet captures something profound about our current condition; the way digital mediation creates a perpetual state of *distant proximity*, where the environmental crisis arrives as content rather than experience, as information rather than embodied knowledge. The very interface informing us about environmental collapse becomes complicit in our estrangement from it. This state of mediated dismemberment — informationally hyperconnected

întrupată. Interfața care ne informează despre colapsul mediului devine complice la înstrăinarea noastră față de el. Această stare de disociere mediată - hiperconectați informațional, dar separați fenomenologic - accelerează criza însăși, remodelând fundamental modul în care ne raportăm la lume. Când lumea ajunge la noi în principal ca imagini pe ecran, pierdem înțelegerea viscerală a faptului că suntem parte din sistemele ecologice. Se produce, astfel, baza psihologică a subiecților care se percep a fi separați, capabili doar să asiste la prăbușirea mediului ca la un spectacol, rămânând inconștienți de propria vulnerabilitate ecologică, care pot critica distrugerea naturii intelectual, rămânând incapabili să îngrijească, să cultive sau să trăiască simbiotic cu lumile din care fac parte. Observatorul dezmembrat, prins între stimularea digitală și detașarea fizică, devine subiectul perfect al unei civilizații care își distruge propria fundație ecologică.

Pe măsură ce lumile care ne susțin se fisurează și ard, ce forme de atenție ne pot ajuta să nu devenim spectatori distanți ai propriei noastre distrugerii? În termenii lui Isabelle Stengers, cum putem reînvăța „arta de a fi atenți”, cultivând forme de percepție și practică capabile de a întrerupe înstrăinarea capitalistă și de a recompune atașamentele noastre ecologice față de condițiile care susțin viața?

M-am aflat în sanctuarul capitalismului atenției, Menlo Park, în noiembrie 2024, la câteva zile după re alegerea lui Trump. O experiență care mă tulbură și acum, luni mai târziu. Campusurile păreau desprinse din distopia corporatistă a filmului The Lego Movie: mii de ingineri mișunând cu un fel de fervoare religioasă pentru orice evanghelie a fondatorului ce era predicată în acel moment. Conversațiile auzite în cantină aveau ritmul adevăraților credincioși discutând fantezii de mântuire prin inteligență artificială, cu un zel de obicei rezervat salvării sufletului. Peluzele perfect tunse și dozatoarele gratuite de kombucha creau o bulă ermetică, complet ruptă de realitatea care se întâmpla la doar câțiva kilometri distanță, în așezările de corturi din San Francisco și în restul lumii care se confrunta cu erodarea drepturilor civice.

Greutatea disonanței cognitive m-a lovit în timpul navei către acest templu al rezolvării prin tehnologie, trecând pe lângă comunități vecine unde prăpastia economică se căsca precum un hău geografic. Investiții de miliarde coexistau cu oameni fără adăpost care își raționalizau insulina, supraviețuind cu greu din resturi. Ceea ce m-a șocat nu a fost doar proximitatea, crescusem cu inegalitățile din Indonezia, deși niciodată la această scară, ci indiferența senină, presărată cu remarci politicoase despre „evenimentele neplăcute de pe stradă” la care eram „nevoită să asist”. Această indiferență brutală, această deconectare corporală de consecință și relație, mi-a lăsat o impresie neliniștitoare care mă bântuie și acum. Când etnografia lui Karen Ho despre cultura tehnologică a apărut câteva luni mai târziu, a confirmat ceea ce văzusem: constructorii acestor sisteme sunt conștienți că nu rezolvă problemele pe care le pretind abordate, însă arhitectura campusului și atmosfera mesianică atent cultivată generează entuziasmul care întreține iluzia. *Dar, desigur, instalația luminoasă alimentată de biciclete și pereții acoperiți de mușchi dau sentimentul că totul e justificat moral.*

yet phenomenologically severed — accelerates the crisis itself by fundamentally reshaping how we confront the world. When the world arrives primarily as screen-images, we lose the visceral understanding of our embeddedness in ecological systems. This produces the psychological foundation for subjects who experience themselves as separate, who can witness environmental collapse as content while remaining unconscious of their own ecological vulnerability, who can critique environmental destruction intellectually while remaining fundamentally unable to nurture, tend, or live symbiotically with the worlds we are part of. The dismembered observer, split between digital stimulation and physical detachment, becomes the perfect subject for a civilization destroying its own ecological foundation.

As the worlds that sustain us fracture and burn, what forms of attention can help us resist becoming distant spectators of our own destruction? In Isabelle Stengers' terms, how do we relearn the "art of paying attention", cultivating forms of perception and practice capable of interrupting capitalist estrangement and re-composing our ecological attachments to the conditions that sustain life?

I found myself in the sanctum of attention capitalism—Menlo Park—in November 2024, days after Trump's re-election. It was an experience that still unsettles me months later. The campuses felt lifted from The Lego Movie's corporate dystopia: housing thousands of engineers buzzing with an almost religious fervor for whichever founder's gospel was being preached. Conversations overheard in the cafeteria carried the cadence of true believers discussing AI redemption fantasies with the zeal typically reserved for salvation. The manicured lawns and free kombucha stations created a hermetic bubble, completely severed from the reality unfolding just miles away in San Francisco's tent cities and the broader world grappling with eroding civic rights. The full weight of the cognitive dissonance hit me during the commute to this temple of technological solutionism, passing by neighboring communities where the wealth gap gaped like a geographic chasm—billion-dollar valuations coexisting with people rationing insulin without shelter and barely surviving on scraps of food. What jarred me wasn't the proximity alone—I had grown up with Indonesia's inequalities, though nothing approaching this magnitude—but the casual indifference, punctuated by apologetic remarks about the 'unpleasant street views' I 'had to witness'. This stark indifference, this embodied disconnection from consequence and relation, left a troubling impression that still shakes me. When Karen Ho's ethnography of tech culture was released months later, it confirmed what I witnessed: the builders of these systems recognize they are not solving the challenges they claim to address, yet the campus architecture and the carefully cultivated messianic atmosphere generate the hype that sustains the delusion. *But hey, at least the bicycle-powered light installation and moss walls make it all feel morally justified.*

Maria Ressa's question to Zuckerberg about whether he had witnessed the reality of 98% of Filipinos getting their news exclusively from Facebook crystallizes the disconnect: decisions made in these hermetic campuses shape how billions of people

Întrebarea Mariei Ressa adresată lui Zuckerberg care pune în discuție dacă acesta a conștientizat sau nu realitatea conform căreia 98% dintre filipinezi își iau știrile exclusiv de pe Facebook, cristalizează ruptura: deciziile luate în aceste campusuri ermetice modelează modul în care miliarde de oameni experimentează viața de zi cu zi, în timp ce persoanele cu putere decizională rămân izolate de urmările propriilor acțiuni și imune la responsabilitate. Când interfețele digitale mediază interacțiunile umane și modurile în care ne raportăm la lumile ecologice din care facem parte, mai mult decât ar putea-o face orice clădire fizică, când fluxurile algoritmice structurează atenția mai puternic decât orice plan urban, de ce am cedat proiectarea spațiului digital - probabil cel mai influent mediu construit al epocii noastre - exclusiv inginerilor cu formare în optimizare, nu în locuirea și trăirea colectivă?

Deși aceste medii digitale pot părea la fel de impenetrabile precum campusurile care le-au născut, ele nu sunt nici inevitabile, nici imuabile, pot fi hackuite. Continuitatea lor aparentă maschează articulațiile unde intervenția devine posibilă, spațiile unde pot fi introduse alte logici și cultivate alte relații. De la activiștii Arab Spring, care au folosit algoritmul de implicare al Facebook-ului pentru a mobiliza puterea colectivă în Piața Tahrir, la aplicațiile de tip mesh networking din Hong Kong, care au menținut comunicațiile atunci când autoritățile au întrerupt accesul la internet și până la mișcarea 17+8 din Indonezia, care a exploatat cât de virale sunt rețelele sociale pentru a coordona proteste naționale, ce au determinat răspunsuri parlamentare împotriva violenței poliției și corupției și continuă să o facă până în ziua de astăzi, activiștii reușesc să transforme constant platforme comerciale, create pentru consum, în instrumente de rezistență și organizare orizontală. Întrebarea nu mai este dacă spațiul digital poate fi proiectat diferit, eliberat din strânsoarea capitalismului monopolist, ci cum, și cu ce valori alternative.

M-am născut și am crescut într-unul dintre orașele care se scufundă cel mai rapid din lume și am simțit efectele crizei climatice cu mult înainte de a avea limbajul necesar pentru a le descrie. Am ajuns la arhitectură căutând modalități de a proiecta medii care să ne permită să ne adaptăm cu demnitate și bucurie. Totuși, pe măsură ce m-am adâncit în domeniu, practica de design contemporan mi s-a părut inadecvată în raport cu scara și interconectarea provocărilor cu care ne confruntăm. Printr-o serie de reorientări, am descoperit că și codul poate funcționa asemenea arhitecturilor relaționale și situării armonioase ale *subak*-ului: ca o modalitate de a construi medii și legături interdependente la scara de rețea cerută de criză. În ultimii opt ani, am condus o echipă multidisciplinară care dezvoltă software pentru adaptare climatică, instrumente care sprijină milioane de oameni în navigarea dezastrelor climatice, stimulând totodată conexiunile comunitare esențiale pentru acțiunea colectivă.

Total a început cu o hartă, nu doar una a teritoriului, ci a fluxurilor și relațiilor. Cum a fost posibil ca informația despre loc să fie separată de locurile efective? Cum era produsă informația despre mediu și de către cine? Unde s-a dus, cum a circulat, cum

experience daily life, yet the decision-makers are insulated from the wreckage they create and immune to accountability. When digital interfaces mediate human interaction and the ways we relate to the ecological worlds we are part of, more than any physical building ever could, when algorithmic feeds structure attention more powerfully than any urban plan, why have we ceded the design of digital space—arguably the most influential built environment of our time—entirely to engineers trained in optimization rather than collective habitation?

Although they may appear as impenetrable as the campuses that birth them, these digital environments are not inevitable nor are they immutable; they are hackable. Their apparent seamlessness masks the joints where intervention becomes possible, the spaces where different logics can be inserted, and different relationships fostered. From Arab Spring activists seizing Facebook's engagement algorithm to mobilize collective power in Tahrir Square, to Hong Kong's mesh networking apps that maintained communication when authorities cut internet access, to Indonesia's 17+8 movement leveraging social media virality to coordinate nationwide protests that are compelling parliamentary response to police violence and corruption as I write this sentence now, activists consistently repurpose commercial platforms designed for consumption into tools for resistance and horizontal organizing. The question becomes not whether digital space can be designed differently from the grip of monopolistic capitalism, but how, and with what alternative values.

I was born and brought up in one of the most rapidly sinking cities in the world and experienced the impacts of the climate crisis far before I had the language for what was happening. I came to architecture seeking ways to design environments that would enable us to adapt with dignity and joy. Yet as I immersed myself in the field, contemporary design practice felt inadequate to the scale and interconnectedness of the challenges we face. Through a series of turns that I will return to, I learned that code could also function like the relational architectures and situated attunement of the *subak*—a way to build environments and interdependent ties at the networked scale the crisis requires. Over the past eight years, I have led a multidisciplinary team building software for climate adaptation, tools that support millions navigate climate disasters while fostering the community connections essential for collective action.

It started with a map; not just one of territory, but of flows and relations. How did information about place get separated from the places themselves? How was environmental information produced, and by whom? Where did it go, how did it travel, how was it suppressed, which individuals and institutions were involved? Who had access to which spaces, and who was excluded from decision-making territories? Where was valuable data being generated in lived relationships with place, but not recognized as such by formal data systems? Which practices were actually sustaining life through climate disasters, and what discrepancies existed between these lived realities and the formal systems documented in standard operating procedures? How were resources actually moving through space and

a fost suprimată, ce indivizi și instituții au fost implicate? Cine a avut acces la ce spații și cine era exclus când trebuiau luate decizii? Unde se generau date valoroase prin relații trăite cu locul, dar în acest fel, nerecunoscute de sistemele formale de date? Ce practici susțineau efectiv viața în timpul dezastrelor climatice și ce discrepanțe existau între aceste realități trăite și sistemele formale documentate în proceduri standard de operare? Cum se deplasau resursele în spațiu și cine le coordona? Cum au fost structurate fluxurile de date, resurse, decizii și acces teritorial de către moșteniri ale extracției coloniale? Dacă s-a întâmplat, unde și cum s-a produs ruptura?

Aceste investigații au dezvăluit terenul împletit pe care îl moștenim: umbre lungi ale infrastructurilor coloniale, ierarhii de guvernare, monopoluri și excluderi teritoriale, țesute împreună cu rețele de solidaritate, practici bazate pe reciprocitate și forme de îngrijire colectivă dezvoltate deja de către comunități ca răspuns la dezastrele climatice. Această cartografiere a identificat puncte strategice unde intervenția *din interiorul* sistemelor existente putea redirecționa resursele spre alte scopuri. Prin înțelegerea acestor date, a luat naștere un software cu sursă deschisă care interceptează mecanismele de captare a atenției ale platformelor rețelelor sociale și le transformă în rețele de coordonare a ajutorului reciproc. Software-ul, numit „Situational Intelligence Open Source Software” (Software-ul cu sursă deschisă pentru inteligență situațională) sau Siti OSS, este conceput pentru a se integra în orice canal al rețelelor de socializare și pentru a detecta postările legate de dezastre prin procesarea limbajului natural, programată să recunoască situații de criză. Când o astfel de postare este identificată, un „chatbot umanitar” răspunde automat cu o întrebare simplă: *Ești cu adevărat într-o situație de dezastru?* Acest mesaj invită utilizatorii să împărtășească informații verificate printr-un scurt chestionar care include întrebări legate de locație, severitatea hazardului și, dacă e posibil, o fotografie și o descriere. Aceste cerințe simple redirecționează logica extractivă a platformei către ceva fundamental diferit: un bun comun informațional, unde rapoartele revin în domeniul public, anonime, accesibile și orientate înspre supraviețuirea colectivă. Răspunsurile sunt structurate, verificate și cartografiate în timp real pe o hartă web gratuită (PetaBencana.id în Indonezia și MapaKalamidad.ph în Filipine), unde locuitorii, echipele de intervenție și agențiile guvernamentale observă o imagine comună a evenimentelor în desfășurare și își coordonează pașii în coregrafia colectivă a răspunsului. Dincolo de zidurile supravegherii și profitului, datele revin în spațiul public ca resursă comună.

O adolescentă din Jakarta postează despre inundațiile care îi ajung până la brâu în fața casei; în câteva minute, acel punct de date se adaugă altor sute, formând o hartă dinamică care ajută pe curierii pe motocicletă să găsească trasee sigure pentru a livra medicamente locuitorilor în vârstă. Un fermier din Mindanao scrie pe Twitter despre comportamentul neobișnuit al animalelor, cu câteva ore înainte de un cutremur; sistemul captează observația, o confirmă, o corelează cu date seismice, iar comunitățile din aval încep să se pregătească pentru posibile alunecări de teren. La centrul național de comandă, un funcționar studiază aceleași semnale pentru

who coordinated these flows? How were flows of data, resources, decision-making, territorial access, structured by legacies of colonial extraction? Where and how did these rupture, if at all?

These inquiries revealed the entangled terrain we inherit: the long shadows of colonial infrastructures, governance hierarchies, territorial monopolies, and exclusions, woven together with the solidarity networks, mutual aid practices, and forms of collective care that communities were already developing in response to climate disasters. This mapping revealed strategic points where intervention from *within* existing systems could redirect resources towards different ends. From this understanding, we developed an open source software that intercepts the attention-harvesting machinery of social media platforms and transforms them into mutual aid coordination networks. The software, "Situational Intelligence Open Source Software" or Siti OSS, is designed to plug into any social media channel, and detect disaster-related posts through natural language processing trained to recognize crises. When such a post is detected, a "humanitarian chatbot" automatically replies with a simple prompt: *Are you really in a disaster?* This prompt invites residents to share verified information through a short survey that asks for the location, hazard severity, and, if possible, a photo and description. These simple prompts redirect the platform's extractive logic toward something fundamentally different; an open commons of information where reports flow back into the public domain, anonymous, accessible, and oriented toward collective survival. Responses are structured, verified, and mapped in real-time on a free web-based map (PetaBencana.id in Indonesia and MapaKalamidad.ph in the Philippines), where residents, first responders, and government agencies share a common picture of unfolding events, and find their steps in the larger choreography of response. Beyond the walls of surveillance and profit, data is returned to the public as a shared resource.

A teenager in Jakarta posts about waist-deep flooding outside her home; within minutes, that data point joins hundreds of others to create a flood map that helps motorcycle taxi drivers navigate safe routes to deliver medicine to elderly residents. A farmer in Mindanao tweets about unusual animal behavior hours before an earthquake; the system captures this observation, confirms it with the user, cross-references this with seismic data, and downstream communities begin preparing for potential landslides. At the national command center, an agency official studies the same signals to prioritize where relief supplies should be staged for rapid deployment. Across the city, activists scan the map for neighborhoods most at risk and dispatch volunteer first responders to distribute food and sandbags. When individual observations join thousands of others to create a living map, they orchestrate a networked choreography of ecological attention. This *shared attunement* enables coordination across difference—among actors who may not agree, resemble, or even know one another—as they move in relation to one another within a broader field of awareness and mutual aid.

a prioritiza zonele în care ar trebui poziționate ajutoarele în caz de urgență. În tot orașul, activiști scanează harta pentru a identifica cartierele cele mai expuse și trimit voluntari pentru distribuirea hranei și sacilor de nisip. Când observațiile individuale se adună într-o hartă vie, acestea orchestrează o rețea coregrafiată a atenției ecologice. Această *rezonanță reciprocă* permite coordonarea peste diversitate: între actori care nu se cunosc, nu seamănă și nu sunt neapărat de acord, dar care acționează în relație unii cu alții, într-un câmp comun al conștientizării și ajutorului reciproc.

O mamă verifică harta pentru a vedea dacă drumul fiicei sale spre școală este încă funcțional și sigur. În timpul inundațiilor, un lucrător sanitar comunitar caută rute sigure pentru a ajunge la pacienții blocați în case. Adolescențele care au postat primele urmăresc cum cartierul lor se umple de mici acte de solidaritate, coordonate prin același dispozitiv care de obicei furnizează distracție. Aceleași reflexe comportamentale pe care capitalismul platformelor le-a antrenat în corpurile noastre - postarea compulsivă, reacția imediată la notificări, dorința de a documenta și împărtăși - sunt reprogramate către ceva fundamental diferit. Fiecare telefon devine o interfață socio-ecologică, ținând atenția individuală într-o inteligență colectivă care ajută comunitățile în navigarea lumilor ecologice și mai-mult-decât-umane în continuă schimbare ale secolului XXI.

Știm clar ce nu poate face această tehnologie: nu poate opri intensificarea furtunilor, creșterea nivelului mării sau inegalitățile structurale care fac riscul distribuit inegal. Însă, în acest moment, inundațiile cresc și valurile de căldură apasă asupra respirației și corpului, iar numeroase incendii ard acum. Ceea ce poate face software-ul este să împiedice transformarea acestor evenimente în dezastre catastrofale. Mobilizând coordonarea care reduce pierderile, acesta salvează vieți și diminuează suferința prezentă, în același timp exersând forme de acțiune colectivă și arta atenției de care vom avea nevoie pentru a transforma sistemele care produc vulnerabilitate. Pentru a ne apropia de lumile pe care le dorim, trebuie să acționăm din interiorul condițiilor moștenite. Acest lucru înseamnă și o confruntare lucidă cu implicarea infrastructurilor digitale în sistemele de extracție pe care încercăm să le subminăm. Totuși, din înăuntrul acestui domeniu, construim deja altfel: edificăm iterativ infrastructuri interconectate, deținute, guvernate și proiectate de comunitățile cele mai afectate atât de dezastre climatice, cât și de tehnologii extractive.

În 2017 am început cu o hartă a inundațiilor la scară urbană. Pe măsură ce am lucrat alături de comunități care navigau crize variate, până în 2020 platforma PetaBencana.id a devenit un sistem multi-hazard, capabil să recunoască și să răspundă întregului spectru de dezastre la scară națională, în întreg arhipelagul indonezian. În același an, am colaborat cu anumite comunități din Filipine pentru a adapta platforma în versiunea MapaKalamidad.ph, sensibilă la ritmurile specifice sezonului taifunurilor și la desfășurarea unică a crizelor din regiune. Doar anul trecut, 200 de milioane de locuitori au utilizat platformele noastre pentru a naviga

A mother checks the map to see if her daughter's route home from school is still passable. A community health worker finds safe passages to reach patients who are unable to leave their homes during flooding. The teenager who posted first, now watches her neighborhood fill with small acts of mutual aid coordinated through the same device that usually delivers distraction. The same behavioral patterns that platform capitalism has trained into our bodies—the compulsive posting, the immediate response to notifications, the desire to document and share—get rewired toward something fundamentally different. Each phone becomes a socio-ecological interface, weaving individual attention into collective intelligence for navigating the rapidly changing ecological and more-than-human worlds that define life in the twenty-first century.

We are clear about what this technology is not—it does not stop intensifying storms or sea level rise nor the structural inequalities that make risk unevenly distributed. But, the floods are rising now, the heatwaves pressing down on breath and body now, the fires raging now. What software can do is help prevent these events from becoming catastrophic disasters; it mobilizes the coordination that mitigates losses, saves lives, and reduces suffering in the present, while also rehearsing the forms of collective action and arts of paying attention that we will need to transform the systems that produce vulnerability in the first place. To move towards the worlds we want, we must act from within the conditions we inherit. This includes reckoning with digital infrastructure's own implication in the systems of extraction we seek to subvert. Yet from within this terrain, we are already building otherwise: iteratively constructing federated infrastructures that are owned, governed, and designed by the communities most affected by both climate disasters and extractive technologies.

In 2017, we began with a city-scale flood map. As we worked alongside communities navigating a wide range of crises, by 2020, PetaBencana.id had become a multi-hazard platform that could recognize and respond to the full spectrum of disasters at a national scale across Indonesia's archipelago. That same year we also worked with Filipino communities to adapt the platform into MapaKalamidad.ph, attuned to the particular rhythms of the typhoon season and the unique grammars of crisis in the Philippines. Last year alone, 200 million residents used our platforms to navigate extreme weather events, while over 900 humanitarian agencies relied on its real-time intelligence to coordinate response efforts. The platforms are embedded into local and national government systems, and recognized by the Indonesian national emergency management agency as the fastest source of verified disaster information available.

In Sumatra's remote districts, where emergency protocols once crawled through layers of bureaucratic approval while floodwaters rose, an emergency manager reports a transformation: "Delays in emergency response due to bureaucracy have been completely eliminated by PetaBencana.id." Teachers in coastal schools no longer watch empty classrooms during storm season—real-time hazard information

evenimente meteorologice extreme, iar peste 900 de agenții umanitare s-au bazat pe inteligența în timp real a platformelor pentru a-și coordona felul în care răspund. Platformele sunt integrate în sistemele guvernamentale locale și naționale și sunt recunoscute de Agenția Națională de Gestionare a Dezastrelor din Indonezia drept cea mai rapidă sursă de informații verificate despre dezastre.

În districtele îndepărtate din Sumatra, unde protocoalele de urgență obișnuiau să se târască prin straturi de birocrație în timp ce apele inundațiilor creșteau, un manager de criză raportează o transformare: „Întârzierile cauzate de birocrație au fost complet eliminate datorită PetaBencana.id.” Profesorii din școlile de pe coaste nu mai privesc săli goale în sezonul furtunilor, deoarece informațiile în timp real despre pericole ajută familiile și cadrele didactice să se coordoneze, reducând dramatic absențele cauzate de vreme. Mamele din arhipelag descriu cum accesul la informații verificate despre dezastre a schimbat fundamental dinamica familiilor. Nu mai depind de relațiile indirecte ale soților întorși de la cumpărături sau de zvonurile vecinilor; pot evalua riscurile direct, pot decide evacuarea cu încredere și pot coordona răspunsuri comunitare de pe propriile telefoane. Aceste instrumente au redistribuit autoritatea de a ști, de a decide și de a acționa în fața crizei. Arta de a fi atent înseamnă, aici, și arta de a îngriji situațiile, în special pe cele marginale, adesea trecute cu vederea.

Ceea ce am construit inițial ca un instrument de cartografiere a dezastrelor a evoluat într-un cadru despre cum pot comunitățile să-și organizeze propria inteligență, atenție și grijă în fața unui viitor incert. Un evaluator independent a surprins modul în care această organizare comunitară se manifestează ca infrastructură culturală: „Utilizatorii descriu constant adoptarea unor comportamente durabile de vigilență, pregătire și responsabilitate: instruindu-și membrii familiei, ghidându-și vecinii și transferând cunoașterea între generații. Ceea ce a început ca un instrument de raportare a evoluat într-un curent social, cu rețele de voluntari, grupuri de tineri și organizații comunitare formate în jurul practicii comune de raportare, pregătire, coordonare și ajutor reciproc. Rezultatul nu este doar o creștere a participării civice, ci o infrastructură culturală durabilă: o societate în care responsabilitatea colectivă este amplificată, iar răspunsul la dezastru devine o practică vie de angajament democratic.”

Evaluatorul identifică ceea ce face posibilă această transformare: „Fundația Yayasan Peta Bencana a transformat un mic proiect ONG într-o infrastructură regională de gestionare a dezastrelor prin stabilirea reciprocității dezastrelor, integrarea interoperabilității și includerea practicilor culturale în design. Astfel, redefinesc modul în care societățile se adaptează riscului climatic la scară largă. Acest lucru reprezintă faptul că schimbarea sistemelor este în mișcare.”

Subak-ul a înțeles de mult acest principiu: a vorbi despre infrastructură înseamnă a vorbi despre relație, despre a „gândi-împreună”, nu doar a „gândi-despre”. Infrastructura noastră funcționează la scară largă, dar cu o profunzime locală, tocmai datorită anilor de construire a relațiilor și alianțelor care susțin aceste

helps families and teachers coordinate, dramatically reducing weather-related absences. Mothers across the archipelago describe how access to verified disaster information has fundamentally shifted household dynamics. No longer dependent on second-hand reports from husbands returning from the market or neighbors relaying rumors, they can assess risks directly, make evacuation decisions confidently, and coordinate community response efforts from their phones. These tools have redistributed the authority to know, to decide, and to act in the face of crisis. The art of paying attention here is also about caring for situations, particularly those often overlooked—minor practices, marginal knowledges.

What we built as a disaster mapping tool has evolved into a framework for how communities can organize their own intelligence, attention, and care in the face of an uncertain future. An independent evaluator captures how this community organizing manifests as cultural infrastructure: "Users consistently describe adopting lasting behaviors of vigilance, preparedness, and responsibility — training family members, guiding neighbors, and transferring knowledge across generations. What began as a reporting tool has evolved into a movement, with volunteer networks, youth groups, and community-based organizations forming around the shared practice of disaster reporting, preparedness, coordination and mutual aid. The result is not simply increased citizen participation, but a durable cultural infrastructure: a society where collective responsibility is amplified and disaster response becomes a lived practice of democratic engagement."

The evaluator identifies what makes this transformation possible: "Yayasan Peta Bencana [Disaster Map Foundation] has transformed a small NGO project into a regional disaster infrastructure through establishing reciprocal relationships, embedding interoperability, and embedding cultural practices into their design. In doing so, they redefine how societies adapt to climate risk at scale. This is systems change in motion."

The *subak* has long understood this principle; to speak of infrastructure is to speak of relation, to 'think-with' rather than 'think-about'. Our infrastructure works at scale with deep locality precisely because of the years of building the relationships and alliances that underpin and sustain these flows of information and coordination. Every phase of the software development, implementation, testing, and socialization, is built with frontline communities and the widest variety of stakeholders. Every line of code is informed by the embodied knowledge that can only come from living in a place— residents noticing changes in soil texture or shifts in animal behavior that herald volcanic activity, the wisdom of shamans and seismographs. These different knowledge systems guide how risk information is shared and displayed on our platform, acknowledging the varied landscapes of risk and the different ways people speak about danger, finding ways to calibrate among them so we leverage local wisdom while ensuring reports remain relevant both to people experiencing the disaster and to the widest range of institutional stakeholders.

fluxuri de informație și coordonare. Fiecare fază de dezvoltare, implementare, testare și socializare a software-ului este construită împreună cu diverse comunități aflate pe linia de front și cu o multitudine de lideri locali diferiți. Fiecare linie de cod poartă informația derivată din cunoașterea întrupată, care poate apărea doar din trăirea în acel loc specific: locuitorii observă schimbările texturii solului sau comportamentele animalelor ce anunță activitate vulcanică, înțelepciunea șamanilor și a seismografelelor. Aceste diferite sisteme de cunoaștere ghidează modul în care informațiile despre risc sunt partajate și afișate pe platforma noastră, recunoscând atât variațiunile riscului, cât și limbajele diverse prin care oamenii vorbesc despre pericol, calibrându-le pentru a valorifica înțelepciunea locală și, în același timp, pentru a asigura relevanța rapoartelor atât pentru comunitățile afectate, cât și pentru actorii instituționali.

Folosim cuvântul „participativ” cu prudență, conștienți de faptul că termenul a fost golit de sens în jargonul dezvoltării, redus adesea la ateliere punctuale care bifează o rubrică de implicare, fără a angaja cunoașterea lentă și specific-situată a locului. Ceea ce înțelegem noi prin participare este ceva mult mai viu, mai complex, plin de fricțiuni pe măsură ce diferite priorități se întâlnesc. Este o practică colectivă iterativă, care include o gamă largă de moduri și ritmuri: plimbări de cartier prin zone inundabile și sesiuni nocturne de programare, conversații la piață și grupuri de tineri în cafenele cu internet, coordonări pe WhatsApp între fusuri orare și interviuri cu persoane în vârstă în curțile satelor, discuții în pauze cu oficiali pe scările clădirilor guvernamentale, campanii pe rețelele de socializare, festivaluri stradale și practici de implicare, care aduc împreună oameni care altfel nu ar fi împărțit niciodată același spațiu.

Această abordare relațională dezvăluie capacitatea generativă a infrastructurii. Urmând formularea lui Abdou Maliq Simone, conform căreia *infrastructura este ceea ce determină ce pot face locuitorii unii cu alții*, am asistat la multiple transformări. Instituțional, am observat o tranziție spre modele de guvernare deschise și participative și o creștere a încrederii între cetățeni și agenții guvernamentale. Cultural, relația cu dezastrul s-a schimbat: locuitorii raportează că, acolo unde altădată predominau panica și neputința, acum simt putere de acțiune și eficacitate comună. Comunitățile au transformat platforma noastră de cartografiere a dezastrelor în moduri neașteptate de utilizare a acesteia: pentru educație ecologică, programe de reabilitare, activism, susținerea politicilor publice, planificare pentru adaptarea climatică, dezvăluind capacitatea infrastructurii de a-și depăși designul inițial.

Totuși, acest potențial cere o îngrijire continuă. Sistemul străvechi al apei din Bali ne amintește că infrastructurile durabile se nasc din cultivarea atentă a ritualurilor: practici colective care orientează în *mod repetat* participanții către interdependența lor unii cu ceilalți și cu lumea vie. Această înțelegere ne modelează atât procesul de design, cât și strategiile noastre de angajament: grija constantă pentru comunitățile care animă și susțin sistemele tehnologice. Printre aceste

We use the word participatory cautiously, aware of how the term has been hollowed out into development jargon, often reduced to one-off workshops that check a box for participation without engaging the slow, situated knowledge of place. What we mean is something far less orderly, far more alive, and full of frictions as different priorities meet. It is an iterative, collective practice, encompassing a wide range of modalities and rhythms—neighborhood flood walks and late-night coding sessions, market conversations and teenage focus groups in internet cafés, WhatsApp coordination across time zones and elder interviews in village courtyards, cigarette-break conversations with officials on government building steps, social media campaigns and gamified challenges, street festivals, and engagement strategies that bring together people who would never otherwise share the same room.

This relational approach reveals infrastructure’s generative capacity. Following AbdouMaliq Simone’s articulation of infrastructure as that which determines *what residents can do with each other*, we have witnessed transformations across multiple scales. Institutionally, we’ve seen shifts toward open, participatory models of governance and greater trust between citizens and government agencies. Culturally, the relationship to disaster itself has changed; residents report that where once they felt panic and helplessness, they now feel agency and shared efficacy. Communities have transformed our disaster mapping platform into unexpected applications—environmental education, rehabilitation programs, activism, policy advocacy, climate adaptation planning—revealing infrastructure’s ability to exceed its original design.

Yet this potential requires ongoing active nurturing. The ancient Balinese water system reminds us that sustainable infrastructure emerges from the careful cultivation of rituals—collective practices that *repeatedly* orient participants toward their interdependence with each other and with the living world. This understanding shapes not only our design process but our engagement strategies; the ongoing stewardship of the communities that animate and sustain the technological systems. Among these is an annual “ritual” we conduct on April 26th, which transforms a nation-wide declaration of “National Disaster Preparedness Day” into a playful opportunity for communities to practice and strengthen what they can do together. Every year, we distribute large-scale anamorphic murals to communities across our network—images that appear distorted when viewed straight-on but reveal disaster preparedness messages when photographed from a specific angle. Residents tape these vibrant installations to walls, sidewalks, and courtyards, transforming everyday neighborhood spaces into sites of shared curiosity. Children discover the viewing angle first, calling to adults who gather to witness the optical illusion, phones emerging to capture the moment when scrambled colors resolve into legible text about flood safety or earthquake response. Neighbors pause in their daily routines, drawn by curiosity to document and share these temporary installations on social media platforms.

ritualuri se numără și unul anual, pe 26 aprilie, care transformă „Ziua națională a pregătirii pentru dezastre” într-o ocazie ludică de a exersa și întări capacitățile de acțiune colectivă. În fiecare an, distribuim comunităților aparținente rețelei noastre picturi murale anamorfice de mari dimensiuni, imagini care par distorsionate la privirea directă, dar care dezvăluie mesaje despre pregătirea pentru dezastre atunci când sunt fotografiate dintr-un unghi specific. Locuitorii lipsesc aceste instalații colorate pe pereți, trotuare și curți, transformând spațiile cotidiene în locuri ale curiozității comune. Primii care descoperă unghiul potrivit sunt copiii, strigându-i pe adulții care se adună să vadă iluzia optică, telefoanele apărând pentru a surprinde momentul în care culorile amestecate se transformă într-un text clar despre siguranța în caz de inundații sau cutremure. Vecinii se opresc din rutina zilnică, atrași de curiozitate, documentează și distribuie aceste instalații temporare pe rețelele sociale.

Dacă locația a devenit spectacol, unde fiecare spațiu devine o scenă pentru poza perfectă, *imagea demnă de Instagram*, atunci noi „hackuim” această logică prin instalații care redirectionează atenția înapoi înspre loc. Pe măsură ce oamenii postează fotografiile lor cu descrieri legate de dezastre, sistemul nostru, antrenat să detecteze aceste cuvinte-cheie, trimite automat un răspuns care invită participanții să exerseze acțiunea de raportarea a dezastrelor și de repetare a protocoalelor de partajare a informațiilor atât de cruciale în timpul urgențelor reale. Ceea ce începe ca un moment estetic - vecini adunați în jurul unei picturi murale vibrante - se transformă într-o repetiție fizică a capacităților colective de reacție și relaționare spațială.

Fiecare iterație anuală atrage mulțimi tot mai mari, pe măsură ce ritualul prinde rădăcini în memoria comunității; participanții revin cu vecini noi, dornici să împărtășească ritmul jucăuș al exercițiului, extinzând rețeaua de pregătire prin invitație și anticipare. Spiritul carnavalesc care caracterizează acum aceste adunări anuale indică ceva esențial: adaptarea nu înseamnă doar cunoaștere individuală, resurse acumulate sau case din bambus, ci *relații exersate*, tipare de atenție reciprocă și reacție coordonată care înfloresc prin bucurie și care trebuie reînnoite periodic pentru a rămâne vii în memoria colectivă a comunității. Privind aceste relații și ritualuri cum înfloresc, mi-a adus o înțelegere mai profundă asupra software-ului ca practică arhitecturală. Acesta cuprinde construcția codului, procesele de co-cercetare iterativă care îi ghidează dezvoltarea, cultivarea mișcărilor care susțin platforma, formarea echipelor care o cresc, dar și modelarea deliberată a cadrelor organizaționale care determină cum pot aceste practici să prindă formă în lume. Arhitectura, în cea mai pură esență, a reprezentat mereu crearea de spații în care moduri de a fi și relațiile practicate pot prinde contur; prin infrastructuri și instrumente comune care coregrafiază corpuri și medii, aliniază nevoi individuale cu resurse colective și țes practici prezente cu posibilități viitoare, aceste spații cultivând ritmurile atente, inteligența colectivă și grija mutuală care fac posibilă fructificarea coexistenței.

If location has become spectacle—where every space becomes backdrop for the perfect pose, the *Instagram-worthy* shot—then we hack this logic by creating installations that bring attention back to place. As people post their photos with disaster-related captions that our system is trained to detect, each upload triggers an automated response from our bot that invites participants to practice submitting disaster reports, to rehearse the protocols of information sharing that prove so crucial during actual emergencies. What begins as a moment of aesthetic engagement—neighbors gathering around a vibrant mural—transforms into an embodied rehearsal of collective response capabilities and spatial relation.

Each annual iteration draws larger crowds as the ritual takes root in community memory; participants returning with new neighbors eager to share in the rhythms of playful rehearsal, extending the web of practiced preparedness through invitation and anticipation. The carnival spirit that now characterizes these annual gatherings points toward something essential: adaptation is not merely a matter of individual knowledge, stockpiled resources, and bamboo homes, but of *practiced relationships*—rehearsed patterns of mutual attention and coordinated response that flourish through joy and that must be regularly renewed to remain alive within a community's shared memory. Watching these relations and rituals flourish has deepened my understanding of software as architectural practice; this encompasses the building of code, the iterative co-research processes that guide this development, the nurturing of movements that sustain it, the formation of the teams that cultivate these movements, and the intentional shaping of organizational containers that determine how these practices can unfold and take form in the world. Architecture, at its best, has always been about creating spaces where ways of being and practiced relationships can take shape; through infrastructures and shared tools that choreograph bodies and environments, align individual needs with communal resources, and weave present practices with future possibilities, these spaces cultivate the attentive rhythms, collective intelligence, and mutual care that make thriving together possible.

At a moment where humanity faces challenges that require unprecedented coordination and attention to a wide range of spatial and temporal scales—from the molecular dynamics of viral mutations to the planetary rhythms of climate systems, from the microsecond responses of neural networks to the generational timescales of ecosystem rehabilitation, from neighborhood flood patterns to global supply chain disruptions—the fluid intelligence that has sustained the *subak* for three millennia provides a useful framework to guide the development of infrastructures that are responsive to the interconnected ecological conditions that sustain all life. The ability to read flows, design for interdependence, and coordinate action among difference, across multiple scales of space and time, represents the kind of distributed sensing and coordinated response capacity we need to navigate an uncertain century. We must design towards infrastructures that grow from the accumulated intelligence of bodies in place, systems that enable communities to become watershed intelligences—networks of care attuned to interdependence

Într-un moment în care umanitatea se confruntă cu provocări care cer o coordonare și o atenție fără precedent la multiple scări spațiale și temporale: de la dinamica moleculară a mutațiilor virale și până la ritmurile planetare ale sistemelor climatice, de la reacțiile în microsecunde ale rețelelor neuronale și până la nivelurile generaționale ale refacerii ecosistemelor, de la tiparele locale ale inundațiilor și până la întreruperile lanțurilor globale de aprovizionare, inteligența fluidă care a susținut *subak*-ul timp de trei milenii oferă un cadru util pentru dezvoltarea infrastructurilor capabile să răspundă condițiilor ecologice interdependente ce susțin întreaga viață. Capacitatea de a citi fluxurile, de a proiecta pentru interdependență și de a coordona acțiuni printre diferențe, peste multiple scări ale spațiului și timpului, reprezintă genul de sensibilitate distribuită și reacție coordonată de care avem nevoie pentru a naviga secolul nesigur care ne așteaptă. Trebuie să proiectăm infrastructuri care se dezvoltă din inteligența acumulată a corpurilor aparținente locului, sisteme care permit comunităților să devină „inteligențe de bazin hidrografic”: rețele de grijă care rezonează cu interdependența, capabile să simtă și să răspundă cu creativitate colectivă.

Fie că sunt sculptate în piatră străveche sau scrise în cod, cele mai generative infrastructuri se nasc din comunități care experimentează împreună. Această creativitate colaborativă trebuie să ne ghideze în proiectarea arhitecturilor prin care miliarde de utilizatori vor naviga în secolul ce urmează, infrastructuri care nu doar susțin viața, ci o fac să înflorească în moduri pe care încă nu le putem imagina.

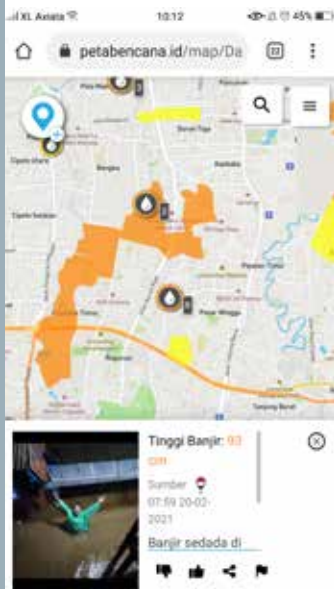
Mulțumiri

Această lucrare a fost redactată în mijlocul unor inundații naționale fără precedent și al unei stări de neliniște civică - momente care au făcut ca miza acestui demers să fie deopotrivă imediată și inevitabilă. Sunt profund recunoscătoare pentru comunitățile, locuitorii și pentru respondenții din frunte, a căror cunoaștere, curaj și grijă dau viață acestor platforme în fiecare zi. Mulțumesc echipelor, stagiarilor, voluntarilor și partenerilor care susțin dezvoltarea, testarea și implementarea acestor sisteme. Îi mulțumesc Silviei Niculae pentru invitația de a reflecta asupra acestei lucrări și pentru generozitatea, răbdarea și deschiderea ei de-a lungul întregului proces. Yayasan Peta Bencana (Fundatia hărții dezastrelor) construiește și întreține Situational Intelligence Open Source Software (Siti OSS) și platformele pe care acesta le alimentează: PetaBencana.id în Indonezia, MapaKalamidad.ph în Filipine, precum și platformele pilot AafatInfo.pk în Pakistan și MapeatuDesastre.org în Panama. Invităm parteneri și comunități să adopte și să localizeze software-ul, folosindu-l pentru a coordona, adapta și construi lumi mai juste și mai pline de bucurie.

that can sense and respond with collective creativity. Whether carved in ancient stone or written in code, the most generative infrastructures emerge from communities practicing together—and it is this collaborative creativity that must guide us as we design the architectures through which billions will navigate the century ahead, infrastructures that don’t just sustain life but enable it to flourish in ways we have yet to imagine.

Acknowledgements

This piece was drafted in the midst of unprecedented nationwide flooding and a swell of civic unrest—moments that made the stakes of this work both immediate and unavoidable. I am deeply grateful to the communities, residents, and frontline responders whose knowledge, courage, and care animate these platforms every day. Thank you to the teams, interns, volunteers, and partners who sustain the development, testing, and implementation of these systems. Thank you to Silvia Niculae, for the invitation to reflect on this work, and for her generosity, patience, and openness throughout. Yayasan Peta Bencana [Disaster Map Foundation] builds and maintains Situational Intelligence Open Source Software (Siti OSS) and the platforms it powers—PetaBencana.id in Indonesia, MapaKalamidad.ph in the Philippines, as well as pilot platforms AafatInfo.pk in Pakistan and MapeaTuDestre.org in Panama. We welcome partners and communities to adopt and localize the software, using it to coordinate, adapt, and build more just and joyful worlds.

O captură de ecran de pe PetaBencana.id care arată raportul unui rezident în timpul inundațiilor. Raportul descrie apa ca având „înălțimea pieptului”, reflectând modul în care comunitățile din Indonezia măsoară și comunică intuitiv severitatea inundațiilor. PetaBencana încorporează referințe familiare, bazate pe corp, în mecanismul său de raportare, făcând legătura între sistemele „științifice” și modurile naturale prin care oamenii vorbesc despre risc.

A screenshot of PetaBencana.id showing a resident's report during flooding. The report describes water as 'chest height', reflecting how communities in Indonesia intuitively measure and communicate flood severity. PetaBencana incorporates familiar, body-based references into its reporting mechanism, bridging “scientific” systems with the ways people naturally speak about risk.

Sursă imagine / Image source: Disaster Map Foundation (Yayasan Peta Bencana)

O captură de ecran de pe PetaBencana.id care arată raportul unui rezident în timpul inundațiilor. Selfie-urile realizate în timpul inundațiilor, comune în Indonezia, oferă o estimare valoroasă a înălțimii apei, prin furnizarea vitală a scării și contextului. Astfel de fotografii ajută la validarea condițiilor de la fața locului atunci când senzorii formali sunt insuficienți.

A screenshot of PetaBencana.id showing a resident's report during flooding. Flood selfies, a common trope in Indonesia, provide an invaluable flood height estimate, offering vital scale and context. Photos like these help validate conditions on the ground when formal sensors fall short.

Sursă imagine / Image source: Disaster Map Foundation (Yayasan Peta Bencana)

Bambang Suryaputra, directorul Centruului de Control al Operațiunilor de Urgență din cadrul Agenției Naționale pentru Managementul Situațiilor de Urgență, monitorizează PetaBencana.id pentru a răspunde în timp real rapoartelor rezidenților.

Bambang Suryaputra, Director of the Emergency Operations Control Center at the National Emergency Management Agency monitors PetaBencana.id to respond to resident reports in real-time.

Sursă imagine / Image source: Disaster Map Foundation (Yayasan Peta Bencana)

Membrii ai Tineretului Crucii Roșii conduc o sesiune de formare despre raportarea dezastrelor prin intermediul PetaBencana. Învățarea de la egal la egal consolidează capacitatea comunității de a răspunde rapid și colaborativ în timpul dezastrelor.

Members of the Red Cross Youth lead a peer-to-peer training session on reporting disasters through PetaBencana. Peer-to-peer learning strengthens community capacity to respond quickly and collaboratively during disasters.

Sursă imagine / Image source: Disaster Map Foundation (Yayasan Peta Bencana)

Un rezident documentează creșterea nivelului râului pentru a o distribui pe PetaBencana.id. Observațiile locale oferă semnale timpurii critice pentru monitorizarea inundațiilor, surprinzând schimbări pe care adesea sateliții și senzorii le omit.
A resident documents rising river levels to share to PetaBencana.id. Local observations provide critical early signals for flood monitoring, capturing changes that satellites and sensors often miss.
Sursă imagine / Image source: Disaster Map Foundation (Yayasan Peta Bencana)

Răspunzând unui mesaj automat al chatbotului, un rezident își confirmă locația pentru a raporta inundațiile, contribuind la o hartă în timp real a condițiilor de inundație.
Responding to an automated chatbot prompt, a resident confirms their location to report flooding, contributing to a real-time map of flood conditions.
Sursă imagine / Image source: Disaster Map Foundation (Yayasan Peta Bencana)

Voluntari tineri conduc un atelier între egali despre utilizarea rețelelor sociale pentru raportarea în timp real a dezastrelor.

Youth volunteers lead a peer-to-peer workshop on using social media for real-time disaster reporting.

Sursă imagine / Image source: Disaster Map Foundation (Yayasan Peta Bencana)

Liderii tineri se reunesc cu directorul Fundației Disaster Map, Nashin Mahtani, pentru o sesiune de informare despre utilizarea PetaBencana pentru raportarea dezastrelor și sprijinirea comunităților lor. Prin echiparea tinerilor cu instrumente pentru acțiunea colectivă, noua generație devine un element cheie în cadrul formării comunităților adaptabile la schimbările climatice.

Youth leaders gather with Director of Disaster Map Foundation, Nashin Mahtani, for a socialization session on using PetaBencana to report disasters and support their communities. By equipping young people with tools for collective action, the next generation becomes key to building climate adaptive communities.

Sursă imagine / Image source: Disaster Map Foundation (Yayasan Peta Bencana)

Un rezident fotografiază creșterea nivelului apei într-un canal și partajează imaginea prin PetaBencana.id, transformând observațiile cotidiene în date critice pentru monitorizarea infrastructurii.

A resident photographs rising water levels in a canal and shares the image through PetaBencana.id, turning everyday observations into critical infrastructure monitoring data.

Sursă imagine / Image source: Disaster Map Foundation (Yayasan Peta Bencana)

O captură de ecran de pe PetaBencana.id arată raportul unui rezident privind un drum blocat în timpul inundațiilor, avertizând ceilalți utilizatori asupra rutelor inaccesibile. Rapoartele comunității în timp real îi ajută pe vecini, respondenți și agenți să navigheze pericolele și să coordoneze asistența oferită.

A screenshot of PetaBencana.id showing a resident's report of a blocked road during flooding, alerting others to inaccessible routes. onReal-time community reports help neighbors, responders, and agencies navigate hazards and coordinate assistance.

Sursă imagine / Image source: Disaster Map Foundation (Yayasan Peta Bencana)

SPAȚII REZIDUALE. ÎNTRÉ ORAȘ ȘI DUNĂRE ÎN EPOCA PÔST- INDUSTRIALĂ

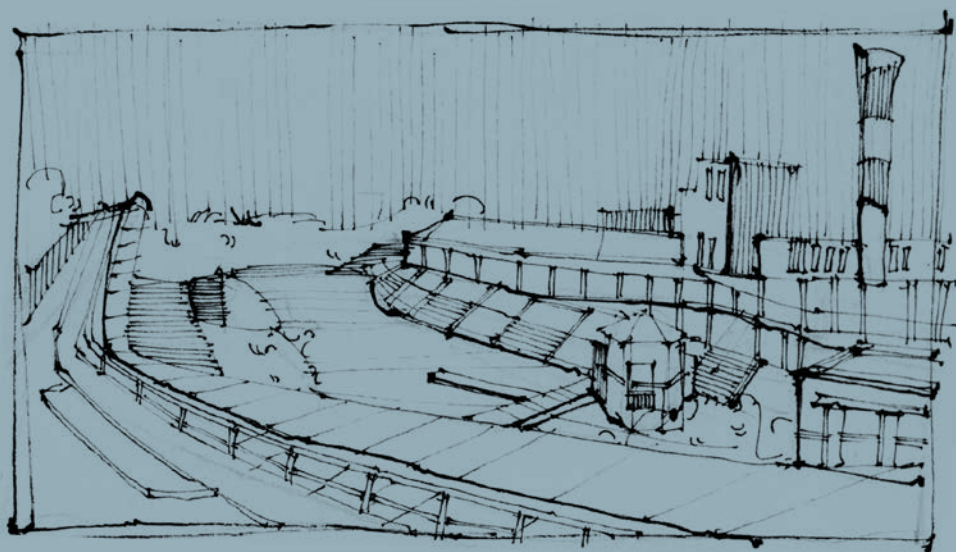
RESIDUAL SPACES. BETWEEN THE CITY AND THE DANUBE IN THE POST- INDUSTRIAL ERA

Ioana Metescu

Îndrumător / Tutor: Dan Dinoiu

Proiect de diplomă: Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM),
Facultatea de Arhitectură

Diploma Project: “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism (IMUAU),
Faculty of Architecture

Spații reziduale. Între oraș și Dunăre în epoca post-industrială. Belgrad, Serbia.

Ioana Metescu

Ce se poate naște într-un spațiu ce nu aparține nici orașului, nici non-orașului, nici apelor, nici oamenilor? Aceste teritorii ambigue pot da naștere unei noi forme de identitate urbană, una fluidă și adaptabilă, concentrată în jurul unor locuri care rămân deschise interpretării, unde trecutul, prezentul și viitorul ajung să fie experimentate simultan și unde colectivul și individualul coexistă. Spațiile reziduale nu reprezintă deficiențe la nivelul țesutului urban, ci pot deveni locuri în care se negociază dreptul la oraș și se explorează relația dintre natură și mediul construit, în acest caz, între Dunăre și Belgrad.

Apa-industrie, apa-port, apa-grădină, apa-educație, apa-divertisment, apa-oraș.

Belgrad este un oraș născut între două ape, Sava și Dunărea. Cu toate acestea condițiile politice, economice și hazardele naturale au dus la o dezvoltare separată a orașului și malurilor sale, acestea ajungând să fie integral utilizate în scop industrial, iar mai apoi abandonate. În prezent malul Dunării este privit drept un spațiu rezidual, lipsit de viață, a cărui relicve industriale zac printre vegetația abundentă și amintirile unei perioade apuse.

După o lungă perioadă în care malurile Belgradului au fost neglijate și fragmentate de infrastructura feroviară, se conturează astăzi posibilitatea vindecării acestei cicatrici urbane prin inițiativa Parcului Liniar, lansată în 2021 de primăria orașului Belgrad. Proiectul propune crearea unei axe verzi de-a lungul fostei linii ferate, un spațiu public continuu, transformând ceea ce a fost în trecut o limită fizică și simbolică într-o nouă axă urbană generatoare. Acesta face posibilă legarea malului Dunării de centrul istoric al orașului și de malul râului Sava. Pentru prima dată, toate aceste spații reziduale a căror proces de formare a început încă din perioada stăpânirii otomane, vor ieși la lumină și vor pierde o parte din misterul lor, fiind expuse privirilor dezvoltatorilor imobiliari. Există însă o frumusețe a locurilor unde pescarii și-au găsit liniștea departe de agitația orașului, printre ruinele industriale consumate treptat de vegetația dunăreană. A portretiza aceste locuri drept spații moarte ale orașului, goale și lipsite de activitate este însă o unealtă a autorităților de a scuza intervențiile brutale ulterioare. Planurile municipalităților oscilează astfel între proiecte comerciale elitiste, precum a fost cazul râului Sava, Belgrad Waterfront Project, și dorințe de conservare și punere în evidență a patrimoniului industrial al orașului cu implicarea comunităților, precum în cazul Silozurilor.

Provocarea constă în identificarea unei soluții care să răspundă, pe de-o parte, cerințelor economice ale orașului, iar, pe de altă parte, să permită conservarea unei părți din atmosfera și identitatea specifică locului.

Residual spaces. Between the city and the Danube in the post-industrial era. Belgrad, Serbia.

Ioana Metescu

What can emerge within a space that belongs neither fully to the city, nor to the non-city, neither to the waters, nor entirely to the people? These ambiguous territories hold the potential to give rise to a new form of urban identity, one that is fluid, adaptive, and centered around places left open to interpretation, where past, present, and future can be experienced simultaneously, and where the collective and the individual coexist. Residual spaces should not be perceived as deficiencies within the urban fabric, but rather as critical sites where the right to the city is renegotiated and where the relationship between nature and the built environment can be actively explored, in this context, the interplay between the Danube and Belgrade.

Water-industry, water-port, water-garden, water-education, water-entertainment, water-city.

Belgrade is a city born between two rivers, the Sava and the Danube. However, political, economic conditions, and natural hazards have led to the city and its riverbanks developing separately. Over time, these riverbanks have been entirely used for industrial purposes and later abandoned. Today, the Danube riverfront is seen as a residual space, devoid of life, where industrial relics lie among lush vegetation and memories of a bygone era.

After a long period in which Belgrade's riverbanks were neglected and fragmented by railway infrastructure, the possibility now emerges to heal this urban scar through the Linear Park initiative, launched in 2021 by the City of Belgrade. The project envisions a green axis along the former railway line, a continuous public space that transforms what was once a physical and symbolic boundary into a new urban generator. It creates the opportunity to connect the Danube riverbank with the city's historic center and with the banks of the Sava River. For the first time, all these residual spaces, whose formation began as early as the Ottoman era, will come to light and lose part of their mystery, being exposed to the gaze of real estate developers. Still, there is a certain beauty in those places where fishermen have found peace away from the bustle of the city, among industrial ruins slowly reclaimed by Danube vegetation. Portraying these places as the city's dead zones, empty and devoid of activity, is, however, a tool used by the authorities to justify subsequent harsh interventions. Municipal plans, therefore, oscillate between elitist commercial projects, such as the Belgrade Waterfront Project on the Sava River, and efforts to preserve and showcase the city's industrial heritage with the involvement of local communities, as in the case of the Silos. The challenge lies in finding a solution that, on the one hand, meets the city's economic demands, while

Situată pe malul drept al Dunării în apropiere de centrul orașului Belgrad, Marina Dorćol este astăzi unul dintre cele mai discutate situri pentru o dezvoltare urbană ulterioară, un fost spațiu industrial unde multiple straturi istorice, economice și politice se întâlnesc la baza ruinelor fostei termocentrale "Snaga i Svetlost", construită în 1932. Astfel, originile marinei sunt legate de electrificarea și modernizarea Belgradului în perioada interbelică, de optimismul unui viitor bazat pe industrie și producție. Ea era, de fapt, portul în care erau aduși cărbunii utilizați în termocentrală pentru a alimenta cu căldură întregul oraș. Aceasta a fost însă abandonată în 1970 din cauza faptului că nu mai făcea față cererii.

Intervenția urmărește astfel reintegrarea marinei în viața urbană și pune accentul pe conservarea și reinterpretarea patrimoniului cultural industrial existent, precum și pe inserția unor noi funcțiuni adaptate scenei culturale emergente de pe malul Dunării. Având în vedere construcția viitoarei Facultăți de Muzică a Belgradului, a muzeului Nikola Tesla, amenajarea Parcului Liniar, precum și prezența Silozurilor în imediata apropiere a Marinei Dorćol, se argumentează integrarea unui centru educațional tehnologic dedicat învățământului dual, alături de o bibliotecă publică adaptată cerințelor secolului XXI. Aceasta ar viza un public mult mai divers, atât utilizatori activi precum studenți și elevi, dar și alți locuitori ai orașului, fiind mai mult o extindere a Parcului Liniar către apă, în centrul său rămânând portul marinei.

Un obiectiv esențial al centrului educațional este de a atrage atenția asupra relației orașului cu apa. Având în vedere problemele majore cu care se confruntă Belgrad în prezent, legate de deversarea apelor poluate direct în Dunăre, este necesară integrarea unei stații de filtrare și purificare a apei în țesutul orașului. Deși există fonduri suficiente pentru a construi o astfel de stație, problema principală este însă lipsa unui personal calificat care să se ocupe de funcționarea ei și de testarea apei. Programul de arhitectură este astfel unul care nu se rezumă doar la cursuri teoretice, ci este combinat și cu laboratoare practice necesare educării, cercetării și inovației în domeniu, focusul principal fiind de a aduce la cunoștința unui public mai larg problemele cu care se confruntă orașul. Alte ramuri ale centrului educațional se concentrează în jurul domeniului energetic și în jurul ecologiei, atingând diverse paliere în care apa joacă un rol central. De asemenea, centrul este completat de funcțiuni publice: piscină, restaurante și cafenele, librărie, și, bineînțeles, portul.

Clădirea centrului educațional este amplasată pe sit într-o manieră care favorizează eliberarea zonei parterului, în vederea facilitării unei circulații fluide către frontul de apă și a menținerii unei relații vizuale directe cu acesta, contribuind totodată la extinderea parcului pe o suprafață cât mai generoasă în cadrul ansamblului Marina Dorćol. În cazul unei inundații, parcul centrului educațional ar fi primul care ar prelua o cantitate semnificativă de apă, înainte de a atinge soclurile înălțate ale blocurilor înconjurătoare.

În trecut, pe amplasament au existat diverse construcții cu caracter industrial, din care s-au păstrat doar elemente reziduale, precum pardoseli sau fundații.

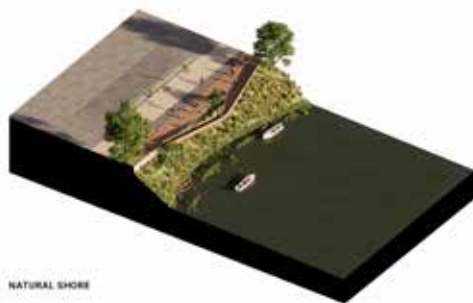
on the other hand, preserves part of the unique atmosphere and identity of the place.

Located on the right bank of the Danube, close to Belgrade's city center, Marina Dorćol is now one of the most discussed sites for future urban development, a former industrial area where multiple historical, economic, and political layers meet around the ruins of the former power plant "Snaga i Svetlost," built in 1932. The marina's origins are thus closely tied to the electrification and modernization of Belgrade during the interwar period, reflecting the optimism of a future built on industry and production. It was, in fact, the port where coal was delivered to fuel the power plant that once provided heating for the entire city. However, it was abandoned in 1970 as it could no longer meet the growing energy demand.

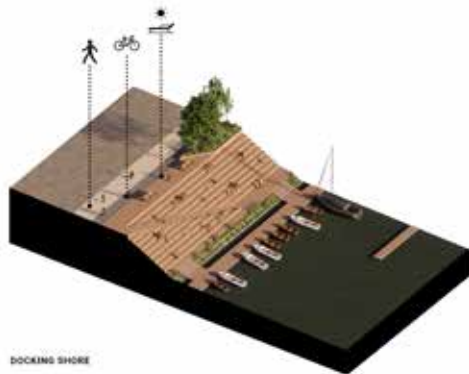
This intervention aims to reintegrate the marina into urban life, emphasizing the preservation and reinterpretation of its existing industrial heritage, while introducing new functions aligned with the emerging cultural scene along the Danube. Considering the upcoming construction of the Faculty of Music, the Nikola Tesla Museum, the development of the Linear Park, and the presence of the Silosi Cultural Factory nearby, a technological educational center dedicated to dual learning is proposed, along with a public library adapted to 21st-century needs. This project addresses a much more diverse audience: not only students and pupils as active users, but also other city inhabitants, acting as an extension of the Linear Park towards the water, with the marina port remaining its core.

A key objective of the educational center is to raise awareness of the city's relationship with water. Given Belgrade's current issues with discharging untreated wastewater directly into the Danube, it becomes essential to integrate a water filtration and purification station within the urban fabric. While the necessary funds for such a station exist, the main issue remains the lack of qualified personnel to operate and manage it. The architectural program, therefore, is not limited to theoretical learning but is also combined with practical laboratories for education, research, and innovation in the field, bringing the city's pressing water issues to a broader public. Other branches of the educational center focus on the fields of energy and ecology, addressing various levels where water plays a central role. In addition, the center includes public facilities like a filtered-water pool, dining areas and cafés, a public library, and, of course, the marina port.

The building of the educational center is positioned on the site in a way that frees up the ground floor area, facilitating a fluid circulation towards the waterfront and maintaining a direct visual connection with it, while also contributing to the expansion of the park over a generous surface within the Marina Dorćol complex. In the event of a flood, the park of the educational center would be the first to absorb a significant amount of water, before it reaches the elevated plinths of the surrounding blocks.

NATURAL SHORE

DOCKING SHORE

Aceste fragmente formează un mozaic ce amintesc de activitatea desfășurată anterior în zonă. Conceptul de amenajare al parcului marinei își propune integrarea atentă în această structură existentă și completarea mozaicului, evitând însă o curățare radicală și valorizând astfel memoria locului. Vegetația actuală este, la rândul ei, luată în considerare. Aceasta a erodat deja unul dintre malurile betonate ale marinei, ștergând limitele clar trasate anterior dintre apă și pământ. În schimb, celălalt mal își păstrează încă granițele intacte, fiind utilizat pentru acostarea diverselor ambarcațiuni. Intervenția conservă aceste tipare, oglindind cele două maluri: unul sălbatic, dedicat plantelor și animalelor, și celălalt antropizat, ordonat.

În concluzie, centrul educațional ar integra aspectele culturale ale zonei împreună cu interesele tehnologice și dorința de a crea un reper pe malul Dunării, devenind mai mult decât o bibliotecă sau o școală, ci un loc de întâlnire pentru diferitele straturi ale orașului.

Îndrumător / Tutor: Dan Dinoiu
Proiect de diplomă: Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM), Facultatea de Arhitectură
Diploma Project: “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism (IMUAU), Faculty of Architecture

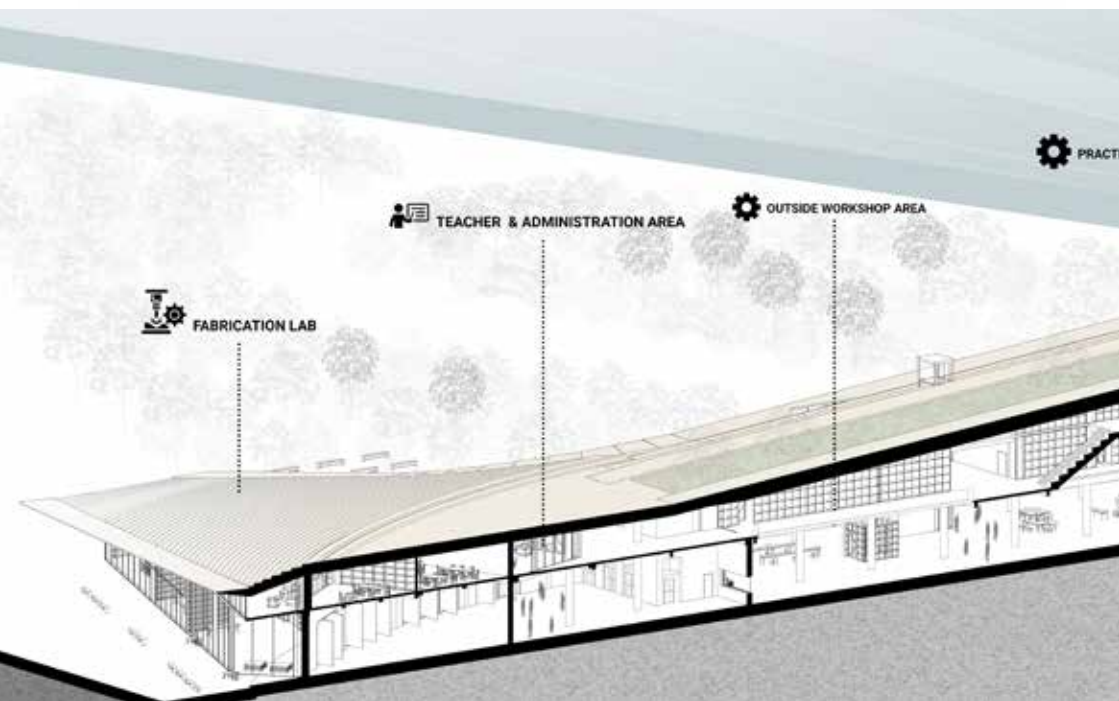
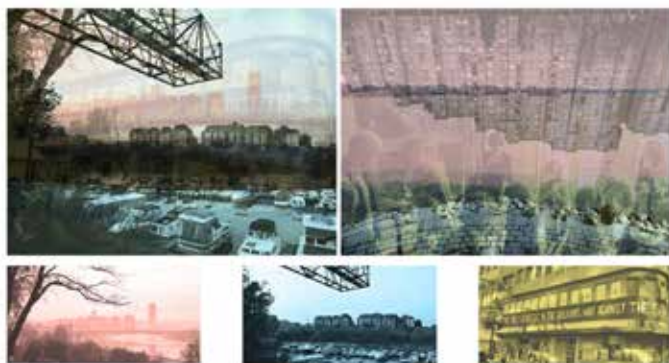
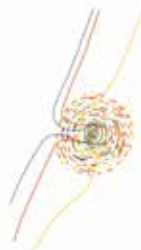
In the past, the site hosted various industrial constructions, of which only residual elements such as floors or foundations have remained. These fragments form a mosaic that recalls the activity once carried out in the area. The landscape design concept of the marina park seeks to integrate itself carefully into this existing structure and to complete the mosaic, while avoiding a radical clearing, thereby valuing the memory of the place.

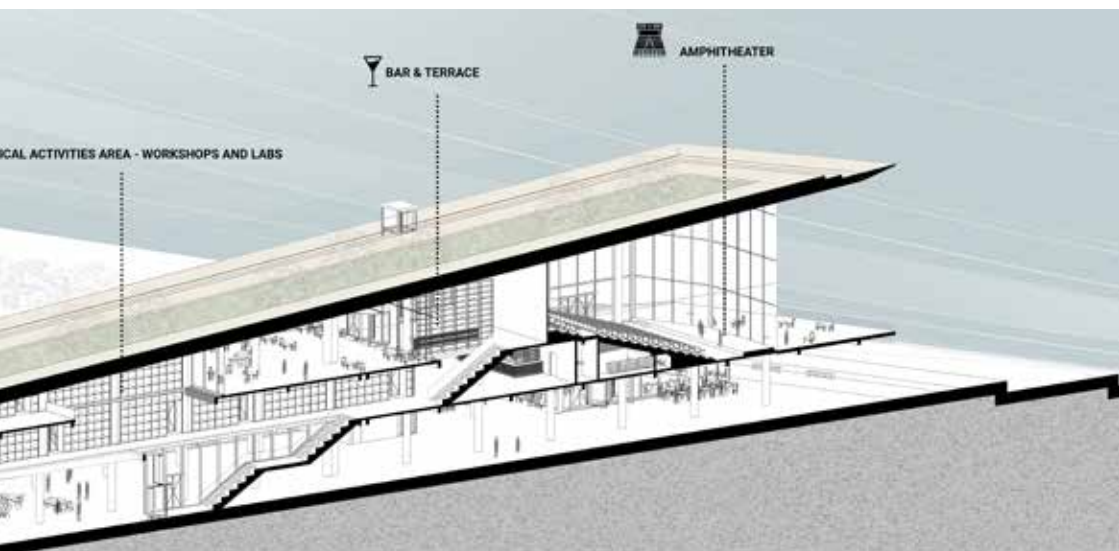
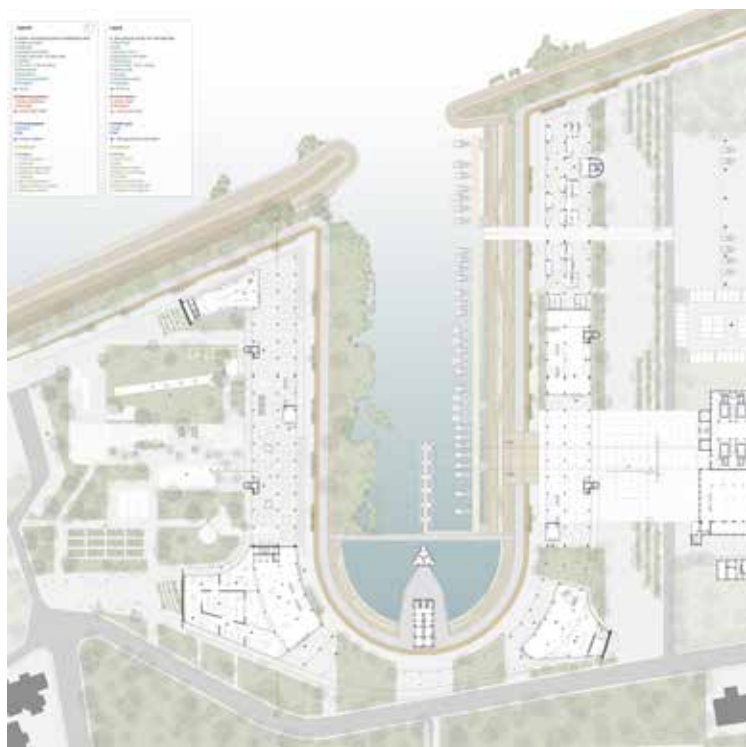
The existing vegetation is also taken into account. It has already eroded one of the marina's concrete banks, blurring the clearly drawn boundaries that once separated water and land. In contrast, the other bank still retains its intact edges, being used for the mooring of various boats. The intervention preserves these patterns, mirroring the two banks: one wild, dedicated to plants and animals, and the other anthropized, orderly.

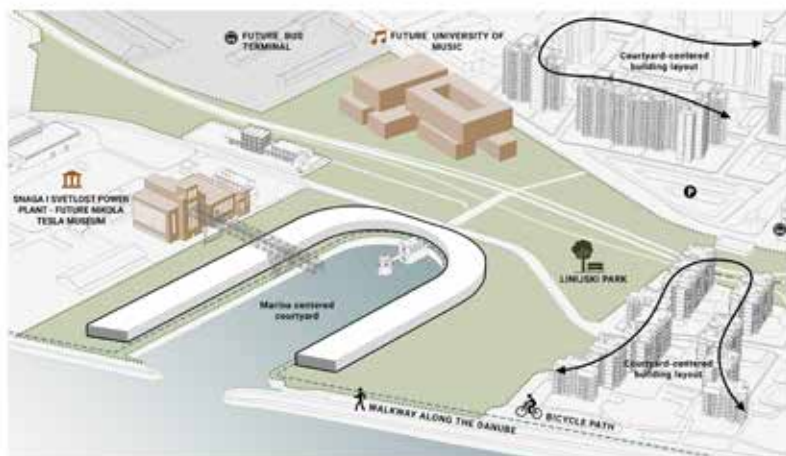
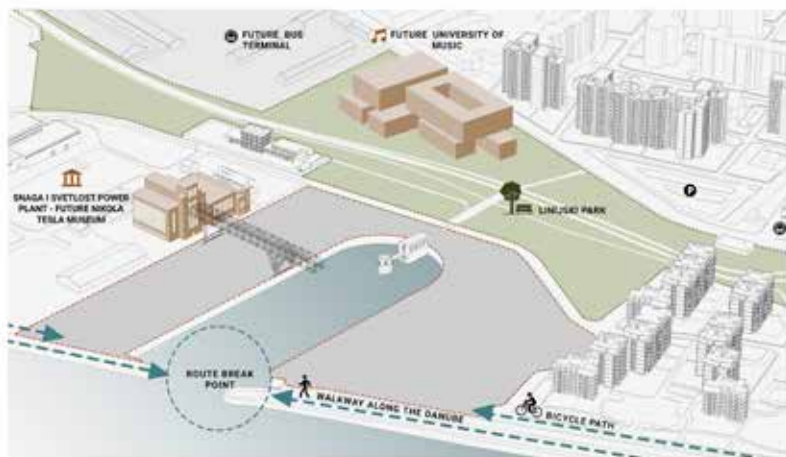
In conclusion, the educational center would integrate the cultural aspects of the area with technological interests and the desire to create a landmark on the banks of the Danube, becoming more than just a library or a school, but a meeting place for the different layers of the city.

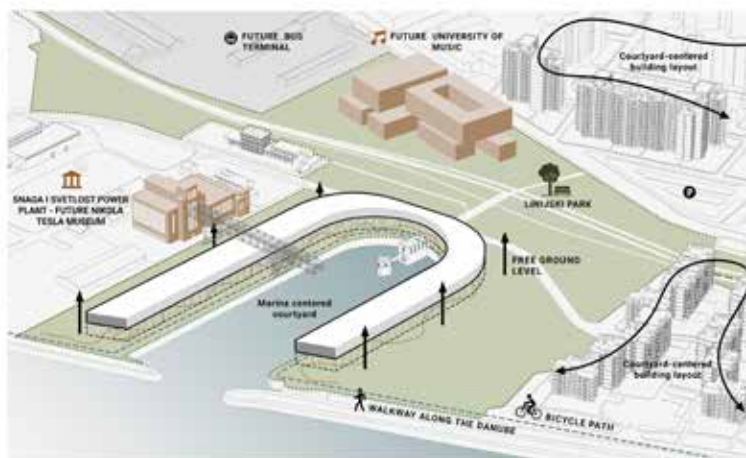

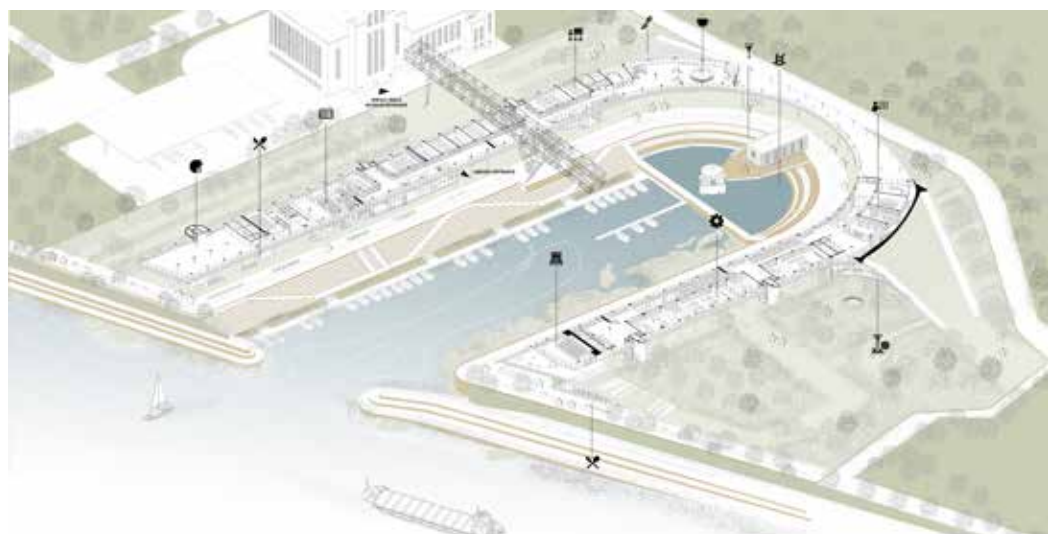
city life
suburban life
urban life

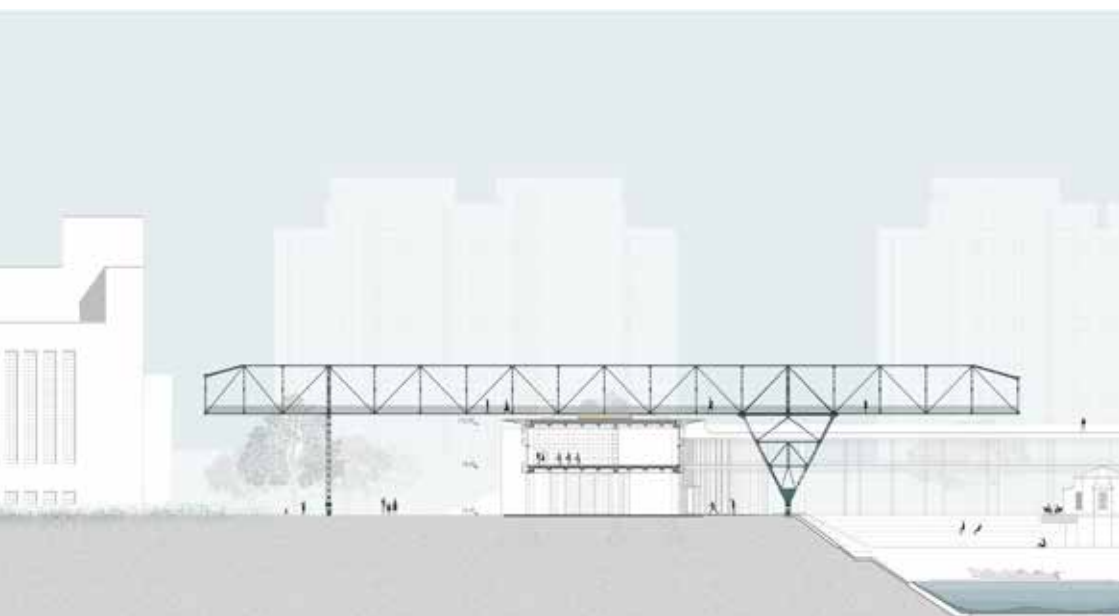

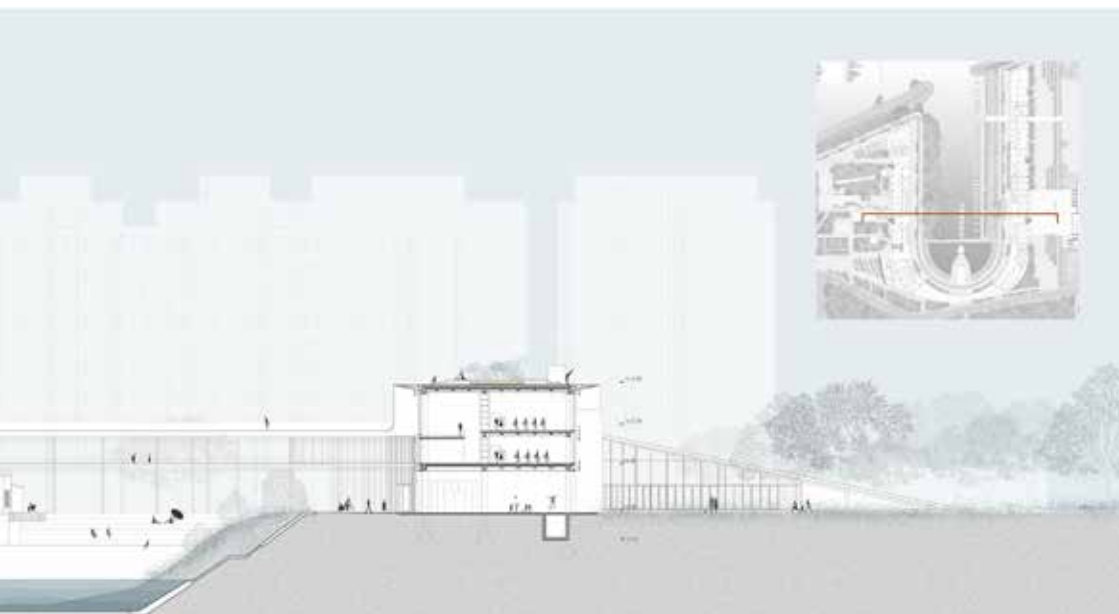
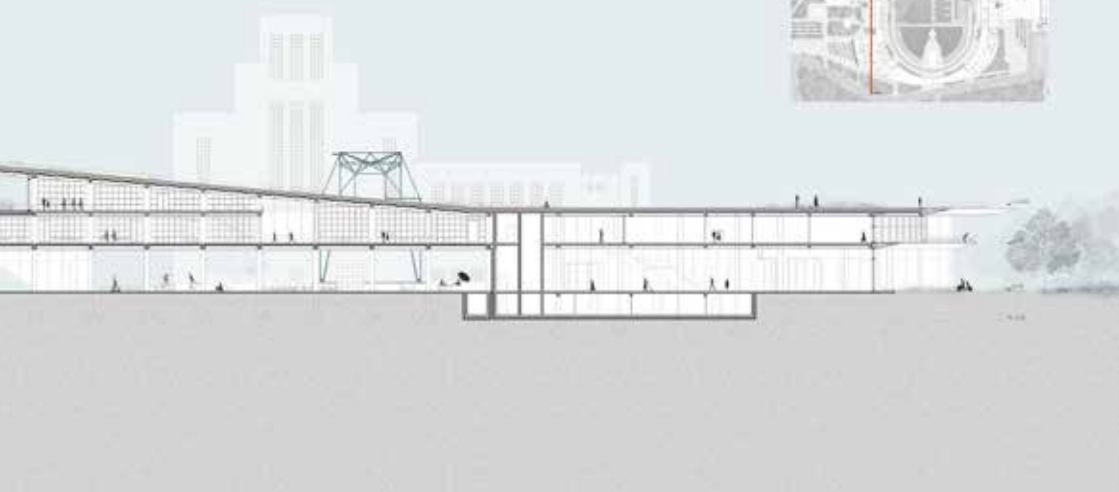

THEORETICAL EDUCATION AREAS - LECTURE HALLS	LIBRARY	LABORATORIES	THEATRE	MAIN ENTRANCE HALL	FILTERED WATER PUBLIC POOL
PRACTICAL ACTIVITIES AREA - WORKSHOPS AND LABS	INNOVATION LAB	EXHIBITION GALLERY	PAVILION / STUDENT CATERING	POOL BAR	TEACHERS & ADMINISTRATION AREA

4

PIEȚELE DIN TRIPOLI, LIBÂN: SPAȚIUL URBAN CA INFRASTRUCTURĂ A REZILIENȚEI

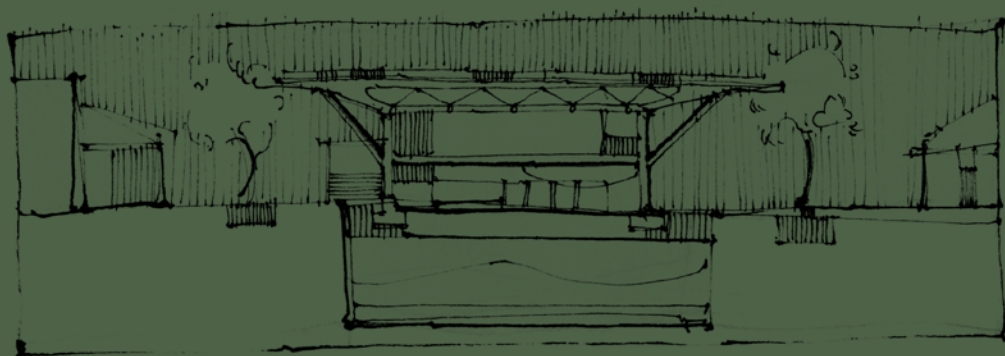
TRIPOLI'S MARKETS, LEBANON: URBAN SPACE AS INFRASTRUCTURE OF RESILIENCE

Nour Abi Rached

Îndrumători / Tutors: Andres Fernandez Atela, Luis Lopez

Proiect de diplomă: École nationale supérieure d'architecture de Paris-La Villette

Diploma Project: École nationale supérieure d'architecture de Paris-La Villette

Piețele din Tripoli, Liban: Spațiul urban ca infrastructură a rezilienței

Nour Abi Rached, tr. Olga Niculae

Din 2019, colapsul financiar al Libanului a pătruns în toate straturile vieții cotidiene, iar la Tripoli impactul său este cel mai vizibil în piețe. Ceea ce fusese deja o economie urbană fragilă, obișnuită cu penurii și infrastructură nesigură, a devenit un spațiu al improvizației și supraviețuirii. Parcurgând souk-urile (târguri tradiționale), criza nu este o abstracție; este inscripționată în felul în care vânzătorii își instalează tarabele, în utilizarea în continuă schimbare a curților interioare, în negocierile cotidiene care țin laolaltă un sistem aflat pe marginea prăpastiei.

Originile crizei nu au fost niciodată bruște. Acestea s-au acumulat de-a lungul deceniilor de paralizie politică și târguielilor sectare, a refuzului de a reforma și a creșterii constante a datoriilor. În 2019, statul nu-și mai putea susține obligațiile, iar economia s-a prăbușit sub greutatea propriilor contradicții. Analiști precum Farah și Maucourant susțin că sectorul politic a preferat dezordinea în locul renunțării la privilegiu², în timp ce Moubayed și Rizk descriu sistemul financiar ca pe o schemă Ponzi care, eventual, a implodat³. Concomitent, infrastructurile de bază, electricitatea, apa, sănătatea, deja precare, s-au degradat și mai mult, până când eșecul a devenit normă¹.

Tripoli a resimțit acest colaps mai rapid decât Beirutul. Orașul a trăit multă vreme la marginea dezvoltării naționale, cu o identitate comercială ancorată în souk-uri și khan-uri tradiționale mai degrabă decât în investiții corporative de scară mare. Pe măsură ce oportunitățile de angajare formală s-au redus, locuitorii s-au orientat

Tripoli's Markets, Lebanon: Urban Space as Infrastructure of Resilience

Nour Abi Rached

Since 2019 Lebanon's financial collapse has seeped into every layer of daily life, and in Tripoli its impact is most visible in the markets. What was once an already fragile urban economy, long accustomed to shortages and unreliable infrastructure, has become a space of improvisation and survival. Walking through the souks, the crisis is not an abstraction, it is inscribed in the way vendors set up their stalls, in the shifting uses of courtyards, in the daily negotiations that hold together a system on the edge.

The origins of the crisis were never sudden. They accumulated over decades of political paralysis and sectarian bargaining, a refusal to reform, and the steady piling up of debt. By 2019, the state was unable to sustain its obligations, and the economy collapsed under the weight of its own contradictions. Analysts such as Farah and Maucourant argue that the political class preferred disorder over relinquishing its privileges², while Moubayed and Rizk describe the financial system as a Ponzi scheme that eventually imploded³. At the same time, basic infrastructures, electricity, water, healthcare, all of them already precarious, deteriorated further until failure became the norm¹.

Tripoli felt this collapse more immediately than Beirut. The city has long lived on the margins of national development, with its commercial identity anchored in traditional souks and khans rather than large-scale corporate investment. As formal employment opportunities dried up, residents turned to informal economies. Street

înspre economii informale. Comerțul stradal s-a multiplicat, atelierele s-au extins în alei, iar pragurile dintre public și privat s-au estompat. Piețele istorice, Souk al-Attarin, Souk al-Sigha, Souk al-Ameh, au absorbit această mutație. Fiecare piață are o specializare: cereale și alimente conservabile în Souk al-Ameh, bijuterii în Souk al-Sigha, produse la mână a doua în Al-Bele. Totuși, aceste categorii se ajustează constant, uneori în decursul aceleiași zile, în funcție de fluctuațiile monedei sau de sosirea bruscă a unor importuri ieftine. Așa cum a observat Clark în contexte Vest-africane, piețele funcționează ca mozaicuri de subsisteme, flexibile și interdependente⁷. Această flexibilitate este ceea ce le permite să supraviețuiască în criză⁸.

Spațiul urban însuși a fost remodelat de acest proces. Granițele souk-urilor nu mai sunt clare. Comerțul se revarsă pe trotuare, scări, chiar în clădiri abandonate. Substratul material al orașului nu este neutru: bolțile de piatră și pasajele înguste atât constrâng, cât și acomodează noile forme de comerț. Congestia crește, dar

se dezvoltă și un sens al negocierii colective: cumpărători și vânzători inventează rutine care permit circulației să continue. Ceea ce ar putea părea haotic pentru un privitor din afară este, de fapt, o formă de adaptare spațială la colaps. Precaritatea acestor aranjamente este evidentă. Comerțul informal este tolerat sau reprimat în funcție de conveniența politică, iar vânzătorii fără wasta, rețelele dense de patronaj care reglează accesul la protecție în Liban, sunt cei mai vulnerabili⁹. Perchezițiile și evacuările întrerup subzistența, dar totuși, piețele revin a doua zi, semn al înrădăcinării lor în viața orașului.

vending multiplied, workshops expanded into alleys, thresholds blurred between public and private. The historic markets, Souk al-Attarin, Souk al-Sigha, Souk al-Ameh, absorbed this shift. Each market has its specialization, grains and preserved foods in Souk al-Ameh, jewelry in Souk al-Sigha, second-hand goods in Al-Bele. Yet these categories are constantly adjusting, sometimes within a single day, depending on currency fluctuations or the sudden arrival of cheap imports. As Clark observed in West African contexts, markets operate as mosaics of subsystems, flexible and interdependent⁷. This flexibility is what allows them to survive in times of crisis⁸.

Urban space itself has been reshaped by this process. The boundaries of the souks no longer hold neatly. Commerce spills into sidewalks, stairways, even abandoned buildings. The material setting of the city is not neutral, stone vaults and narrow passages both constrain and accommodate new forms of trade. Congestion increases, but so does a sense of collective negotiation, buyers and sellers inventing routines that allow circulation to continue. What might appear chaotic to an outsider

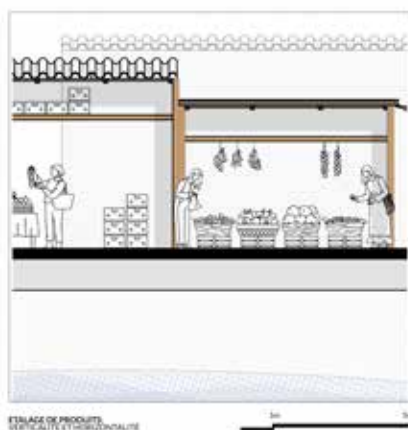
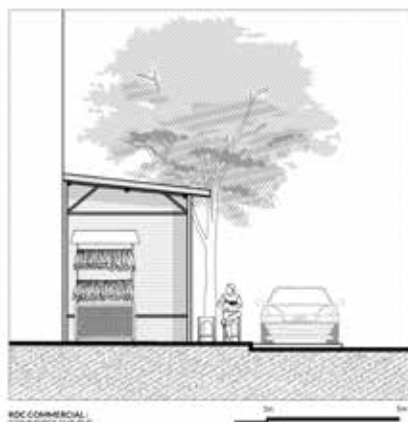
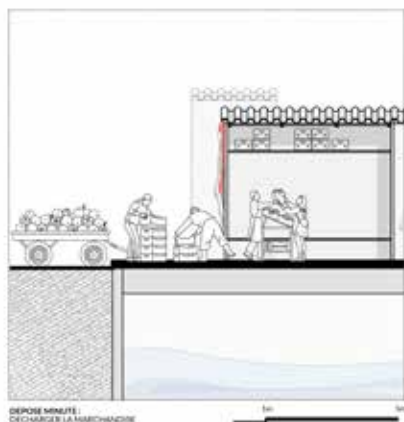

is, in fact, a form of spatial adaptation to collapse. The precariousness of these arrangements is evident. Informal trade is tolerated or repressed depending on political convenience, and vendors without *wasta*, the dense networks of patronage that regulate access to protection in Lebanon, are the most vulnerable⁹. Raids and evictions interrupt livelihoods, yet the markets return the next day, a sign of their embeddedness in the city's life.

From an architectural and urban perspective, what is striking is not only the endurance of these markets, but their ability to reconfigure the relationship

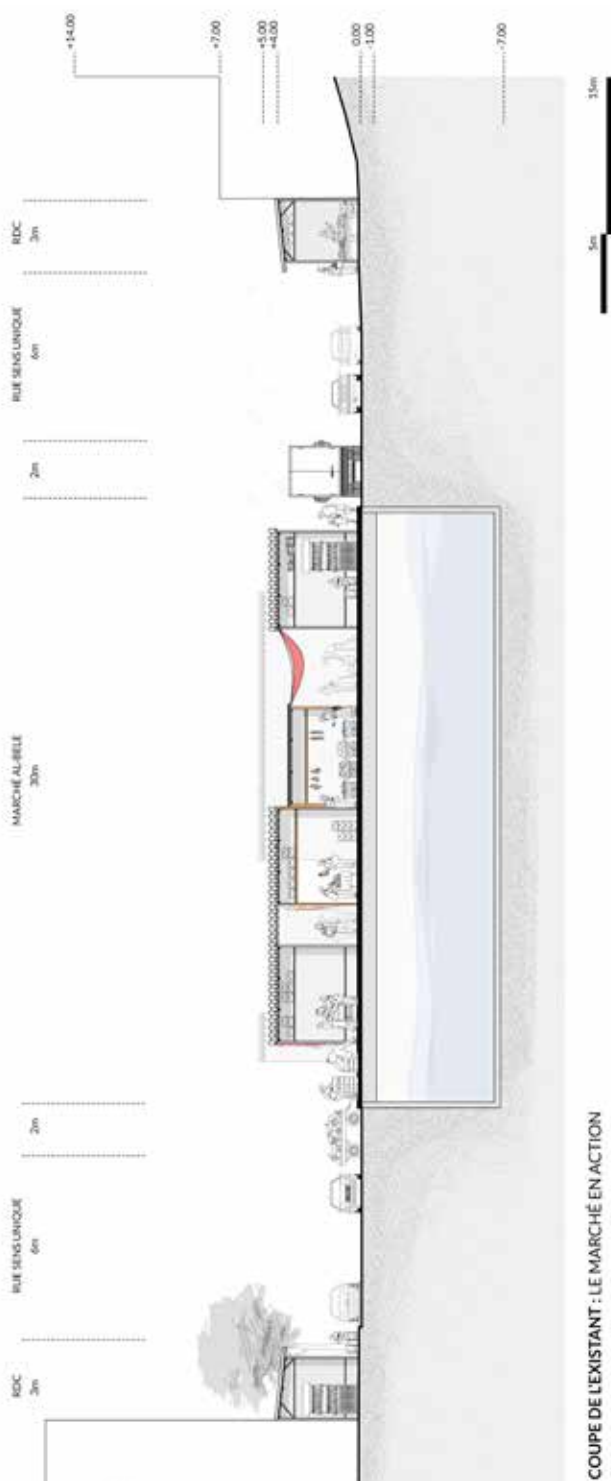
Din perspectivă arhitecturală și urbană, remarcabilă nu este doar rezistența acestor piețe, ci și capacitatea lor de a reconfigura relația dintre oameni și spațiu. Souk-urile din Tripoli au fost întotdeauna locuri ale trocului, dar astăzi au devenit infrastructuri ale supraviețuirii. Arcadele lor de piatră, cândva simboluri ale tradiției mercantile, adăpostesc acum improvizațiile unei populații care navighează hiperinflația și deficitul. Colapsul sistemului de administrație formal nu a produs vid, ci densitate; nu tăcere, ci o intensificare a practicilor urbane cotidiene.

În acest sens, piețele din Tripoli întruchipează atât cicatricile eșecului sistemic, cât și ingeniozitatea locuitorilor. Acestea arată cum orașele se adaptează material la criză, reutilizând spațiile istorice în moduri noi, reconfigurând fluxurile de bunuri și de oameni și susținând o coeziune socială fragilă. Colapsul economic a lăsat răni adânci, însă în souk-uri se vede cum supraviețuirea, capacitatea de a acționa și demnitatea se reconstruiesc zi de zi.

between people and space. Tripoli's souks have always been sites of exchange, but today they have become infrastructures of survival. Their stone arcades, once symbols of mercantile tradition, now shelter the improvisations of a population navigating hyperinflation and scarcity. The collapse of the formal governance has produced not emptiness, but density, not silence but an intensification of everyday urban practices.

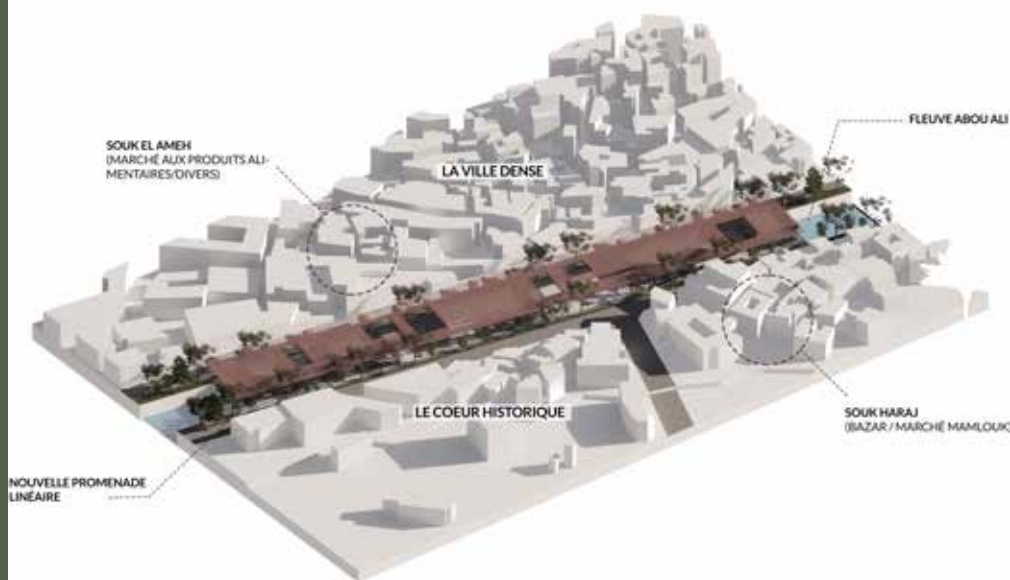
In this sense, the markets of Tripoli embody both the scars of systemic failure and the resourcefulness of its inhabitants. They show how cities adapt materially to crisis, re-using their historic spaces in new ways, reconfiguring flows of goods and people, and sustaining a fragile social cohesion. The economic collapse has left deep wounds, yet within the souks one can see how survival, agency, and dignity are reconstructed day by day.

De la cercetare la ipoteză arhitecturală

Nour Abi Rached, tr. Olga Niculae

Din această reflecție s-a născut proiectul meu de diplomă. Cercetarea, desfășurată pe parcursul a doi ani, s-a transformat într-un set de întrebări arhitecturale: cum ar putea designul să interacționeze cu aceste piețe, nu impunând ordine, ci lucrând cu logica lor de improvizație și reziliență? Cum ar putea un proiect să recunoască fragilitatea socio-economică din Tripoli și, în același timp, să creeze noi posibilități spațiale?

Piața *Al-Bele* a devenit terenul de testare al acestor ipoteze arhitecturale. Înființată în 2006 pe o vastă placă de beton ce traversează râul Abu Ali, piața ocupă o suprafață de 9.000 m² care, în același timp, divide și conectează orașul. Râul este o linie de ruptură, separând nucleul istoric de cartierele dense înființate în jurul său. Placa, creată inițial ca platformă infrastructurală, rămâne un obiect ambiguu: nici pe deplin integrată în viața urbană, dar nici complet abandonată. Este deopotrivă o cicatrice și o oportunitate latentă.

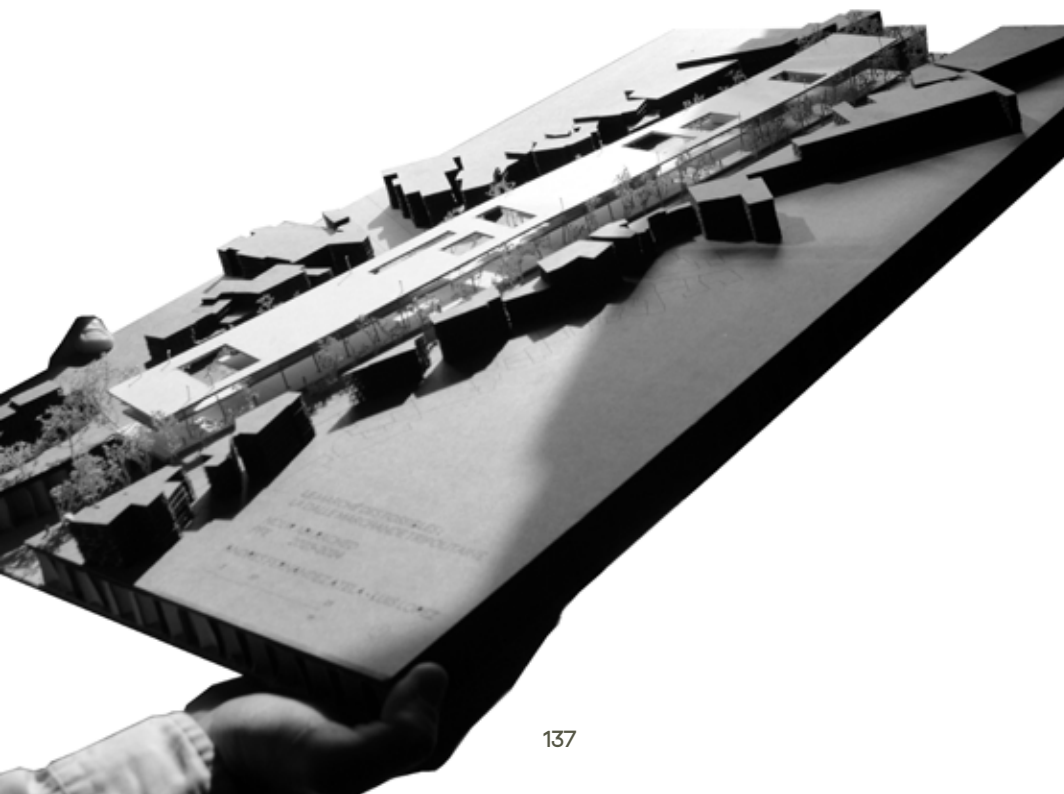
Această ipoteză arhitecturală, intitulată „*Piețele posibilității*”, ia drept punct de plecare ambiguitatea. Dacă souk-urile demonstrează cum comerțul se adaptează la colaps prin apropiere și negociere, platforma sugerează o altă scară de

From Research to Architectural Hypothesis

Nour Abi Rached

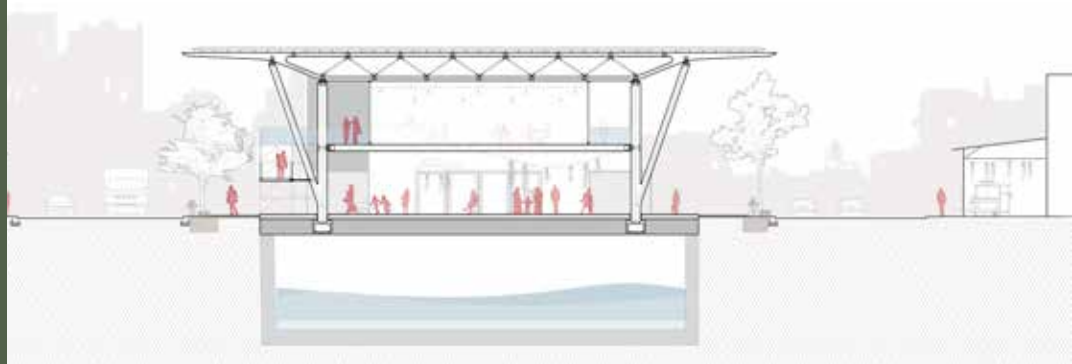
It is from this reflection that my diploma project emerged. The research, carried out over two years, grew into a set of architectural questions: how might design engage with these markets, not by imposing order, but by working with their logics of improvisation and resilience? How could a project acknowledge the socio-economic fragility of Tripoli while also creating new spatial possibilities?

The *Al-Bele* market became the ground on which to test these architectural hypotheses. Established in 2006 on a vast slab of concrete spanning the Abu Ali River, the market occupies a surface of 9,000 square meters that both divides and connects the city. The river itself is a line of rupture, separating the historic core from the dense neighborhoods that have grown around it. The slab, initially conceived as an infrastructural platform, remains an ambiguous object: neither fully integrated into urban life nor completely abandoned. It is at once a scar and a latent opportunity.

intervenție: modul în care arhitectura ar putea extinde aceste procese, întărind conexiunile, acomodând economiile informale și introducând programe culturale care să întărească, nu să înlocuiască practicile existente. În loc să trateze platforma ca pe un obiect eşuat, proiectul o reinterpretează ca pe un element mediator, capabil să susțină multiple scări ale activității, de la rutinele zilnice ale vânzătorilor la ritualurile colective ale orașului.

Trei strategii au ghidat proiectul. Prima, de a reface continuitatea peisajului prin reimaginarea malurilor râului ca o promenadă, cu platforma drept stație majoră de-a lungul acesteia. A doua, de a deschide și restructura marginile, eliberând circulația și creând praguri care acționează ca momente de întâlnire și permeabilitate între cele două laturi ale orașului. A treia, de a integra funcțiuni complementare, culturale și civice, care pun în evidență centralitatea piețelor în identitatea Tripoli și le oferă spații de sprijin și recunoaștere.

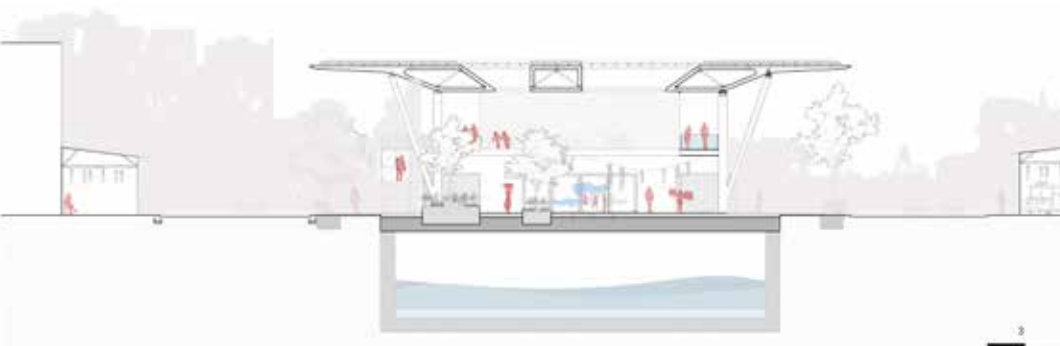

Proiectarea unui asemenea sit a necesitat o abordare dublă: tehnică, răspunzând constrângerilor fizice ale plăcii și ale grilei sale de beton; și conceptuală, căutând forme care să reflecte inteligența socială a piețelor din Tripoli. Propunerea lucrează simultan cu peisajul, structura și programul. De-a lungul râului, o promenadă restabilește continuitatea, împletind placa în geografia mai largă a orașului. În jurul marginilor, pragurile sunt deschise și redefinite, permițând fluxurilor de oameni și bunuri să traverseze mai fluid prin diviziunea urbană. În interiorul plăcii, apare o nouă ordine spațială: piețe, pasaje și curți umbrite care funcționează ca „locuri ale posibilității”, zone adaptabile în care vânzători cu tarabe fixe sau mobile, rezidenți și vizitatori, se pot intersecta.

La nivel arhitectural, proiectul introduce o structură ușoară de acoperire, sprijinită pe stâlpi în formă de Y, care reduc numărul punctelor de sarcină și, totodată, consolidează fundațiile existente. Metalul a fost ales nu numai pentru eficiența structurală și rezistența la foc, ci și pentru rezonanța cu însăși cultura materială a Tripoli, unde oțelul și fierul fac de mult timp parte din peisajul urban. Mai mult decât adăpost, acoperirea acționează ca un semn civic, un marker vizibil care sedimentează platforma în țesutul urban. Ea încadrează piețele, umbrește spațiul

This architectural hypothesis, titled *The Markets of Possibility*, takes this ambiguity as its starting point. If the souks demonstrate how commerce adapts to collapse through appropriation and negotiation, the platform suggests another scale of intervention: how architecture might extend those processes, strengthening connections, accommodating informal economies, and introducing cultural programs that reinforce rather than displace existing practices. Rather than treating the platform as a failed object, the project reframes it as a medium, capable of supporting multiple scales of activity, from the daily routines of vendors to the collective rituals of the city.

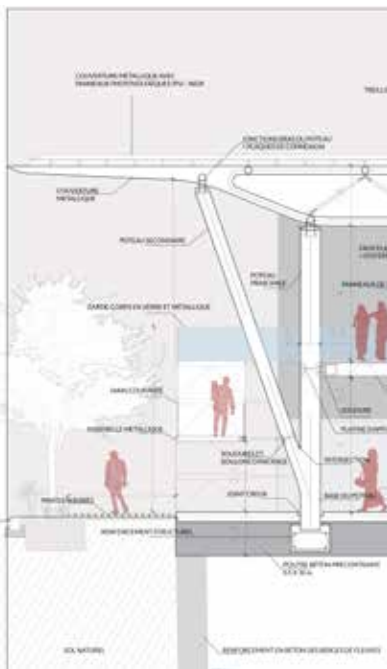
Three strategies guided the design. First, to restore a landscape continuity by reimagining the riverbanks as a promenade, with the platform as a major station along its length. Second, to open and restructure the edges, freeing circulation and creating thresholds that act as moments of encounter and permeability between the two sides of the city. Third, to integrate complementary functions, cultural and

civic, that highlight the centrality of markets in Tripoli's identity and provide them with spaces of support and recognition.

Designing for such a site required a double approach: technical, in responding to the physical constraints of the slab and its concrete grid, and conceptual, in searching for forms that could reflect the social intelligence of Tripoli's markets. The proposal thus works simultaneously with landscape, structure, and program. Along the river, a promenade reinstates continuity, threading the slab into the broader geography of the city. Around its edges, thresholds are opened and redefined, allowing flows of people and goods to move more fluidly across the urban divide. Within the slab itself, a new spatial order emerges: plazas, passages, and shaded courts that act as "places of possibility," adaptable zones where fixed and mobile vendors, residents and visitors, can intersect.

At the architectural level, the project introduces a light roof structure, supported by Y-shaped columns that reduce the number of load points while reinforcing existing foundations. Metal was chosen not only for its structural efficiency and fire resistance but also for its resonance with Tripoli's material culture, where steel

public și oferă un nou orizont unui oraș obișnuit să improvizeze sub constrângerea lipsurilor.

Un al doilea strat introduce pasarele ridicate și spații culturale. Aceste poduri creează momente de perspectivă, în care te afli deasupra piețelor, deopotrivă participant și observator. Această dualitate, a fi înăuntru și deasupra, produce o schimbare de percepție, conferind pieței un sens de armonie. Aici, arhitectura nu izolează, ci amplifică, transformând actele de rutină ale comerțului în ritualuri urbane împărtășite.

Restaurarea este la fel de centrală. Dincolo de structuri noi, proiectul propune spații de reparare: pentru vânzători, clienți, rezidenți și vizitatori. Un restaurant accesibil tuturor este introdus ca parte a acestui strat restaurativ, prelungind ritmul pieței într-un spațiu al coexistenței colective. Curți semi-înverzite, deși constrânse de placa de beton, aduc zone verzi în piețe, împlânzind atmosfera și creând momente de umbră și răgaz. Circulația a fost atent cartată din observația de teren.

and iron have long been part of the urban landscape. More than shelter, it acts as a civic sign, a visible marker that gives presence to the platform in the urban fabric. It frames the markets, shades the public space, and offers a new horizon for a city accustomed to improvisation beneath scarcity.

A second layer introduces elevated walkways and cultural spaces. These bridges create moments of perspective, where one stands above the markets as both participant and observer. This duality: being within and above produces a shift in perception, granting the market a sense of ceremony. The architecture here does not isolate but amplifies, transforming routine acts of commerce into shared urban rituals.

Restoration is equally central. Beyond new structures, the project proposes spaces of repair: for vendors, for clients, for residents, and for visitors. A restaurant accessible to all is introduced as part of this restorative layer, extending the rhythm of the market into a space of collective conviviality. Semi-vegetated courtyards, though constrained by the slab's concrete, weave greenery into the plazas, softening their atmosphere and creating moments of shade and respite. Circulation was carefully mapped from field observation. Three rhythms were identified: the rapid, purposeful flow of buyers, the more deliberate exchange between client and vendor, and the leisurely wandering of those who come to inhabit the markets as an ambience rather than a transaction. These patterns are inscribed into the architecture, shaping the movement through plazas, passages, and bridges.

The project also acknowledges the different actors of the market. In my earlier research I described two types: the "pillar," a fixed vendor whose stability anchors the souk, and the "weathervane," a mobile trader whose livelihood depends on mobility and improvisation. The architecture negotiates between these figures,

Au fost identificate trei ritmuri: fluxul rapid, țintit, al cumpărătorilor; schimbul deliberat dintre client și vânzător; și rătăcirea lejeră a celor care vin să experimenteze piața ca ambianță, nu doar ca tranzacție. Aceste tipare sunt înscrise în arhitectură, modelând trecerea prin piețe, pasaje și poduri.

Proiectul recunoaște, de asemenea, actorii diferiți ai pieței. În cercetarea anterioară am descris două tipuri: „stâlpul”, vânzătorul fix a cărui stabilitate ancorează souk-ul, și „girueta” (weathervane), negustorul mobil a cărui subzistență depinde de mobilitate și improvizatie. Arhitectura negociază între aceste figuri, oferind standuri fixe, dar rezervând și zone flexibile în piețe, unde comercianții mobili se pot aduna, mai ales la festivaluri sau la sfârșit de săptămână. În acest fel, proiectul devine o scenă a negocierii, nu un instrument al excluderii.

Astfel, proiectul devine mai puțin un răspuns și mai mult un element mediator, un teren de testare în care întrebările ridicate prin cercetare sunt măsurate în raport cu forma arhitecturală. Acesta întreabă cum ar putea designul să însoțească fluiditatea practicilor informale fără a le imobiliza, cum pot rămâne spațiile poroase și adaptabile, oferind totodată cadrul necesar vieții colective. Răspunsurile sunt inevitabil provizorii, dar sugerează o arhitectură care se poziționează nu ca prescripție finală, ci ca participant activ la proiectul neterminat și atot schimbător al orașului.

Ceea ce rezultă este, atât investigație, cât și propunere, atât critică, cât și construcție. Se demonstrează că, într-un context marcat de fragilitate sistemică, incertitudine și

offering fixed stalls while also reserving flexible zones in the plazas where mobile vendors can gather, especially during festivals or weekends. In this way, the project becomes a stage for negotiation, rather than a tool of exclusion.

In this sense, the project becomes less an answer than a medium, a testing ground where the questions raised through research are measured against the architectural form. It asks how design might accompany the fluidity of informal practices without immobilizing them, how spaces can remain porous and adaptive while still providing the framework needed for collective life. The responses are necessarily provisional, but they suggest an architecture that positions itself not as a final prescription, but as an active participant in the unfinished and always changing project of the city.

What emerges is both inquiry and proposal, critique and construction. It demonstrates that in a context marked by systemic fragility, absence of governance, and uncertainty, architecture can still carve out moments of stability, structures that are light, reversible, and receptive to transformation. These are not grand gestures of permanence, but careful scaffolds that make resilience tangible without denying vulnerability.

Tripoli's markets illustrate this duality with clarity: they are at once infrastructures of survival and laboratories of possibility. Their persistence amid collapse shows that urban life is sustained not only by formal institutions, but also by the ingenuity and negotiation of everyday practices. To engage them through architecture is to recognize that resilience is not a fixed state, but a continual act of adaptation.

absența unei forme de guvernare, arhitectura poate totuși să decupeze momente de stabilitate, structuri ușoare, reversibile și receptive la transformare. Nu sunt gesturi grandioase ale permanenței, ci schele atente care fac reziliența tangibilă fără a nega vulnerabilitatea.

Piețele din Tripoli ilustrează clar această dualitate: sunt deopotrivă infrastructuri ale supraviețuirii și laboratoare ale posibilității. Persistența lor în mijlocul colapsului arată că viața urbană este susținută nu doar de instituțiile formale, ci și de ingeniozitatea și negocierea practicilor cotidiene. A interacționa cu acestea prin arhitectură înseamnă a recunoaște că reziliența nu este o stare fixă, ci un act continuu de adaptare.

Dacă Tripoli a trăit mult timp cu criza, atunci, poate, viitorul său nu constă în a șterge această condiție, ci în a învăța din inteligența pe care a produs-o deja. În improvizațiile piețelor, printre arcadele de piatră, tarabele improvizate și pragurile împărțite, se află semințele unei alte imaginații urbane, în care fragilitatea și reziliența nu sunt opuse, ci tovarășe care modelează capacitatea orașului de a se reinventa.

Îndrumători / Tutors: Andres Fernandez Atela, Luis Lopez

Proiect de diplomă: École nationale supérieure d'architecture de Paris-La Villette

Diploma Project: École nationale supérieure d'architecture de Paris-La Villette

If Tripoli has long lived with crisis, then perhaps its future does not lie in erasing that condition, but in learning from the intelligence it has already produced. Within the improvisations of the markets, between stone arcades, makeshift stalls, and shared thresholds, lie the seeds of a different urban imagination, one where fragility and resilience are not opposites, but companions shaping a city's capacity to reinvent itself.

Schițe, imagini, reprezentări, fotografii / Sketches, images, representations, photographs:
Nour Abi Rached. École Nationale Supérieure d'Architecture de Paris-La Villette.

Referințe / References

1. Éric Verdeil, "Le sens de l'événement. Effondrement infrastructurel et interdépendance des réseaux, leçons du Liban en temps de blackout," *Flux* 128 (2022), 66–74.
2. Frédéric Farah and Jérôme Maucourant, "L'effondrement libanais, quelques hypothèses," *Maghreb-Machrek* 254–255, no. 2 (2023), 55–64.
3. Alia Moubayed and Sibylle Rizk, "Crise monétaire et financière au Liban, de la chaîne de Ponzi à la faillite d'une société," *L'ENA hors les murs* 501, no. 5 (2020), 65–67.
4. Verdeil, op. cit.
5. Despre *wasta*: în Liban, termenul se referă la dependența de conexiuni personale și rețele sociale pentru a obține oportunități sau resurse, ocolind canalele formale. Este înrădăcinat în viața politică și economică. / On *wasta*, in Lebanon the term refers to reliance on personal connections and social networks to secure opportunities or resources, bypassing formal channels. It is embedded in political and economic life.
6. Gracia Clark, *Onions Are My Husband: Survival and Accumulation by West African Market Women* (Chicago, University of Chicago Press, 1994), 32.
7. Ibid., 34.

CENTRU DE EDUCARE ȘI INOVARE ÎN ARTA POPULARĂ SECUIASCĂ ȘI ÎN MESTERSUGURILE TRADIȚIONALE, ODORHEIU SECUIEȘC

ODORHEIU SECUIESC CENTER FOR EDUCATION AND INNOVATION IN SZEKLER FOLK ART AND TRADITIONAL CRAFTS

Forró Dániel

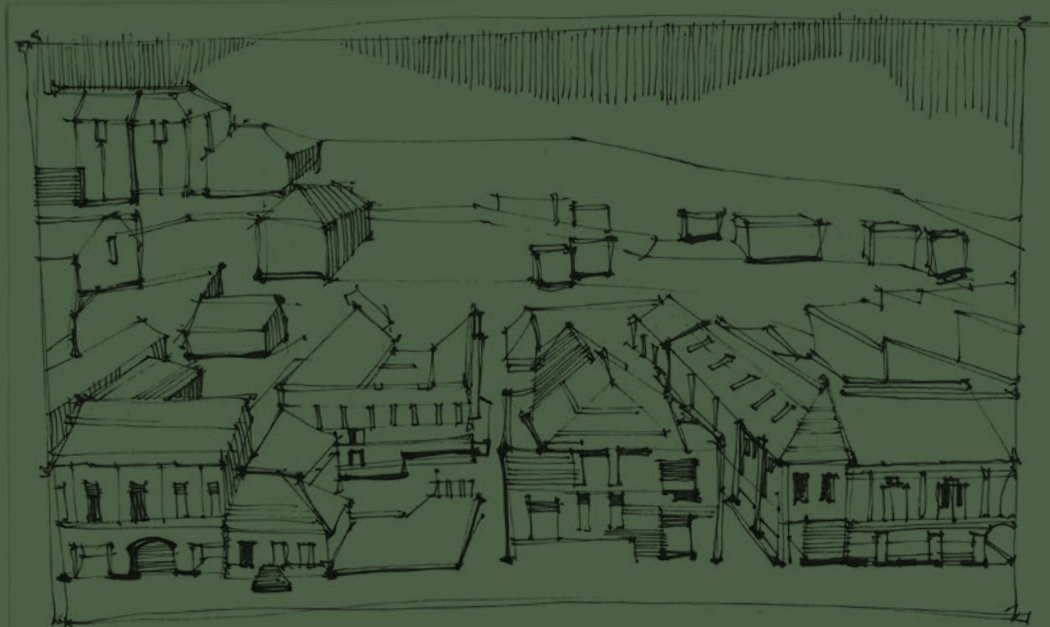
Îndrumători / Tutors: Lorin Niculae, Irina Scobiola

Proiect de diplomă: Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM),

Facultatea de Arhitectură

Diploma Project: “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism (IMUAU),

Faculty of Architecture

Centru de educare și inovare În arta populară secuiască și în meșteșugurile tradiționale, Odorheiu Secuiesc

Forró Dániel

Locația proiectului meu de diplomă se află într-un oraș din Transilvania—Odorheiu Secuiesc. Transilvania, ca una dintre unitățile geografice ale României, a fost caracterizată de o puternică eterogenitate etnică și religioasă încă din Evul Mediu, cu români, maghiari, secui, sași, evrei, armeni, șvabi și sârbi. Aceasta a dus la un mediu multicultural în care culturile s-au influențat reciproc, manifestându-se în arhitectură, îmbrăcăminte, tradiții și limbă.

Mențiunile despre oraș datează din secolul al XVI-lea, confirmate de prezența castelului. La sfârșitul secolului al XVIII-lea, ordinele franciscane au sosit în oraș și au construit o mănăstire în centrul orașului, care a fost prima biserică din oraș, urmată de alte două, una catolică și una reformată. Până la sfârșitul secolului al XVIII-lea a apărut prima școală a orașului, Colegiul Reformat. În secolul al XIX-lea, orașul a început să se dezvolte lent, cu intensitate crescândă în a doua jumătate a secolului, prin urbanizarea intensificată, creând o structură urbană ierarhică.

Transformarea aspectului baroc al orașului transilvan este consecința proceselor din secolul al XIX-lea, generând o atmosferă eclectică clasică, păstrând acest peisaj urban până în secolul al XXI-lea.

Orașul a prosperat de-a lungul secolelor datorită industriei meșteșugărești, care funcționa în bresle. Clădirile breslelor erau situate în centrul orașului, simbolizând importanța lor. Industria meșteșugărească a atins un nivel înalt de dezvoltare, fiind reprezentată la târguri în alte orașe mari din Transilvania. Pierderea acestei industrii a fost cauzată de colectivizarea impusă de comunism, iar după prăbușirea acestui regim politic, atelierele meșteșugărești nu au putut să se reorganizeze sau să restaureze relațiile economice și sociale. În timp, efectele globalizării au impus noi tendințe, marginalizând dezvoltarea care se concentrează pe valorile culturilor locale, astfel încât astăzi, meșteșugurile reprezintă o categorie îngustă în industria orașului.

Scopul proiectului meu de diplomă este să reinvie și să promoveze aceste meșteșuguri tradiționale. Centrul propus își propune să promoveze cultura locală, în special cultura secuilor, tinerilor și adulților, printr-o formă alternativă de educație. De asemenea, ar oferi spațiu pentru diverse activități artistice și culturale.

Această formă alternativă de educație ar include programe comunitare și artistice potrivite pentru toate grupele de vârstă, creând un centru pentru atelierele existente care continuă tradiția și oferind programe diverse și accesibile pentru publicul larg. Cu toate acestea, scopul acestor meșteșuguri nu ar fi doar să evoce o atmosferă nostalgică, ci să îndeplinească un rol practic care să permită păstrarea

Odorheiu Secuiesc Center for Education and Innovation in Szekler Folk Art and Traditional Crafts

Forró Dániel

The location of my diploma project is in a city in Transylvania—Odorheiu Secuiesc. Transylvania, as one of Romania's geographical units, has been characterized by strong ethnic and religious heterogeneity since the Middle Ages, with Romanians, Hungarians, Szeklers, Saxons, Jews, Armenians, Swabians, and Serbs. This has resulted in a multicultural environment where cultures have influenced each other, manifesting in architecture, clothing, traditions, and language. The Szeklers form a distinct ethnic community within Transylvania, with their own cultural heritage.

Mentions of the city date back to the 16th century, confirmed by the presence of the castle. At the end of the 18th century, Franciscan orders arrived in the city and built a monastery in the city center, which was the first church in the city, followed by two others, a catholic and a reformed church. By the end of the 18th century appeared the city's first school, the Reformed College. In the 19th century, the city began to develop slowly, with intensity increasing in the second half of the century, by the intensified urbanization, creating a hierarchical urban structure.

The transformation of the baroque appearance of the Transylvanian city is the consequence of processes from the 19th century, generating a classical eclectic atmosphere, retaining this urban landscape into the 21st century.

The city prospered over the centuries due to the craft industry, which operated in guilds. The guild buildings were located in the city center, symbolizing their importance. The craft industry reached a high level of development, being represented at fairs in other large cities of Transylvania. The loss of this industry was caused by the collectivization imposed by communism, and after the collapse of this political regime, craft workshops were unable to reorganize or restore the economic and social relations that connected them to the local community. Over time, the effects of globalization imposed new trends, marginalizing development that focuses on the values of local cultures such that today, crafts represent a narrow category in the city's industry.

The goal of my diploma project is to revive and promote these traditional crafts, which have been

patrimoniului nostru construit și să contribuie la educația și conștientizarea oamenilor despre cultură. Această educație este necesară pentru a dezvolta o apreciere a valorilor unui loc anume printre oameni.

Zona centrală a orașului prezintă un nucleu urban care este puternic concentrat în jurul străzilor principale și piețelor principale. Studiul fundamental indică existența unei tipologii arhitecturale strâns legată de tipologia parcelor. Caracteristicile parcelării în centrele istorice includ o distribuție în formă de sulică a parcelor, cu partea mai îngustă îndreptată către fațadă și partea mai largă în spatele parcelei. În plus, fațadele clădirilor formează o linie continuă, cu rare excepții, una dintre care este amplasamentul pe care l-am ales. Aceste spații neconstruite creează mici întreruperi în linia fațadelor și permit priviri în curțile interioare.

Propunerea volumetrică pe care am luat-o în considerare reflectă caracterul alungit și îngust al amplasamentului, creând un ritm în structura urbană unde zonele construite și neconstruite se alternează. Am încercat să aplic această regularitate pentru a contribui la formarea unei mase construite uniforme în structura urbană. Un alt aspect important al propunerii mele este menținerea rolului dominant al acoperișurilor, deoarece zona centrală a orașului este situată într-o vale, iar o privire de sus, de pe dealurile din jur, oferă o perspectivă clară asupra acestei părți a orașului. Această perspectivă evidențiază masele clădirilor, care culminează în acoperișuri înalte, ca elemente finale ale unei compoziții, creând un limbaj arhitectural distinct. În acest context arhitectural, am încercat să propun o volumetrie care să se încadreze armonios, fără să fie străină, dar fără să copiez sau să imit structurile existente.

În această parte a centrului istoric, există o structură urbană bine definită centrată de-a lungul axei străzii principale, formând un sistem închis creat de construcția densă a clădirilor. Clădirile sunt orientate longitudinal, perpendicular pe strada principală. Cu toate acestea, amplasamentul meu oferă oportunitatea de a întrerupe acest sistem închis și de a crea o zonă urbană interioară care să extindă strada principală, formând un spațiu public. Extinderea străzii principale se realizează printr-o cale de acces internă și crearea unor spații mai mici. Aceste spații formează un fel de ierarhie în cadrul acestei structuri interioare, definind puncte concentrate în raport cu amplasamentul.

Ansamblul de clădiri pe care îl propun este aliniat de-a lungul acestei căi interioare și include trei clădiri. Am considerat important să separ aceste clădiri deoarece au programe diferite caracterizate de diverse particularități locale. În același timp, formele și aspectul acestor clădiri își propun să reflecte programele lor și activitățile care au loc în interior. Aceste programe includ ateliere unde sunt predate meșteșuguri locale, un atelier de casă de dans popular, o galerie și un atelier de muzică populară. În plus, există un bazar-piață și un muzeu.

defining elements of the city's life over the centuries. The proposed center aims to promote local culture, particularly the culture of the Szeklers, to the youth and adults, by an alternative form of education. It would also provide space for various artistic and cultural activities.

This alternative form of education would include community and art programs suitable for all age groups, creating a hub for existing workshops that continue tradition, and offering diverse and accessible programs for the general public. However, the purpose of these crafts would not be just to evoke a nostalgic atmosphere but to fulfill a practical role that allows the preservation of our built heritage and contributes to the education and awareness of people about culture. This education is necessary to develop an appreciation of the values of a particular place among the people.

The central area of the city presents an urban core that is strongly concentrated around the main streets and main squares. The foundational study indicates the existence of an architectural typology closely related to the parcel typology. The characteristics of parceling in historic centers include a spear-shaped distribution of parcels, with the narrower part facing the facade and the wider part at the back of the parcel. Additionally, the facades of the buildings form a continuous line, with rare exceptions, one of which is the site I have chosen. These unbuilt spaces create small breaks in the line of facades and allow glimpses into the interior courtyards.

The volumetric proposal I have considered reflects the elongated and narrow character of the site, creating a rhythm in the urban structure where built and unbuilt areas alternate. I tried to apply this regularity to contribute to the formation of a uniform built mass in the urban structure.

Another important aspect of my proposal is maintaining the dominant role of the roofs, as the central area of the city is located in a valley, and a view from above, from the surrounding hills, provides a clear

Prima clădire este situată în partea dreaptă a parcelei, strâns aliniată cu clădirea veche care se află pe fațadă. Proiectul propune să păstreze forma și aspectul original al clădirii vechi, care este o casă în formă de L cu un singur nivel care ar funcționa ca o cafenea. Clădirea nouă este situată în spatele clădirii vechi, creând un spațiu închis între cele două. Această clădire nouă este dedicată educației diverselor meșteșuguri, care se extinde peste parterul și primul etaj, cum ar fi ceramica, lucrul în email, sculptura, tâmplăria, textilele și fabricarea instrumentelor. La subsol, există un arhivă și muzeu, prezentând o colecție de artă populară și servind ca o expoziție permanentă pentru lucrările produse în ateliere, principala particularitate despre acest subsol conectează clădirile ansamblului, unificându-le astfel și creând o legătură fizică, devenind astfel nucleul proiectului.

Intrarea principală în arhivă/muzeu se deschide din spațiul închis creat de clădirile vechi și nouă. Acest spațiu este proiectat în trepte, funcționând ca un amfiteatru în aer liber unde pot fi organizate programe culturale precum spectacole mici și proiecții de filme. De asemenea, servește ca o terasă permanentă pentru cafenea, creând un spațiu public care contribuie la viața socială a orașului.

Un alt aspect important al acestei zone este că creează o tranziție între clădirile contemporane și cele vechi, oferind în același timp o vedere mai bună asupra clădirii centrale situate în mijlocul parcelei. Clădirea atelierelor este definită de o formă în U, cu o curte centrală. Această curte joacă un rol important, creând o atmosferă intimă unde creatorii pot lucra într-un mediu mai personalizat. Intrările în ateliere se deschid din această curte interioară, la capătul căreia se află o zonă verde cu pomi fructiferi. În ceea ce privește dimensiunea, funcționează cu dimensiuni la scară umană, făcând spațiul să se simtă mai primitiv. Clădirea situată în centrul amplasamentului este dedicată atelierului de dans popular, care are un caracter comunitar puternic, făcându-l elementul central al ansamblului de clădiri. Dansul popular este foarte popular în oraș, de la o vârstă fragedă până la vârsta adultă, creând o comunitate puternică de-a lungul anilor. Această comunitate organizează evenimente culturale, precum întâlniri de dans popular, care sunt ca niște festivaluri mici în cadrul vieții culturale și sociale a orașului. Acest eveniment nu doar că angajează rezidenții orașului, ci atrage și entuziaști ai muzicii și dansului popular din alte orașe.

Spațiul din fața atelierului de dans popular este potrivit pentru a găzdui o mulțime mai mare, contribuind la organizarea evenimentelor culturale. În plus, atelierul de dans popular este conectat la subsol, unde există un spațiu de expoziție și o zonă de spectacol multifuncțională.

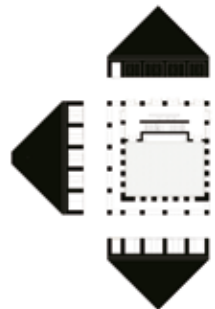
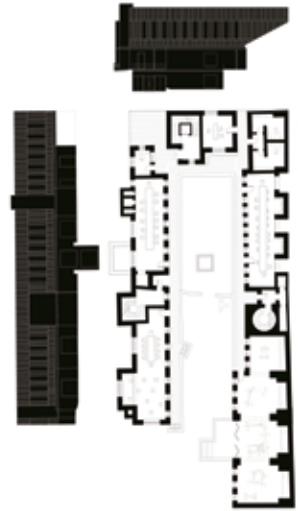
A treia clădire include multiple funcții. La intrarea de pe strada principală, există un spațiu de piață și magazin unde sunt vândute produsele realizate de artiști sau meșteri.

perspective of this part of the city. This perspective highlights the building masses, which culminate in high roofs, as the final elements of a composition, creating a distinct architectural language. In this architectural context, I tried to propose a volumetry that fits harmoniously, without being foreign, yet without copying or imitating the existing structures.

In this part of the historical center, there is a well-defined urban structure centered along the main street axis, forming a closed system created by the dense construction of buildings. The buildings are longitudinally oriented, perpendicular to the main street. However, my site provides the opportunity to interrupt this closed system and create an inner city area that extends the main street, forming a public space. The extension of the main street is realized through an internal pathway and the creation of smaller spaces. These spaces form a kind of hierarchy within this inner structure, defining concentrated points in relation to the site.

The ensemble of buildings I propose is aligned along this inner pathway and includes three buildings. I considered it important to separate these buildings because they have different programs characterized by various local features. At the same time, the shapes and appearances of these buildings aim to reflect their programs and the activities taking place within. These programs include workshops where local crafts are taught, a folk dance house workshop, a gallery, and a folk music workshop. Additionally, there is a bazaar-market and a museum.

The first building is located on the right side of the parcel, closely aligned with the old building which is on the facade. The project proposes to preserve the original form and appearance of the old building, which is a single-story L-shaped house that would function as a café. The new building is situated behind the old building, creating an enclosed space between the two. This new building house is dedicated for education of various crafts, which extends over the ground floor and the first floor, such as ceramics, enamel work, sculpture, carpentry, textile, and instrument making. In the basement, there is an archive and museum, showcasing a collection of folk art and serving as a permanent exhibition for works produced in the workshops, the main particularity about this basement connects the buildings of the ensemble, this way unifying them and creating a physical connection, this way becoming the core of the project.

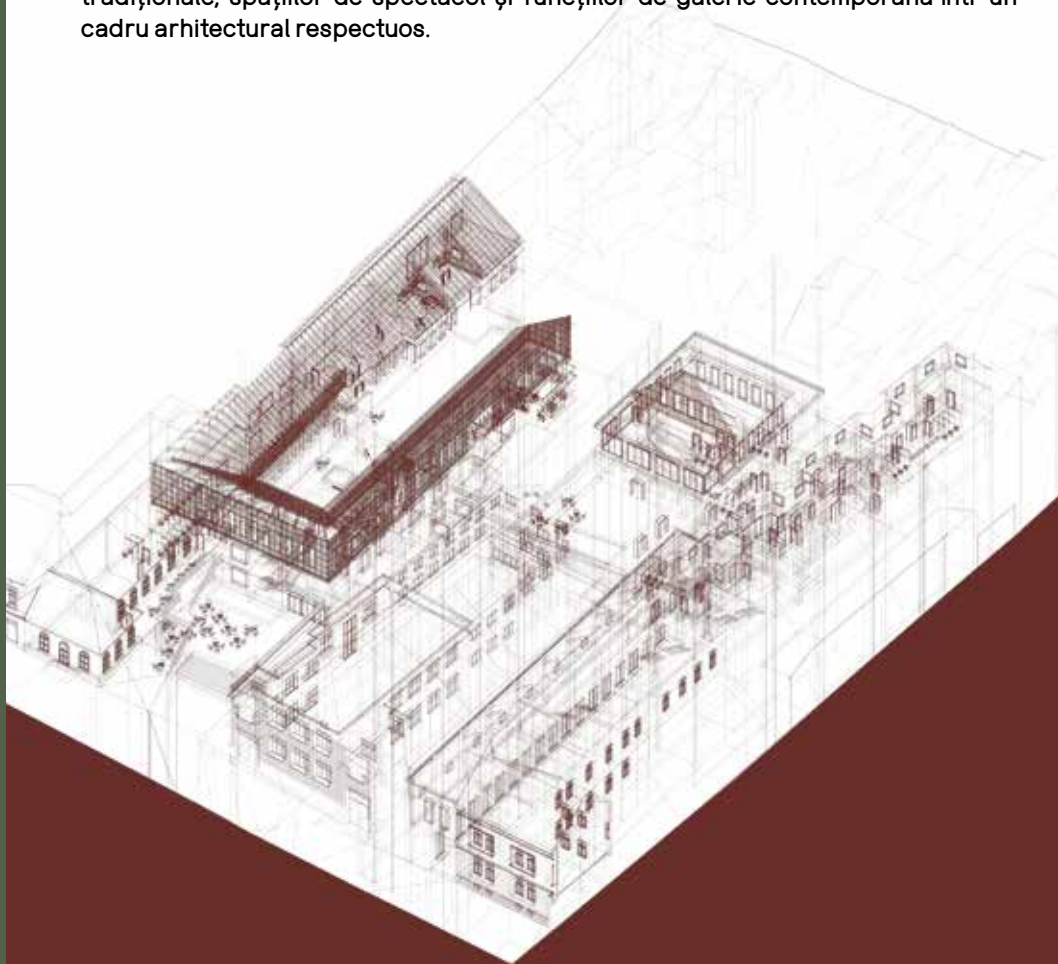

Urmează intrarea principală în galerie, care are o mică zonă de recepție cu un birou de recepție, urmată de două scări. O scară duce în sus la galerie, care se extinde peste primul și al doilea etaj. Cealaltă scară coboară la subsol, unde se află spațiile multifuncționale și de expoziție. Această galerie oferă un spațiu de expoziție pentru artiștii locali ai orașului să organizeze expoziții, precum și pentru găzduirea expozițiilor itinerante.

Urmând intrarea principală în galerie se află atelierul de muzică populară, care are spații administrative la parter și ateliere de muzică la etajul superior.

În spatele amplasamentului, există o grădină publică care poate găzdui evenimente de vară în aer liber. Este deschisă tuturor, oferind un spațiu verde pașnic în contextul urban dens construit.

Proiectul își propune să transforme un vid urban neglijat într-un cartier cultural vibrant care face legătura între trecut și prezent, prin împletirea meșteșugurilor tradiționale, spațiilor de spectacol și funcțiilor de galerie contemporană într-un cadru arhitectural respectuos.

The main entrance to the archive/museum opens from the enclosed space created by the old and new buildings. This space is designed in steps, functioning as an outdoor amphitheater where cultural programs can be organized, such as small performances and film screenings. It also serves as a permanent terrace for the café, creating a public space that contributes to the city's social life.

Another important aspect of this area is that it creates a transition between contemporary and old buildings, while also providing a better view of the central building located in the middle of the plot.

The workshop building is defined by a U-shape, with a central courtyard. This courtyard plays an important role, creating an intimate atmosphere where creators can work in a more personalized environment. The workshop entrances open from this inner courtyard, at the end of which is a green area with fruit trees. In terms of size, it operates with human-scale dimensions, making the space feel more welcoming.

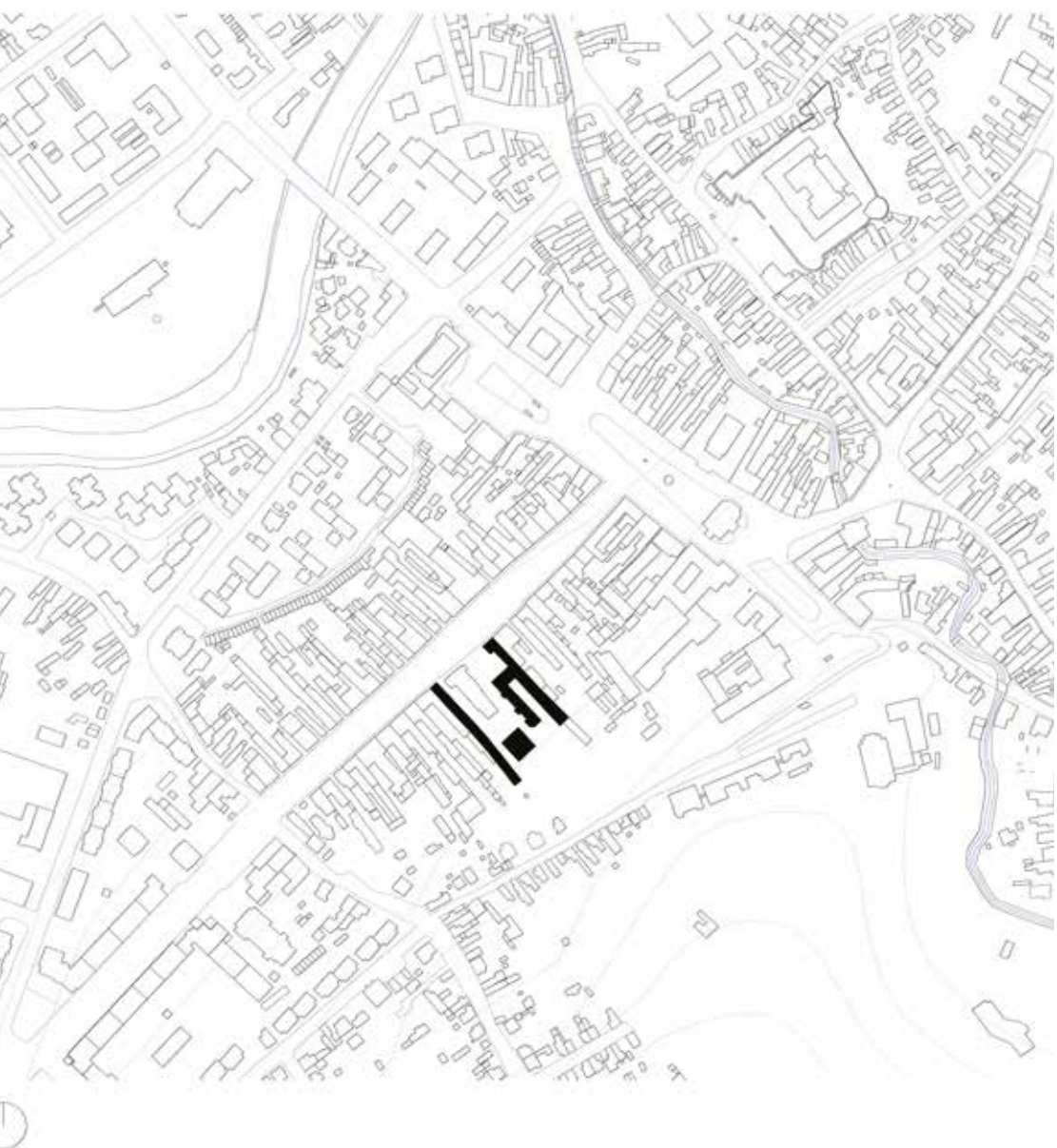
The building located in the center of the site is dedicated to the folk dance workshop, which has a strong community character, making it the central element of the building ensemble. Folk dancing is very popular in the city, from a young age to adulthood, creating a strong community over the years. This community organizes cultural events, such as folk dance gatherings, which are like small festivals within the city's cultural and social life. This event not only engages the city's residents but also attracts folk music and dance enthusiasts from other cities.

The space in front of the folk dance workshop is suitable for accommodating a larger crowd, contributing to the organization of cultural events. Additionally, the folk dance workshop is connected to the basement, where there is an exhibition space and a multifunctional performance area. The third building has multiple functions. At the entrance from the main street, there is a market and shop space where products made by artists or craftsmen are sold.

Next is the main entrance to the gallery, which features a small reception area with a reception desk, followed by two staircases. One staircase leads up to the gallery, which extends over the first and second floors. The other staircase goes down to the basement, where the multifunctional and exhibition spaces are located. This gallery offers an exhibition space for the city's local artists to hold exhibitions, as well as for hosting traveling exhibitions.

Following the main entrance to the gallery is the folk music workshop, which has administrative spaces on the ground floor and music workshops on the upper floor.

At the back of the site, there is a public garden that can host outdoor summer events. It is open to everyone, providing a peaceful green space within the densely built urban context.

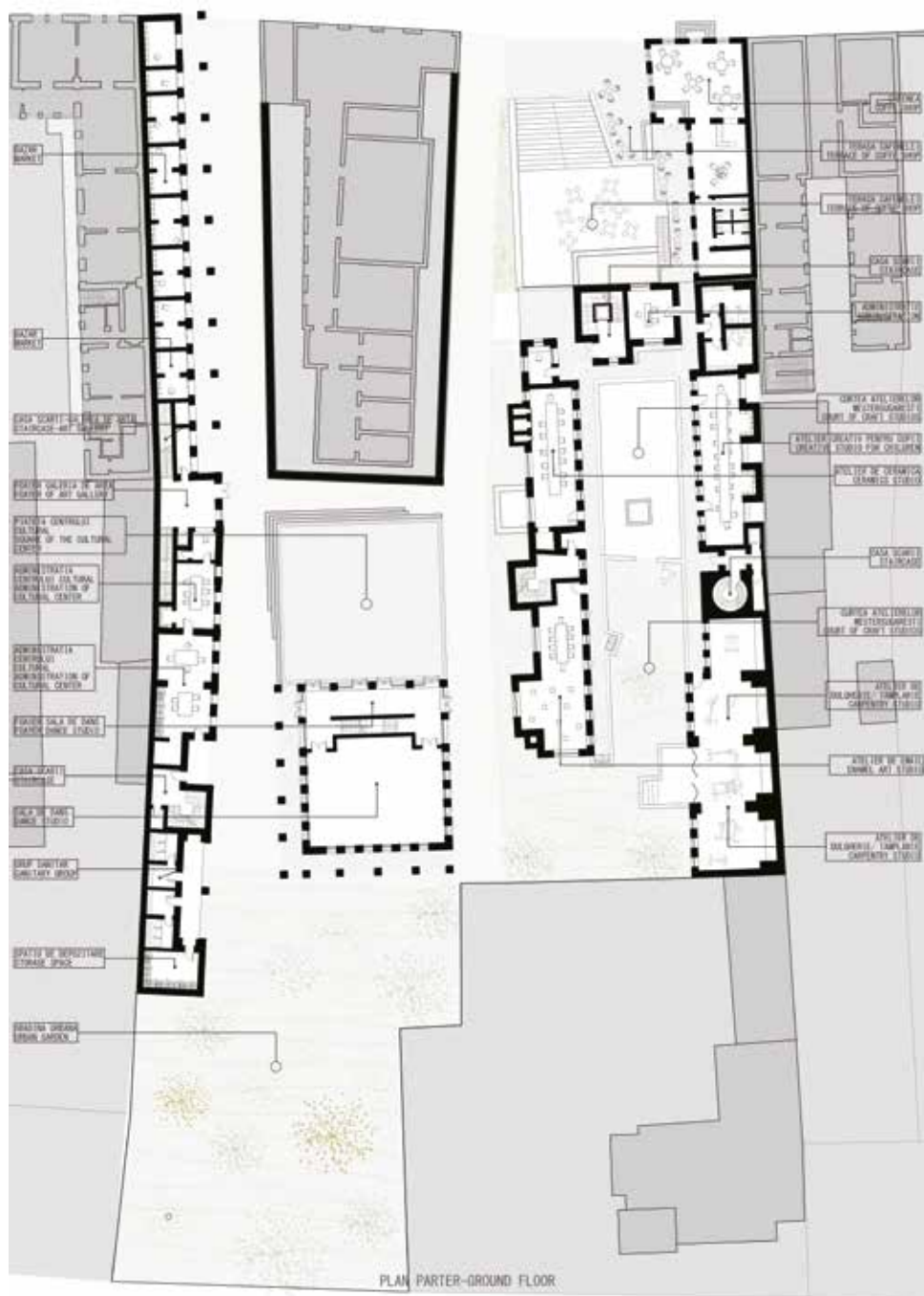

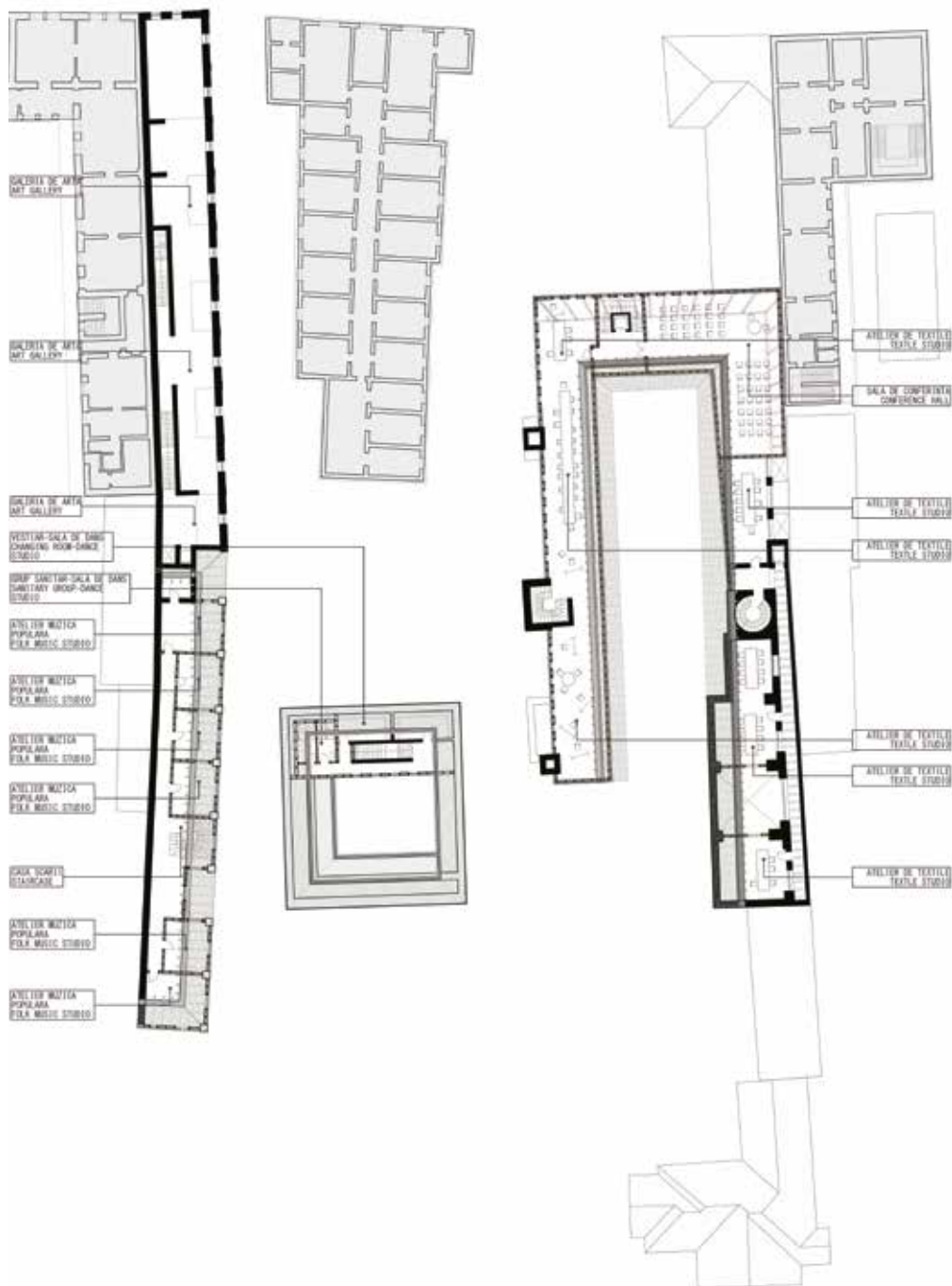
PLAN DE SITUATIE-SITE PLAN

The project aims to transform a neglected urban void into a vibrant cultural quarter that bridges past and present, by weaving together traditional crafts, performance spaces, and contemporary gallery functions within a respectful architectural framework.

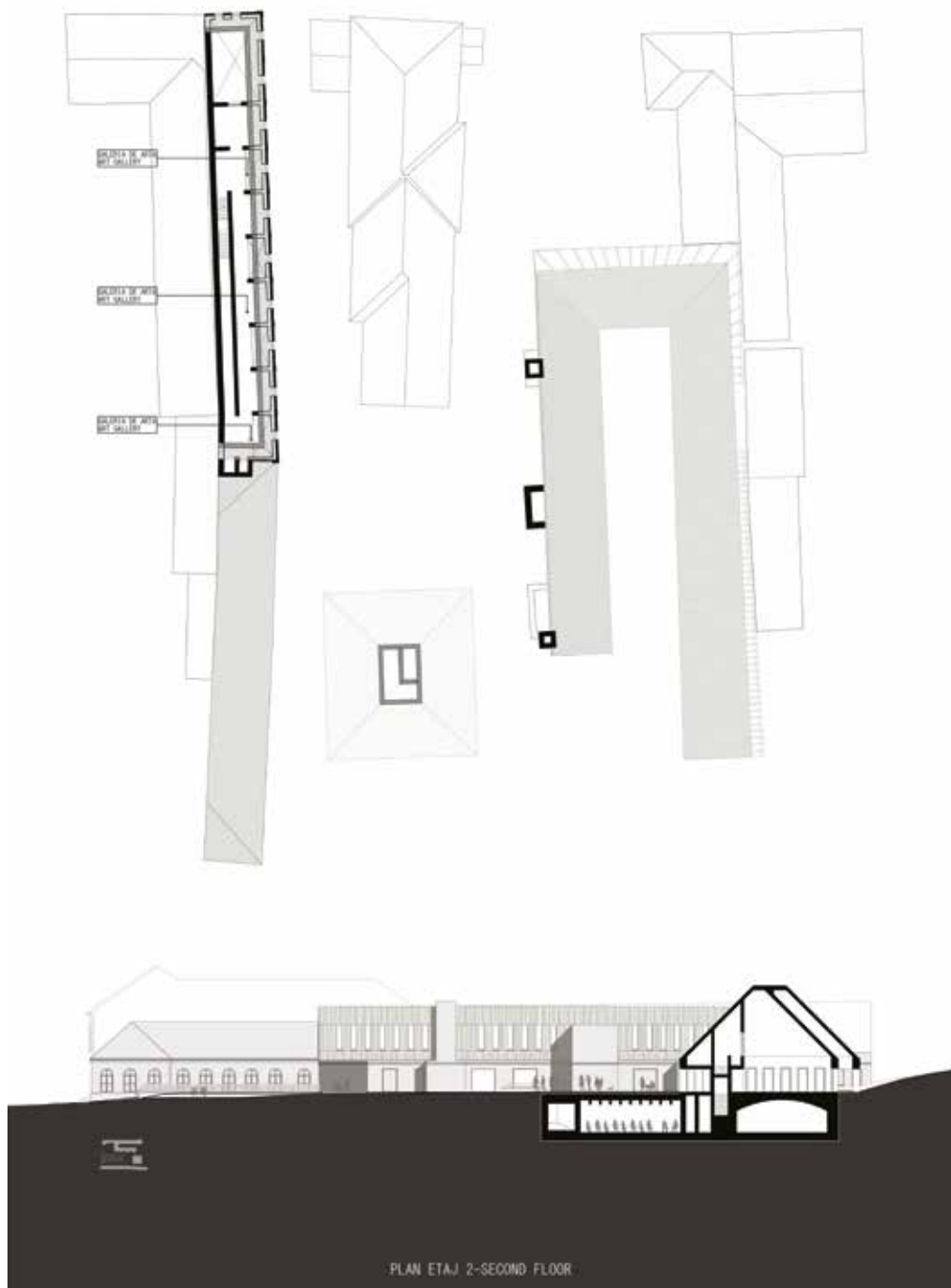

PLAN PARTER-GROUND FLOOR

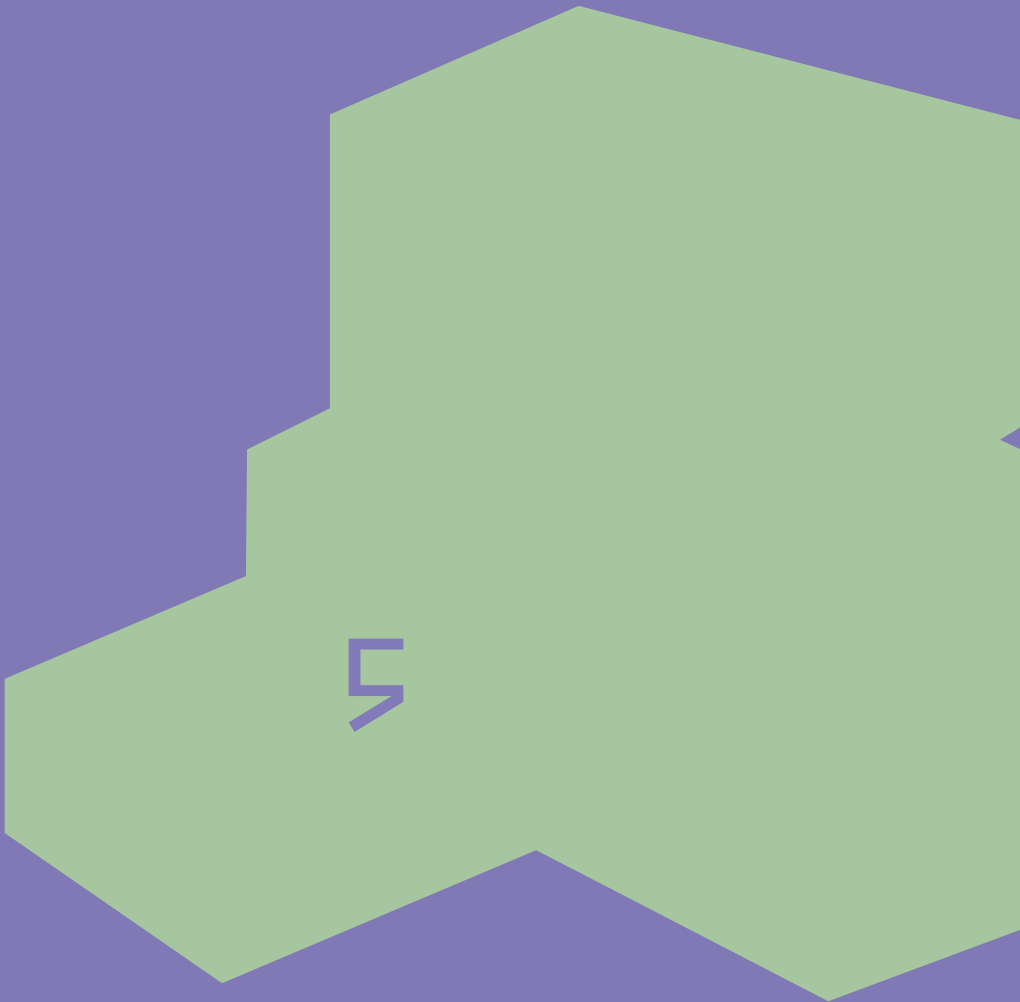
PLAN ETAJ 1-FIRST FLOOR

*Îndrumători / Tutors: Lorin Niculae, Irina Scobiola
Proiect de diplomă: Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion
Mincu” (UAUIM), Facultatea de Arhitectură
Diploma Project: “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism
(IMUAU), Faculty of Architecture*

5

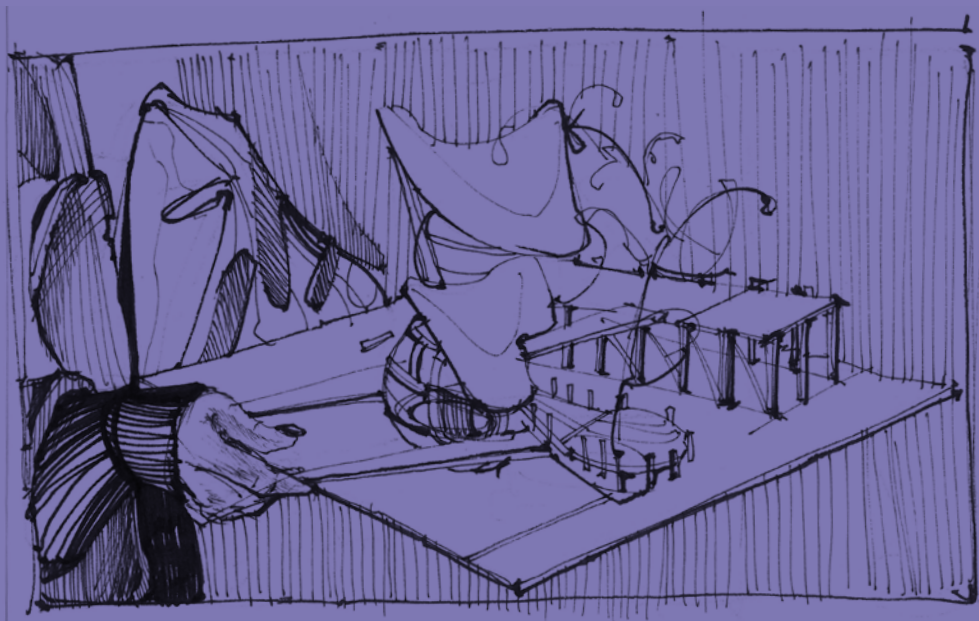
DRUMUL TABEREI 2030

DRUMUL TABEREI 2030

Lorin Niculae

Proiect curricular, anul III, Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”
(UAUIM), Facultatea de Arhitectură

Curricular Project, Third Year, “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism
(IMUAU), Faculty of Architecture

Drumul Taberei 2030

Lorin Niculae

Tema 1, an 3

Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM), Facultatea de Arhitectură

DBP, an universitar 2024-2025

Titlu proiect: Drumul Taberei 2030

Tip proiect: individual

Durata: 6 săptămâni

Viziune: un cartier pentru oameni, cu o calitate a vieții ridicată, fără mașini între blocuri, cu spații publice în loc de parcuri

Preambul. Publicat în Dilema Veche nr. 944 din 12 – 18 mai 2022

„Am copilărit în cartierul bucureștean Drumul Taberei, zona Favorit. Pe atunci doar câțiva vecini aveau Dacii, la care șurubăreau în maieu mai des decât ar fi fost nevoie. Pe stradă se circula foarte puțin, pentru că mașinile erau folosite doar în acele duminici când aveau voie să circule, în funcție de numărul de înmatriculare. Copiii mergeau pe jos la cele două școli apropiate, 164 și 203, în grupuri de cinci sau șase, ocupând strada unde rareori trecea câte o mașină pe lângă ei. Undeva, pe traseu, în dreptul complexului de la Drumul Taberei 34, era parcat un Citroën DS20 din 1974, mașină cult care apărea în filmele cu jandarmii din Saint-Tropez, iar copiii devorau cu nesaț acel design uluitor de rafinat, pe lângă care frumoasele Dacii 1300 păreau roabe de cărat nisipul.

Copacii erau tineri, iar oamenii îi plantau în cauciucuri uzate de mașină, care puteau ridica local nivelul pământului. După 40 de ani, trunchiurile au devenit atât de groase încât cauciucurile stau să plesnească în jurul lor, la fel cum stau să plesnească străzile și aleile de la traficul nebunesc direcționat de Waze printre blocuri, pentru a cîștiga câteva minute, mai ales la orele de vîrf ale amiezii, când coloane de mașini evacuează pietonii dintre blocuri, căci unele trotuare ale aleilor carosabile concepute acum 50 de ani, prin nu știu ce capriciu, nu depășesc lățimea de 70 cm.

Oricum, printre blocuri nu mai este loc și pentru pietoni. Din momentul în care, în București, mașina a încetat a mai fi un lux și a devenit o necesitate, locurile de parcare au devenit neîncăpătoare, iar drame megieșe au început să apară mai ceva ca în *Ion*. Întîi au fost ocupate parcărilor, apoi trotuarele, apoi spațiile verzi. Împotriva acestor practici au apărut gardurile metalice care protejează chiar și peticele de iarbă de un metru pătrat. Au fost demolate garajele care apăruseră după Revoluție, pe cînd era loc. Apoi s-a purces la asfaltarea spațiilor verzi și locurilor virane unde băteau copiii mingea în dreptul unui bățător de covoare. Acum străbați parcuri în drum spre piață sau școală, iar pe alei circulă mașini cu viteze amețitoare. Dacă te

Drumul Taberei 2030

Lorin Niculae, tr. Olga Niculae

Semester 1, Year 3

"Ion Mincu" University of Architecture and Urbanism (IMUAU), Faculty of Architecture

DBP, Academic Year 2024–2025

Project title: Drumul Taberei 2030

Project type: Individual

Duration: 6 weeks

Vision: a neighbourhood for people, offering a high quality of life, free of cars between apartment blocks, with public spaces replacing parking lots.

Preamble. Published in Dilema Veche, no. 944, May 12–18, 2022

"I grew up in the Bucharest district of Drumul Taberei, in the Favorit area. At that time only a few neighbours owned Dacia cars, which they tinkered with in their undershirts more often than necessary. Street traffic was minimal, as cars were used only on those Sundays when circulation was allowed according to license plate numbers. Children walked to the nearby schools, School no. 164 and School no. 203, in groups of five or six, taking over the street, where only rarely would a car pass by. Along the way, near the Drumul Taberei 34 Shopping Complex, a 1974 Citroën DS20 was parked, a cult car featured in the Saint-Tropez gendarme films, and we children devoured with delight that stunningly refined design, beside which the elegant Dacia 1300s looked like wheelbarrows for hauling sand.

The trees were young, planted by residents inside worn-out tires that raised the soil level locally. Forty years later, their trunks have grown so thick that the tires are about to burst, just as the streets and alleys are about to burst from the crazy traffic rerouted by Waze through the apartment blocks, all to save a few minutes, especially at midday rush hour, when columns of cars drive pedestrians out from between the buildings, since some sidewalks of these carriageways, designed 50 years ago on some whim, are no wider than 70 cm.

There is, in fact, no longer room for pedestrians between the blocks. Once, in Bucharest, the car ceased to be a luxury and became a necessity, parking spaces grew scarce and neighbourly dramas multiplied, even more so than in *Ion* (a well-known novel written by Liviu Rebreanu). First came the seizure of parking bays, then of the sidewalks, then of the green spaces. Against these habits, metal fences appeared, protecting even one-square-meter patches of grass. Garages built after the Revolution, when space was still available, were demolished. Green areas and vacant lots where children once played ball were paved. Now one crosses parking

prinde ora 17 pe stradă, ești pierdut, mai ales dacă ești pieton și ai sacoșe în mâini. Și tot nu este de ajuns, scandalurile se țin lanț.

Așa că, într-o seară binecuvântată de noxe și miros de ambreiaje arse, am început să visez cu ochii deschiși ample parcaje subterane, așezate nu oricum, ci chiar sub complexele comerciale amplasate strategic la distanță de proximitate de orice bloc, adică sub 300 m. Dintre aceste complexe, doar unele au parcaje subterane, iar acelea sînt neîncăpătoare. Dimensionate corect, acestea ar oferi un adăpost confortabil mașinilor și i-ar scuti pe locatari să dea la zăpadă, să dezghețe și să încălzească mașinile iarna. Pe lângă acest confort de utilizare, avantajul cel mai mare ar fi eliberarea sutelor de hectare de beton pe care stau acum mașinile și transformarea acestora în parcuri creative pentru copiii de toate vîrstele. Îmi imaginez traseul de la parcaj la bloc străbătînd amenajări peisagistice cu plante viu colorate, cu terase și cafenele, unde oamenii se întîlnesc și se cunosc. Aleile ar rămîne carosabile, dar în regim ocazional, atunci cînd schimbi mobila, zugrăvești ori, pur și simplu, ești obligat să tragi mașina la scară, inclusiv din motive de dizabilitate fizică temporară ori permanentă. Însă traficul ar fi permis doar riveranilor aflați în aceste situații, prin coborîrea unor bolarzi telecomandați, iar traficul ar scădea considerabil.

Spațiile verzi recuperate s-ar dovedi foarte folositoare pentru reducerea nivelului de zgomot dintre blocuri, iar sănătatea fizică și psihică a locuitorilor ar avea numai de cîștigat. Gunoii ar putea fi colectat selectiv și transportat orizontal și subteran, în sistem pneumatic, spre centrele de precolectare aflate la bulevardele Drumul Taberei și Timișoara.

Însă, ca orice comoditate dobîndită, trasul mașinii la scară va fi deplîns de automobilisții care pierd din vedere faptul că acest cartier, odinioară liniștit, a devenit primejdios pentru copii și nesănătos pentru toți, tocmai din pricina sufocării lui cu mașini staționate sau în mers. Așa cum orice locuitor la curte își plasează mașina cît mai aproape de stradă pentru a rămîne cu cît mai mult spațiu verde, tot astfel locuitorii la bloc ar trebui să-și privească cartierul ca pe propria curte și să lase mașinile la bulevarde, pentru a se bucura de natură. Ca orice proces gradual, sufocarea cartierului a trecut neobservată, aidoma unei boli, iar oamenii s-au adaptat la acest mod de viață care oferă o comoditate îndoielnică în schimbul confortului de locuire, sănătății și siguranței.

Orașe ca Parisul, Berlinul și Londra au pășit hotărît în această direcție. Studenții Universității de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” din București au un proiect de suflet numit „Greening Mincu”. Numeroase organizații muncesc să înverzească și să amenajeze zone delabrate ale urbei lui Bucur. Însă nimic nu poate înlocui o politică urbană coerentă, bazată pe consensul locuitorilor, capabilă să genereze proiecte sustenabile, pe termen mediu și lung, folosind liniile de finanțare generoase ale Planului Național de Redresare și Reziliență. Orașul, în general, și cartierul Drumul

lots on the way to the market or to school, and cars speed dangerously along the alleys. If you happen to be outside at 5 p.m., you are lost, especially if you are a pedestrian carrying bags. And still, it is not enough, quarrels never cease.

One evening, blessed with fumes and the smell of burnt clutches, I began to daydream about generous underground parking facilities, located deliberately beneath shopping complexes placed at a comfortable distance, no closer than 300 m, from any apartment building. Only a few such complexes currently have underground parking, and those are overcrowded. Properly dimensioned, they would offer cars a sheltered home and spare residents from shovelling snow, de-icing, and pre-heating engines in winter. Beyond this comfort, the greatest advantage would be freeing hundreds of hectares of concrete now occupied by cars, turning them into creative parks for children of all ages. I imagine the route from the parking area to the block meandering through vivid landscaping, terraces, and cafés where people meet and get to know one another. Alleys would remain accessible to vehicles only occasionally, for moving furniture, redecorating, or bringing a car up to the door in cases of temporary or permanent physical disability. Traffic would be allowed solely for residents in such situations, by lowering remote-controlled bollards and so, overall car flow would diminish dramatically.

The reclaimed green spaces would help reduce noise levels between the blocks, and residents' physical and mental health would benefit greatly. Waste could be collected selectively and transported horizontally, underground, via a pneumatic system toward pre-collection centers along Drumul Taberei and Timișoara boulevards.

Yet, as with any comfort gained, bringing cars to the doorstep will be lamented by drivers who overlook the fact that this once-quiet district has become hazardous for children and unhealthy for everyone, precisely because it is suffocated by stationary or circulating vehicles. Just as anyone with a garden keeps their car near the street to preserve as much greenery as possible, apartment dwellers should view their neighbourhood as an extension of their own yard, leaving cars on the boulevards to enjoy nature. Like any gradual process, the neighbourhood's suffocation went unnoticed, like an illness, while people adapted to a way of life that offers dubious convenience at the expense of residential comfort, health and safety.

Cities such as Paris, Berlin and London have already taken decisive steps in this direction. Students of the "Ion Mincu" University of Architecture and Urbanism in Bucharest have launched a beloved initiative, Greening Mincu. Numerous organizations strive to green and rehabilitate the city's neglected areas. Yet nothing can replace a coherent urban policy, grounded in residents' consensus, capable of generating sustainable medium and long-term projects, tapping the generous funding lines of the National Recovery and Resilience Plan. The city, in general, and

Taberei, în particular, au nevoie de o viziune curajoasă, bazată pe educație și respect. În definitiv, orașul nu este al nimănui, nici al mașinilor, ci doar al locuitorilor săi.”

Tema: un exercițiu simplu de înțelegere a arhitecturii interesului public

Studentii grupei 36 sunt invitați să cunoască orașul, dar și istoria cartierului și să imagineze spații publice deschise, spații urbane cu volum 0, care să agrementeze spațiile interstițiale dintre blocuri, după evacuarea mașinilor.

Este o ocazie pentru studenți să abordeze arhitectura care se adresează unor grupuri de oameni și nu doar unui singur beneficiar. Este vorba despre proiecte a căror realizare adesea afectează mulți locuitori ai orașelor, așa încât vor trebui să conștientizeze responsabilitatea arhitectului, care trebuie să aibă o perspectivă cuprinzătoare asupra societății în ansamblu, dar și comunității pentru care proiectează efectiv. În jurul și în legătură cu această arhitectură se conturează un interes public ce nu poate fi nesocotit și nici privit ca un obstacol în realizarea sinelui arhitectului. Dimpotrivă, interesul public este o resursă democratică în cadrul procesului de proiectare care poate fi realizată doar prin realizarea consensului și având o perspectivă extinsă asupra sustenabilității. De aceea, arhitectura interesului public își propune să îmbunătățească condițiile de viață ale grupurilor vulnerabile prin intermediul unei abordări integrate ce include ocuparea forței de muncă, construirea de locuințe, asistență socială, asistență medicală și dezvoltare comunitară prin cultură, promovând principiile axei strategice ale societății incluzive care pledează pentru schimbarea sistemelor sociale, luptă împotriva segregării și marginalizării grupurilor vulnerabile.

Printre conceptele-cheie ale acestora se numără: construirea comunitară durabilă, cetățenia activă, designul comunitar, cultivarea conștiinței comunitare, designul proactiv, democratic, participativ, generator de structuri incluzive, acțiunile colective, cultivarea relațiilor dintre identitatea culturală, soluțiile de proiectare și schimbările sistemice, abordarea de jos în sus, practicile reflexive, generarea unor idei proprii locului, care contribuie la construirea capacității locale, abordarea bazată pe active care mută accentul de la nevoi și deficiențe la puncte forte și posibilități, un sistem deschis de construire și, nu în ultimul rând, militarea pentru practicarea la scară largă a unei astfel de arhitecturi pentru grupurile vulnerabile.

Metode de analiză

Se va realiza analiza morfologică a contextului urban, precum și analiza de nevoi, în cadrul unui exercițiu participativ, ce va implica membri ai comunității locale.

Metoda de proiectare

Prin participare publică, arhitectura își asumă etica, iar *proiectul devine o rezultată a acțiunii comunicative, scopul lui fiind construirea consensului în jurul unei înțelegeri comune a grupurilor implicate cu privire la schimbarea realității. Aceasta include atât arhitectura, cât și sistemul de relații care o generează.* Arhitectul

Drumul Taberei, in particular, need a bold vision founded on education and respect. Ultimately, the city belongs to no one, not to cars, but only to its inhabitants.”

Assignment: an introductory exercise in understanding architecture as a matter of public interest

Students of Architecture Workshop 36 are invited to explore the city and the history of the Drumul Taberei district, imagining open public spaces, “zero-volume” urban places, to animate the interstitial voids between apartment blocks, once cars have been removed.

This is an opportunity for students to approach architecture addressed to groups rather than a single client. Such projects often affect many residents, therefore, students must become aware of the architect’s responsibility to maintain a comprehensive perspective on society as a whole, as well as on the community for which they design. Around and through this type of architecture emerges a public interest that cannot be ignored or treated as an obstacle to the architect’s self-realization. On the contrary, public interest is a democratic resource in the design process, achievable only through consensus and a broad view of sustainability. Public-interest architecture aims to improve the living conditions of vulnerable groups through an integrated approach that includes employment, housing, social services, health care and community development through culture, promoting the principles of an inclusive society that advocates systemic change and combats segregation and marginalization. Key-concepts include: sustainable community-building, active citizenship, community design, cultivation of communal awareness, proactive/democratic/participatory design generating inclusive structures, collective action, nurturing the relationship between cultural identity, design solutions and systemic change, bottom-up approaches, reflexive practices, place-based ideas that build local capacity, an asset-based orientation shifting focus from needs to strengths, open building systems and, not least, advocating for the widespread practice of such architecture for vulnerable groups.

Methods of analysis

Students will conduct a morphological analysis of the urban context as well as a needs assessment, through a participatory exercise involving local community members.

Design methodology

Through public participation, architecture embraces ethics, and the *project becomes the outcome of communicative action, its goal being to build consensus among all parties regarding the desired change*. This includes both the built form and the network of relationships that generate it. The architect assumes the role of moderator in addition to the one of technical expert, responding to the social dynamics that increasingly shape architecture for local groups. Contemporary society is multicultural, making negotiation essential to achieve shared projects. Civil society is active and organized, and the rights of minorities and vulnerable groups are protected by organizations that must be involved in design processes.

Își asumă astfel rolul de moderator, pe lângă acela de expert tehnic, iar acest lucru este necesar prin prisma dinamicii sociale contemporane care determină proiectarea de arhitectură pentru grupurile locale. Societatea contemporană este multiculturală, făcând obligatorie negocierea pentru realizarea de proiecte comune. Societatea civilă este activă și organizată, iar drepturile minorităților și ale grupurilor vulnerabile sunt protejate de organizații care trebuie implicate în procesul de proiectare.

Astfel, în cadrul practicii arhitecturii sociale, participarea cetățenească reprezintă o sumă de acțiuni comunicative structurate într-o metodă, prin care grupul de beneficiari dobândește capacitatea reală de deveni partener în proiectare și face uz de aceasta. Participarea favorizează spiritul comunitar și sentimentul de apartenență al cetățenilor. Participarea este o condiție *sine-qua-non* a acțiunii etice a arhitectului care proiectează pentru grupuri vulnerabile. Ea dă legitimitate proiectării și generează soluția de arhitectură, validată prin deliberare. Consensul colectiv cu privire la realitatea dorită, la binele comun, stabilit prin participare, consolidează libertățile și capacitățile individuale ale beneficiarilor, protejându-le dreptul la locuire, prin validarea permanentă a binelui comun cu binele individual.

Sistem constructiv

Toate spațiile vor fi configurate din elementele din lemn cu secțiune mică, în paradigma sustenabilității. Acestea vor putea fi procurate de comunitate și puse în operă cu un minimum de tehnologie și cunoștințe. În cadrul atelierului, vom face un exercițiu de construire la scara 1:1, în parteneriat cu Asociația Arhipera.

Coordonator / Coordinator: Lorin Constantin Niculae

Asistenți / Assistants: Irina Scobiola, Ady Rădulescu, Silvia Costiuc

Within the practice of social architecture, citizen participation consists of structured communicative actions enabling beneficiaries to become genuine partners in design and to exercise that capacity. Participation fosters community spirit and a sense of belonging. It is a *sine-qua-non condition* for the ethical action of architects designing for vulnerable groups: it legitimizes the project and generates architectural solutions validated through deliberation. Collective consensus about the desired reality, the common good, strengthens beneficiaries' freedoms and capabilities, safeguarding their right to housing through the constant alignment of the common good with individual well-being.

Construction system

All spaces will be configured from small-section timber elements, consistent with sustainability principles. These components can be procured by the community and assembled with minimal technology and know-how. As part of the studio, we will conduct a 1:1 construction exercise in partnership with the Arhipera Association.

Studenții UAUIM prezentând proiectul DTR2030 doctoranzilor Universității din Hyogo, Japonia, în timpul vizitei acestora la UAUIM.

IMUAU students presenting the DTR2030 project to the PhD students of the University of Hyogo, Japan, during their visit to IMUAU.

Piața echilaterală

Bianca Cheberle

Caracterul social al zonei este determinat de modul în care oamenii folosesc spațiile publice, iar arhitectura trebuie să răspundă nevoilor comunității. În Drumul Taberei, spațiile comerciale mici, răspândite perimetral, nu generează o viață socială intensă, însă piața agro-alimentară existentă devine un loc activ, în special dimineața.

Arhitectura cartierului reflectă influența stilului socialist, cu locuințe de tip bară sau turn. Deși densificat în timp, cartierul și-a păstrat o parte din caracterul modernist și spațiile verzi. Structura urbană include locuințe colective dispuse logic, cu spații verzi intermediare. Funcțiunile comerciale sunt amplasate strategic pentru a încuraja interacțiunea socială. Lipsa diferențelor topografice favorizează dezvoltarea eficientă și accesul facil. Parcelarea se diferențiază de cea a zonelor cu locuințe individuale, unde granița dintre public și privat este mai flexibilă, cu spații semi-publique și semi-private care susțin interacțiunile cotidiene și oferă intimitate. Spațiile publice precum, parcuri, terenuri de sport, instituții educaționale și culturale sunt accesibile din orice punct al cartierului, încurajând mobilitatea pietonală și utilizarea frecventă.

Una dintre concluziile analizei urbane a fost necesitatea eliminării parcărilor supraterrane și înlocuirea lor cu parcuri subterane. Această strategie are rolul de a elibera spațiile dintre clădiri, permițând o mai bună aerisire a cartierului și crearea unor zone verzi extinse sau a unor spații de întâlnire și relaxare. Prin reducerea impactului vizual și funcțional al mașinilor parcate la suprafață, spațiul urban primește un caracter mai uman și mai prietenos. Deși zona are un caracter liniștit, interacțiunea socială are nevoie de revitalizare. Proiectul propune ateliere participative pentru implicarea locuitorilor în amenajarea spațiilor, ceea ce va consolida sentimentul de apartenență și va transforma cartierul într-o comunitate mai unită și mai activă.

Conceptul The Equilateral Market, parte din proiectul „Drumul Taberei 2030”, propune o piață agro-alimentară extinsă funcțional, ce integrează un pavilion modular din lemn. Construit pe o rețea de triunghiuri echilaterale, pavilionul este flexibil și adaptabil, oferind spații pentru activități economice, sociale și culturale. Un element cheie al conceptului sunt curțile interioare, formate prin extragerea unor module. Acestea devin noduri de întâlnire și orientare, legate organic de traseele pietonale existente. Astfel, pavilionul se integrează în viața cartierului și oferă un cadru pentru evenimente comunitare sau activități educative.

Pe diagonala ansamblului apar piațete, spații interstițiale, care leagă diferite zone ale cartierului. Una dintre conexiuni unește zona aglomerată a pieței cu o zonă liniștită, apropiată de biserică, creând un echilibru între dinamism și relaxare.

The Equilateral Market

Bianca Cheberle

The social character of the area is determined by how people use public spaces, and architecture must respond to the needs of the community. In Drumul Taberei, small commercial spaces scattered along the perimeter do not generate intense social life; however, the existing farmers' market becomes an active place, especially in the morning.

The neighbourhood's architecture reflects the influence of the socialist style, with linear or tower-type apartment blocks. Although densified over time, the area has preserved part of its modernist character and green spaces. The urban structure includes logically arranged collective housing with intermediate green spaces. Commercial functions are strategically placed to encourage social interaction. The lack of topographic differences favors efficient development and easy access. The plot layout differs from that of areas with individual housing, where the boundary between public and private is more flexible, with semi-public and semi-private spaces that support daily interactions and offer a degree of privacy. Public spaces – parks, sports fields, educational and cultural institutions – are accessible from any point in the neighbourhood, encouraging pedestrian mobility and frequent use.

One of the conclusions of the urban analysis was the need to eliminate above-ground parking and replace it with underground parking. This strategy aims to free up space between buildings, allowing for better ventilation of the neighborhood and the creation of extended green areas or meeting and relaxation spaces. By reducing the visual and functional impact of surface-parked cars, the urban space gains a more human and friendly character. Although the area has a calm character, social interaction needs revitalization. The project proposes participatory workshops to involve residents in the design of public spaces, which will strengthen the sense of belonging and transform the neighbourhood into a more united and active community.

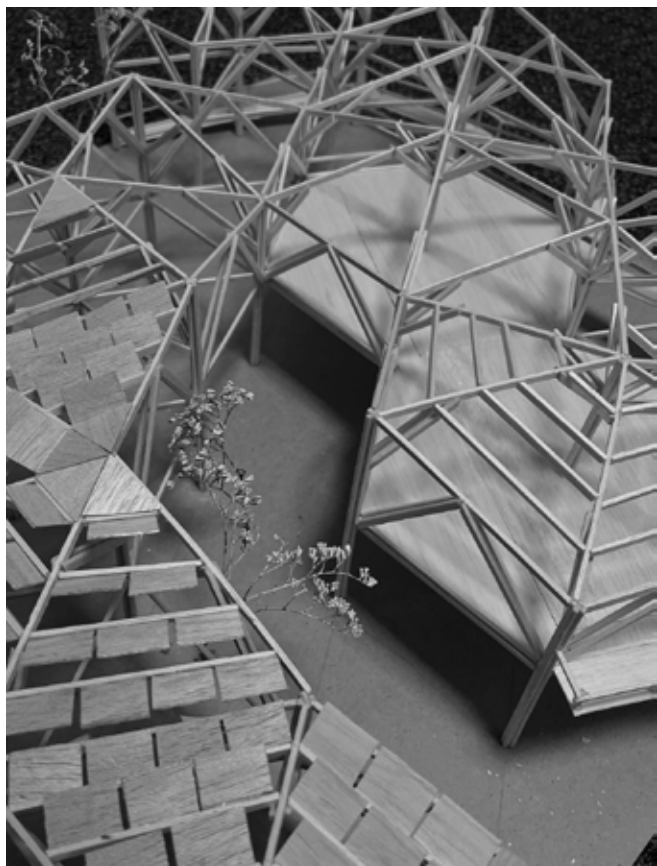
The Equilateral Market concept, part of the "Drumul Taberei 2030" project, proposes a functionally extended farmers' market that integrates a modular wooden pavilion. Built on a network of equilateral triangles, the pavilion is flexible and adaptable, offering spaces for economic, social, and cultural activities. A key element of the concept is the interior courtyards, formed by removing certain modules. These become meeting and orientation nodes, organically connected to existing pedestrian paths. Thus, the pavilion integrates into the life of the neighbourhood and provides a setting for community events or educational activities.

Along the diagonal of the complex appear small squares—interstitial spaces that link different areas of the neighbourhood. One such connection unites the bustling market area with a quieter zone near the church, creating a balance between

Aceste piațete sprijină coeziunea socială și mobilitatea pietonală. Accesibilitatea pietonală are o valoare socială ridicată în Drumul Taberei, iar piațetele, aleile și legăturile devin spații de interacțiune și schimb. Proiectul propune o rețea coerentă între locuințe, piață, biserici și parcuri, astfel încât pavilionul să fie perceput nu doar ca un loc de cumpărături, ci și ca un centru de viață comunitară.

Un element inovativ pe care l-am introdus este acoperirea care include un sistem de deschidere automată a panourilor, cu scripeți care detectează temperatura ridicată, prevenind efectul de seră. Acest sistem este inspirat din mecanismul natural, pasiv al conurilor de brad care se deschis și se închid în funcție de umiditate și temperatură, pentru a ajuta la dispersia semințelor.

Reamenajarea urmărește și crearea unor spații sociale, piațete, grădini comunitare, spații multifuncționale, esențiale într-un cartier dens populat. Acestea încurajează socializarea și întăresc identitatea locală. Prin intervențiile propuse, Drumul Taberei devine un cartier în care spațiile publice, funcțiunile urbane și viața socială se susțin reciproc. Pavilionul modular adaugă un nou reper socio-cultural important, ce stimulează participarea locuitorilor și facilitează orientarea urbană, alături de reperele religioase, culturale (cinematograful Favorit), administrative și comerciale.

dynamism and relaxation. These squares support social cohesion and pedestrian mobility. Pedestrian accessibility holds high social value in Drumul Taberei, and the squares, walkways, and connections become spaces for interaction and exchange. The project proposes a coherent network linking homes, the market, churches, and parks so that the pavilion is perceived not just as a shopping destination, but also as a center for community life.

An innovative element introduced is a roof system with automatic opening panels, using pulleys that detect high temperatures to prevent the greenhouse effect. This system is inspired by the natural, passive mechanism of pinecones, which open and close depending on humidity and temperature to help disperse seeds.

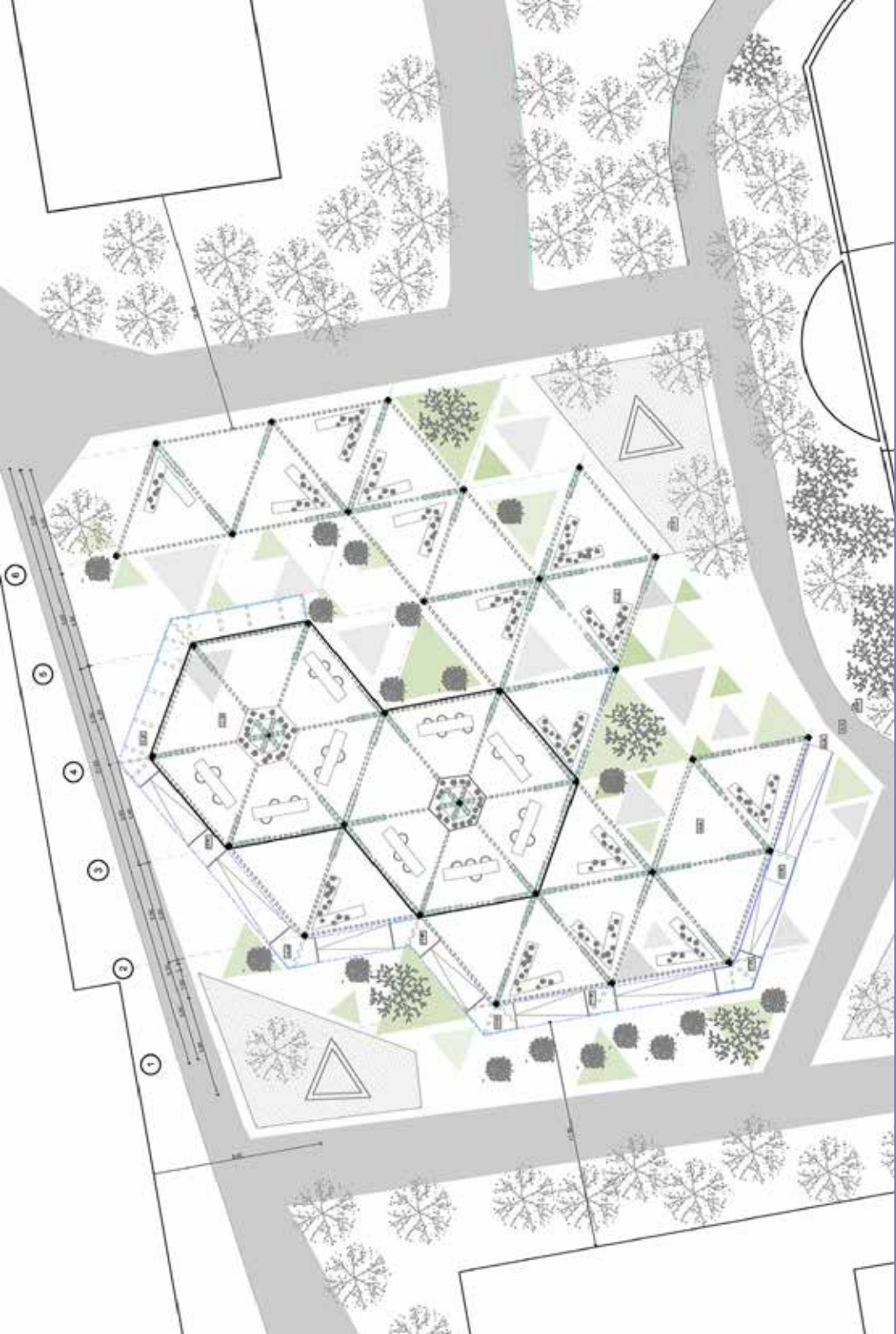
The redevelopment also aims to create social spaces, small squares, community gardens, and multifunctional areas, essential in a densely populated neighbourhood. These encourage socialization and reinforce local identity. Through the proposed interventions, Drumul Taberei becomes a neighbourhood where public spaces, urban functions, and social life support each other. The modular pavilion adds a new socio-cultural landmark that stimulates residents' participation and facilitates urban orientation, alongside religious, cultural (Favorit cinema), administrative, and commercial landmarks.

Piața Drumul Taberei 2

Biserica Romano-catolică „Adormirea
Maicii Domnului”

Pavilionul Memoriei

Daniela Maria Roman

Cum va arăta Drumul Taberei peste câțiva ani? Aceasta a fost întrebarea care a stat la baza proiectului meu. Mutarea parcarilor în subteran a deschis oportunitatea de a reda oamenilor un spațiu public pierdut, de a transforma asfaltul și betonul într-un loc viu, pentru comunitate. În acest context am imaginat *Labirintul memoriei*, un pavilion construit integral din lemn de secțiune mică, gândit ca un spațiu cultural și creativ, un loc de întâlnire, reflecție și joc pentru locuitorii cartierului.

Proiectul se bazează pe trei direcții principale: adaptabilitate, dinamică și sustenabilitate, la care se adaugă ideea de viitor, cerută de tema proiectului. În anul 2030, am imaginat o lume dominată de tehnologie, în care scrisul și lectura sunt aproape uitate, iar oamenii comunică tot mai mult prin imagini. Într-un astfel de context, pavilionul devine un răspuns, o invitație la reflecție și la reîntoarcerea către cuvinte, povești și lectură. Este un manifest împotriva uitării trecutului, care caută să readucă copiilor și tinerilor plăcerea de a scrie, de a citi și de a înțelege ce înseamnă să gândești profund.

Decizia de a pune accent pe adaptabilitate a venit natural, după vizitele pe sit. Am simțit cartierul ca pe un adevărat labirint: străzi sinuoase, spații fragmentate, trasee care te fac să cauți mereu direcția. Am vrut să păstrez această senzație și să o transpun în pavilion, astfel încât fiecare vizitator să experimenteze descoperirea treptată a spațiilor. Pavilionul este conceput modular, pe o tramă de 10x5 metri, cu o structură ușor de asamblat. Panourile mobile permit reconfigurarea interiorului și crearea de noi combinații de spații, astfel încât pavilionul să se adapteze ușor la nevoile comunității sau la diferite activități culturale.

Parcursul pavilionului este gândit ca o călătorie: intrarea printr-un portic invită vizitatorul să pătrundă într-un labirint de imagini ale prezentului, proiectate pe pereți și podele, care redau memoria colectivă și amintiri din viața cartierului. Continuând, se ajunge în curtea interioară, un spațiu liniștit, destinat reflecției și relaxării, unde oamenii pot sta, pot citi sau pot privi în jur. O rampă plină cu cărți conduce apoi la etaj, un loc al exprimării creative: aici se poate picta, scrie, colabora, inventa, departe de presiunea lumii digitale.

Pavilionul este și un spațiu dinamic. Fațadele și acoperișul nu sunt rigide: panourile se pot deschide în mai multe direcții, transformându-se în ferestre, platforme sau acoperișuri temporare. Prin acest joc de deschideri și închideri, lumina pătrunde în interior, umbrele se schimbă pe parcursul zilei, iar spațiul devine viu și interactiv. Această dinamică face ca vizitatorul să fie mereu atent la schimbările luminii și ale perspectivelor, iar fiecare colț al pavilionului oferă o mică surpriză.

Memory Maze

Daniela Maria Roman

What will Drumul Taberei look like in a few years? This was the question at the heart of my project. Moving the parking spaces underground opened up the opportunity to return a lost public space to the people, to transform asphalt and concrete into a lively place for the community. In this context, I imagined the *Memory Maze*, a pavilion entirely constructed from small-section timber, conceived as a cultural and creative space, a place for meeting, reflection, and play for the neighbourhood's residents.

The project is based on three main directions: adaptability, dynamism, and sustainability, complemented by the idea of the future, as required by the project theme. By 2030, I envisioned a world dominated by technology, where writing and reading are nearly forgotten, and people communicate increasingly through images. In such a context, the pavilion becomes a response, an invitation to reflect and return to words, stories, and reading. It is a manifesto against forgetting the past, aiming to rekindle in children and young people the joy of writing, reading, and understanding the value of deep thinking.

The decision to emphasize adaptability came naturally after visiting the site. I felt the neighbourhood as a true labyrinth: winding streets, fragmented spaces, routes that constantly make you search for direction. I wanted to preserve this feeling and translate it into the pavilion so that each visitor experiences the gradual discovery of spaces. The pavilion is modular, built on a 10x5 meter grid, with a structure that is easy to assemble. The movable panels allow for interior reconfiguration and the creation of new spatial combinations, so the pavilion can easily adapt to community needs or various cultural activities.

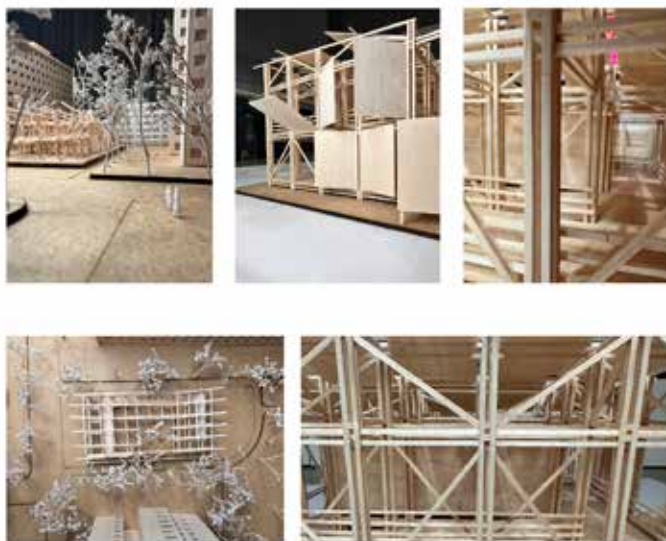
The pavilion's path is designed as a journey: entering through a portico invites visitors into a maze of images of the present, projected on walls and floors, reflecting the collective memory and the neighbourhood's life stories. Continuing, one reaches the inner courtyard, a quiet space for reflection and relaxation, where people can sit, read, or simply observe. A ramp lined with books then leads to the upper floor, a space for creative expression: here one can paint, write, collaborate, and invent, far from the pressures of the digital world.

The pavilion is also a dynamic space. The facades and roof are not rigid: panels can open in multiple directions, transforming into windows, platforms, or temporary roofs. Through this play of opening and closing, light enters the interior, shadows shift throughout the day, and the space becomes lively and interactive. This dynamism keeps visitors attentive to changes in light and perspective, with each corner of the pavilion offering a small surprise.

Sustenabilitatea este un alt aspect central. Pavilionul este construit integral din lemn de secțiune mică, un material natural, cald și durabil, care se integrează ușor în spațiile verzi din jurul blocurilor. Ventilația naturală este asigurată prin panourile mobile, fără a fi nevoie de aerisire artificială sau de energie suplimentară.

Un alt element important este modul în care panourile mobile și structura etajului permit luminii să modeleze spațiul pe parcursul zilei. Panourile fațadelor și ale acoperișului se pot ajusta în funcție de poziția soarelui, lăsând lumina să pătrundă în interior sau să fie filtrată, creând umbre și contraste care schimbă percepția spațiului. Etajul, dedicat activităților creative și lecturii, beneficiază de deschideri orientate strategic, astfel încât lumina naturală să ajungă în cele mai adânci colțuri ale pavilionului.

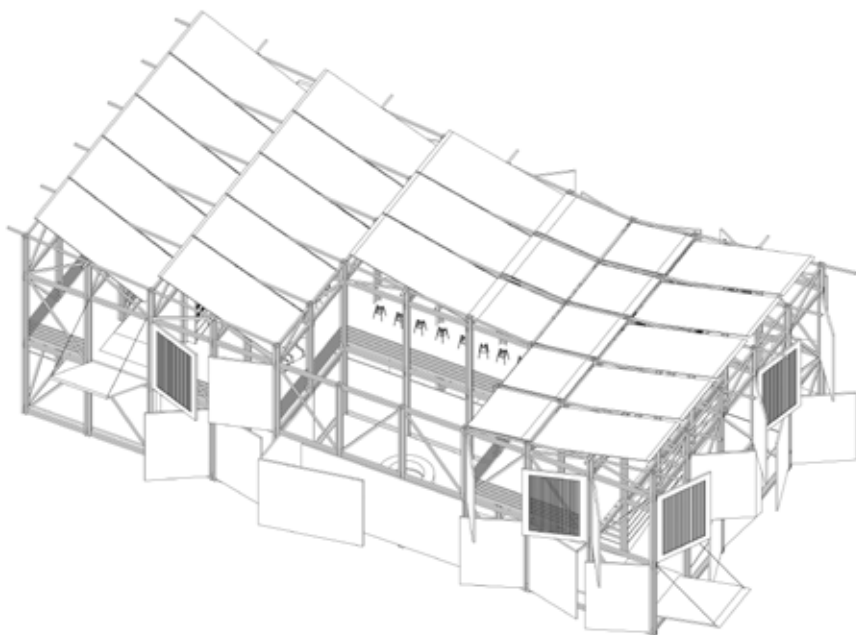
Labirintul memoriei funcționează ca un profesor tăcut, care îi încurajează pe tineri și nu numai să își pună întrebări, să redescopere plăcerea lecturii și să înțeleagă importanța trecutului. Într-o lume în care imaginile riscă să înlocuiască definitiv cuvintele, pavilionul propune o oprire, o pauză necesară pentru reflecție, o invitație de a reveni la ceea ce contează cu adevărat: lectura, conversația și creativitatea.

Sustainability is another central aspect. The pavilion is entirely built from small-section timber, a natural, warm, and durable material that integrates easily with the green spaces around the blocks. Natural ventilation is ensured through the movable panels, without the need for artificial airflow or additional energy.

Another important element is how the movable panels and the upper-floor structure allow light to shape the space throughout the day. The facade and roof panels can be adjusted according to the sun's position, letting light enter or be filtered, creating shadows and contrasts that change the perception of the space. The upper floor, dedicated to creative activities and reading, features strategically placed openings so that natural light reaches even the deepest corners of the pavilion.

The Memory Maze functions as a silent teacher, encouraging young people and others to ask questions, rediscover the joy of reading, and understand the importance of the past. In a world where images risk permanently replacing words, the pavilion offers a pause, a necessary moment for reflection, an invitation to return to what truly matters: reading, conversation, and creativity.

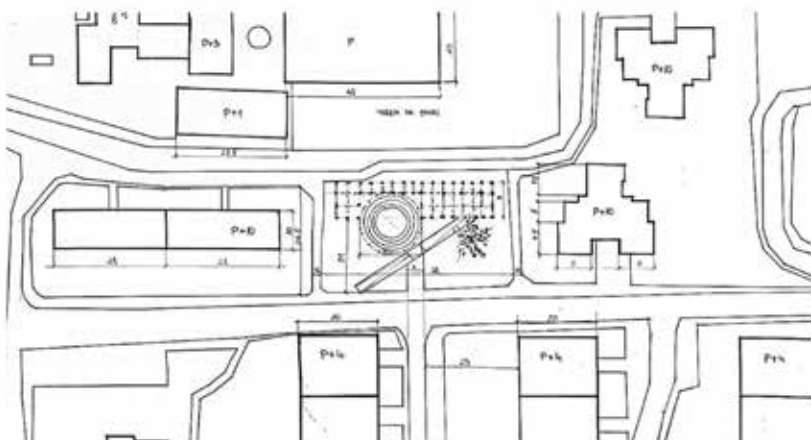
Teatru nemărginit

Denisa-Maria Iamandi

Proiectul Drumul Taberei 2030 aparține unui demers pedagogic ce depășește propunerea proiectării unui obiect arhitectural. Tema se plasează în sfera reflecției asupra sensului locuirii colective și a relației dintre om și spațiu public, invitând la o reevaluare a conceptului de "loc", nu doar ca entitate fizică, ci ca experiență trăită, ca palimpsest de memorie, percepție, proiecție. Spațiul public devine, prin această manieră, scena unei arhitecturi purtătoare de simbol și capabilă să provoace comunitatea din diferite puncte de vedere.

În contextul unui viitor marcat de automatizare și tehnologie, oamenii tind să nu își mai folosească propriile resurse mentale, ci să aleagă mai degrabă calea ușoară. Ei apelează la inteligența artificială, rapidă și cuprinzătoare, pentru a genera orice tip de idee au nevoie. Problema apare atunci când mintea nu mai prelucrează această resursă brută – ea este prescrisă și utilizată întocmai, nu reprezintă o inspirație, ci o rezolvare imediată, oamenii devenind simpli consumatori de idei instantanee. Astfel, există riscul ca mintea umană să devină un simplu spectator în propria existență. Pornind de la această premisă, a lipsei de creativitate accentuate de dezvoltarea rapidă a tehnologiei, am creat un spațiu care să o stimuleze. Pentru proiect, amplasat în cartierul Drumul Taberei, am apelat la multiplele fațete ale creativității pentru a corela conceptul cu forma, funcțiunea și contextul.

Pavilionul, propus în locul unei parări, capătă funcțiunea de teatru în aer liber. Într-un cartier dominat de o repetitivitate labirintică, acesta vine ca un reper dinamic, un obiect arhitectural ce stimulează creativitatea și coeziunea socială. Astfel se naște un spațiu dedicat spectacolelor de teatru, serilor de film, improvizațiilor, dar având în vedere proximitatea față de școlile și liceele din zonă, care poate fi folosit și pentru ore de curs în aer liber. Caracterul deschis al pavilionului sugerează faptul că teatrul nu este o enclavă separată de lume, ci o extensie a străzilor, un spațiu

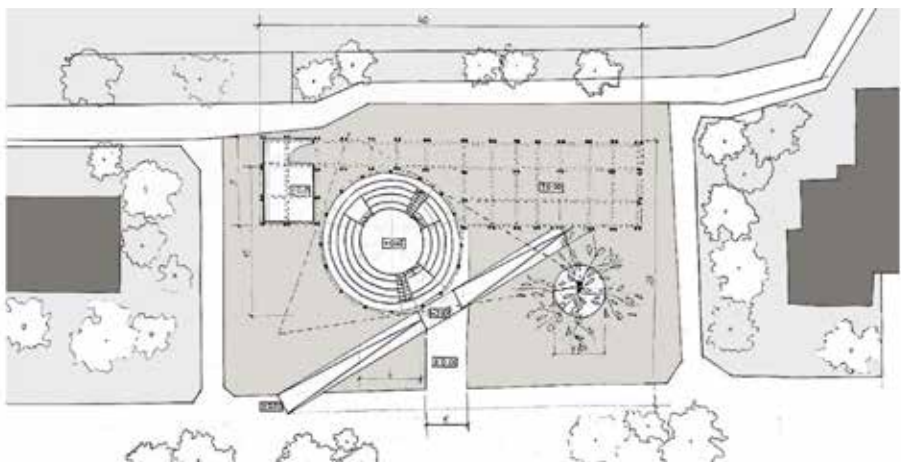
Boundless Theatre

Denisa-Maria Iamandi

The Drumul Taberei 2030 project is part of a pedagogical endeavour that transcends the mere design of an architectural object. The theme situates itself within the realm of reflection on the meaning of collective dwelling and on the relationship between human beings and public space, inviting a reevaluation of the concept of "place" not solely as a physical entity, but as a lived experience—a palimpsest of memory, perception, and projection. Public space thus becomes a stage for a symbolic architecture, capable of provoking the community from multiple perspectives.

In the context of a future shaped by automation and technology, people tend to rely less on their own cognitive resources, often choosing the easier path. They turn to artificial intelligence—rapid and comprehensive—to generate any idea they may need. The problem arises when the mind ceases to process this raw resource: it is prescribed and applied directly, serving not as inspiration but as an immediate solution, with individuals reduced to mere consumers of instant ideas. Consequently, there is a risk that the human mind becomes nothing more than a spectator in its own existence. Starting from this premise - the diminishing of creativity under the accelerated development of technology - I sought to create a space that stimulates imagination. For the project, located in the Drumul Taberei district, I engaged with the multiple facets of creativity to interconnect concept, form, function, and context.

The pavilion, proposed as a replacement for a parking lot, takes on the role of an open-air theatre. In a neighborhood dominated by labyrinthine repetitiveness, it emerges as a dynamic landmark - an architectural object that stimulates both creativity and social cohesion. The space accommodates theatre performances, film screenings, improvisations, and, given its proximity to schools and high

permeabil, ce aparține oamenilor și unde aceștia pot desfășura activități, care servesc moral, cultural, social, spiritual.

Pavilionul este un manifest împotriva comodității mentale, încercând să reactiveze nevoia umană de explorare și de reflecție personală. Un teatru este un spațiu care găzduiește posibilități infinite, este menit să pună în scenă toate ideile pe care umanitatea le poate concepe. Totuși, pentru materializarea sa, spațiul este limitat. Pentru a simboliza capacitatea acestei funcțiuni complexe, am apelat la volume simple, pure, dar încărcate de semnificații. Asocierea acestora creează o arhitectură care motivează observatorul să caute mai mult decât ceea ce se dezvăluie ochiului liber la prima vedere. În contextul urban dat, printre microraiioanele comuniste din Drumul Taberei, volumetria atrage atenția. Aceasta apare ca o noutate formală cu rădăcini în trecut, într-o estetică aproape constructivistă. Această asociere nu este întâmplătoare, ci face o referință la unele dintre ideile promovate de acest stil, însă reinterpretate – progresul, egalitatea, ingineria. Sfera, elementul dominant, cuprinde scena și gradenele, într-o așezare a teatrului de tip arenă. Există două niveluri, parterul, cu un spațiu acoperit, pentru socializare, respectiv cu zona actorilor. De aici, se poate urca la etaj pe o rampă, de unde se poate accesa din nou gradena.

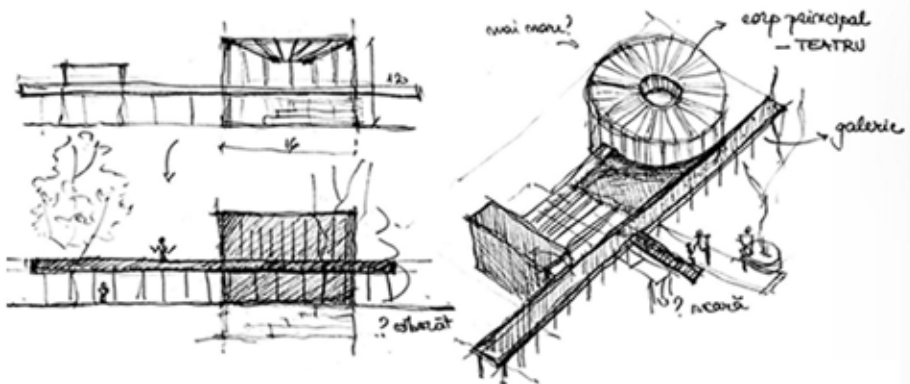
Conceptul este o invitație deschisă către rezidenți să redescopere bucuria participării active la actul creativ. Structura sa neobișnuită, cu forme circulare și trasee accesibile, dar provocatoare, sugerează un parcurs prin etapele de gândire neconvenționale. Spectatorii devin parte integrantă a spectacolului, iar arhitectura în sine funcționează ca o scenă care îi încurajează să se deconecteze de la soluțiile „la cheie” oferite de tehnologie.

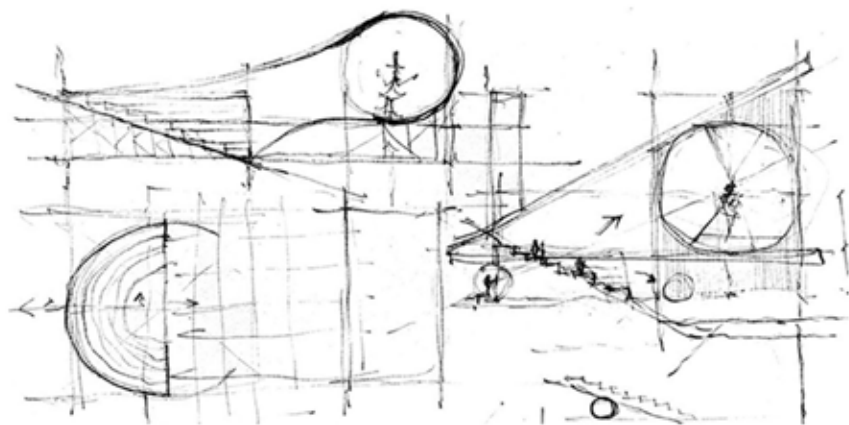
Scopul teatrului - pavilion este să ofere o experiență care să încurajeze locuitorii cartierului să își reconstruiască propriile idei, să își regăsească vocea creativă și să contribuie la un viitor comun bazat pe implicare activă, în scenariul foarte plauzibil al unui viitor apropiat impregnat de o dezvoltare frenetică a tehnologiei digitale.

schools in the area, can also serve as an outdoor classroom. The open character of the pavilion suggests that the theatre is not an enclave isolated from the world, but an extension of the streets - a permeable space belonging to the people, where activities of moral, cultural, social, and spiritual values can unfold.

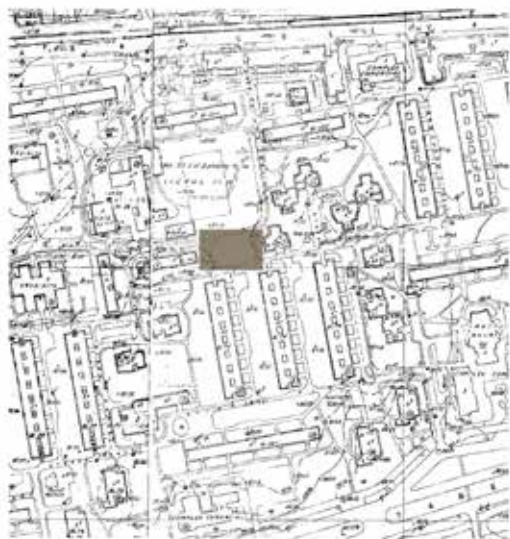
The pavilion is a manifesto against mental complacency, aiming to reactivate the human need for exploration and personal reflection. A theatre is a space that hosts infinite possibilities, meant to stage all the ideas humanity can conceive. Yet, for its materialization, the space remains finite. To symbolize the capacity of this complex function, I employed simple, pure volumes charged with meaning. Their association generates an architecture that encourages the observer to search beyond what first meets the eye. In the given urban context - amid the communist housing estates of Drumul Taberei - the volumetry stands out. It presents itself as a formal novelty with roots in the past, in an almost constructivist aesthetic. This association is deliberate, referencing certain ideas promoted by that style, yet reinterpreted - progress, equality, engineering. The sphere, the dominant element, encompasses the stage and the seating in an arena-type arrangement. Two levels are articulated: the ground floor, with a covered space for socialization and performers' areas, and an upper level, accessed via a ramp, which reconnects to the seating.

The concept represents an open invitation to residents to rediscover the joy of active participation in the creative act. Its unusual structure, with circular forms and accessible yet challenging routes, suggests a journey through the stages of unconventional thinking. Spectators become integral to the performance, while the architecture itself functions as a stage, encouraging them to disconnect from the "ready-made" solutions offered by technology.

The goal of the theatre-pavilion is to provide an experience that encourages neighborhood residents to reconstruct their own ideas, to rediscover their creative voice, and to contribute to a shared future founded upon active involvement, in the highly plausible scenario of a near future permeated by the frenetic development of digital technology.

Centru al artelor frumoase - prilej de întâlnire

Maria Oprea

Într-un oraș fragmentat și plin de spații utilitare, pentru mine, proiectul Drumul Taberei 2030 e despre cum putem să recucerim terenul public ca loc în care oamenii se întâlnesc și se descoperă unii pe alții. Am vrut să arăt cum un spațiu uitat poate deveni un „loc” - așa cum spune Christian Norberg-Schulz, un cadru care adună oamenii și le oferă experiența apartenenței, pentru că *„A locui înseamnă a fi împăcat cu lumea, a te simți acasă în ea. Arhitectura ar trebui să susțină această locuire, creând locuri în care viața se poate desfășura cu sens.”*

Astfel, am vrut ca proiectul să formeze o sensibilitate: să arate că spațiul urban poate fi un profesor al comunității, iar parcursul prin el poate fi la fel de important ca destinația. Așa că nu m-am gândit doar la clădiri, ci mai ales la circumstanțe de întâlnire și la momente în care oamenii pot locui temporar spațiul comun.

Proiectul „Centru al artelor frumoase - Prilej de întâlnire” încearcă să recupereze ce a pierdut cartierul: un loc al vieții comunitare, unde trecerile zilnice devin întâlniri. Blocurile mari au lăsat interstiții anonime: parcuri, terenuri reziduale, non-spații care nu aparțin nimănui, deci care nu pot crea comunitate. În plus, într-o lume în care tehnologia avansează prea repede și tinde să ne izoleze, pavilionul devine un exercițiu de rezistență - un loc pentru întâlnirea reală, pentru copii și tineri, dar și pentru memoria locului.

În analiza sitului am folosit metodele din „Repository”, care nu măsoară doar spațiul, ci și trăirile, gesturile și micile scenarii urbane. Am văzut locul ca pe un depozit de gesturi cotidiene, cu treceri, opriri, întâlniri sau evitări care alcătuiesc o hartă invizibilă a vieții. Chiar dacă parcare pare doar un spațiu gol, convergența a cinci trasee pietonale și vizibilitatea dinspre blocuri îi dau valoarea latentă de centru. Fenomenologic vorbind, spațiul există deja ca potențial „loc”, dar fără program și structură rămâne inert, un „non-loc”.

Una dintre tensiunile fundamentale pe care am simțit-o aici este cea dintre trecere și permanență: oamenii traversează zilnic, dar nu rămân. Spațiul e mai degrabă un „prag”, un interstițiu în care oamenii se intersectează fără să se întâlnească cu adevărat.

Această tensiune a dat naștere intervenției mele: pavilionul transformă parcare în blocuri într-un spațiu comunitar multivalent. Ideea centrală e parcursul peripatetic - deplasarea devine mijloc de descoperire, apropiere și reflecție. Pavilionul nu impune ritmuri exterioare, ci creează condițiile ca întâlnirile să apară firesc, ca o țesătură care ancorează oamenii în prezent și îi invită la comuniune.

Funcțional, proiectul adună spații permanente și temporare: ateliere de pictură, sculptură și muzică, zone pentru agricultură urbană, o cafenea deschisă tuturor și

Centre of Fine Arts - an Opportunity to Meet

Maria Oprea

In a fragmented city full of utilitarian spaces, for me, the Drumul Taberei 2030 project is about reclaiming public space as a place where people can meet and discover each other. I wanted to show how a forgotten corner can become a "place" - in the sense Christian Norberg-Schulz describes, a setting that brings people together and offers them a sense of belonging: *"To dwell means to be at peace with the world, to feel at home in it. Architecture should support this dwelling by creating places where life can unfold with meaning."*

I wanted the project to cultivate a sensitivity: to show that urban space itself can teach, and that the journey through it can be just as meaningful as the destination. So I didn't focus only on buildings; I thought about the circumstances that allow people to meet, to linger, and to temporarily inhabit a shared world.

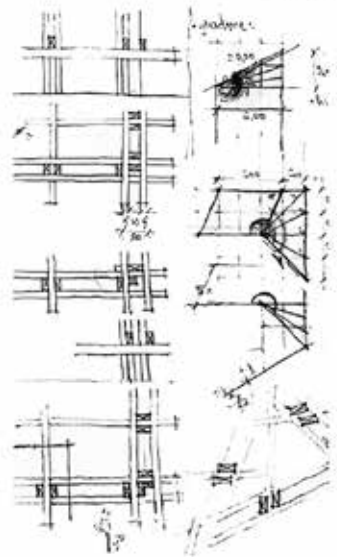
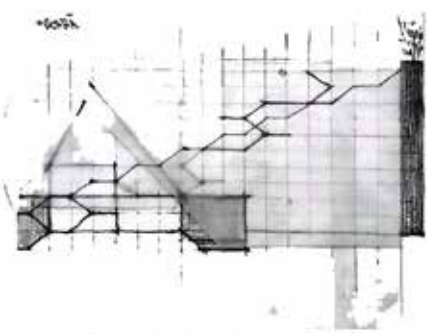
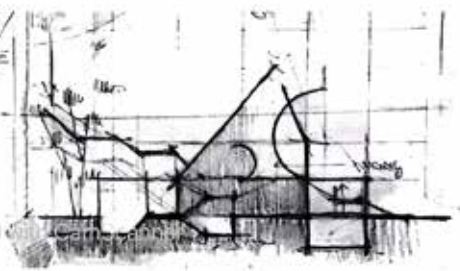
The project "Centre of Fine Arts - An Opportunity to Meet" aims to recover what Drumul Taberei has lost: a hub for community life, where daily passages turn into encounters. The massive blocks have left anonymous gaps: parking lots, leftover plots, non-spaces that belong to no one, and so cannot nurture community. In a world where technology advances quickly, sometimes isolating us, the pavilion becomes an exercise in resilience - a place for real encounters, for children and youth, and for connecting with the memory of the place.

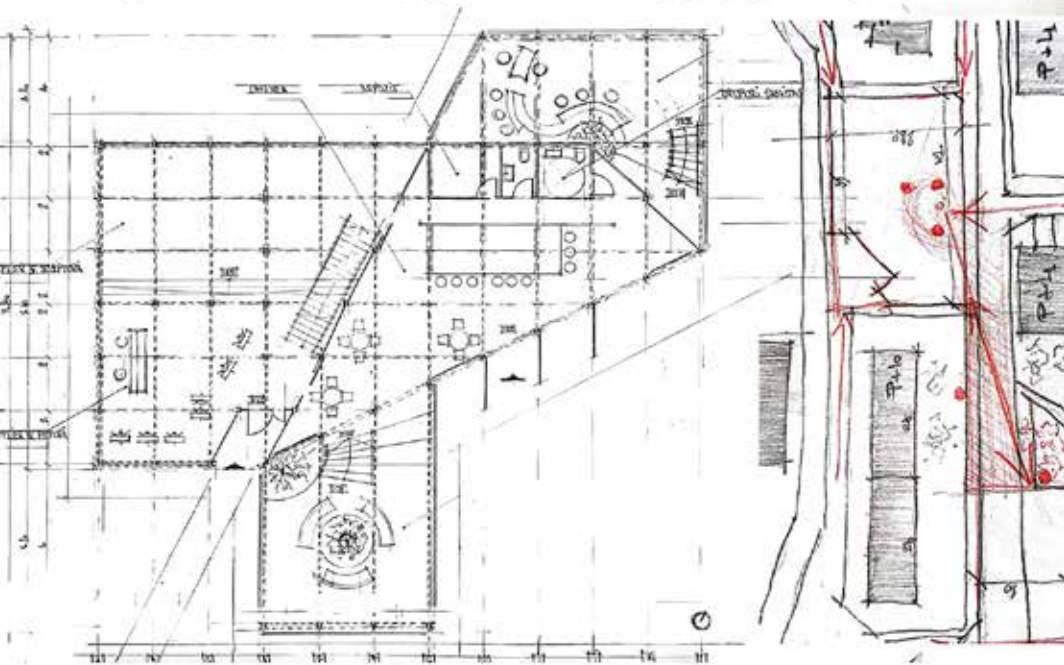
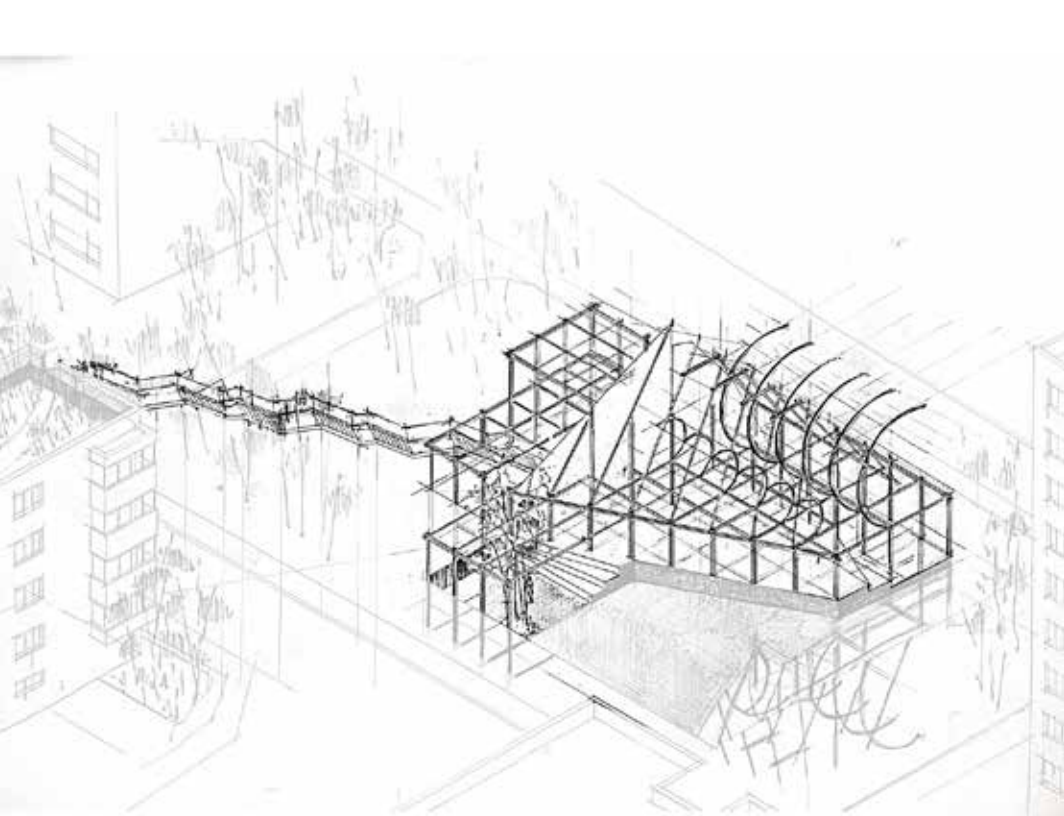
For the site analysis, I used the methods proposed in "Repository", which focus not only on measuring space but on recording experiences, gestures, and small urban scenarios. I saw the site as a repository of daily actions: crossings, pauses, meetings, even avoidances, all composing an invisible map of life. Though it may seem like an empty parking lot, the convergence of five pedestrian paths and the visual permeability from surrounding blocks gives the space a latent centrality. Phenomenologically, the place already exists as a potential "place," yet without structure or program it remains inert, a "non-place."

One of the key tensions I sensed is that between transience and permanence: people pass through every day, but do not stay. The space is more of a *threshold*, an interstice where lives intersect without truly meeting.

This tension guided my intervention: the pavilion transforms the parking lot between blocks into a multivalent community space. The central idea is a peripatetic journey - moving through the space becomes a way of discovering, connecting, and reflecting. The pavilion does not impose a pace; it sets conditions for encounters to happen naturally, weaving a fabric that anchors people in the present and invites communion.

The image contains two hand-drawn architectural sketches on graph paper. The top sketch is a cross-section of a roof structure, showing a steep slope. It is labeled with 'adobe + jacinto' and 'cabeza exterior'. The bottom sketch is a plan view of a roof structure, showing various levels and dimensions. It includes labels such as '20.00', '20.60', and '20.80'. Other labels include 'plan interior' and 'plan exterior'. The sketches are drawn with black ink and include various lines, arrows, and annotations.

Pavilionul nu e doar o construcție, ci un cadru de viață: aici copiii pot redescoperi lucrurile direct - mirosul culorilor, gestul mâinii care modelează, vocea unui om care explică, ritmul lent al grădinii unde cresc plante de ceai sau mirodenii. Iar bătrânii - oameni înțelepți cu experiență și talente adesea uitate - își găsesc un rol: transmit ceea ce știu generației tinere. Cunoașterea nu se pierde, ci se transmite prin gest, poveste și exemplu viu.

Poate ceea ce îmi place cel mai mult la proiect nu e atât forma pavilionului, cât posibilitatea pe care o creează: de a observa, de a simți și de a învăța împreună. Fiecare pas prin spațiu devine o mică descoperire: gesturile copiilor, conversațiile bătrânilor, mirosul plantelor; și toate acestea conturează comunitatea. E un loc care nu dictează cum să trăiești sau cum să-l folosești, ci te invită să fii prezent, să participi și să simți că aparții. Pentru mine, asta e partea cea mai vie a arhitecturii: atunci când devine cadrul în care oamenii își regăsesc un sens și o legătură cu ceilalți.

După cele șase săptămâni de lucru la proiect, simt că nu am apucat să dezvolt tot ce mi-aș fi dorit. Ideile și gândurile care mi-au venit în timpul analizei sitului și al conturării pavilionului încă stau în mine, ca niște urme pe care le voi urma mai departe. Cred cu tărie că proiectul nu s-a terminat cu adevărat pentru m-a lăsat cu un spațiu interior de reflecție, un fel de teren de joacă al minții și al inimii, pe care îl simt viu și știu că va crește și se va materializa, poate nu aici, poate nu acum, poate nu așa, dar cu siguranță o va face cândva!

Functionally, the project brings together permanent and temporary spaces: workshops for painting, sculpture, and music, urban agriculture areas, a café open to all, and spaces for exhibitions, meetings, communal meals, and children's activities. The surrounding public space acts as a living antechamber, always open, inviting people to enter and linger. I did not want closed buildings, but opportunities for dialogue and for people to discover one another.

The pavilion is more than a building; it is a framework for life. Here, children can reconnect with the direct experience of the world - the smell of paints, the gesture of shaping clay, the voice of someone explaining, the slow rhythm of a garden where tea plants and herbs grow. Elders, wise people with rich experiences and often forgotten talents, regain their role, sharing knowledge with younger generations. Knowledge is not lost; it is transmitted through gesture, story, and living example.

What I love most about this project is not the pavilion itself, but what it enables: observing, feeling, learning together. Every step becomes a discovery: the gestures of children, the conversations of elders, the scent of plants, all shaping the community. It is a space that does not dictate how to live or what to do, but invites presence, participation, and belonging. For me, this is the living heart of architecture: when it becomes the framework in which people rediscover meaning and connection.

After six weeks of work, I feel I haven't fully developed all the ideas I imagined. The thoughts sparked during site analysis and pavilion design remain with me, like traces I will continue to follow. I believe this project has not truly ended; it has given me an inner space for reflection, a playground for the mind and heart, which I feel alive and certain will continue to grow and materialize, perhaps not here, perhaps not now, perhaps not in exactly this form, but it surely will, someday, shaping my path as an architect.

Între artă și comunitate

Silvia Oana Cristea

DTR2030 reprezintă provocarea pedagogică de a revitaliza spațiile interstițiale ale blocurilor socialiste cu o arhitectură publică fără volum construit, care trebuie să reflecte în primul rând nevoile și dorințele unei comunități întregi, cât și contextul istoric și actual – cel mai aerisit și mai funcțional cartier muncitoresc din capitala României.

În trecut, străzile erau pentru oameni – un spațiu social, unde copiii se jucau, pietonii mergeau liber, oamenii nu erau în primejdie, conviețuind cu câteva mijloace de transport într-un mod sigur. Odată cu apariția mașinilor, toate acestea nu s-au mai putut desfășura în același mod, strada fiind acaparată în întregime de mașini, oamenii cedând dreptul la libera mișcare acestora.

Prin urmare, scopurile abordării acestui exercițiu sunt de a începe să creionăm o gândire la o scară mai largă și de a avea o tratare meticuloasă a arhitecturii ca responsabilitate socială capabilă să răspundă atât nevoilor grupurilor vulnerabile, cât și celor privilegiate. Procesul de proiectare a fost abordat într-o manieră participativă, în care opiniile cetățenilor sunt considerate esențiale.

Obiectivele exercițiului reprezintă puncte-cheie pe care trebuie să le dobândim în proiectare, de la cunoașterea sitului – în acest caz cartierul Drumul Taberei – printr-o analiză multicriterială care înglobează atât criterii subiective, cât și obiective legate de tipologii, locuire și comunitate. În plus, un alt obiectiv major l-a constituit integrarea sustenabilității prin propunerea unor structuri ușoare, demontabile și realizabile din lemn, ce pot fi construite cu un minim de cunoștințe tehnice.

Analiza multicriterială a început prin investigarea directă a sitului, realizată printr-o plimbare pe fiecare alee a micraionului, cu un aparat de fotografiat și caiete de schițe. Explorarea a fost efectuată în grup, ceea ce a facilitat observarea și împărtășirea unor detalii pe care, individual, le-am fi putut trece cu vederea.

Astfel, am constatat că Drumul Taberei păstrează încă un caracter liniștit, cu zone bine umbrite de arbori înalți, doar că insuficient valorificate pentru comunitate, cu numeroase spații verzi cu bănci, căsuțe pentru pisici, multe locuri de joacă în proximitatea grădiniței și a școlii, precum și un teren de baschet utilizat frecvent de tineri. În același timp, am remarcat prezența unor funcțiuni de cartier bine dezvoltate, de la magazine alimentare și piața Drumul Taberei, până la biserici și viitorul centru cultural reprezentat de cinematograful Favorit. Totuși, am identificat o lipsă evidentă de spații dedicate activităților culturale, cât și a spațiilor destinate adulților.

Transformarea spațiilor de parcare în „spații pentru oameni” presupune mai mult decât relocarea mașinilor, ci necesită recrearea motivelor pentru care oamenii

Between Art and Community

Silvia Oana Cristea

DTR2030 represents a pedagogical challenge to revitalize the interstitial spaces of socialist housing blocks through a public architecture without built volume, which must primarily reflect the needs and desires of an entire community as well as the historical and contemporary context – the most airy and functional working-class neighborhood in Romania’s capital.

In the past, streets belonged to people – a social space where children played, pedestrians moved freely, people were not in danger, coexisting safely with a few means of transport. With the invention of automobiles, all of this could no longer unfold in the same manner, as the street was entirely monopolized by cars, with people giving in their right to free movement to them.

Therefore, the purposes of approaching this exercise are to begin outlining thinking on a larger scale and to have a meticulous treatment of architecture as social responsibility capable of responding to both the needs of vulnerable groups and those of privileged ones. The design process was approached in a participatory manner, in which citizens’ opinions are considered essential.

The exercise’s objectives represent key points that must be achieved in design, from understanding the site – in this case, the Drumul Taberei neighborhood – through a multi-criteria analysis that embeds both subjective and objective criteria related to typologies, housing, and community. Additionally, another major objective was the integration of sustainability through the proposal of lightweight, detachable structures made of wood, which can be constructed with minimal technical knowledge.

The multi-criteria analysis began with direct site investigation, conducted through walks along every alley of the micro-district, with a camera and sketch notebooks. The exploration was carried out as a group, which facilitated the observation and sharing of details that, individually, we might have overlooked.

Thus, we found that Drumul Taberei still maintains a quiet character, with well-shaded areas under tall trees, though insufficiently valued by the community, with numerous green spaces with benches, cat houses, and many playgrounds in proximity to the kindergarten and school, as well as a basketball court frequently used by young people. At the same time, we noted the presence of well-developed neighborhood functions, from food stores and the Drumul Taberei market, to churches and the future cultural center represented by the Favorit cinema. However, we identified an evident lack of spaces dedicated to cultural activities, as well as spaces intended for adults.

să se întâlnească și să interacționeze în aceste spații recuperate. În căutarea unei astfel de funcții sociale, proiectul a pornit de la o observație fundamentală: arta și comunitatea au coexistat din cele mai vechi timpuri, artiștii funcționând mai bine într-un colectiv sigur și dornic de a crea.

Pavilionul „Între artă și comunitate” găzduiește o piață de artiști, un hub social unde se poate vinde și cumpăra sub formă de schimburi, admira sau doar petrece timpul la activități culturale care se pot desfășura în acest pavilion. Proiectul își propune să investigheze supraconsumerismul secolului XXI, în care fiecare dintre noi este influențat să cumpere continuu bunuri neetice, deseori copii după munca micilor artiști din toate domeniile, promovând astfel creativitatea și spiritul local.

Proiectul materializează ideea de „piață” prin configurația sa spațială: o structură de lemn care definește un volum deschis, permeabil vizual către cartierul înconjurător, acoperit cu pânze. Organizarea prin rampe creează o promenadă arhitecturală care transformă simpla traversare a spațiului într-o experiență de descoperire graduală a activităților creative găzduite. Astfel, pe lângă accesibilitatea universală, rampele creează și dinamism datorită spațiilor pe care le traversează. Parterul deschis, cu stâlpi așezați pe o travee de 4 m, creează un spațiu hipostil contemporan, marcat de cele două curți interioare umbrite. Etajul este conturat atât de spații ample pentru expoziții și vernisaje, cât și de spații de loisir – gradene amplasate în apropierea curților interioare, proiectate pe un grid care se repetă și la parter. Structura este formată din stâlpi compuși din lemn cu secțiune de 16x6 cm, cu grinzi în clește pe cele două direcții, fiind demontabilă și sustenabilă. Prin acest spațiu dinamic, alături de funcțiunile multiple culturale, proiectul răspunde atât social, creând spații de întâlnire pentru tineri până la vârstnici, cât și cultural, oferind spații performative benefice pentru locuitorii cartierului.

Feedback-ul între studenți a fost realizat printr-un proces de autoevaluare și evaluare reciprocă, fiecare dintre noi fiind provocat să reflecteze asupra proiectelor colegilor și să le acorde o notă bazată pe baremul real de notare al profesorilor. După aceea am putut discuta între noi nuanțele proiectelor fiecăruia, astfel încât acest schimb de opinii ne-a ajutat să devenim mai conștienți de calitățile proiectelor și să ne dezvoltăm capacitatea de a formula critici constructive.

DTR2030 propune o nouă abordare: arhitectura ca act de revitalizare socială. Pavilionul demonstrează că spațiile interstițiale ale orașului socialist pot deveni puncte de interes pentru comunitate, nu prin intervenții agresive, ci prin gesturi care redau locul oamenilor. Prin structura sa demontabilă și funcțiunea complexă, proiectul trasează o cale către o arhitectură sustenabilă, care construiește o comunitate prin artă.

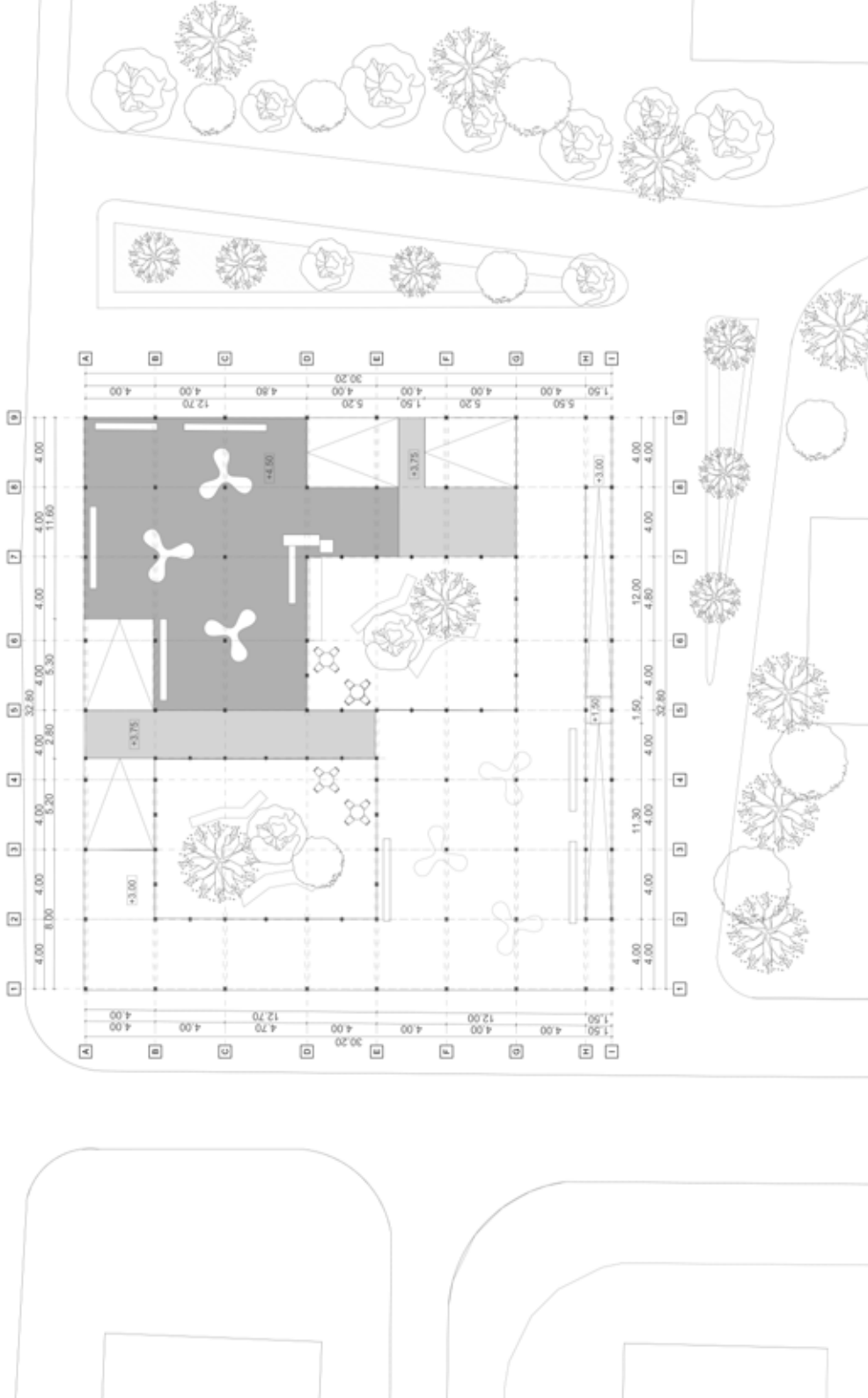
Transforming parking spaces into “spaces for people” involves more than relocating cars; it requires recreating the reasons for people to meet and interact in these recovered spaces. In search of such a social function, the project started from a fundamental observation: art and community have coexisted since ancient times, with artists functioning better within a secure collective eager to create.

The pavilion “Between Art and Community” hosts an artists’ market, a social hub where one can sell and buy in the form of exchanges, admire, or simply spend time at cultural activities that can take place in this pavilion. The project aims to investigate the over consumerism of the 21st century, in which each of us is influenced to continuously purchase unethical goods, often copies of the work of small artists from all fields, thus promoting creativity and local spirit.

The project materializes the idea of “market” through its spatial configuration: a wooden structure that defines an open volume, visually permeable to the surrounding neighborhood, covered with fabric. The organization through ramps creates an architectural promenade that transforms the simple traversal of space into an experience of gradual discovery of the hosted creative activities. Thus, beyond universal accessibility, the ramps also create dynamism due to the spaces they traverse. The open ground floor, with columns arranged on a 4-meter bay, creates a contemporary hypostyle space, marked by two shaded interior courtyards. The upper floor is outlined by both ample spaces for exhibitions and openings, as well as leisure spaces – grandstands placed near the interior courtyards, designed on a grid that repeats at ground level. The structure consists of composite columns made of wood with a 16x6 cm section, with interlocking beams in both directions, being demountable and sustainable. Through this dynamic space, alongside multiple cultural functions, the project responds both socially, creating meeting spaces from young people to elderly, and culturally, offering performative spaces beneficial to neighborhood residents.

Feedback between students was conducted through a process of self-evaluation and peer evaluation, with each of us being challenged to reflect on colleagues’ projects and assign them a grade based on the actual grading criteria of professors. Afterward, we were able to discuss nuances of each project among ourselves, so this exchange of opinions helped us become more aware of the projects’ qualities and develop our capacity to formulate constructive criticism.

DTR2030 proposes a new approach: architecture as an act of social revitalization. The pavilion demonstrates that the interstitial spaces of the socialist city can become points of interest for the community, not through aggressive interventions, but through gestures that restore place to people. Through its demountable structure and complex function, the project charts a path toward sustainable architecture that builds community through art.

Grădinile suspendate din Drumul Taberei

Diana Lișman

Proiectul incipient anului III ne-a provocat să ne imaginăm cartierul Drumul Taberei printr-o lentilă a viitorului: un peisaj urban lipsit de parcuri sufocante, fiind înlocuite de noi spații publice, demonstrând importanța unor intervenții sustenabile în creșterea calității vieții urbane. Astfel, aceste zone tranzitorii trebuie să își piardă statutul de "non-spații" și să devină, prin propunerile noastre, nuclee de coeziune socială, culturală și artistică. Proiectele trebuie să urmărească o integrare armonioasă în context printr-un design adaptat scării la care se lucrează, asumând spații accesibile și incluzive, indiferent de persoanele care beneficiază. Tema proiectului ne îndeamnă să proiectăm un pavilion utilizând tehnici și materiale sustenabile, care să nu aparțină unui singur beneficiar, ci să aibă un rol activ în viața comunității dimprejur, devenind un exercițiu de arhitectură publică.

Prima interacțiune cu situl a fost o explorare directă a zonei noastre de studiu din cartier, unde fiecare student și-a ales propriul amplasament și am analizat diverse caracteristici precum structura urbană, spațiile verzi, tipologiile de clădiri și fluxurile de circulație, iar observațiile, documentate fotografic și în scris, au fost dezvoltate într-un caiet de analiză comun grupei. Astfel, acest fost cartier funcționalist, gândit cu spații verzi și o locuire colectivă aerisită, în timp, a suferit transformări prin îndesiri consecutive, parcuri extinse, spații comune erodate, în prezent fiind locuit de vârstnici și familii tinere. Totuși, studiind arhive, am observat că memoria utilizării spațiului din fața blocului persistă, prin mici gesturi de personalizare, cartierul rezidențial fiind unul eferescent social.

În viziunea mea asupra viitorului, sub impulsul unei tehnologii în continuă ascensiune, Drumul Taberei se va contura ca un cartier ultra-conectat, în care granițele dintre real și digital se vor estompa. În acest context, legătura interumană va tinde să se piardă, relația cu realul se va diminua, iar oamenii vor simți presiunea și greutatea de a ține pasul cu un timp care refuză să încetinească, căutând momente de răgaz într-o realitate care nu cunoaște repaos.

Pavilionul, amplasat în vecinătate cu o clinică, se distinge drept un spațiu care invită la deconectare cu mediul digital și reconectare cu realitatea prin intermediul naturii ca punct de reintegrare socială. Amplasamentul este dominat de un transformator dezafectat, fapt pentru care proiectul are o orientare ascensională, care integrează acest obiect și îl transformă într-un reper vizual pentru cartier. În contrast cu viteza accelerată din exterior, se propune un traseu prestabilit, universal, care să încurajeze un ritm încetinit și să conțină zone de staționare reprezentate de grădini terapeutice. Așezate de-a lungul traseului, acestea conturează un fir narativ senzorial, unde fiecare spațiu evocă o stare: curiozitate, relaxare, energie sau inspirație. Prin varietatea plantelor și diferențierea atentă a amplasamentelor, se deschide un parcurs care, cu fiecare pas, se desprinde treptat de asaltul de suprastimulare ce definește ritmul cotidian al cartierului.

The Hanging Gardens of Drumul Taberei

Diana Lişman, tr. Olga Niculae

The third year opening project challenged us to imagine the Drumul Taberei neighborhood through a future-oriented lens: an urban landscape freed from suffocating parking lots and replaced by new public spaces, demonstrating how sustainable interventions can enhance the urban-life quality. Thus, these transitional areas must shed their status as “non-places” and become, through our proposals, nuclei of social, cultural, and artistic cohesion. The projects are expected to achieve a harmonious integration into the context through a design calibrated to the scale with which were working, while also committing to spaces that are accessible and inclusive regardless of who uses them. The project’s brief urges us to design a pavilion using sustainable techniques and materials, one that does not belong to a single beneficiary, but plays an active role in the life of the surrounding community, becoming an exercise of public architecture.

The first interaction with the site was a direct exploration of our study-area in the neighborhood, where each student selected a specific location. We analyzed various characteristics such as urban structure, green spaces, building typologies and circulation flows. Our observations, documented through photographs and writing, were developed into a shared analytical booklet for the group. Therefore, we noted that this former functionalist neighborhood, originally conceived with generous green areas and well-spaced collective housing, has gradually undergone transformations: progressive densification, expanded parking and eroded common spaces. Today it is inhabited by both the elderly and young families. Nevertheless, archival research revealed that the memory of the space in front of the apartment blocks persists through small gestures of personalization, and the residential district remains socially effervescent.

My vision of the future, driven by the fast advance of technology, paints Drumul Taberei as an ultra-connected neighborhood in which the boundaries between the real and the digital blur. In this context, human connection is at risk of fading, the relationship with reality may diminish and people will feel the pressure and strain of keeping pace with a time that refuses to slow down, seeking moments of respite within a reality that knows no pause.

Situated near a clinic, the pavilion is conceived as a space that invites disconnection from the digital environment and reconnection with reality through nature as a point of social reintegration. The site is dominated by an unused heat-plant, which prompted an upward-oriented project that integrates this object and transforms it into a visual landmark for the neighborhood. In contrast to the accelerated outside tempo, a pre-set, universally accessible route is proposed to encourage a slower rhythm and to incorporate stopping points marked by therapeutic gardens.

Construcția este reprezentată de o integrare asumată a naturii în diverse ipostaze, atât la nivel conceptual, cât și structural: structură modulară din stâlpi dubli de secțiune mică și grinzi. Ea își menține amprenta și în exterior, unde arborii își întind ramurile ca o protecție ce umbrește, iar vegetația crește în înălțime deodată cu construcția. Fiecare seră reinterpretată înlocuiește sticla cu membrane experimentale pe bază de foi de ceapă, micelii, alge, varză sau hârtie manuală, ce preiau rolul de protecție împotriva intemperiei. Chiar dacă unele dintre aceste materiale sunt încă în fază de cercetare și nu îndeplinesc complet criteriile de impermeabilitate, rezistență și transparență, ele trasează direcții importante pentru dezvoltarea de alternative durabile în arhitectura viitorului.

Proiectul urmează principii ale ingineriei sociale, având la bază șapte module: patru dedicate serelor și trei axate pe procesarea plantelor aromatice. Primele patru se adresează în special persoanelor vârstnice sau pacienților clinicii medicale, oferindu-le oportunitatea de a interacționa zilnic cu mediul natural prin activități de îngrijire și observare. În paralel, modulele destinate prelucrării plantelor sunt concepute pentru a implica activ generația tânără, în cadrul unor sesiuni săptămânale. Această complementaritate funcțională favorizează o interacțiune organică între două segmente demografice distincte, cultivând schimbul de experiență, transmiterea de cunoștințe și consolidarea coeziunii comunitare.

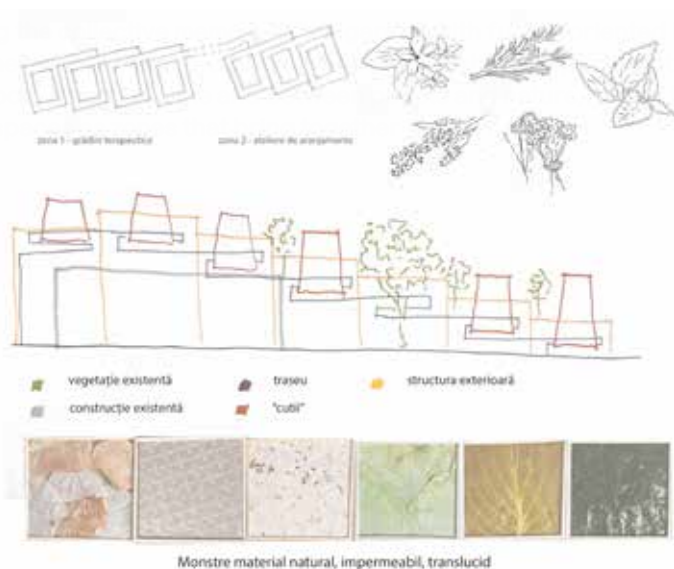
Îmbinând memoria colectivă a grădinii cu inovația viitorului și legătura dintre generații, proiectul devine un spațiu comun ce promovează interacțiunea: atât interumană, cât și între om și natură, dorind să reinventeze spațiile de tranziție în zone care să reunească nevoile umane.

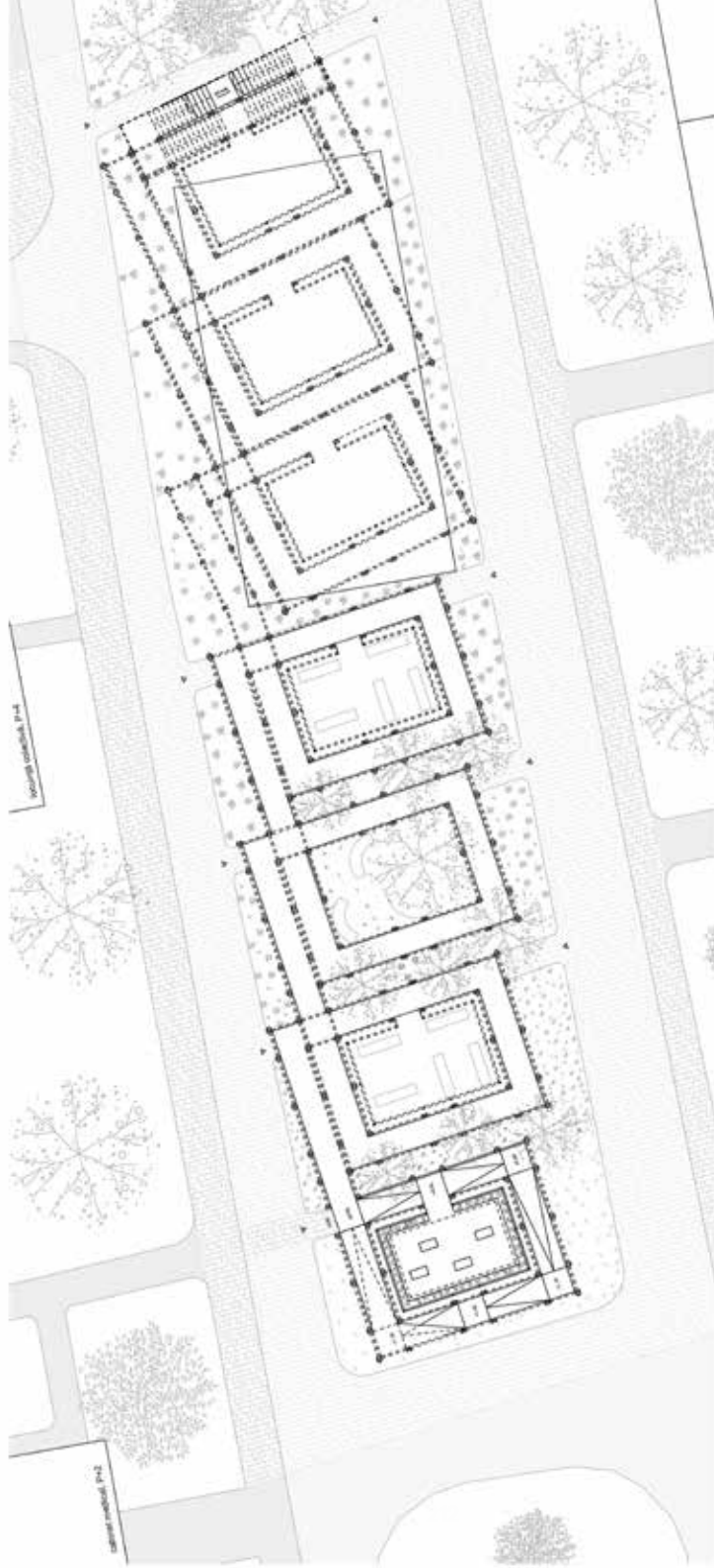

Arranged along the path, these gardens articulate a sensory narrative in which each space evokes a state: curiosity, relaxation, energy, or inspiration. Through a variety of plant species and the careful differentiation of settings, the route gradually detaches, step by step, from the barrage of overstimulation that defines the neighborhood's everyday rhythm.

The construction embodies an intentional integration of nature in multiple guises, both conceptually and structurally: a modular system of paired slender columns and beams. Its imprint continues outdoors, where trees extend their branches as a protective canopy and vegetation rises in tandem with the structure. Each reinterpreted greenhouse replaces glass with experimental membranes made from onion skins, mycelium, algae, cabbage, or handmade paper, which assume the role of weather protection. Even if some of these materials are still in the research phase and do not yet fully meet criteria of impermeability, strength, and transparency, they outline significant directions for developing sustainable, durable alternatives in future architecture.

The project follows principles of social engineering and is organized into seven modules: four dedicated to greenhouses and three focused on processing aromatic plants. The first four primarily address elderly residents or patients of the nearby clinic, offering opportunities for daily interaction with the natural environment through care and observation activities. In parallel, the plant-processing modules are designed to actively involve the younger generation in weekly sessions. This functional complementarity fosters organic interaction between two distinct demographic groups, cultivating the exchange of experience, the transfer of knowledge and the strengthening of community cohesion.

Plan parter

PLAN ZONA

PLAN DE SITUATIE

Pavilionul Kano

Sabina Însurățelu

Propunerea mea pentru proiectul Drumul Taberei 2030 este Pavilionul Kano, un spațiu dedicat sportului comunitar, evenimentelor culturale și întâlnirilor colective. Proiectul a pornit din convingerea mea că arhitectura trebuie să răspundă nevoii de spații sociale flexibile în cartierele dense. Prin introducerea unui pavilion ușor și adaptabil, am dorit să ofer comunității un cadru unde oamenii să se poată reuni, consolidând atât legăturile sociale, cât și identitatea locală.

Mi-am propus să creez un mediu deschis, inclusiv și receptiv la multiple utilizări. Obiectivul meu a fost să proiectez nu un obiect fix, ci o structură adaptabilă, capabilă să deservască funcțiuni diferite în timp — fie teren sportiv, scenă culturală sau loc pentru ateliere și interacțiuni comunitare. Acest principiu mi-a ghidat abordarea: arhitectura ca facilitator și nu ca prescripție.

Analizând cartierul Drumul Taberei, observăm o densitate mare a blocurilor de locuințe aranjate într-un model modernist rațional, presărate cu spații verzi. Deși aceste spații există, ele nu corespund utilității dorite și nu dispun de o infrastructură care să stimuleze viața comunitară. Cel mai vibrant reper local rămâne piața agroalimentară, unde locuitorii se adună în mod natural, însă alte zone sunt slab utilizate.

Situl are nevoie de o structură care să activeze spațiul verde, fără a-l copleși și care să invite locuitorii la activități participative în aer liber. Pavilionul devine astfel un catalizator al vieții comunitare, marcând locul, dar rămânând permeabil și deschis. Cadrul său permite peisajului să treacă prin el, păstrând caracterul de parc al zonei, dar oferind în același timp infrastructura necesară pentru activități.

Conceptul Pavilionului Kano este bazat pe modularitate și deschidere fiind inspirat din stilul origami. Arta origami nu este o idee nouă în arhitectură. Muzeul de Artă din Tel Aviv (Clădirea Herta and Paul) proiectat de Preston Scott Cohen sau clădirea Pantheon – Nube din Murcia, Spania proiectată de studioul Clavel Arquitectos, folosesc stilul origami ca inspirație pentru structură și fațadă. Pornind de la aceeași artă japoneză, am ales să integrez în proiectul meu pliurile origami, de data aceasta în elementele de umbră, proiectate a fi realizate din materiale ușoare și suple care să poată replica la scară arhitecturală stilul origami.

De asemenea, proiectul utilizează o rețea regulată de stâlpi și grinzi din lemn, formând un cadru rațional, dar flexibil. Această structură poate susține elemente de umbră mobile, plase sportive sau închideri ușoare, în funcție de program și de sezon. Am respectat încadrarea în zona verde și am încercat integrarea structurii în ambient prin folosirea în special a materialului lemnos, precum și prin suplețea structurii și discreția elementelor de umbră mobile, adaptabile în funcție de sezon

Kano Pavilion

Sabina Însurăţelu

My proposal for the Drumul Taberei 2030 project is the Kano Pavilion, a space dedicated to community sport, cultural events, and collective gatherings. The project stems from my conviction that architecture must respond to the need for flexible social spaces in dense neighbourhoods. By introducing a light and adaptable pavilion, I wanted to provide the community with a framework where people can come together, strengthening both social ties and local identity.

I set out to create an open, inclusive environment receptive to multiple uses. My goal was not to design a fixed object but an adaptable structure capable of serving different functions over time—whether as a sports field, cultural stage, or a place for workshops and community interactions. This principle guided my approach: architecture as a facilitator, not a prescription.

When analysing the Drumul Taberei neighbourhood, we notice the high density of housing blocks arranged in a rational modernist pattern, interspersed with green spaces. Although these spaces exist, they do not provide the desired utility and lack the infrastructure needed to stimulate community life. The most vibrant local landmark remains the market, where residents gather naturally, while other areas are underused.

The site needs a structure that activates the green space without overwhelming it, inviting residents to take part in participatory outdoor activities. The pavilion thus becomes a catalyst for community life, marking the place while remaining permeable and open. Its framework allows the landscape to pass through it, maintaining the park-like character of the area while also offering the necessary infrastructure for activities.

The concept of the Kano Pavilion is based on modularity and openness, inspired by origami. Origami art is not a new idea in architecture. The Tel Aviv Museum of Art (Herta and Paul Building), designed by Preston Scott Cohen, or the Pantheon – Nube building in Murcia, Spain, designed by Clavel Arquitectos, both use origami as inspiration for structure and façade. Starting from the same Japanese art, I chose to integrate origami folds into my project, this time in the shading elements, designed to be made of light and supple materials capable of replicating origami at an architectural scale.

The project also employs a regular grid of timber posts and beams, forming a rational yet flexible framework. This structure can support mobile shading elements, sports nets, or light enclosures, depending on the programme and season. I respected the integration into the green area and sought to embed the structure in its surroundings by mainly using timber, as well as through the

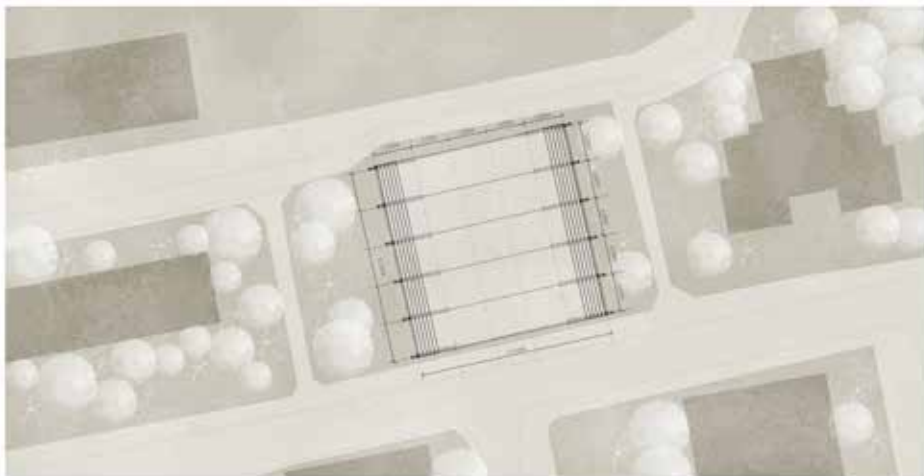
și condiții meteo. Pentru sistemul de refracție al elementelor de umbră am ales, am utilizat o rețea de scripeți, care să asigure o folosință optimă, ușor de manevrat, fără a încălca vizual spațiul.

Prin păstrarea unei arhitecturi minimale, accentul rămâne asupra activităților și a oamenilor care dau viață spațiului.

Ca referință, am avut în vedere precedente de pavilioane din lemn adaptabile, integrate în parcuri publice, dar am urmărit o interpretare contemporană potrivită țesutului urban dens al Drumului Taberei. Pavilionul este gândit ca o scenă neutră, dar primitoare, pregătită să găzduiască evenimente, jocuri și schimburi sociale.

Pavilionul Kano își propune să redea vitalitate unui spațiu verde subutilizat, oferind un nou punct de atracție pentru comunitate. Arhitectura sa ușoară și permeabilă invită locuitorii să participe, mai degrabă decât să îi separe de parc. Prin sprijinirea sportului, a spectacolelor culturale și a atelierelor, pavilionul îmbogățește viața de zi cu zi cu oportunități atât pentru activitate fizică, cât și pentru schimb cultural.

La nivel social, proiectul răspunde nevoii de locuri unde locuitorii de toate vârstele se pot întâlni în afara contextelor strict comerciale. Pavilionul completează piața agroalimentară existentă și se integrează în rețeaua de trasee pietonale, creând o secvență de repere accesibile în întregul cartier.

lightness of the framework and the discretion of mobile shading elements, which adapt according to season and weather conditions. For the shading system, I chose to use a network of pulleys to ensure optimal usability—easy to manoeuvre without visually overloading the space.

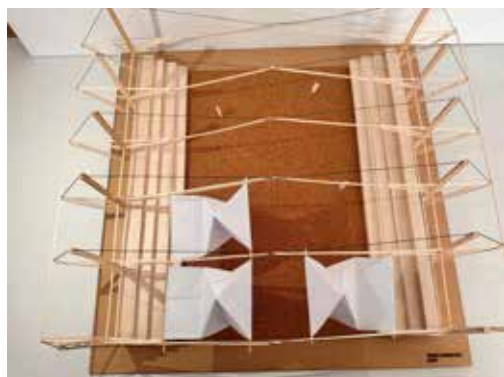
By maintaining a minimal architecture, the focus remains on the activities and the people who bring the space to life.

As a reference, I considered precedents of adaptable timber pavilions integrated into public parks, but I pursued a contemporary interpretation suitable for the dense urban fabric of Drumul Taberei. The pavilion is conceived as a neutral yet welcoming stage, ready to host events, games, and social exchanges.

The Kano Pavilion aims to restore vitality to an underused green space, offering a new point of attraction for the community. Its light and permeable architecture invites residents to participate rather than separating them from the park. By supporting sport, cultural performances, and workshops, the pavilion enriches daily life with opportunities for both physical activity and cultural exchange.

At a social level, the project addresses the need for places where residents of all ages can meet outside strictly commercial contexts. The pavilion complements the existing market and integrates into the pedestrian network, creating a sequence of accessible landmarks across the entire neighbourhood.

Pavilionul transcenderii vieții mundane

Lia Bulai

2030, o lume puternic impactată de dezvoltarea tehnologică, unde latura digitală își lasă puternic amprenta asupra conexiunilor interumane, unde totul se petrece foarte rapid, de la mail-urile primite zilnic, notificări instantane pe rețelele de socializare, lista continuând. În spatele acestei „zarve metale” și fațade neliniștite, se simte nevoia unui moment de respiro, ancorat în momentul prezent, în care se restabilește conexiunea cu natura și respectiv cea interumană, ce să mențină echilibrul între viitor și acum, între virtual și experiența senzorială, tangibilă și palpabilă a activităților ce aduc un zâmbet pe buze, precum simplul act al răsfoirii unei cărți.

Așa s-a simțit cândva, acum ceva ani, și atmosfera noului cartier Drumul Taberei. Un proiect ce inițial a fost gândit cu ample spații verzi amplasate în jurul locuințelor colective, unde oamenii se bucurau de străzile cu frecvență principal pietonală, are în momentul de față un nou peisaj față de cel original, unde se observă o mare de mașini ce s-a împânzit ușor, ușor prin intermediul parcărilor infinite, ce par că izgonesc locuitorii înapoi în apartamentele lor.

Din acest punct a pornit tema proiectului incipient al anului trei, Drumul Taberei 2030, a cărui motivație constă în redarea spațiilor ocupate de actualele parcaje, ce vor fi mutate în subteran, într-o viziune optimistă către viitor, înapoi interesului public și activând latura participativă printr-o manieră experimentală și sustenabilă, prin crearea unor spații cu volum 0, realizate din elemente din lemn cu secțiune mică.

Primul pas în înțelegerea locului, a contextului, a constat în crearea analizei sitului. În urma vizitei cartierului, am sesizat interesul pe care o parte din locatarii îl prezintă în folosirea spațiilor publice, însă propunerea urbană actuală nu este suficientă în facilitarea unei interacțiuni dinamice, iar dimensiunea acestora este cu mult redusă ca urmare a suprasaturării orașului cu autovehicule. Așadar, observând diferitele funcțiuni prezente în zonă, precum multiple centre educaționale și un anticariat, am constatat un oarecare interes pentru citit, fapt pentru care am decis ca proiectul meu să constea în crearea unui pavilion cu funcțiunea de bibliotecă comunitară.

De la atingerea paginilor de hârtie, la mirosul acesteia ce reiese dând pagină cu pagină și până la cuvintele tipărite pe acestea, ce, prin folosirea propriei imaginații, au puterea de a te transporta în lumi diferite, actul cititului nu reprezintă doar un moment de relaxare, ci are și capacitatea de a-ți menține mintea activă prin stimularea creativității, de a cultiva și dobândi noi cunoștințe, ce contribuie la lărgirea propriei cunoașteri, și de a întări inteligența emoțională prin raportarea empatică față de diverse personaje fictive, dar și prin apropierea față de propria persoană, a propriilor valori și formarea unei gândiri critice prin orientarea către interior, fapt ce consolidează viitorul propriei persoane, și respectiv a oamenilor la scară largă.

Pavilion of Transcending the Mundane

Lia Bulai

2030, a world strongly impacted by technological development, where the digital side leaves a deep mark on human connections, where everything happens very quickly — from the daily flood of emails to instant notifications on social networks, and the list goes on. Behind this “metallic buzz” and restless façade, there is a growing need for a pause, a breath anchored in the present moment, where the connection with nature — and with other people — is restored, maintaining a balance between the future and the now, between the virtual and the tangible, sensory experience of activities that bring a smile to our faces, such as the simple act of flipping through the pages of a book.

This is how the atmosphere of the new Drumul Taberei neighborhood once felt, some years ago. A project that was originally envisioned with wide green spaces surrounding the collective housing, where people enjoyed streets designed mainly for pedestrians, now presents a very different landscape, one dominated by a sea of cars that have gradually taken over through endless parking lots, seemingly driving residents back into their apartments.

From this point, the theme of the third-year initial project, Drumul Taberei 2030, emerged. Its motivation lies in reclaiming the spaces currently occupied by parking lots, which will be moved underground, in an optimistic vision of the future — giving them back to the public interest and activating a participatory dimension in an experimental and sustainable way, by creating zero-volume spaces made from small-section wooden elements.

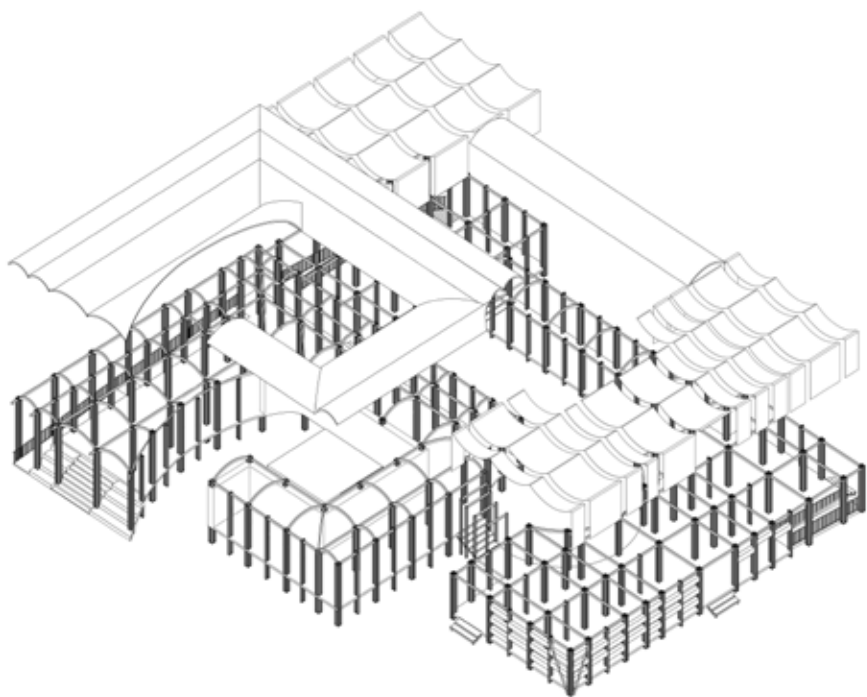
The first step in understanding the place and its context consisted of creating a site analysis. Following the visit to the neighborhood, I noticed the interest that some residents show in using public spaces. However, the current urban design is insufficient in facilitating dynamic interaction, and their size has been drastically reduced as a result of the city being oversaturated with cars. Thus, by observing the different functions present in the area, such as multiple educational centers and a second-hand bookstore, I identified a certain interest in reading. For this reason, I decided that my project would consist of creating a pavilion with the function of a community library.

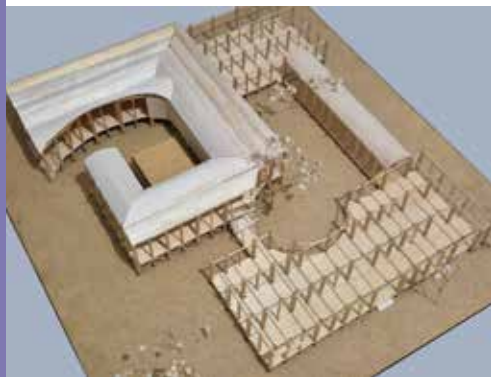
From the touch of paper to its scent as one turns page after page, and to the printed words that, through imagination, have the power to transport you into different worlds, the act of reading is not just a moment of relaxation. It also has the ability to keep the mind active by stimulating creativity, to cultivate and acquire new knowledge that broadens understanding, and to strengthen emotional intelligence through empathetic engagement with fictional characters, as well as through self-reflection, connecting with one’s own values, and developing critical thinking

„Pavilionul transcenderii vieții mundane” urmărește, prin menținerea unei viziuni optimiste către viitor, stimularea și reamintirea pasiunii pentru citit, cu care majoritatea din noi a fost familiară cândva, și susținerea nevoii intrinseci de pauză și de reconectare cu ce este în jurul și în interiorul nostru, cu prezentul.

Amplasat în intersecția unor căi des circulate, ce conduc către școală, grădiniță, centru medical și în apropierea bulevardului, locația pavilionului este una strategic aleasă pentru ca locuitorii și trecătorii să poată interacționa cu ușurință cu acesta. Motivația din spate este de a fi folosit de către persoane de toate vârstele și să asigure condițiile de incluziune socială, fiind astfel un spațiu primitiv și deschis persoanelor curioase.

Spațiul intern este conceput pentru a crea o experiență imersivă prin parcurgerea traseelor cu infinite șiruri de cărți luminate prin jocuri de lumină, prin atingerea lemnului structurii în clește și prin folosirea diferitelor zone, precum gradenele de la intrare, zonele cu mese unde elevii își pot continua studiile sau să citească,

să socializeze etc., și imprevizibilă datorită geometriei ce oscilează între linii curbe și unghiuri drepte, ale proporțiilor schimbătoare, făcând tranziția între spații largi și coridoare înguste, și al decupajelor pe curb ale bolților. Diferențele de nivel cresc asemenea cunoștințelor dobândite, toate fiind la fel de importante, căci ele conduc către inima bibliotecii, punctul culminant al poveștii. Între peretele cu cărți și boltă se creează o fantă de lumină ce contribuie la crearea atmosferei spațiului. Copacul central, simbol cu diferite înțelesuri în funcție de mituri și legende, reprezintă punctul către care gravitează acțiunea, și asistă funcția inimii sistemului. Pavilionul este înconjurat de spații verzi, de arborii prezenți pe sit, și conține o curte interioară. Rafturile sunt umplute datorită fiecărui om ce contribuie și susține biblioteca locală prin aducerea de cărți de pe rafturile prăfuite pentru a le da o nouă viață, așadar printr-o manieră sustenabilă.

Având în vedere propunerile pe care noi, studenții atelierului 36 le-am adus cartierului, sunt curioasă cum se vor materializa schimbările și cum va arăta acesta în viitorul apropiat.

The interior is designed to create an immersive experience: walking through pathways lined with infinite rows of books illuminated by plays of light, touching the clamped timber frame structure and using different zones such as the stepped seating area at the entrance, the tables where students can continue their studies or read and socialize, and so on. Its unpredictability lies in the geometry that shifts between curves and sharp angles, changing proportions, transitioning between wide spaces and narrow corridors, and in the arched cutouts. Differences in levels ascend along with the new knowledge gained — all equally important — leading to the heart of the library, the climax of the story. Between the wall of books and the vault, a slit of light contributes to the atmosphere of the space. The central tree, a symbol with different meanings across myths and legends, represents the gravitational point of the action and serves as the "heart" of the system. The pavilion is surrounded by green spaces,

existing trees on the site, and includes a courtyard. The shelves are filled thanks to each person contributing to and supporting the local library by bringing books from dusty home shelves to give them new life — a sustainable approach.

Considering the proposals we, the students of Studio 36, have made for the neighborhood, I am curious to see how the changes will materialize and what it will look like in the near future..

HORTUS LIBRIS: BIBLIOTECA DE CARTIER DIN GRĂDINA URBANĂ, CARTIERUL DRUMUL TABEREI

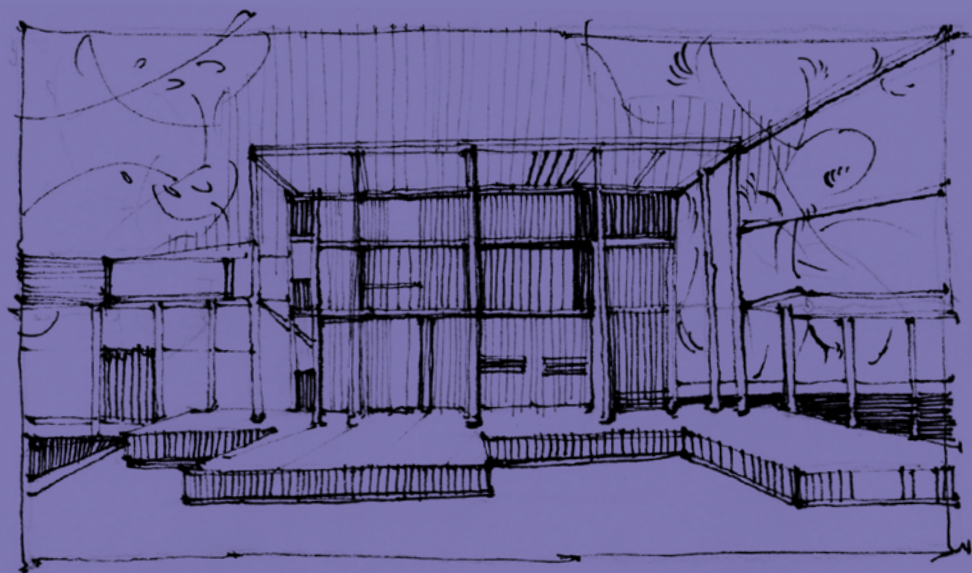
HORTUS LIBRIS: A NEIGHBOURHOOD LIBRARY IN THE URBAN GARDEN, DRUMUL TABEREI

Teodora Lolea

Îndrumător / Tutor: Mihaela Pelteacu

Proiect de diplomă: Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM),
Facultatea de Arhitectură

Diploma Project: “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism (IMUAU),
Faculty of Architecture

Hortus Libris: Biblioteca de cartier din grădina urbană, Cartierul Drumul Taberei

Teodora Lolea

În situația actuală a marilor orașe aflate în continuă extindere, zone care au reprezentat cândva periferia orașului se regăsesc acum ca fiind puncte de tranzit, zone intermediare între dezvoltarea non-unitară, organică, spre exterior și zona centrală. În cazul cartierului Drumul Taberei, acesta se află atât în situația de a fi punct de tranzit către centrul capitalei, cât și un nou punct de interes pentru persoanele care caută să se mute într-o zonă mai liniștită. Interesul sporit pentru un cartier care a fost construit în perioada 1960-1970, conform standardelor și cerințelor din acea vreme, ridică problema adaptării acestuia (și a altor cartiere aflate în situații similare) la nevoile curente ale locuitorilor. Astfel, pe lângă programul de locuire, aflat în continuă dezvoltare, este important să urmărim și dotările comerciale, educaționale și culturale și să le adaptăm cerințelor de actualitate.

Un studiu recent realizat de Studio BASAR¹ arată că Bucureștiul are doar 32 de biblioteci publice. Conform Legii Bibliotecilor 334/2002, suprafața lor acoperă doar 25% din spațiul necesar pentru această funcție. Studiul subliniază, de asemenea, că doar prin construirea de biblioteci grandioase în zonele centrale nu putem soluționa această problemă. Calea propusă de aceștia este sprijinirea și extinderea rețelei de biblioteci existente în zonele locale din oraș și îmbinarea cu alte spații orientate către comunitate, care pot atrage o mai mare varietate de persoane. Ei consideră că, prin crearea unor astfel de locuri, putem oferi o alternativă a centrelor comerciale care, deocamdată, sunt principalele zone de întâlnire pentru persoanele de toate vârstele. Această opinie este susținută și prin numeroase exemple de bună-practică din Europa, în care este vizibil impactul bibliotecilor de cartier asupra comunităților cărora le este dedicată, devenind un punct de interes maxim pentru locatari.

Proiectul propus se aliniază ideii de centru multifuncțional cu un accent cultural, oferind spații interioare și exterioare care pot atrage un public divers, punând la dispoziție spații pentru lectură, workshop-uri, co-working și conferințe, dar și o bibliotecă de obiecte, comerț alimentar divers și locuri de joacă amenajate. Deoarece biblioteca, conform definiției sale clasice de colecție de cărți, periodice și alte materiale media, este un program a cărui popularitate a scăzut în ultimii ani, ducând la închiderea multora dintre ele, este necesară o reinterpretare. Prin urmare, așa cum sugerează Rem Koolhaas prin proiectul Bibliotecii din Seattle², apare o nouă definiție: o bibliotecă este o instituție al cărei scop este să transmită informații sub diverse forme și să promoveze descoperirea atât prin introspecție, cât și prin discuție.

1 Axinte A, Vârtej A., „Biblioteca noastră”, articol disponibil la adresa <https://www.scena9.ro/article/biblioteci-publice-metropolitana-bucuresti-carti-harta-bibliotecilor>, accesat la data de 05.05.2025

2 Proiect construit în perioada 1999-2004, care reinventează programul, mai multe detalii disponibile la adresa <https://www.oma.com/projects/seattle-central-library>, accesat la 05.05.2025

Hortus Libris: A Neighbourhood Library in the Urban Garden, Drumul Taberei

Teodora Lolea

In the current context of large cities undergoing continuous expansion, areas that once represented the outskirts are now turning into transit points — intermediate zones between the non-unitary, organic development toward the periphery and the central areas. In the case of the Drumul Taberei neighborhood, it serves both as a transit point toward the city center and as a new area of interest for people seeking a quieter place to live. The growing interest in a neighborhood built during the 1960s–1970s, according to the standards and requirements of that time, raises the issue of adapting it (and other similar neighborhoods) to the current needs of its residents. Thus, alongside the continuously developing housing program, it is also important to consider the commercial, educational, and cultural facilities and adapt them to contemporary demands.

A recent study conducted by Studio BASAR¹ shows that Bucharest has only 32 public libraries. According to the Library Law 334/2002, their total area covers only 25% of the required space for this function. The study also highlights that building only grand libraries in central areas cannot solve this problem. The approach proposed by the researchers is to support and expand the existing network of libraries in local neighborhoods and to combine them with other community-oriented spaces that can attract a wider variety of people. They argue that by creating such places, we can offer an alternative to shopping malls, which currently serve as the main meeting points for people of all ages. This opinion is reinforced by numerous examples of good practices across Europe, where the positive impact of neighborhood libraries on their communities is evident — they have become central points of interest for local residents.

The proposed project aligns with the idea of a multifunctional center with a cultural focus, offering both indoor and outdoor spaces designed to attract a diverse public. It provides areas for reading, workshops, co-working, and conferences, as well as an object library, diverse food commerce, and designed playgrounds. Since the library — in its classical sense as a collection of books, periodicals, and other media materials — has seen a decline in popularity in recent years, leading to the closure of many, a reinterpretation is necessary. Therefore, as Rem Koolhaas suggests through the design of the Seattle Library², a new definition emerges: a library is an institution whose purpose is to transmit information in various forms and to promote discovery both through introspection and discussion.

1 Axinte A, Vârtej A... „*Biblioteca noastră*”, articol disponibil la adresa <https://www.scena9.ro/article/biblioteci-publice-metropolitana-bucuresti-carti-harta-bibliotecilor>, accesat la data de 05.05.2025

2 Proiect construit în perioada 1999-2004, care reinventează programul, mai multe detalii disponibile la adresa <https://www.oma.com/projects/seattle-central-library>, accesat la 05.05.2025

Amplasamentul ales și împrejurimile sale necesită un proiect adresat comunității, ținând cont atât de memoria locului și de nevoile actuale ale locuitorilor. Datorită poziției privilegiate pe strada principală, a formei convexe, care o „împinge” spre zona centrală, și a memoriei colective a grădinii care a existat cândva aici, spațiul este ideal pentru o funcțiune publică încadrată într-un spațiu verde amplu.

În ceea ce privește poziționarea, proiectul respectă alinierea specifică, adaptându-se la gridul imaginar de care aparțin blocurile de locuințe din jur. Volumetria propusă este o reinterpretare a centrelor comerciale moderniste, cu dispunerea pavilionară a corpurilor de clădire și unirea acestora printr-o acoperire comună, care dictează parcurgerea spațiului. Unificarea corpurilor este sugerată prin sistemul metalic ce înconjoară întregul ansamblu și îndeplinește și rolul de sistem de umbrire orizontal și vertical pe laturile unde acesta este necesar.

Proiectul asigură o integrare armonioasă în caracterul specific al cartierului și prin continuarea temei dominante a spațiului verde, prin plantarea unei selecții de copaci și plante benefice mediului urban. Trama rezultată din multitudinea de alei, spații verzi plantate și zone amenajate cu mobilier urban amintesc de livada și grădinile de legume și flori care acopereau terenul până la începutul anilor 2000. Longevitatea grădinii urbane propuse, spre deosebire de cea anterioară, poate fi acum asigurată prin legătura directă cu funcțiuni comerciale și culturale. Deși activitatea principală a acestora se desfășoară la interior, transparența clădirii și posibilitatea unor amenajări sezoniere exterioare permit ca limitele acestora să nu fie întrerupte de granița interior-exterior.

Obiectivul principal al proiectului este de a crea un spațiu comunitar care va funcționa nu numai ca o bibliotecă, ci și ca un loc de întâlnire, un spațiu de învățare informală și de recreere. Ansamblul se adresează atât comunității cartierului Drumul Taberei, indiferent de vârstă, cât și persoanelor care îl tranzitează zilnic, și are potențialul de a deveni un pol cultural pentru vestul Capitalei.

The chosen site and its surroundings call for a project dedicated to the community, considering both the memory of the place and the current needs of the inhabitants. Due to its privileged location on the main street, its convex shape that “pushes” it toward the central area, and the collective memory of the garden that once existed there, the space is ideal for a public function integrated within a generous green setting.

In terms of positioning, the project respects the specific alignment, adapting to the imaginary grid to which the surrounding apartment buildings belong. The proposed volumetry is a reinterpretation of modernist shopping centers, with a pavilion-like arrangement of building volumes unified by a shared roof that guides circulation through the space. The unification of the volumes is suggested by the metallic system surrounding the entire ensemble, which also serves as a horizontal and vertical shading structure where needed.

The project ensures harmonious integration within the neighborhood’s character by continuing its dominant theme of greenery — through the planting of trees and vegetation beneficial to the urban environment. The resulting layout, composed of numerous paths, planted green spaces, and areas equipped with urban furniture, evokes the orchard and vegetable and flower gardens that covered the site until the early 2000s. Unlike the former garden, the longevity of the proposed urban garden can now be ensured through its direct connection with the commercial and cultural functions. Although these activities mainly take place indoors, the building’s transparency and the possibility of seasonal outdoor arrangements allow for a seamless transition between interior and exterior spaces.

The main objective of the project is to create a community space that functions not only as a library but also as a meeting place, an informal learning environment, and a recreational area. The complex addresses both the residents of the Drumul Taberei neighborhood — regardless of age — and those who pass through it daily, with the potential to become a cultural hub for the western part of the Capital.

GROUND FLOOR PLAN

GROUND FLOOR 348,26 sq

WORKSHOP BUILDING 221,76 sq
 01 Library of Image 73,76 sq
 02 Working Lobby 147,99 sq

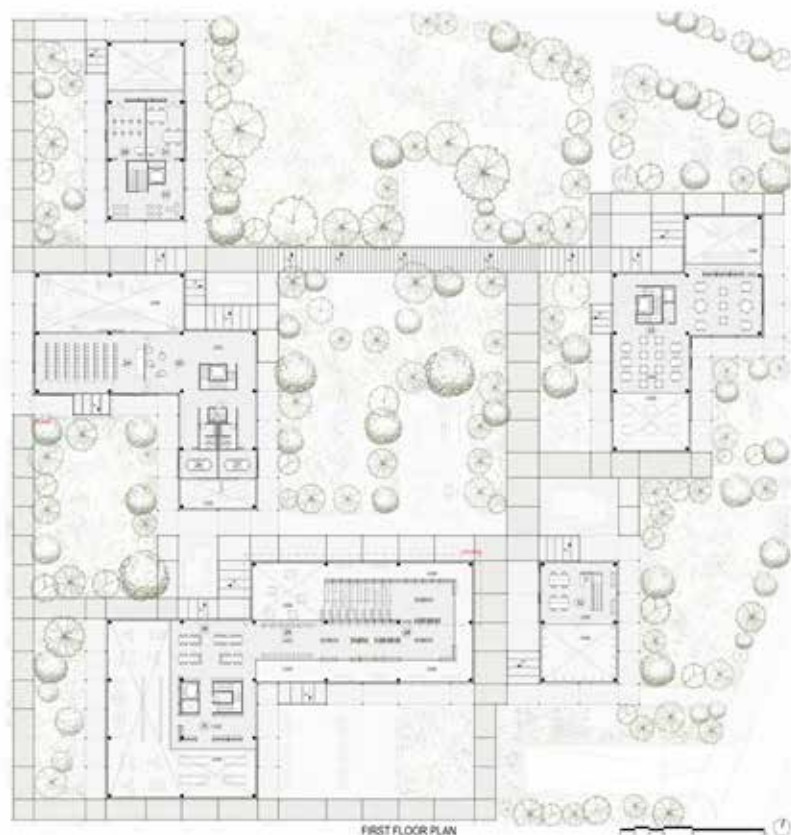
CONFERENCE BUILDING 289,86 sq
 03 Cafe-Bar 371,60 sq
 04 Storage 11,57 sq
 05 Lobby 129,20 sq
 06 Reception 76,53 sq

LIBRARY BUILDING 292,36 sq
 07 Lobby & Reception 247,56 sq
 08 Art & Architecture Collection 113,98 sq
 09 Study Area 245,11 sq
 10 Research Reading Area & General Collection 57,38 sq
 11 History & Science Collection 48,03 sq
 12 Children's Collection 83,72 sq
 13 Period Collection 37,73 sq

RETAILING BUILDING 171,36 sq
 14 Shopping Area 86,60 sq
 15 Info Point 71,36 sq

RESTAURANT BUILDING 433,86 sq
 16 Restaurant 227,97 sq
 18 Lounge 127,50 sq
 19 Serving Station 8,77 sq

FIRST FLOOR PLAN

FIRST FLOOR 590,21 m²

RECEPTION BUILDING 38,24 m²

20. Reception 38,24 m²

21. Waiting 42,48 m²

22. Plan 77,32 m²

CONFERENCE BUILDING 88,24 m²

23. Conference Room 10,24 m²

24. Plan 178,16 m²

25. Meeting Room 21,32 m²

26. Meeting Room 21,32 m²

27. Meeting Room 21,32 m²

LIBRARY BUILDING 49,24 m²

28. Research Reading Room 8 172,24 m²

29. General Collection 49,24 m²

30. Research Area 49,24 m²

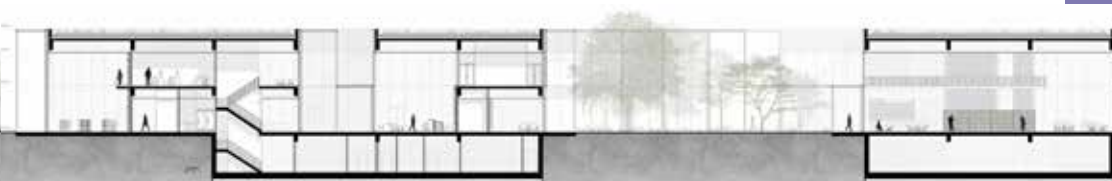
31. Reference Collection 49,24 m²

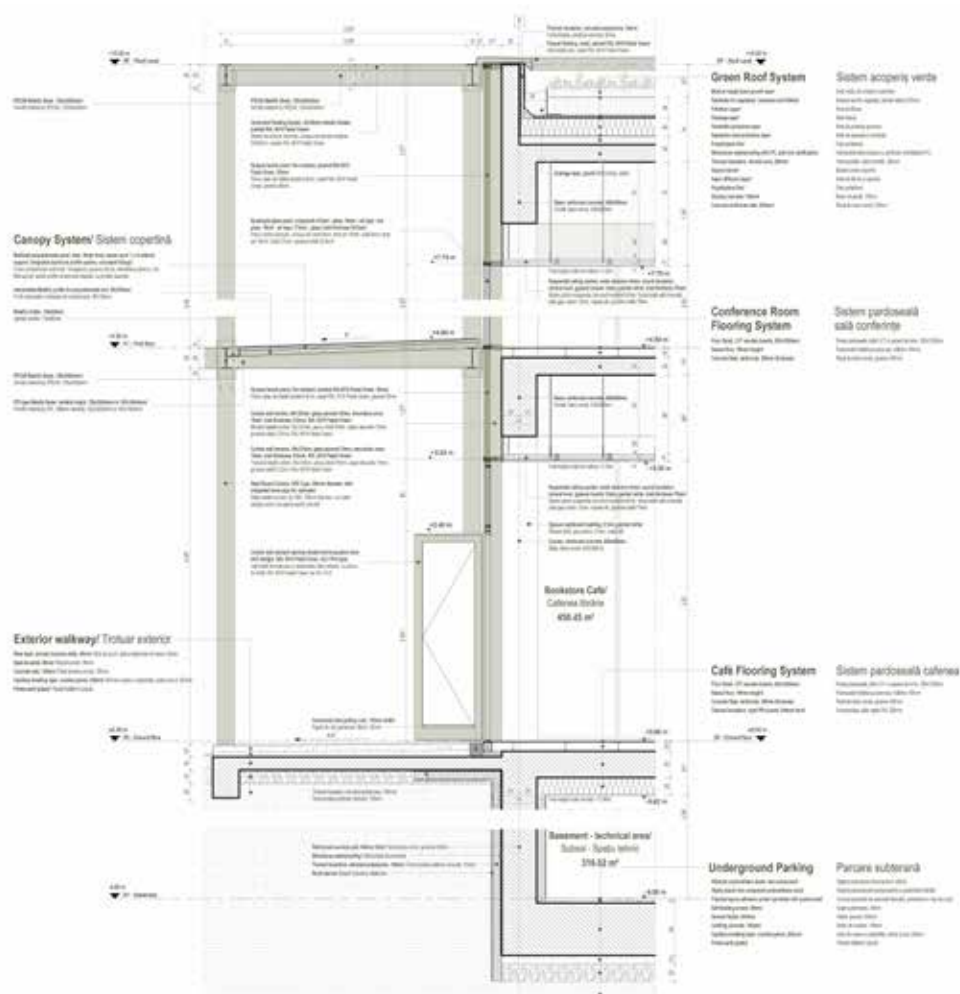
INFO POINT BUILDING 88,24 m²

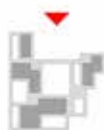
32. Information & Admin Office 88,24 m²

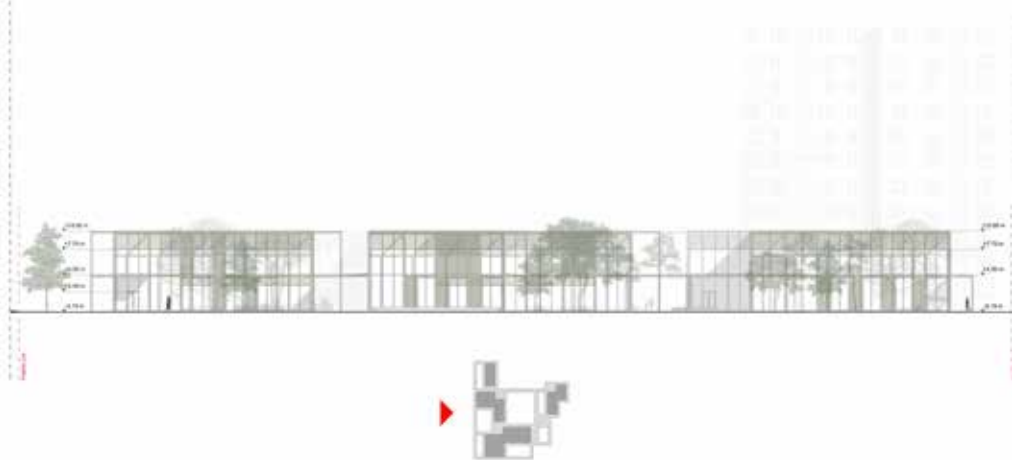
RESTAURANT BUILDING 20,24 m²

33. Restaurant 20,24 m²

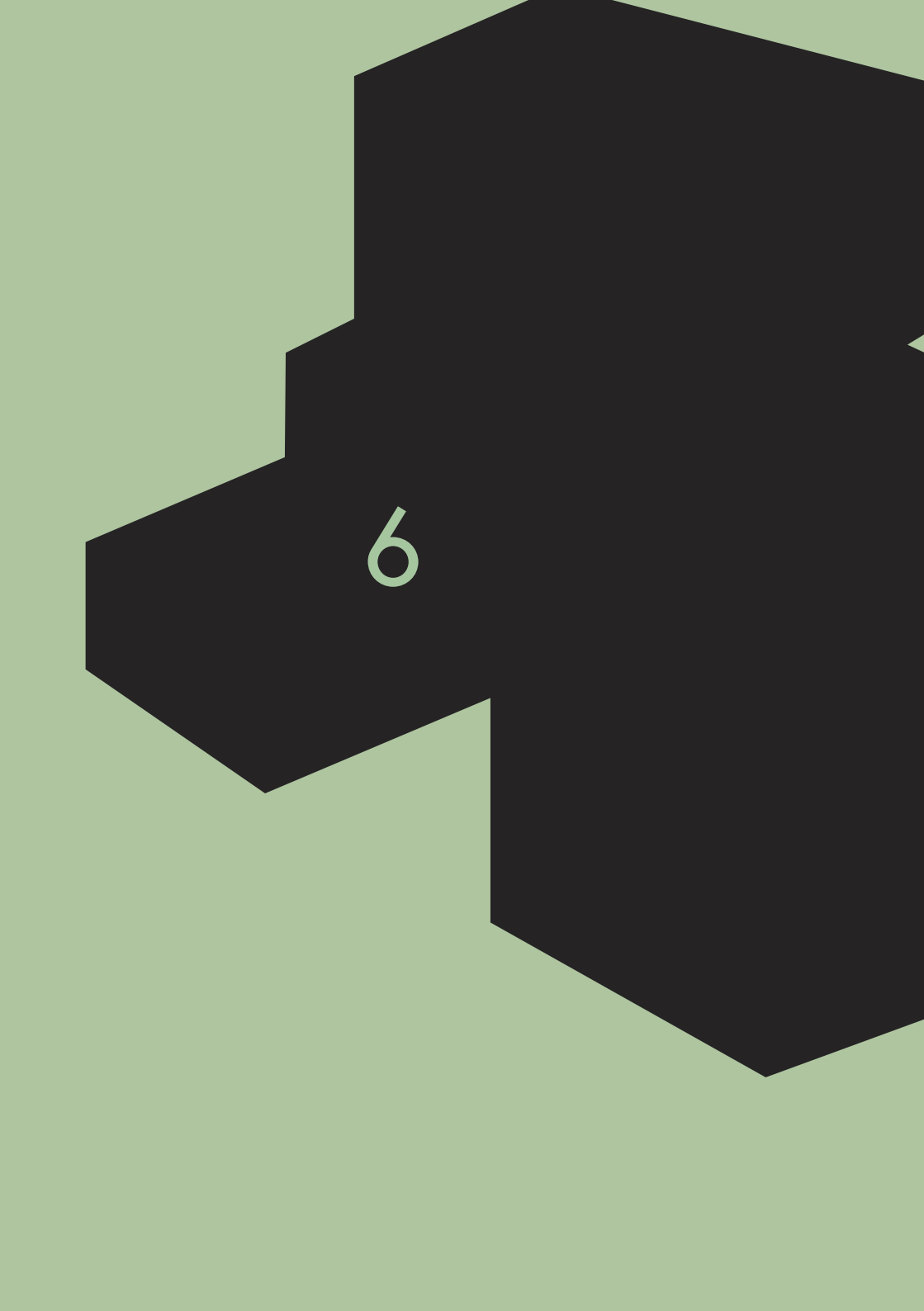

The image features a minimalist, abstract design composed of several interlocking hexagonal shapes. A large, dark blue hexagon occupies the upper right portion of the frame. To its left, a smaller dark blue hexagon is partially visible. Below these, a light blue hexagon is positioned, containing a white number '6'. The background is a solid, light blue color. The overall aesthetic is clean and modern, with a focus on geometric forms and color contrast.

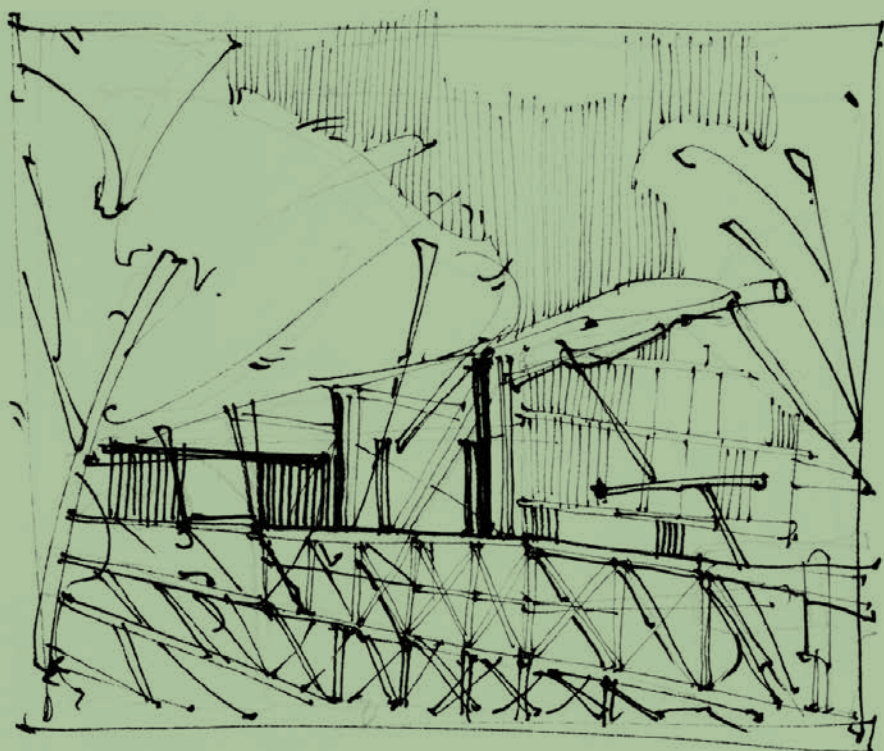
6

DE LA FRAGILITATE LA
FUNCȚIONALITATE:

RENOVAREA CENTRELOR
DE ÎNVĂȚARE PENTRU
ADOLESCENȚII ROHINGYA

FROM FRAGILITY TO
FUNCTIONALITY
RENOVATION OF
LEARNING CENTERS FOR
ROHINGYA ADOLESCENTS

Rabeya Rahman

De la fragilitate la funcționalitate: Renovarea centrelor de învățare pentru adolescenții Rohingya

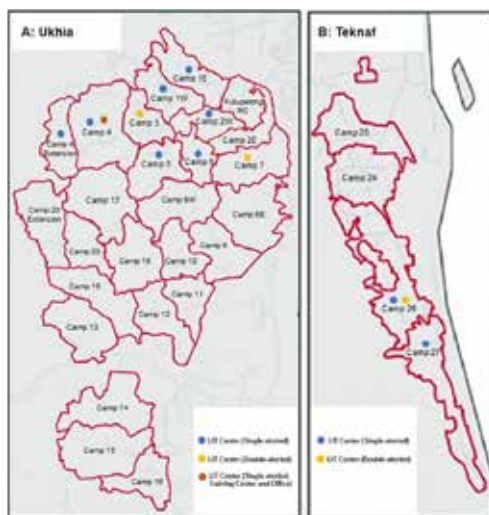
Rabeya Rahman, tr. Olga
Niculae

Sute de mii de persoane Rohingya au fugit din Myanmar în Bangladesh în 2017, în urma atacurilor repetate asupra comunității acestora din statul Rakhine, orchestrate de armata Myanmarului și de grupuri locale. Acest influx în masă a dus la înființarea celei mai mari tabere de refugiați din lume la Kutupalong, precum și a altor două tabere în Teknaf, ambele situate în districtul Cox's Bazar, în Sud-Estul Bangladeshului.

Departamentul de studiu a refugiaților (Refugee Study Unit - RSU) este o inițiativă a Centrului pentru pace și justiție (Centre for Peace and Justice - CPJ) din cadrul Universității

BRAC, amplasat atât în Ukhia, cât și în Teknaf. Acest departament introduce metode educaționale care promovează implicarea civică și oferă acces la educație superioară adolescenților Rohingya cu vârste între 15 și 24 de ani, care au acces limitat la școlarizare formală din cauza strămutării și a crizei umanitare.

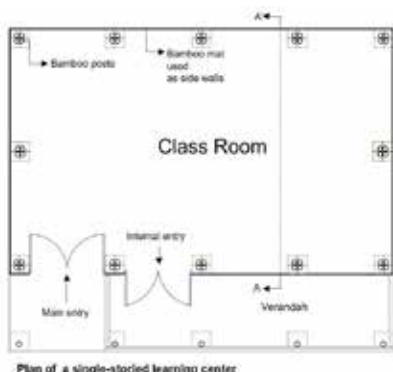
Programul funcționează prin intermediul a 15 centre de învățare, care servesc drept nuclee vitale pentru educație. Infrastructura acestor centre s-a deteriorat în timp din cauza expunerii la mediul înconjurător și a utilizării îndelungate. Prin urmare, pentru a restabili funcționalitatea, a îmbunătăți mediul fizic, a asigura siguranța și bunăstarea cursanților și a personalului, au fost realizate lucrări de renovare și reparații, prin contractarea unui arhitect și a unui furnizor local de construcții. Majoritatea acestor prototipuri erau clădiri cu un singur nivel, foarte puține structuri având două niveluri. Din cauza contextului taberei de refugiați, există restricții privind utilizarea materialelor și a tehnicilor de construcție. Astfel, la fel ca restul taberei, centrele au fost concepute ca structuri temporare, cu o fundație simplă și un acoperiș în două ape.

Hartă care arată locația Centrelor LIT situate în diferite Tabere de Refugiați Rohingya. / Map showing the location of the LIT Centers located in different Rohingya Refugee Camps. Desen / Drawing: Rabeya Rahman

From Fragility to Functionality: Renovation of Learning Centers for Rohingya Adolescents

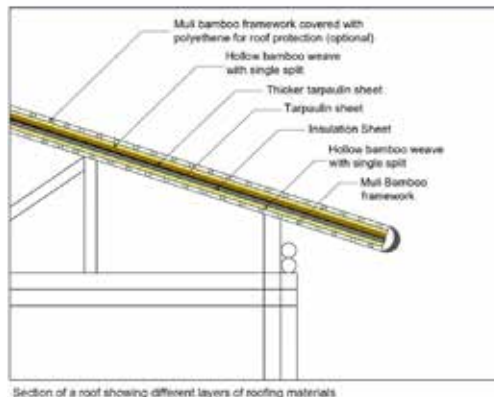
Rabeya Rahman

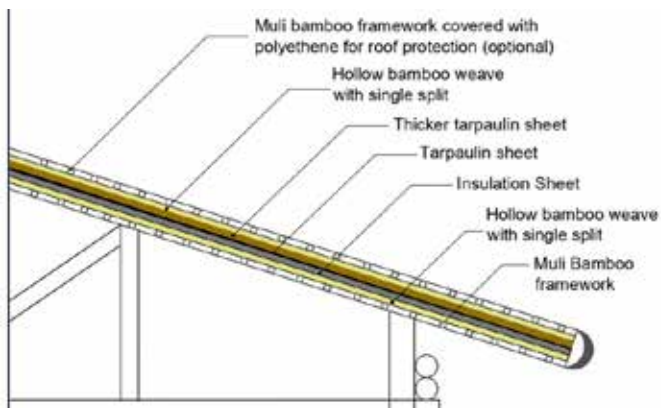
Hundreds of thousands of Rohingya fled from Myanmar into Bangladesh, in 2017 following widespread attacks on the community in Rakhine State by the Myanmar military and local groups. The mass influx led to the establishment of the world's largest refugee camp in Kutupalong along with two additional camps are located in Teknaf, both located in the Cox's Bazar district in southeastern part of Bangladesh. The Refugee Study Unit (RSU) is an initiative of the Centre for Peace and

Justice (CPJ) at BRAC University located both in Ukhia and Teknaf. The unit introduces education pathways that promotes civic engagement and provide access to higher education for Rohingya adolescents aged 15–24 years, who have limited access to formal schooling due to displacement and humanitarian crisis.

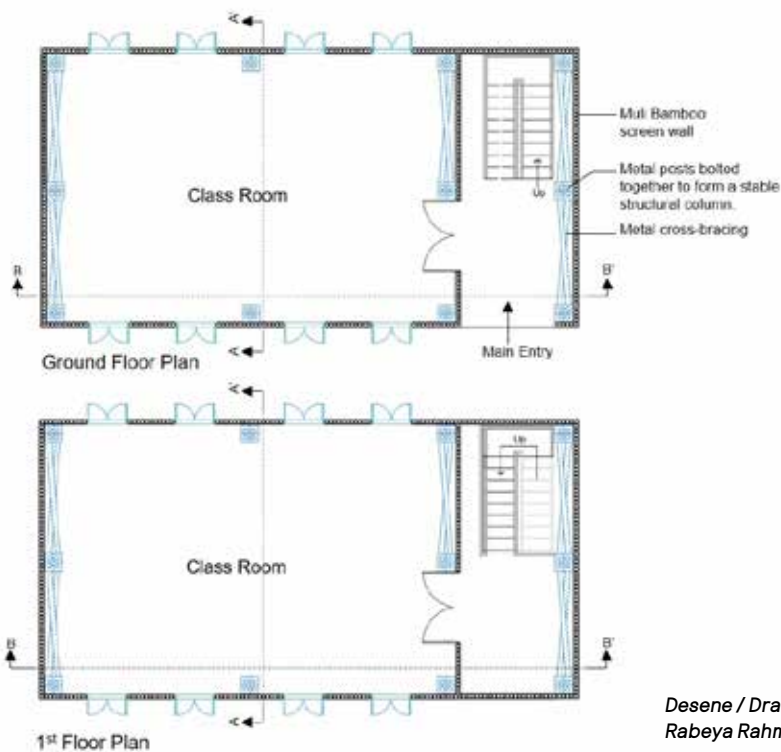
The program operates through 15 learning centers that serves as vital hubs for learning. The infrastructure of these learning centers has deteriorated over time due to environmental exposure and prolonged use. Therefore, to restore functionality, improve the physical environment, ensure the safety and well-being of learners and staffs- renovation and repair work were undertaken by commissioning an architect and local construction vendor. Among these prototype structures majority were single-storied with a few double-storied structures. Due to camp setting there are restriction in regards to the use of material, construction technique. Therefore,

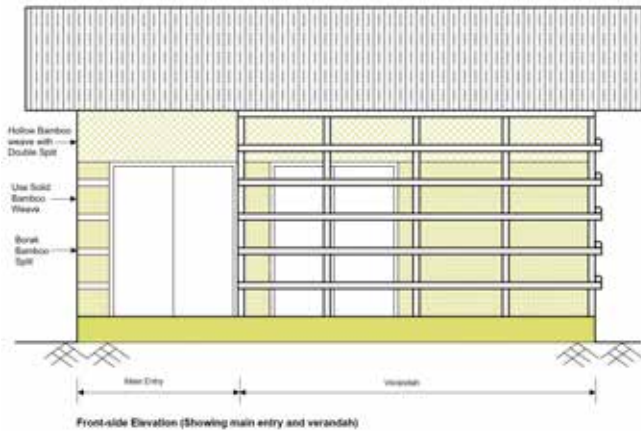
Desene / Drawings: Rabeya Rahman

Structurile existente pe un singur nivel sunt construite pe un soclu înălțat, pe care sunt ridicați pereții. Jumătate din pereți sunt realizați din rogojini de bambus, iar cealaltă jumătate din împletituri de fâșii de bambus, pentru a permite circulația aerului și pătrunderea luminii. Stâlpii de rezistență sunt, de asemenea, din bambus gros. Cadrul acoperișului este alcătuit din straturi de bambus, între care sunt prinse materiale izolante și impermeabile, adecvate pentru provocările climatice, precum ploi torențiale, vânturi puternice și soare intens, specifice taberelor Rohingya. Aceste structuri seamănă cu locuințele rurale din țara noastră, integrându-se armonios în mediul taberei.

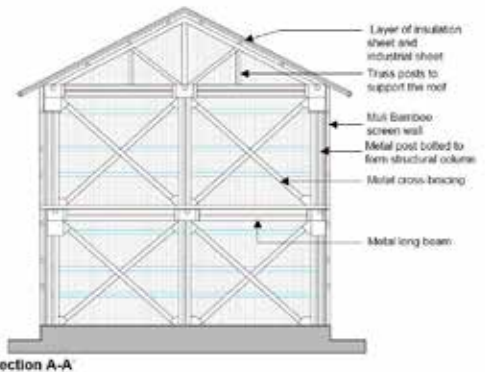
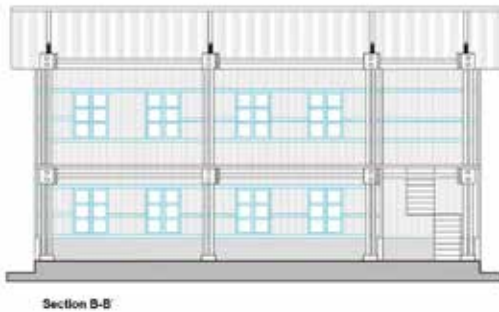

Desene / Drawings:
Rabeya Rahman

just like the rest of the camp, the centers are designed to be temporary in nature, featuring a basic foundation and a simple double-pitched roof.

The existing single storied structures consist of an elevated plinth on which walls are constructed. Half of the wall is made from breathable bamboo mats and the other half from frameworks woven from split bamboo pieces to allow light and air circulation. The structural posts are also made from thicker bamboo. The roof is made from layers of bamboo frameworks with insulation and waterproofing sheet sandwiched in between, suitable for the environmental challenges such as heavy rains, strong winds, and intense sunlight that are common within the Rohingya camps. These structures are similar to the rural houses of our country which blends seamlessly into the camp environment.

Construcții în timpul lucrărilor de renovare. Builders engaged in various renovation work. Credits / Photo credit: Stânga sus / Top left: Rabeya Rahman. Dreapta sus / Top Right: AKM Ferdous. Dreapta jos / Bottom right: Noyon Barua

The metal-framed double-storied centers are currently designed with two functional floors to maximize space in densely populated areas. The centers are carefully engineered with reinforced structural systems for greater resistance against environmental stresses, to be safe, weather-resistant, and adaptable to the local terrain. The lightweight steel frame system covered with Muli bamboo screens, secured using ropes to maintain structural integrity, local aesthetics and comfort year-round. The roof structure consists of corrugated industrial steel sheets supported by a lightweight steel truss system and insulation sheet to reduce heat. The spaces in the upper and lower levels are utilized efficiently to accommodate a variety of educational activities.

The renovation work included dismantling the whole structure and were built back with new materials. It included structural repairs, roof restoration, repairing fences, painting, branding, improved hygiene and safety measures. Local Rohingya workers were involved in the renovation process where they contributed both labor and traditional craftsmanship i.e. a deeply rooted indigenous knowledge of distinctive bamboo and rope-tying technique, which enhances both the durability and flexibility of the structures. This construction methods are well-suited both in terms of resource availability, local climate and sustainability. The involvement of the Rohingya builders in the renovation work not only ensured community participation and skill transfer but also provided a source of income generation in the midst of their protracted crisis.

Following the repair works, a team of painters was engaged to produce vibrant murals, adding warmth, color, and visual appeal to align with CPJ's branding and improve their visibility in the densely populated camp areas. These visual enhancements not only enriched the aesthetic appeal but also strengthened the identity and presence of the centers, making them stand out as safe, vibrant, and inspiring places for education within the camp setting.

Construcție 4. Extindere. Structură pe un singur nivel. (Sus) Muncitor care fixează structura acoperișului în timpul lucrărilor de renovare. (Jos) Centru de învățare după renovare, îngrijit de un îngrijitor din comunitatea Rohingya. / Camp -4 Extension: Single storied structure: (Up) Worker fixing the roof structure during renovation work. (Down) Learning center after renovation, looked after by a caretaker from the Rohingya community. Fotografii / Photos: AKM Ferdous

Lucrările de artă după renovare. / Artwork after the renovation work.

Stânga / Left: Rabeya Rahman

Dreapta / Right: AKM Ferdous

Jos / Down: Sukesh Kumar Sarker

Structura-7:

Structura cu două etaje: (Sus) Cadrul metalic al structurii cu două etaje este vopsit în timpul lucrărilor de renovare. (Jos) Structura cu etaj dublu după renovare.

Camp-7:

Double storied structure: (Up) The metal framework of the double-storied structure is being painted during renovation work. (Down) The Double storied structure after renovation.

Fotografii / Photos: AKM Ferdous

Structura - 4: Centrul de instruire
 (Sus)- Muncitori în timpul lucrărilor de construcție. (Jos):
 Centrul de instruire după renovare. /
 Camp -4: Training Centre
 (Top)- Workers engaged in construction work during
 renovation.
 (Bottom): The training center after renovation.

Fotografii / Photos: Sus /Top-Rabeya Rahman
 Partea de jos / Bottom: AKM Ferdous

Centrele pe două niveluri, cu structură metalică, sunt concepute pentru a maximiza spațiul în zonele dens populate. Acestea sunt proiectate cu sisteme de rezistență ranforsate, capabile să facă față stresului climatic, să fie sigure, rezistente la intemperii și adaptabile la terenul local. Structura ușoară din oțel este acoperită cu ecrane din bambus Muli, fixate cu frânghii pentru a asigura integritatea structurală, estetica locală și confortul pe tot parcursul anului. Acoperișul este alcătuit din foi ondulate de oțel industrial, sprijinite pe un sistem de grinzi ușoare din oțel și un strat de izolație pentru reducerea căldurii. Spațiile de la nivelul inferior și superior sunt utilizate eficient pentru a găzdui diverse activități educaționale.

Lucrările de renovare au presupus demontarea completă a structurilor și reconstruirea acestora cu materiale noi. Acestea au inclus reparații structurale, refacerea acoperișului, repararea gardurilor, vopsirea suprafețelor și luarea de măsuri de îmbunătățire a igienei și siguranței. Au fost implicați în acest proces muncitori Rohingya locali, contribuind atât prin forța de muncă, cât și prin meșteșugul tradițional, respectiv cunoștințele indigene privind tehnicile de împletire a bambusului și de legare cu frânghii, care sporesc atât durabilitatea, cât și flexibilitatea structurilor. Aceste metode de construcție sunt bine adaptate la disponibilitatea resurselor, la climatul local și la principiile de sustenabilitate. Implicarea meșterilor Rohingya în renovări nu doar că a asigurat participarea comunității și transferul de abilități, dar a și oferit o sursă de venit în mijlocul unei crize prelungite.

După lucrările de reparații, o echipă de pictori a realizat picturi murale colorate și vibrante, adăugând candoare, un aspect vizual atractiv și pentru a alinia structurile cu identitatea vizuală CPJ. Aceste intervenții au sporit vizibilitatea centrelor în zonele dens populate ale taberei și au consolidat imaginea lor ca spații sigure, vii și pline de inspirație, cu funcțiune educațională. Renovarea marchează un moment de referință în eforturile continue ale CPJ de îmbunătățire a infrastructurii educaționale pentru adolescenții și tinerii Rohingya. În ciuda provocărilor complexe de coordonare pe mai multe situri și a termenelor scurte, proiectul a fost finalizat cu succes printr-o muncă de echipă bine dirijată, care a inclus: furnizori locali cu experiență în construcția de adăposturi în tabere Rohingya, meșteri Rohingya, membri ai comunității din vecinătate care au supravegheat centrele, un arhitect responsabil cu calitatea execuției și asistența tehnică. De asemenea, proiectul a fost însoțit de monitorizări de teren atent efectuate de RSU.

Această inițiativă este fundamentală pentru comunitatea Rohingya, care trăiește de ani de zile într-un cerc vicios prelungit. Mulți dintre copiii și adolescenții Rohingya, fie născuți, fie crescuți în tabără, consideră acest spațiu ca fiind locul lor de apartenență și, prin urmare, „acasă”. Incertitudinea legată de viitor îi obligă să își imagineze alte perspective, în care educația se află în prim-planul aspirațiilor lor. Astfel, centrele renovate se ridică acum ca spații semnificative, reziliente, primitive și sigure pentru învățare, încurajând un mediu pozitiv și mai motivant pentru adolescenți și pentru dezvoltarea lor personală.

The renovation marks a significant milestone in CPJ's ongoing efforts to improve educational infrastructure for Rohingya adolescents and youth. Despite the complex challenges of coordinating across multiple camp sites within a tight timeframe, the project was successfully delivered through a coordinated team effort, consisting of local vendor who had prior experience in shelter construction within the Rohingya camps; local Rohingya builders; neighboring Rohingya community people who looked after the centers; an architect who supervised quality workmanship and offered technical guidance; and dedicated RSU field monitoring.

This endeavor is very crucial for the Rohingyas who are trapped in a protracted limbo. For many Rohingya children and adolescents who are either born in the camp or grew up in the camp, see this camp as their place of belonging and therefore home. The uncertainty of their future is compelling them to envision alternative futures, with education at the forefront of their aspirations. Thus, the renovated centers now stand as vibrant, resilient, welcoming, safe environments for learning; encouraging a more engaging and positive atmosphere for adolescents and their personal development.

CENTRU DE INOVARE SI CERCETARE ÎN MESTESUGURI TRADIȚIONALE

CENTER FOR INNOVATION AND RESEARCH IN TRADITIONAL CRAFTS

Amalia Savu

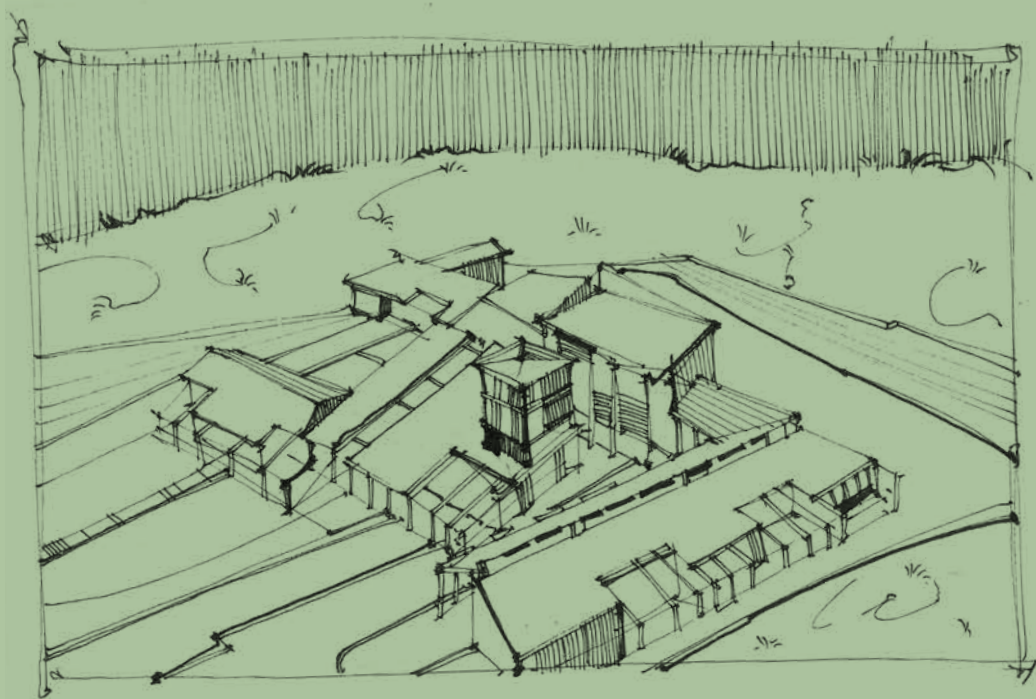
Îndrumători / **Tutors:** Lorin Niculae, Bogdan Guiu

Proiect de diplomă: Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM),

Facultatea de Arhitectură

Diploma Project: “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism (IMUAU),

Faculty of Architecture

Centru de inovare și cercetare în meșteșuguri tradiționale, Măldărești

Amalia Savu

Zona din care face parte comuna Măldărești se distinge printr-o densitate remarcabilă de elemente de patrimoniu cultural construit. Oferta turistică a regiunii este consolidată printr-un ansamblu variat de monumente arheologice, de for public, memoriale și funerare, dar și prin prezența unor peisaje culturale valoroase, modelate istoric, în care se regăsesc gospodăriile țărănești autentice încadrate în țesuturi cu caracter tradițional bine conservat. În plus, zona este recunoscută pentru păstrarea unui spirit identitar puternic, reflectat în meșteșugurile tradiționale cu specific românesc, practicate și transmise de-a lungul timpului de generații întregi.

Tema de proiectare a luat naștere în urma constatării unei probleme majore cu care ne confruntăm tot mai des în domeniul arhitecturii: insuficiența sau chiar lipsa specialiștilor în tehnici tradiționale - problemă întâlnită încă din faza de proiectare, când dorim să concepem spații în strânsă legătură cu țesuturi tradiționale valoroase sau când restaurăm. Prin acest centru de inovare și cercetare în meșteșuguri tradiționale mi-am dorit să vin cu o soluție de proiectare a acestui tip de spații, destinate practicării și transmiterii meșteșugurilor, spații care deși trimit în trecut prin activitatea desfășurată în cadrul lor, sunt actuale, atractive, ofertante pentru tânără generație, reprezentând o punte de legătură între tradiție și viitor.

În urma unui studiu pe care l-am realizat privind păstrarea meșteșugurilor tradiționale în timp, am observat că supraviețuirea acestora depinde în mare măsură de modul în care funcționează în contextul social și spațial. Este vital ca meșteșugurile să nu fie practicate izolat, ci să fie integrate în grupuri funcționale, în comunități active. De-a lungul timpului, în România, s-au păstrat astfel de nuclee - străzi, cartiere sau sate - în care tradiția meșteșugărească a fost susținută tocmai prin această coexistență și interdependență. Aceste micro-comunități au oferit cadrul necesar colaborării, transmiterii cunoștințelor și dezvoltării unui limbaj comun între meșteșugari, contribuind la durabilitatea și relevanța meșteșugurilor în viața contemporană.

Pornind de la această observație, proiectul de față propune o reinterpretare contemporană a acestor nuclee tradiționale prin crearea unui centru de inovare și cercetare în meșteșuguri. Acest centru funcționează ca un pol de coagulare a activităților meșteșugărești, în care colaborarea, învățarea și experimentarea sunt încurajate într-un cadru integrat. Astfel, proiectul aduce în actualitate modelul comunităților tradiționale, oferindu-i o formă adaptată contextului prezent, în care tradiția și inovația pot coexista și se pot potența reciproc. Mi-am dorit, de asemenea, să creez un loc care oferă vizitatorilor o experiență imersivă a vieții rurale tradiționale, într-un ambient care evocă autenticitatea și căldura gospodăriei țărănești. Consider că doar printr-o astfel de apropiere directă față de obiect,

Center for Innovation and Research in Traditional Crafts, Măldărești

Amalia Savu

The area encompassing the commune of Măldărești is distinguished by a remarkable density of built cultural heritage elements. The region's cultural tourism offer is strengthened by a diverse ensemble of archaeological monuments, public monuments, memorials, and funerary sites, as well as by the presence of valuable cultural landscapes shaped over time, featuring authentic rural homesteads embedded within traditionally preserved urban and rural fabric. Additionally, the area is renowned for maintaining a strong identity spirit, reflected in Romanian-specific traditional crafts practiced and passed down through generations.

The design theme originated from identifying a major challenge increasingly encountered in architecture: the insufficiency or even absence of specialists in traditional techniques—a problem evident from the early design phase, especially when creating spaces closely linked to valuable traditional fabric or during restoration. Through this Center for Innovation and Research in Traditional Crafts, I aimed to propose a design solution for spaces dedicated to the practice and transmission of craft-spaces that, while evoking the past through their activities, remain current, attractive, and appealing to younger generations, serving as a bridge between tradition and the future.

Following a study I conducted on the preservation of traditional crafts over time, I observed that their survival largely depends on their social and spatial context. It is vital that crafts are not practiced in isolation but integrated within functional groups and active communities. Throughout history, Romania has preserved such cores—streets, neighborhoods, or villages—where craft traditions thrived precisely because of this coexistence and interdependence. These micro-communities provided the necessary framework for collaboration, knowledge transmission, and the development of a shared language among artisans, contributing to the durability and relevance of crafts in contemporary life.

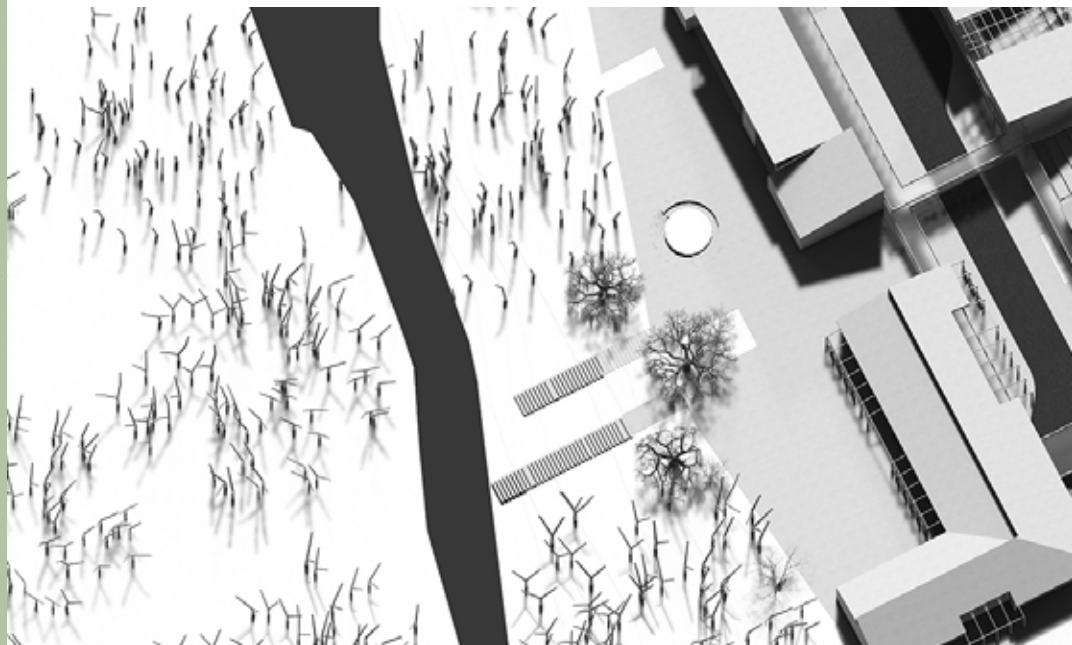
Building on this observation, the current project proposes a contemporary reinterpretation of these traditional cores through the creation of a center for innovation and research in crafts. This center acts as a focal point for craft activities where collaboration, learning, and experimentation are encouraged within an integrated environment. Thus, the project brings into the present the model of traditional communities, adapting it to the current context where tradition and innovation coexist and mutually enhance each other. I also intended to create a place that offers visitors an immersive experience of traditional rural life, within an ambiance evoking the authenticity and warmth of a rural household. I believe that only through such direct engagement with objects, materials, techniques,

material, tehnică și context, poate fi înțeles cu adevărat sensul fiecărei îndeletniciri tradiționale.

Inspirația de bază a proiectului a fost modelul organizatoric al gospodăriei țărănești oltenești, structurată sub forma unei incinte, cu casa principală ca element central, în jurul căreia gravitează anexele, grădinile și livada. În propunerea arhitecturală, această tipologie este reinterpretată contemporan, printr-un corp principal – care include spațiul expozițional (muzeul), un restaurant și o zonă comercială – în jurul căruia sunt organizate atelierelor de lucru amplasate la subsol, sălile de teorie și cercetare distribuite pe nivelurile superioare, precum și unitățile de cazare, dispuse de-a lungul laturii nordice a sitului. Toate aceste funcțiuni sunt conectate printr-o prispă comună, orientată spre sud, care încurajează atât circulația, cât și interacțiunea vizuală între spații și utilizatori.

Ansamblul este conceput modular, adaptându-se topografiei naturale a terenului, iar legăturile între volume sunt realizate prin pasarele suspendate care conectează muzeul cu atelierelor, oferind vizitatorilor oportunitatea de a observa direct activitatea meșteșugarilor – într-un parcurs care transformă experiența într-un „muzeu viu”, în care procesul devine parte integrantă a poveștii arhitecturale.

Din punct de vedere funcțional, subsolul găzduiește atelierelor de lucru, bucătăria restaurantului și spațiile tehnice. La parter se regăsesc recepția și restaurantul, alături de sala de conferințe. Deasupra atelierelor se află sălile de curs, în timp ce partea nordică este destinată spațiilor de cazare. Etajul întâi al corpului principal adăpostește muzeul și biblioteca, iar peste sala de conferințe este amplasată zona de cercetare. În nord, etajul este rezervat zonei de noapte a unităților de cazare. Compoziția ansamblului este articulată în jurul unei dominante verticale – un turn

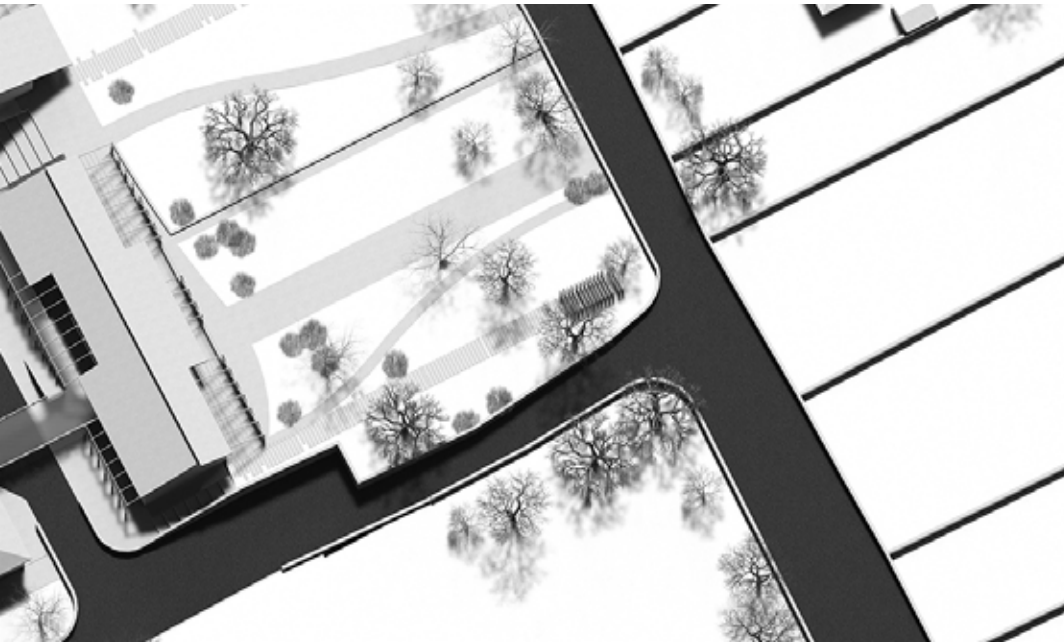

and context can the true meaning of each traditional craft be understood.

The fundamental inspiration for the project was the organizational model of the Oltenian rural household, structured as an enclosed compound with the main house as the central element, surrounded by annexes, gardens, and orchards. In the architectural proposal, this typology is reinterpreted in a contemporary manner through a main building—which includes an exhibition space (museum), a restaurant, and a commercial area—around which work ateliers are arranged in the basement, theoretical and research rooms on the upper levels, as well as accommodation units along the northern edge of the site. All these functions are connected by a shared porch oriented southwards, encouraging both circulation and visual interaction between spaces and users.

The complex is designed modularly, adapting to the natural slope of the terrain, with connections between volumes realized through suspended walkways linking the museum to the ateliers, offering visitors the opportunity to observe artisans at work—creating a “living museum” experience where the process becomes an integral part of the architectural narrative.

Functionally, the basement houses the work ateliers, the restaurant’s kitchen, and technical spaces. The ground floor includes the reception area and restaurant alongside a conference hall. Above the ateliers are the classrooms, while the northern part is dedicated to accommodation spaces. The first floor of the main building accommodates the museum and library, with the research area located above the conference hall. The northern section of this floor is reserved for the sleeping quarters of the accommodation units.

de vânt – care nu doar că marchează vizual centrul, ci are și un rol funcțional esențial, asigurând ventilarea naturală a bucătăriei restaurantului. Acest element devine un reper arhitectural și simbolic în cadrul proiectului, integrând tehnologia pasivă într-un limbaj inspirat din arhitectura tradițională reinterpretată.

Sistemul constructiv propus se bazează pe o structură din lemn, cu finisaje naturale, iar expresia arhitecturală este inspirată de specificul construcțiilor tradiționale din zona de deal a Olteniei, cu acoperișuri în șarpantă și detalii reinterpretate într-o cheie contemporană.

Suprafața construită desfășurată: 4420mp

Regim de înălțime: S+ P+1E

POT: 25%

CUT: 0,35

Locație: Măldărești, Vâlcea

The composition of the complex is articulated around a vertical dominant element—a wind tower—that not only visually marks the center but also serves an essential functional role by providing natural ventilation for the restaurant kitchen. This feature becomes both an architectural landmark and a symbolic element within the project, integrating passive technology into a language inspired by reinterpreted traditional architecture.

The proposed construction system is based on a wooden structure with natural finishes, and the architectural expression draws inspiration from the traditional constructions of the Oltenian hill area, featuring pitched roofs and details reinterpreted through a contemporary lens.

Tutors: Lorin Niculae, Irina Scobiola

GFA: 4420mp

Height regime: B+ GF+1F

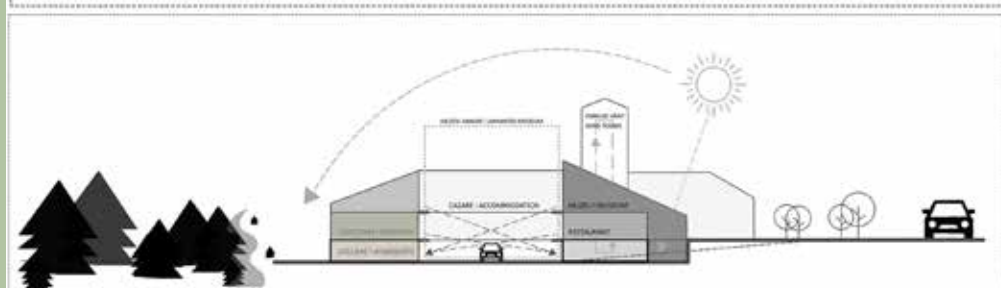
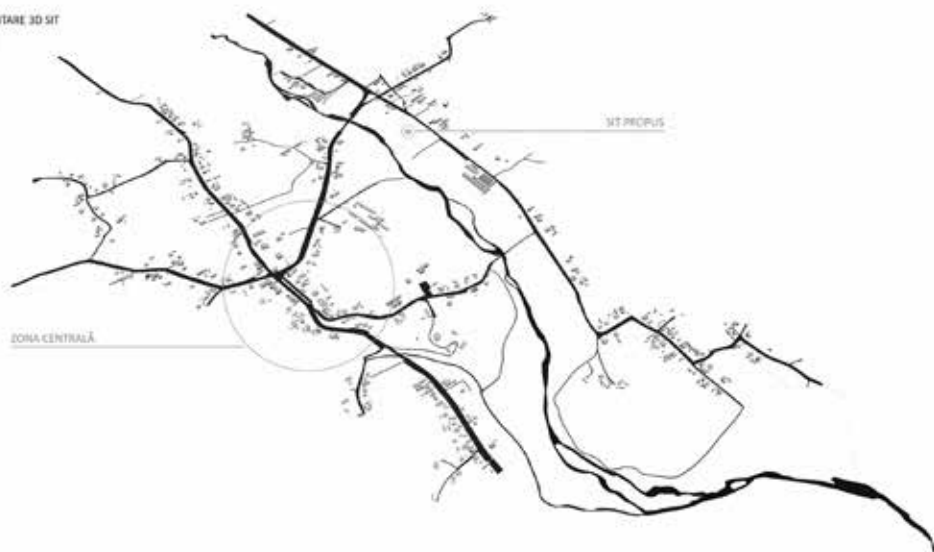
Site coverage: 25%

Floor area ratio: 0,35

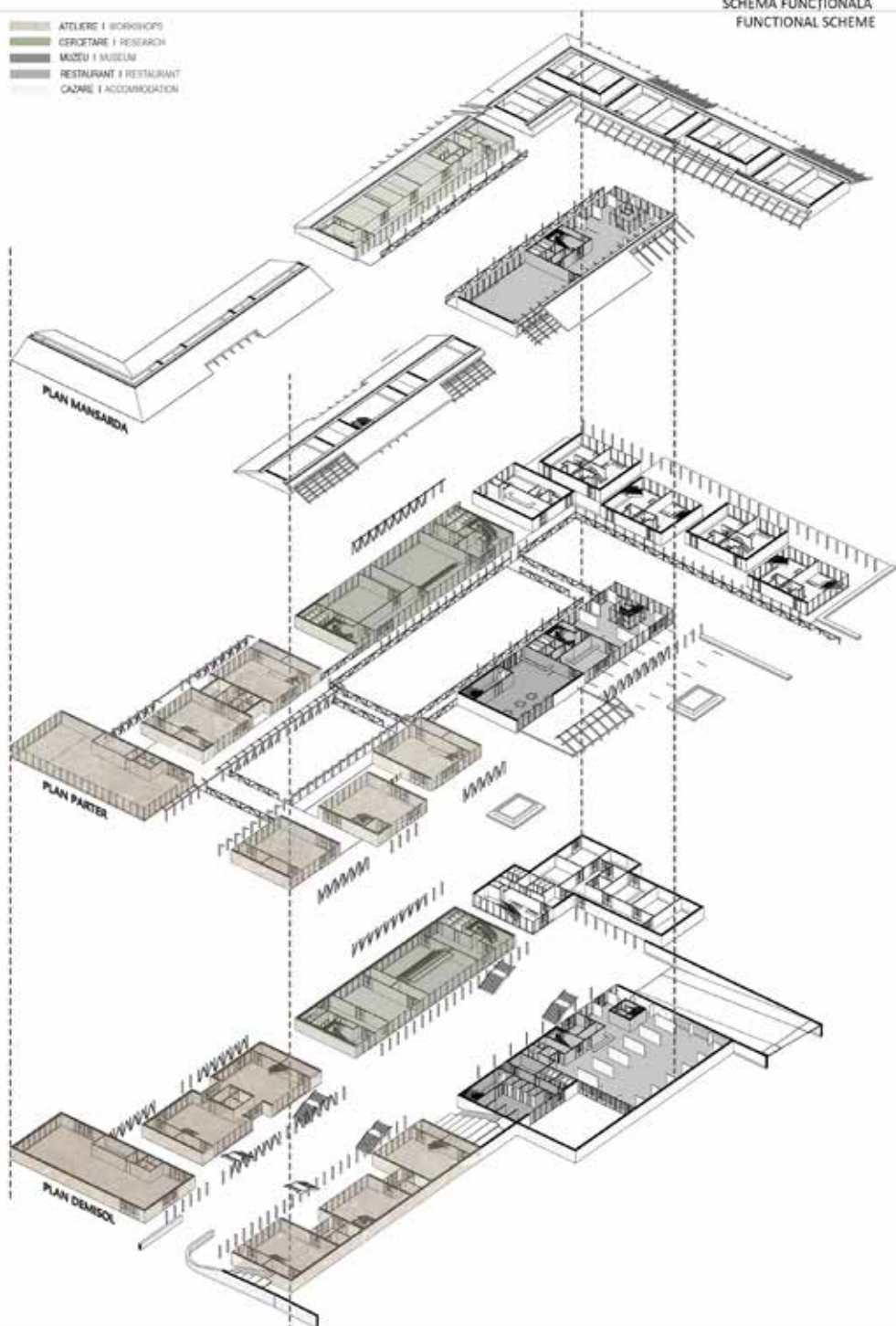
Location: Măldărești, Vâlcea County

REPRESENTATIVE 3D SITE
3D SITE

- ATELIERE / WORKSHOPS
- OFICIETARE / RESEARCH
- MUZEU / MUSEUM
- RESTAURANT / RESTAURANT
- CAZARE / ACCOMMODATION

EVOLUȚIE VOLUMETRICĂ | VOLUMETRIC EVOLUTION

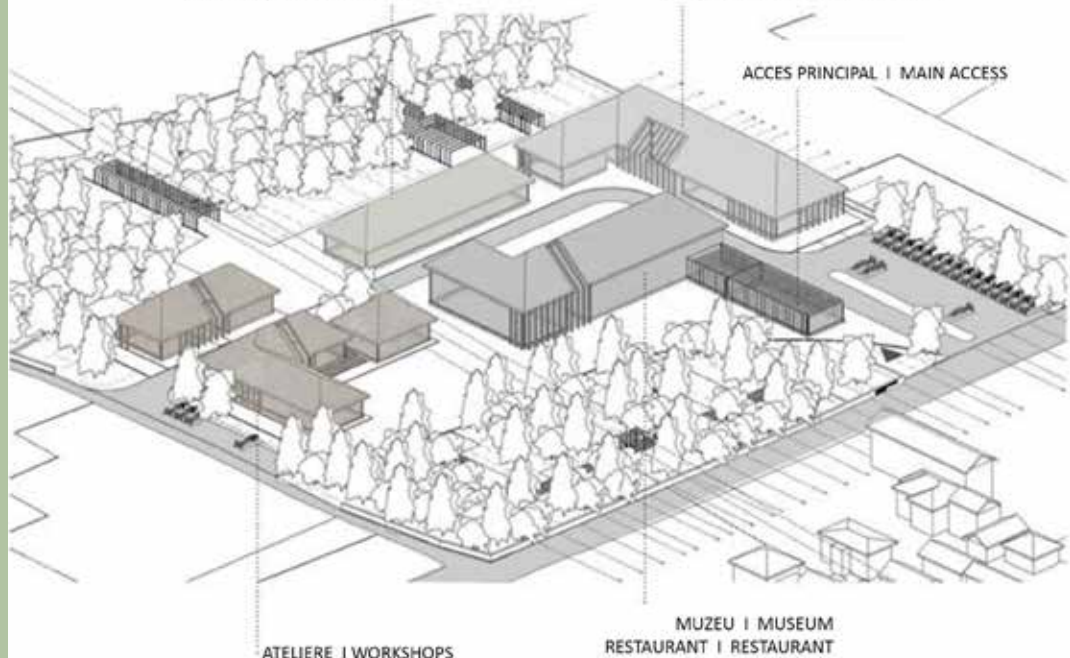
SPAȚII CERCETARE | RESEARCH
CONFERINȚĂ | CONFERENCE

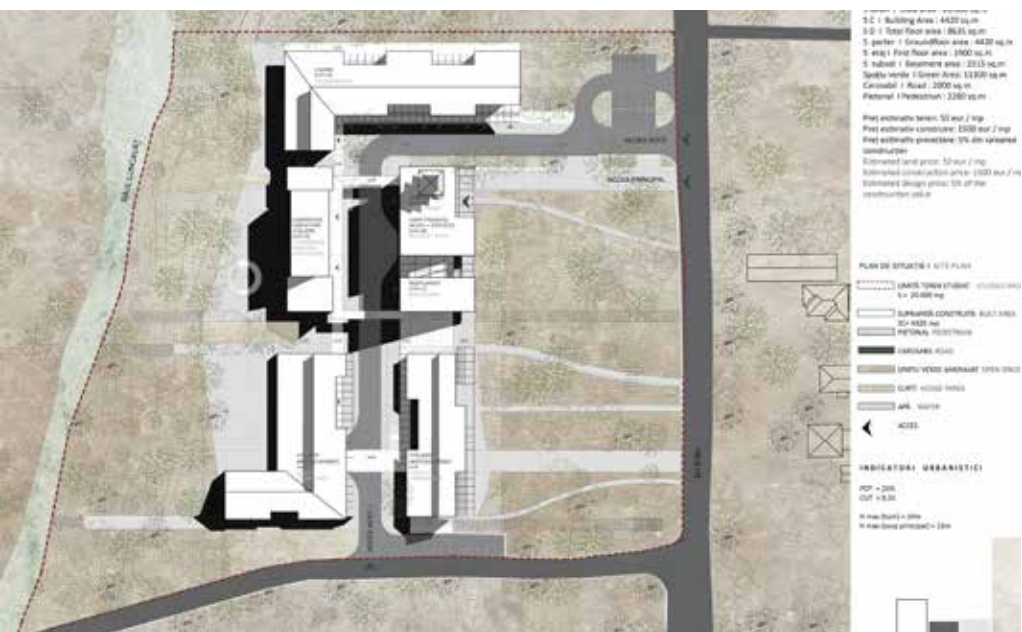
SPAȚII CAZARE | ACCOMMODATION

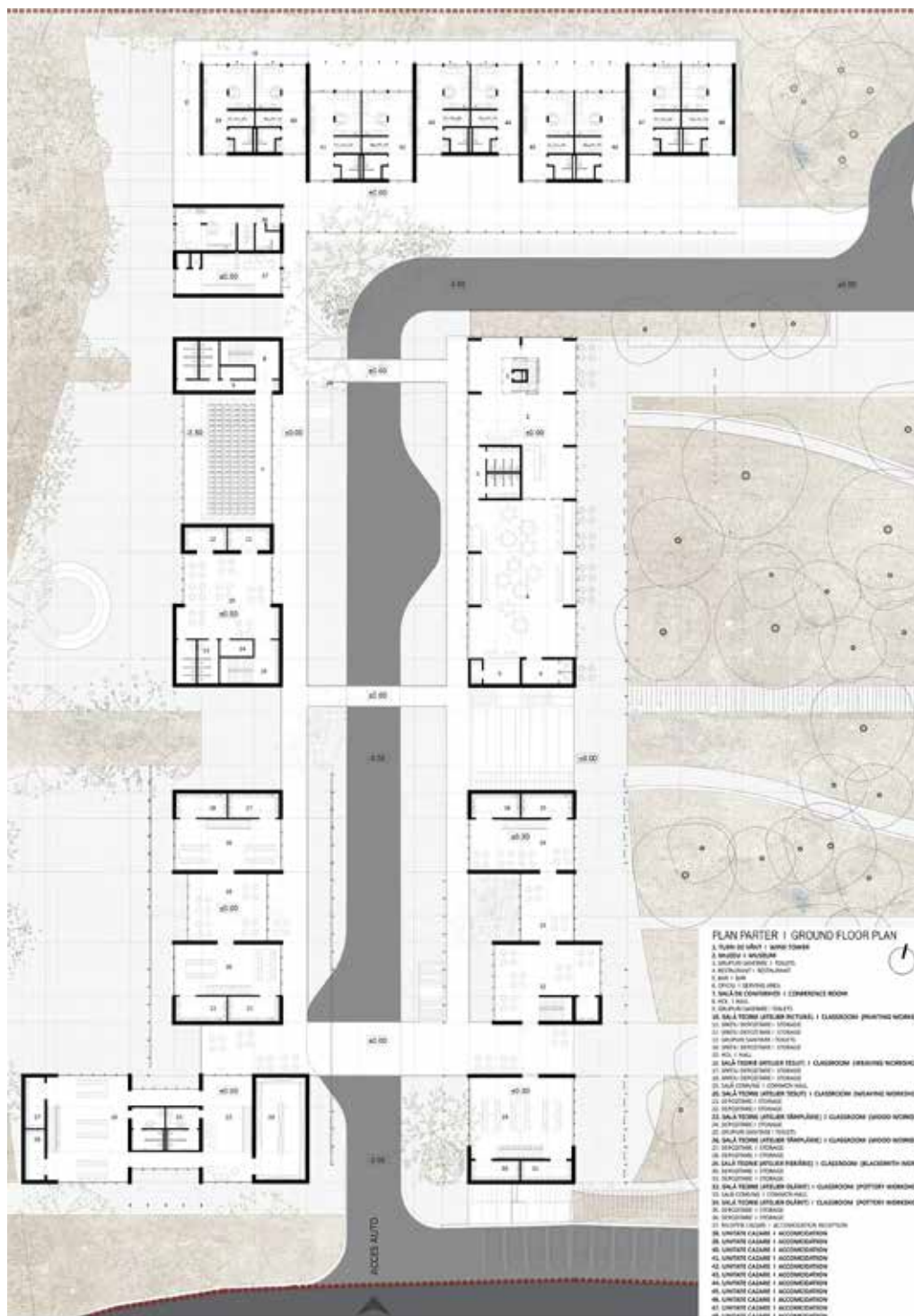
ACCES PRINCIPAL | MAIN ACCESS

ATELIERE | WORKSHOPS

MUZEU | MUSEUM
RESTAURANT | RESTAURANT

PLAN PARTIR 1 GROUND FLOOR PLAN

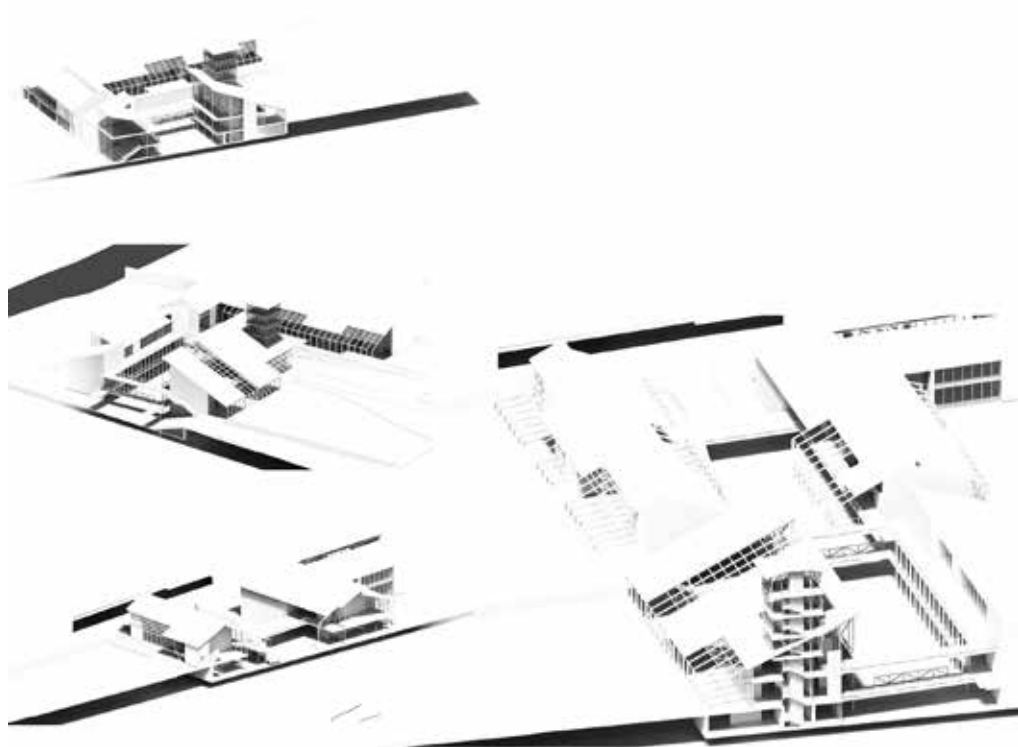
1. TORN DE SUD - WING TOWER
2. STAIRS - STAIRS
3. STAIRS - STAIRS
4. STAIRS - STAIRS
5. STAIRS - STAIRS
6. STAIRS - STAIRS
7. STAIRS - STAIRS
8. STAIRS - STAIRS
9. STAIRS - STAIRS
10. STAIRS - STAIRS
11. STAIRS - STAIRS
12. STAIRS - STAIRS
13. STAIRS - STAIRS
14. STAIRS - STAIRS
15. STAIRS - STAIRS
16. STAIRS - STAIRS
17. STAIRS - STAIRS
18. STAIRS - STAIRS
19. STAIRS - STAIRS
20. STAIRS - STAIRS
21. STAIRS - STAIRS
22. STAIRS - STAIRS
23. STAIRS - STAIRS
24. STAIRS - STAIRS
25. STAIRS - STAIRS
26. STAIRS - STAIRS
27. STAIRS - STAIRS
28. STAIRS - STAIRS
29. STAIRS - STAIRS
30. STAIRS - STAIRS
31. STAIRS - STAIRS
32. STAIRS - STAIRS
33. STAIRS - STAIRS
34. STAIRS - STAIRS
35. STAIRS - STAIRS
36. STAIRS - STAIRS
37. STAIRS - STAIRS
38. STAIRS - STAIRS
39. STAIRS - STAIRS
40. STAIRS - STAIRS
41. STAIRS - STAIRS
42. STAIRS - STAIRS
43. STAIRS - STAIRS
44. STAIRS - STAIRS
45. STAIRS - STAIRS
46. STAIRS - STAIRS
47. STAIRS - STAIRS
48. STAIRS - STAIRS

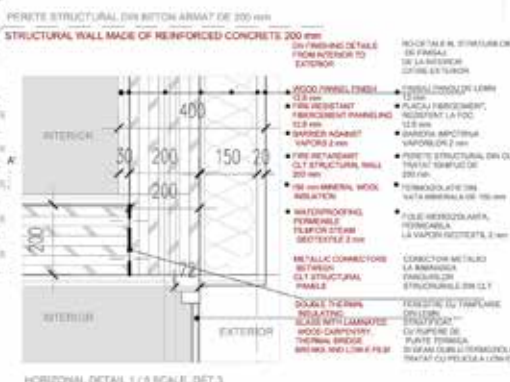
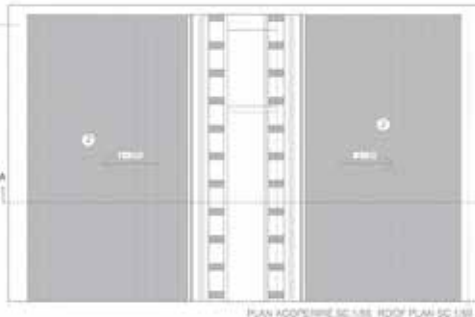
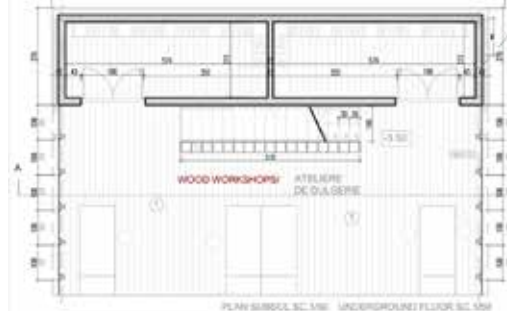
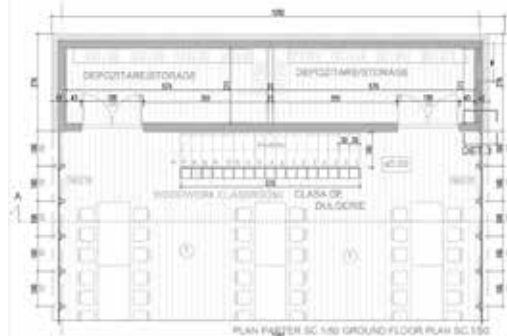
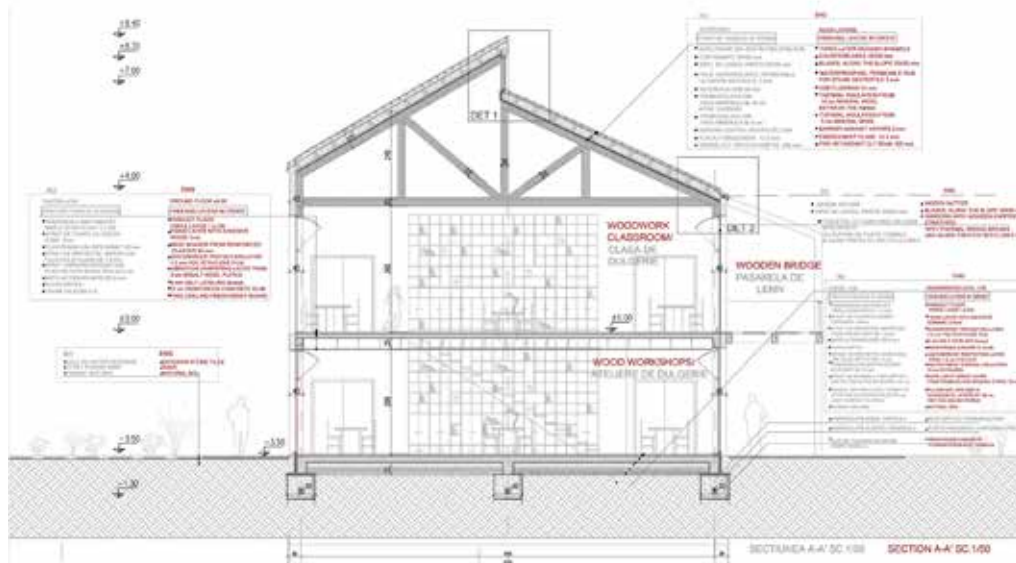
SECȚIUNE TRANSVERSALĂ | CROSS SECTION

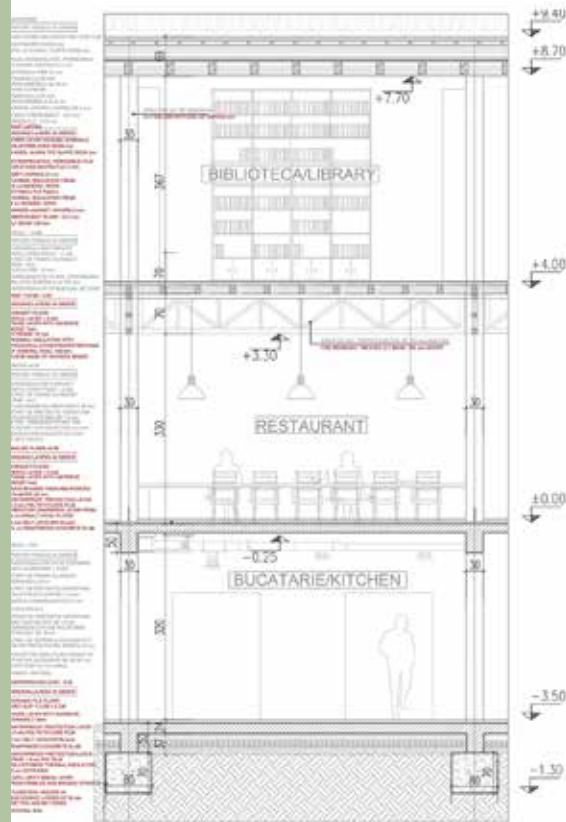

SECȚIUNE LONGITUDINALĂ | LONGITUDINAL SECTION

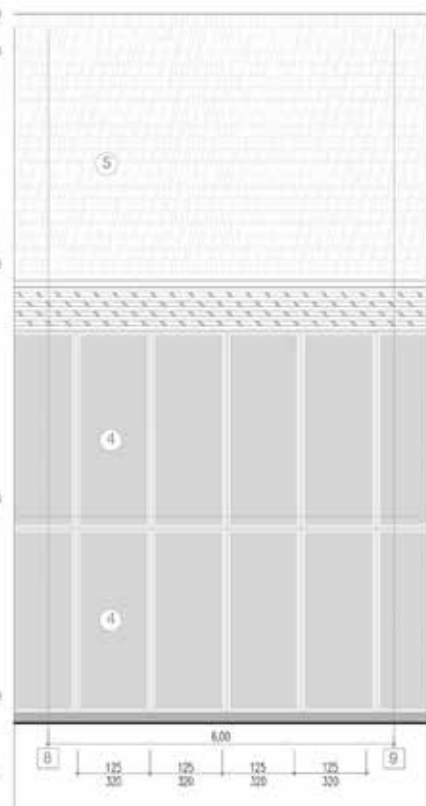

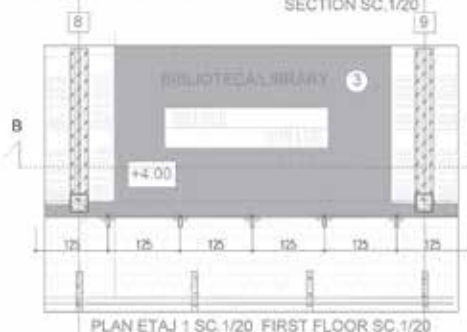

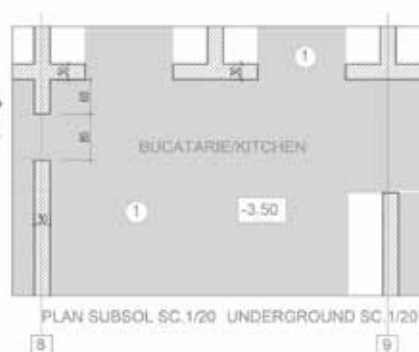
SECTION SC. 1/20

ELEVATION SC. 1/20

PLAN ETAJ 1 SC. 1/20 FIRST FLOOR SC. 1/20

PLAN SUBSOL SC. 1/20 UNDERGROUND SC. 1/20

PLAN PARTER SC. 1/20 GROUND FLOOR PLAN SC. 1/20

LEGENDA TABLOU FINISAJE/FINISHING TABLE LEGEND

- Poreni/Walls: placaj fibrociment + vopsitorie lavabila, Sforcoment + washable paint
- Tavan/Ceilings: placaj fibrociment/fiberglass board
- Pardoseala/Floor: placaj ceramica anti-alunecare/anti-slip ceramic tiles
- Pereți/Walls: lemn aserit, wooden finish
- Tavan/Ceilings: CLT tratat ignifug, placaj fibrociment fire-retardant, pressure treated CLT and gypsum plasterboard
- Pardoseala/Floor: placaj ceramica anti-alunecare/anti-slip ceramic tiles
- Pereți/Walls: lemn aserit, wooden finish
- Tavan/Ceilings: CLT tratat ignifug, placaj fibrociment fire-retardant, pressure treated CLT and plasterboard
- Pardoseala/Floor: parchet lemn natural, natural wood parquet
- Ferestre cu sticlă din lemn stratificat, cu rulare de pânză termică și geam tratat cu pelculă Low-E
- INVELITARE DIN SIȚA ÎN TREI STRATURI/ 3 layers WOODEN SHINGLES

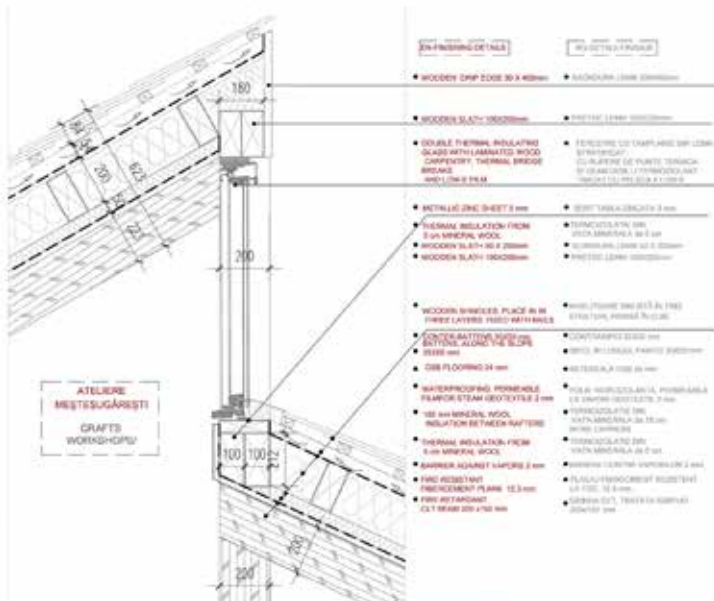
ARTURO CUBAS - *quiere el mundo
dentro de nosotros* - cultura viva

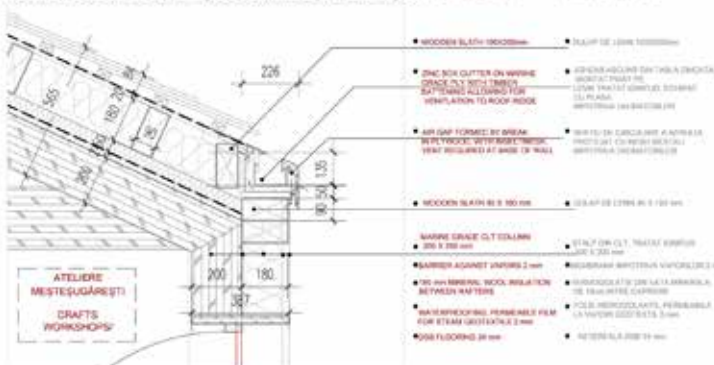
STRENGTH CLIMAX - ZONE OF STRENGTH
EFFORTS - VIGILANCE - ACTION SPACE

APPLIED POLYMER SYMPOSIA / POLYMER LETTERS
 EDITORS: NORMAN W. COLEMAN / RICHARD D. COOK

VERTICAL DETAIL SCALE 1/5, DETALIU VERTICAL 1/5

VERTICAL DETAIL SCALE 1/5. DETALIU VERTICAL 1/5

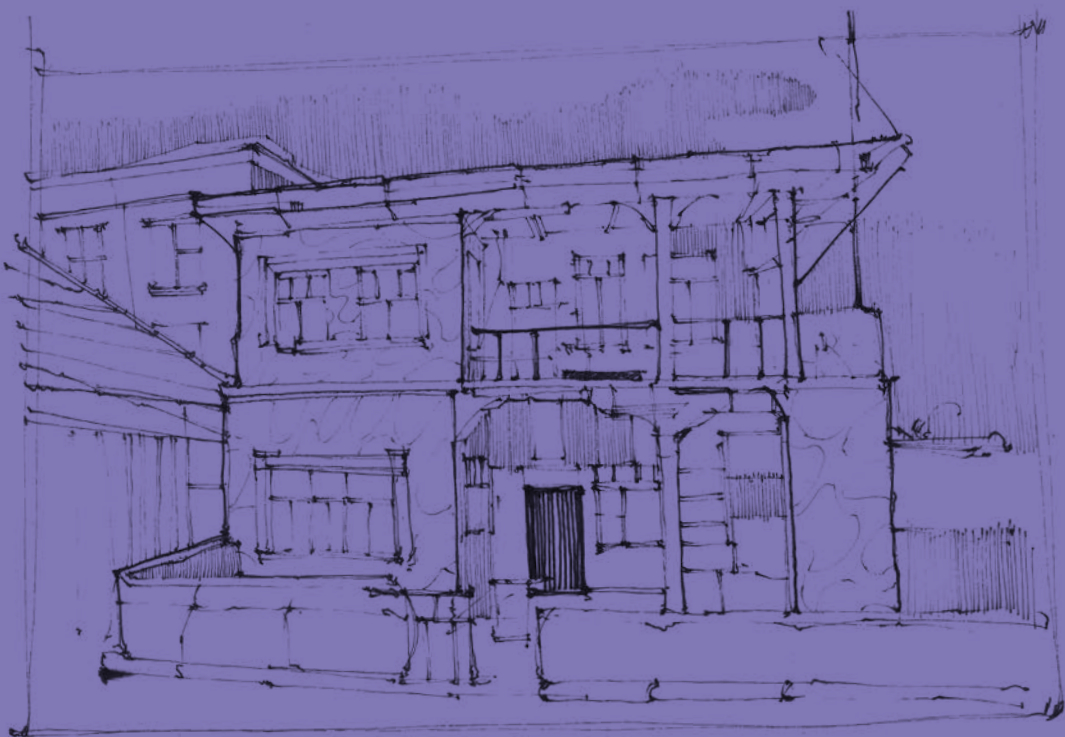

7

CASA CARE RESPIRĂ: CUNOAȘTEREA INDIGENĂ ȘI ARHITECTURA REPARAȚIEI

Salimat Yéwándé Bakare

THE HOUSE THAT
BREATHES: INDIGENOUS
KNOWLEDGE AND THE
ARCHITECTURE OF
REPAIR

Casa care respiră: Cunoașterea indigenă și arhitectura reparației

Salimat Yéwándé Bakare - Community Planning and Design Initiative Africa (CPDIA) & Africa Female Architects (AFA), tr. Olga Niculae

Încep de la o casă. Nu doar casa cu pereți din lut și acoperiș din frunze de palmier, dar casa care menține memoria și opune rezistență uitării. Încep de la casele din Òfà, Nigeria, un oraș Yorùbá stratificat cu istorii de migrație, război și reziliență. Cândva nod înfloritor de comerț și meșteșuguri, Òfà a devenit un sit contestat în timpul războaielor din secolul al XIX-lea care au sfâșiat ținuturile yorùbá, lăsând în urmă curți arse și familii strămutate. Administratorii coloniilor și-au impus ordinea lor, numind lutul „primitiv” și sigilând pereții, care respirau, cu ciment sufocant. Ce a rămas nu este o simplă ștergere, ci un palimpsest: ruine împletite cu renovări, case din pământ roșu care încapsulează atât supraviețuirea, cât și ruptura. Òfà nu reprezintă un fenomen unic. În toată lumea, orașele au trecut prin devastare. În Beirut, unde războiul civil și explozia portului din 2020 au fragmentat cartiere întregi; în Alep, unde anii de asediu au redus cartierele antice la dărâmături; în Detroit, unde prăbușirea industriei și retragerea statului au creat peisaje vaste de abandon; în New Orleans, unde cartierele afro-americane sfărâmate de uraganul Katrina au scos la iveală fragilitatea permanenței „inginerizate” și povara inegală a reparațiilor; și în Gaza, unde ciclurile de distrugere și reconstrucție rămân strâns legate de violența ocupației. Ruinele pot fi diferite din punct de vedere al formei, dar poartă intrinsec același reziduu: ce rămâne atunci când zidurile se prăbușesc și cum viața insistă să revină.

Port aceste case cu mine ca moștenire, ca teren al gândirii mele arhitecturale. Le port ca ecosisteme, ca și conductori vii care ne învață prin fragilitatea lor, oferind memorie nu ca permanență, ci sub forma reliefării ciclurilor de folosire, îngrijire și întoarcere. Acestea se dilată și se contractă odată cu anotimpurile, se deschid și se închid în ritmurile vieții. Sunt case care știu când să dispară și când să revină, când să cadă în ruină și când să se ridice din nou.

The House That Breathes: Indigenous Knowledge and the Architecture of Repair

Salimat Yéwándé Bakare — Community Planning and Design Initiative Africa (CPDIA) & Africa Female Architects (AFA)

I begin from a house. Not only the house of clay walls and palm-leaf roofs, but a house that holds memory and resists forgetting. I begin from the houses of Òfà, Nigeria, a Yorùbá town layered with histories of migration, war, and resilience. Once a thriving node of trade and craftsmanship, Òfà became a contested site in the nineteenth-century wars that tore through Yorùbáland, leaving compounds charred and families displaced. Colonial administrators imposed their order, branding clay “primitive” and sealing breathing walls beneath suffocating cement. What remains is not erasure but a palimpsest; ruins entangled with renewals, houses of red earth that hold both survival and fracture. Òfà is not unique in this. Across the world, cities have lived through devastation. In Beirut, where the civil war and the 2020 port explosion left neighbourhoods in fragments; in Aleppo, where years of siege reduced ancient quarters to rubble; in Detroit, where industrial collapse and state withdrawal created vast landscapes of abandonment; in New Orleans, where Black neighbourhoods shattered by Hurricane Katrina, exposed the fragility of engineered permanence and the unequal burden of repair; and in Gaza, where cycles of destruction and rebuilding remain bound to the violence of occupation. The ruins may differ in form, but they carry the same residue: the question of what endures when walls collapse, and how life insists on returning.

I carry these houses with me as inheritance, as the ground of my thinking about architecture. I carry these houses as ecosystems, as living vessels that teach through their fragility, offering memory not as permanence but as cycles of use, care, and return. They expand and contract with the seasons, they open and close with the rhythms of life. They are houses that know when to let go and when to return, when to fall into ruin and when to rise again.

Scriu despre aceste case pentru a-mi aminti ceea ce a fost ascuns în mod deliberat: sistemele de cunoaștere indigene au susținut lumea cu mult înainte ca „sustenabilitatea” să devină un discurs global. Casele noastre întrupau această inteligență: respirând odată cu anotimpurile, adaptându-se la vreme, reparându-se prin îngrijire. Casele organizau relațiile dintre oameni, materie și climă; înțelegeau că a construi înseamnă a rămâne în continuitate cu pământul. Colonialismul a demontat aceste filosofii printr-o dublă violență: impunerea materială a formelor noi și ștergerea epistemică a altor moduri de „a ști”. Lutul a devenit ciment, curțile interioare s-au transformat în grilaje, pereții care respirau au devenit incinte sigilate, reducând la tăcere cosmologii întregi care vedeau lumea ca fiind ciclică, relațională și împărtășită. Și totuși, casa persistă.

Scriu despre aceste case și pentru a-mi imagina altfel, nu pentru a romantiza ce s-a pierdut, dar pentru a recupera ceea ce încă e posibil. Pentru a gândi arhitectura ca etică vie, nu ca formă fixă; ca negociere, nu ca stăpânire. În practica yorubá, duranța nu se obține prin rezistența față de timp, ci prin conviețuirea cu acesta, prin întoarcere, reparare, reînvițare. Casa devine deopotrivă locuință și profesor, purtând în materialele sale un mod de a cunoaște lumea: respirația lutului, greutatea lemnului, umbra stufului, ritmul ploii. Ne amintește că sustenabilitatea nu începe cu inovația, ci cu atenția. A învăța din nou să trăim împreună cu ceea ce încă respiră sub mâinile noastre.

Această casă este ofranda mea, metoda mea, metafora mea. Este în același timp ruină și refugiu, arhivă și profeție. Vă invit să intrați împreună cu mine, să îi treceți pragul fracturat, să îi ascultați pereții care respiră. Trasez casa prin elementele ei: rădăcini, acoperișuri, pereți și praguri, fiecare element nefiind obiect de studiu, ci concept viu care tulbură modul în care arhitectura își amintește, negociază și îndură.

Rădăcini: Casa ca memorie

Dacă pragul este invitația, rădăcinile sunt cele ce țin casa în loc. Rădăcinile încep din sol, dar nu rămân acolo. Se răsucesc și se ancorează, se încurcă și hrănesc. Rădăcinile unei case nu sunt doar fundațiile sale, ci și afilierile ei: geologia de dedesubt, istoriile sedimentate în pământ, descendența care revine peste generații.

În Ọfà, solul este roșu profund, încărcat de fier. Pătează hainele și picioarele, se agață de memorie. A construi aici a însemnat întotdeauna să presezi acest pământ în pereți, să-l amesteci cu ulei de palmier, să-l întărești cu laterit și paie. Lutul nu era materie inertă; era viu, poros, receptiv la ploaie și căldură. Fiecare casă era o geologie în miniatură: vene de cuarț care străluceau slab prin tencuială, scoici

I write about these houses to remember what has been deliberately obscured: that Indigenous knowledge systems sustained the world long before “sustainability” became a global discourse. Our houses embodied this intelligence: breathing with the seasons, adapting to weather, mending themselves through care. They organised relations between people, matter, and climate; they understood that to build was to remain in continuity with the earth. Colonialism dismantled these philosophies through a dual violence: the material imposition of new forms and the epistemic erasure of other ways of knowing. Clay became cement, courtyards became grids, breathing walls became sealed enclosures, silencing entire cosmologies that saw the world as cyclical, relational, and shared. Still, the house persists.

I write about these houses also to imagine otherwise, not to romanticise what was lost, but to recover what remains possible. To think of architecture as a living ethic rather than a fixed form; as negotiation rather than mastery. In Yorùbá practice, endurance is not achieved by resisting time but by dwelling with it, by returning, repairing, relearning. The house becomes both dwelling and teacher, holding within its materials a way of knowing the world: the breath of clay, the weight of wood, the shade of thatch, the rhythm of rain. It reminds us that sustainability begins not in innovation, but in attention; in learning to live again with what still breathes beneath our hands.

This house is my offering, my method, my metaphor. It is at once ruin and refuge, archive and prophecy. I invite you to enter it with me; to cross its fractured threshold, to listen to its breathing walls. I trace the house through its elements, its roots, roofs, walls, and thresholds, each not as an object of study, but as a living concept that unsettles how architecture remembers, negotiates, and endures.

Roots: The House as Memory

If the threshold is the invitation, the roots are what hold the house in place. Roots begin in the soil, but they do not stay there. They twist and anchor, they entangle and nourish. The roots of a house are not only its foundations but also its affiliations: the geology beneath, the histories sedimented in earth, the lineages that return across generations.

In Ọfà, the soil is a deep red, charged with iron. It stains clothes and feet, clings to memory. To build here has always meant pressing this earth into walls, mixing it with palm oil, reinforcing it with laterite and straw. Clay was not inert matter; it was alive, porous, responsive to rain and heat. Each house was a geology in miniature:

încastate ca fosile ale apelor antice, mușuroaie de termite care ne împrumutau arhitecturile lor. Casa nu ne separa de pământ; aducea pământul în viața de zi cu zi. Pământul era, de asemenea, o arhivă. Mirosul de lut ud după ploaie, luciul pereților neteziți de mâini peste generații, poveștile spuse în curțile unde se adunau odată strămoșii, toate acestea erau inscripționate în materie. Ansamblurile intergeneraționale de locuințe familiale se adunau în jurul curților interioare [nota traducătoarei: traducerea din engleză cuvântului compounds, ce reprezintă o simplificare a conceptului de intergenerational family homes organised around a shared courtyard, așezare specifică zonei Ọfà], curțile se deschideau către piețe, iar potecile le legau creând un organism care respira împreună cu geografia. Ansamblul intergenerațional (àgbò ilé) era celula, iar orașul corpul său. Rădăcinile erau atât efective (liane de ignamă, ancore de baobab), cât și metaforice: genealogii trasate prin case, strămoși numiți în oríkì, amintiri legate de curți. Cuvântul ilé înseamnă atât „casă”, cât și „acasă”, atât adăpost, cât și genealogie. A locui în lut însemna a trăi în memorie, a trăi în lăuntrul continuității generațiilor.

Colonialismul a încercat să taie aceste rădăcini și să reducă la tăcere aceste amintiri. Blocurile de ciment, oțelul importat, tabla ondulată - materiale fără legătură cu geologia locală - au fost impuse ca simboluri ale progresului. Pentru constructor sau topograf, zidul de lut era înapoiat tocmai pentru că putea crăpa, pentru că avea nevoie de îngrijire. Permanența a devenit noul standard, iar odată cu acest fenomen, a apărut înstrăinarea: pereți care nu-și mai aminteau. Și totuși, memoria persistă.

Rădăcinile nu sunt niciodată singulare; ele se ramifică, se încrucișează, supraviețuiesc focului și războiului. Conflictetele din secolul al XIX-lea au transformat ansamblurile în cenușă, dar familiile au reconstruit în dialog cu ruina. Pământul și-a amintit, și la fel a făcut și casa. A gândi critic despre rădăcini înseamnă a ne întreba cum putem reconstrui acest dialog. A înțelege că duranța nu se naște din respingerea degradării, ci din menținerea relației. Casa yorùbá ne învață că sustenabilitatea se află în reciprocitatea cu pământul, în acceptarea timpului ca aliat, nu ca dușman.

A te întoarce la rădăcini nu înseamnă a privi înapoi, ci a asculta în jos: înspre liniștea persistentă a solului, înspre memoria care respiră sub tălpile noastre. A asculta înseamnă și a confrunta politica pământului însuși: cine îl deține, cine este alungat de pe acesta, cine este amintit în interiorul său. Viitorul, de asemenea, începe de la sol, amintindu-ne că sustenabilitatea nu este o chestiune de proiectare, ci de dreptate, și de a permite pământului să vorbească din nou.

quartz veins gleaming faintly through plaster, shells embedded like fossils of ancient waters, termite mounds lending their architectures to ours. The house did not separate us from the ground; it carried the ground into everyday life.

The ground was also an archive. The smell of wet clay after rain, the shine of walls polished by hands across generations, the stories told in courtyards where ancestors once gathered, all of these were inscribed in matter. Compounds clustered around courtyards, courtyards opened to markets, and paths connected them into organisms that breathed with geography. The compound (*àgbò ìlé*) was the cell, the town its body. Roots were literal (yam tendrils, baobab anchors) and metaphoric: genealogies traced through houses, ancestors named in *oríkì*, memories bound to courtyards. The word *ìlé* means both "house" and "home," both shelter and lineage. To dwell in clay was to dwell in memory itself, to live inside the continuity of generations.

Colonialism sought to sever these roots and silence these memories. Cement blocks, imported steel, corrugated zinc — materials divorced from local geology — were imposed as symbols of progress. To the missionary or surveyor, the clay wall was backward precisely because it could crack, because it required care. Permanence became the new standard, and with it came estrangement: walls that no longer remembered. Yet memory persists.

Roots are never singular; they fork, they cross, they survive fire and war. The conflicts of the nineteenth century turned compounds to ash, but families rebuilt in dialogue with ruin. The soil remembered, and so did the house. To think critically about roots is to ask how we might rebuild this dialogue. To understand that endurance is not born from resisting decay, but from sustaining relation. The Yorùbá house teaches that sustainability lies in reciprocity with the ground, in accepting time as collaborator rather than enemy.

To return to roots is not to look backward, but to listen downward: to the quiet persistence of soil, to the memory that breathes beneath our feet. To listen is also to confront the politics of ground itself: who owns it, who is displaced from it, who is remembered within it. The future, too, begins in the soil, reminding us that sustainability is not a question of design, but of justice, and of allowing the earth to speak again.

Acoperișurile: Casa ca prezent

Dacă rădăcinile leagă casa de pământ, acoperișurile o întind către cer. Sunt suprafețele unde casa negociază cu vremea, sunt marginile unde adăpostul se întâlnește cu expunerea. A analiza acoperișurile din Ȑfă astăzi înseamnă a vedea cum societățile se raportează la prezent: ceea ce înalță, ceea ce le provoacă teamă și ceea ce sunt nevoite să îndure.

Odată, acoperișul din frunze de palmier domina: abrupt, poros, viu odată cu anotimpurile. Era ușor, regenerabil, făcut din ceea ce pământul oferea la liber. Dar încapsula și vulnerabilitate: cerea grijă, recunoștea clima, se descompunea și revenea în pământ. Fragilitatea era inteligența acestuia, reamintind locuitorilor că a trăi sub el însemna a împărți responsabilitatea cu mediul.

Astăzi, domină tabla de zinc. Strălucirea ei metalică este o „prescurtare” pentru progres, dar promisiunea este subțire. Amplifică ploaia în violență sonoră, închide căldura până la sufocare și separă casa de reciprocitatea cu împrejurimile sale. Plăcile de ciment se întind grele peste casele mai noi. Ceea ce odinioară lega oamenii de pământ, îi leagă acum de piețe îndepărtate și lanțuri globale de aprovizionare. Această schimbare nu a fost doar materială, ci ideologică, o reordonare a valorii care a echivalat permanența cu progresul și a eradicat etica întreținerii. Modernitatea colonial-capitalistă a cerut ca locuințele să nu mai respire odată cu solul, ci să se conformeze unui ideal universal de eficiență și profit. Permanența promise eternitate, dar aduce amnezie, refuzând cunoașterea conform căreia rezistența depinde de îngrijire.

Totuși, permanența nu șterge practica. Sub tabla de zinc, ritualurile grijii persistă: familiile peticesc scurgerile împreună, vecinii ridică grinzi prin muncă colectivă, copiii își dezvoltă echilibrul pe câpriori pasându-și materiale din mână în mână. Un acoperiș, indiferent de formă, rămâne în egală măsură atât social, cât și material. Chiar și sub noile regimuri ale materialității, gesturile întreținerii persistă în refuzurile tăcute care păstrează memoria reciprocității vie.

În toată lumea, întrebarea despre acoperișuri este repusă în discuție. În Lagos, se experimentează cu bambus și metale reciclate ca soluții hibride accesibile. În Jakarta, locuitorii întăresc acoperișurile kampung-urilor împotriva inundațiilor musonice folosind materiale recuperate. În estul Londrei, studenții împletesc stuf în structuri de protecție împotriva inundațiilor, reinvățând tehnici considerate cândva depășite. În Olanda, acoperișurile din stuf revin ca practică ecologică. În New Orleans, după uraganul Katrina, cartiere întregi au improvizat cu prelate și placaje de lemn, arătând că reparația este la fel de infrastructurală cât este socială. Aceste practici dezvăluie o înțelegere comună: acoperișurile nu sunt simple învelitori, ci instrumente de adaptare, mediatori ai ambiției umane și incertitudinii climatice.

Roofs: The House as Present

If roots tie the house to the soil, roofs stretch it toward the sky. They are the surfaces where the house negotiates with weather, the edges where shelter meets exposure. To read the roofs of Ọfà today is to see how societies stage their present: what they elevate, what they fear, and what they are forced to endure.

Once, palm thatch prevailed: steeply pitched, porous, alive to the seasons. It was light, renewable, made from what the land gave freely. But it also carried vulnerability: it demanded care, it admitted the climate, it decayed and returned to the earth. Its fragility was its intelligence, reminding inhabitants that to live under it was to share responsibility with the environment.

Today, zinc dominates. Its metallic glare is shorthand for progress, but the promise is thin. It amplifies rain into violence, traps heat into suffocation, and seals the house off from reciprocity with its surroundings. Cement slabs stretch heavy across newer houses. What once tethered people to land now ties them to distant markets and supply chains. This shift was not merely material but ideological, a reordering of value that equated permanence with progress and erased the ethics of maintenance. Colonial-capitalist modernity demanded that houses no longer breathe with the soil but conform to a universal ideal of efficiency and profit. Permanence promises eternity but delivers amnesia, refusing the knowledge that endurance depends on care.

Still, permanence does not erase practice. Beneath zinc, rituals of care endure: families patch leaks together, neighbours raise beams as collective labour, children learn balance on rafters as they pass materials hand to hand. A roof, whatever its form, remains social as much as material. Even under new regimes of materiality, the gestures of maintenance persist in the quiet refusals that keep the memory of reciprocity alive.

Across the world, the question of roofs is being re-asked. In Lagos, bamboo and recycled metals are tested as affordable hybrids. In Jakarta, residents reinforce kampung roofs against monsoon floods using salvaged materials. In East London, students weave reeds into flood structures, relearning techniques dismissed as obsolete. In the Netherlands, reed thatching returns as ecological practice. In New Orleans, after Katrina, entire neighbourhoods improvised with tarpaulins and plywood, exposing that repair is as infrastructural as it is social. These practices reveal a shared understanding: that roofs are not simply covers but instruments of adaptation, mediating between human ambition and climatic uncertainty.

Astfel, acoperișul zdruncină ideea de sustenabilitate înțeleasă ca durabilitate sau eficiență. Apar întrebări mai grele, despre dependență, reciprocitate și economiile care modelează adăposturile noastre. Care viitor este anulat atunci când arhitectura își neagă dialogul cu clima? Aceasta este lecția prezentului: sarcina nu este ca locuințele să reziste pentru totdeauna, ci să învețe să răspundă. Sustenabilitatea nu trăiește în perfecțiune, ci în capacitatea de a îndura prin cicluri de deteriorare, grijă și reînnoire.

Pereții: Casa ca reparație

Dacă pământul își amintește și acoperișul negociază, pereții repară. Aceștia sunt pielea casei, poroasă, dar protectoare, care poartă urmele timpului. În Țară, pereții din lut nu rămân netezi pe măsură ce trece timpul: se crapă, se înmoaie la ploaie, cer ca mâinile să se întoarcă la suprafețele acestora. Pereții nu înseamnă doar greutate; ei ascultă, sunt martori. Păstrează fumul focului din timpul gătitului, atingerea mâinilor care netezesc tencuiala, urmele abia perceptibile ale copiilor care învață să-și scrie numele. A locui între acești pereți înseamnă a trăi în forma cea mai materială a memoriei.

Reparația este esența logicii lor. O fisură nu este un eșec, ci parte a ciclului de viață al casei. A repara un perete înseamnă a recunoaște că arhitectura nu este o formă statică, ci un proces continuu. Pereții de lut așteaptă întoarcerea mâinilor; cer să fie frământați din nou, peticiți, îngrijiți. Această practică depășea simpla întreținere: un perete nu era doar o barieră, ci un corp; îmbătrânea, se vindeca și purta munca celor care îl îngrijeau. A repara, așadar, nu însemna doar a fixa materia, ci a participa la rezistența ei - a te alătura casei în munca sa continuă de a trăi.

Pereții din Țară șoptesc acest adevăr: fragilitatea nu este eșec. Supraviețuirea nu vine doar din forță, ci din munca îngrijirii neîncetate. A locui între pereți care respiră înseamnă a accepta că sustenabilitatea este cicatrizată, neterminată, continuă; un adevăr pe care modernitatea nu l-a putut suporta.

„Modernitatea” colonială a rescris reparația ca eșec. Cimentul netaed a fost impus drept noul ideal: fără fisuri, permanent, ștergând urmele timpului. Dar permanența este o ficțiune. Cimentul crapă și el, doar că mai violent, cerând demolare, nu îngrijire. Substituind reparația cu înlocuirea, modernitatea a transformat grija în consum, metamorfozând locuirea într-o economie a deșeurilor. Pereții de lut, în schimb, fac vizibil ceea ce discursul „modern” ascunde adesea: arhitectura este politică, iar această politică se vede în cine repară, cine întreține, cine poartă povara grijii.

Reparația demască mitul progresului, arătând că supraviețuirea depinde mai puțin de invenție și mai mult de atenție. A repara înseamnă a locui altfel timpul: a rezista fanteziei progresului nesfârșit și a construi, în schimb, prin amintire și revenire. Fiecare gest de reparare recuperează istoria ca material, îndoind trecutul și viitorul în același gest al îngrijii.

The roof therefore unsettles sustainability understood as endurance or efficiency. It asks harder questions, about dependence, reciprocity, and the economies that shape our shelters. What futures are foreclosed when architecture denies its dialogue with climate? This is the present lesson: that the task is not for houses to last forever, but to learn to respond. Sustainability lives not in seamlessness, but in the capacity to endure through cycles of damage, care, and renewal.

Walls: The House as Repair

If the ground remembers and the roof negotiates, the walls repair. They are the house's skin, porous yet protective, bearing the marks of time. In Ọfà, clay walls are never smooth for long: they crack, they soften in the rains, they ask for hands to return to them. Walls do not only carry weight; they listen, they witness. They hold the smoke of cooking fires, the touch of hands smoothing plaster, the faint marks of children learning to write their names. To dwell within them is to inhabit memory in its most material form.

Repair is central to their logic. A fissure is not failure but part of the house's life cycle. To mend a wall is to recognise that architecture is not static form but continuous process. Clay walls expect return; they demand hands to re-knead, to patch, to tend. This practice extended beyond maintenance: a wall was never simply a barrier but a body; it aged, healed, and carried the labour of those who sustained it. To repair, then, was not simply to fix matter but to participate in its endurance; to join the house in its ongoing work of living.

The walls of Ọfà whisper this truth: fragility is not failure. Survival comes not from strength alone, but from the work of constant tending. To dwell within walls that breathe is to accept that sustainability is scarred, unfinished, ongoing; a truth modernity could not bear.

Colonial "modernity" recast repair as failure. Smooth cement was imposed as the new ideal: seamless, permanent, erasing time. But permanence is a fiction. Cement cracks too, only more violently, demanding demolition rather than care. In replacing repair with replacement, modernity replaced care with consumption, turning dwelling into an economy of waste. Clay walls, by contrast, make visible what "modern" discourse too often hides: that architecture is political, and that its politics are revealed in who repairs, who maintains, who carries the burden of care.

Repair exposes the myth of progress, showing that survival depends less on invention than on attention. To repair is to inhabit time differently: to resist the fantasy of endless advancement and instead build through remembrance and return. Each act of mending reclaims history as material, folding past and future into the same gesture of care.

Casa ne învață că arhitectura nu este doar închidere, ci învățătură: o cale de a învăța să trăim cu timpul, cu materia și unii cu alții. A construi just înseamnă a susține grija peste rupturi, a lega comunitățile de-a lungul generațiilor, a accepta că dreptatea însăși este o formă de reparație. Reparația nu a fost niciodată un act solitar. Un perete nu putea fi peticit de o singură mână. În cadrul ansamblurilor intergeneraționale, reparația activa comunitatea: vecinii aduceau pământ, copiii cărau apă, bătrânii ghidau tehnica. Întreținerea devenea ritual, o pedagogie a responsabilității transmisă între generații. A trăi între pereți de lut însemna a învăța că arhitectura este susținută nu de proprietatea individuală, ci de grija colectivă. Reparația era modul prin care se clădea socialitatea.

Această pedagogie a reparației - de a trăi cu materia prin cicluri de facere, desfacere și refacere - zdruncină obsesia modernă pentru suprafețele netede, dezvăluind-o ca estetică a negării. A repara nu este întreținere, ci redistribuire: o realocare a atenției, a muncii și a valorii către ceea ce a fost respins ca „stricat”. Aceasta redefinesc ce înseamnă a poseda: peretele nu aparține permanenței, ci participării. Reparația devine, astfel, un mod de a gândi; o epistemologie a mâinii, repetată prin atingere și timp. În practica yorubá, pereții sunt lăsați să respire, să se degradeze și să fie refăcuți. Aceștia ne învață că timpul nu este un dușman de învins, ci un tovarăș al locuirii în sine. A repara înseamnă a refuza violența abandonului, a afirma că viața, chiar și atunci când e rănită, merită atenție. Este și metodă, și etică; un mod de a construi care începe, întotdeauna, cu grijă. Peretele ne amintește că arhitectura, precum comunitatea, supraviețuiește doar prin cicluri de grijă și reînnoire.

Pragurile: Casa ca viitor

Fiecare casă are un prag. Este spațiul dintre interior și exterior, între apartenență și plecare, între memorie și posibilitate. A sta în prag înseamnă a-ți aminti că arhitectura nu se referă niciodată doar la ceea ce este închis, ci și la ceea ce este deschis.

În Ȑfà, pragurile nu sunt simple uși, ci momente de trecere: altare așezate la intrări, curți care se revarsă în poteci, piețe care se desfășoară dincolo de ansambluri. Pragul este deopotrivă graniță și invitație: un spațiu care adună relație. A gândi sustenabilitatea prin prisma pragului înseamnă a recunoaște că arhitectura trebuie, de asemenea, să rămână în mișcare. Aceasta nu poate să se agațe de permanență și nici să se retragă în nostalgie. Trebuie să întrupeze lecțiile rădăcinilor, acoperișurilor și pereților, deschizându-se în același timp către viitorul nesigur, plural și viu.

La scară globală, ne aflăm acum într-un asemenea prag. Colapsul climatic, deplasările în masă și epuizarea modernității extractive ne obligă să confruntăm limitele permanenței și violența deșertării. Întrebarea nu mai este dacă arhitectura poate dăinui neatinsă, ci dacă poate să se adapteze, să repare și să susțină viața prin cicluri de ruptură, grijă și revenire.

The house teaches us that architecture is not only enclosure but instruction: a way of learning to live with time, with matter, and with one another. To build justly is to sustain care across fractures, to bind communities across generations, to accept that justice itself is a form of repair. Repair was never solitary. A wall could not be patched by one hand alone. In compounds, repair activated kinship: neighbours bringing earth, children carrying water, elders guiding technique. Maintenance became ritual, a pedagogy of responsibility enacted across generations. To live within walls of clay was to learn that architecture is sustained not by individual ownership but by collective care. Repair was how sociality was built.

This pedagogy of repair — of living with matter in cycles of making, unmaking, and remaking — unsettles the modern obsession with smooth surfaces, exposing it as an aesthetic of denial. To repair is not maintenance but redistribution; a reallocation of attention, labour, and value toward what has been dismissed as broken. It redefines what it means to own: the wall belongs not to permanence but to participation. Repair, therefore, becomes a way of thinking; an epistemology of the hand repeated through touch and time. In Yorùbá practice, walls are allowed to breathe, decay, and be remade. They teach that time is not an enemy to be conquered but a companion in dwelling. To repair is to refuse the violence of abandonment, to affirm that life, even when scarred, remains worthy of attention. It is both method and ethic; a way of building that begins, always, with care. The wall reminds us that architecture, like community, survives only through cycles of care and renewal.

Thresholds: The House as Future

Every house has a threshold. It is the space between inside and out, belonging and departure, memory and possibility. To stand at the threshold is to be reminded that architecture is never only about what is enclosed, but also about what is opened.

In Ọfà, thresholds are not mere doorways but moments of passage: shrines placed at entrances, courtyards spilling into footpaths, markets unfolding beyond compounds. The threshold is both boundary and invitation; a space that gathers relation. To think of sustainability through the threshold is to recognise that architecture must also remain in motion. It cannot cling to permanence nor retreat into nostalgia. It must hold the lessons of roots, roofs, and walls while opening to futures that are uncertain, plural, and alive.

Globally, we now stand at such a threshold. Climate collapse, mass displacement, and the exhaustion of extractive modernity force us to confront the limits of permanence and the violence of disposability. The question is no longer whether architecture can endure untouched, but whether it can adapt, repair, and sustain life through cycles of rupture, care and return.

Casele din Ȑfà oferă un răspuns: o pedagogie a locuirii întemeiată nu pe metrică sau spectacol, ci pe memorie, reciprocitate și reparație. Acestea ne învață că:

- A-ți aminti înseamnă a rămâne în continuitate cu solul (rădăcinile), ascultând ce poartă pământul; istoriile sale, cicatricile, instrucțiunile tăcute.
- A reciproca înseamnă a trăi deschis față de schimbare și climă (acoperișurile), permițând casei să respire și să întoarcă grijă lumii care o susține.
- A repara înseamnă a lega fragilitatea de duranță (pereții), îngrijind ceea ce rămâne pentru ca viața să poată continua.

Acestea nu sunt „alternative” în sensul de curiozități sau adaosuri la practica occidentală. Sunt lecții fundamentale pentru o arhitectură care dorește să supraviețuiască secolului care vine. Acestea refuză falsa opoziție dintre tradiție și progres. Ne reamintesc că sustenabilitatea nu se atinge niciodată, ci se practică. Este dusă la bun sfârșit prin cicatrici, fragilitate și menținută vie prin practică.

Pentru Ȑfà, pragurile au fost mereu locuri ale revenirii. Exilații trec peste praguri după războaie; cei care au migrat revin prin ele după lungi călătorii. După cum spune o zicală yorùbá: „*lélé lá ñ bò, ká tò sílé*” - „*este casa la care ne întoarcem, înainte de a pleca din nou.*” Pragul ne învață că „acasă” nu este o închidere, ci o continuitate: un punct de plecare care rămâne mereu deschis pentru întoarcere.

Pentru arhitectura de astăzi, această lecție este urgentă. Ne aflăm în fața unor praguri la scară planetară: praguri ale climei, ale strămutării, ale ecologiilor fracturate. Acestea apar la marginile disputate ale taberelor de refugiați, dar și în cartierele abandonate și austere. Se arată în satele mutate din Sahel, în câmpiile inundabile din New Orleans, în districtele bombardate din Gaza, în cartierele zdruncinate de cutremure din Marrakech și Kathmandu. Acestea nu sunt viduri, ci locuri ale posibilității, unde forme noi de locuire se nasc deja, dar doar dacă învățăm să vedem fragilitatea nu ca eșec, ci ca stare, și reparația nu ca remediu, ci ca practică.

Pragul ne învață că sustenabilitatea nu este duranță, ci mișcare. Ne cere să traversăm fisurile fără să le negăm, să întâmpinăm ruptura cu reciprocitate, să construim versiuni ale viitorului care rămân poroase față de trecut. Casa care respiră ne învață să locuim în timp, să construim cu memorie, să negociem cu clima, să reparăm cu dreptate și să traversăm pragurile cu grijă.

Aceasta este arhitectura reparației. Nu o casă ca obiect sigilat, ci casa ca metaforă vie: o practică a relației, un mod de a construi comunitate prin grijă. În Ȑfà, în Alep, în Beirut, în Lagos și dincolo de ele, lecția este aceeași: viitorul arhitecturii nu constă în a construi mai mult, dar în a ne aminti mai bine; în a învăța să locuim lumea ca pe ceva împărțit, finit și viu.

Ọfà's houses offer one answer: a pedagogy of dwelling grounded not in metrics or spectacle, but in memory, reciprocity, and repair. They teach that:

- To remember is to stay in continuity with the soil (roots), listening to what the ground carries; its histories, its scars, its quiet instructions.
- To reciprocate is to live openly with change and climate (roofs), allowing the house to breathe and return care to the world that sustains it.
- To repair is to bind fragility into endurance (walls), tending to what remains so that life might continue.

These are not "alternatives" in the sense of curiosities or supplements to Western practice. They are fundamental lessons for an architecture that wishes to survive the coming century. They refuse the false opposition between tradition and progress. They remind us that sustainability is never achieved, only practiced. It is carried through scars, made fragile, and kept alive in practice.

For Ọfà, thresholds have always been places of return. Exiles step back across them after war; migrants re-enter through them after long journeys. As the Yorùbá saying goes: *‘Ílé lá ñ bò, ká tó ńlẹ́’ — it is the house we return to, before we leave again.* A threshold teaches that home is not enclosure but continuity: a point of departure that remains open for return.

For architecture today, this lesson is urgent. We face thresholds at planetary scale: thresholds of climate, of displacement, of fractured ecologies. They appear in the contested edges of refugee camps, and in the abandoned estates of austerity. They appear in the resettled villages of the Sahel, in the floodplains of New Orleans, in the bombed districts of Gaza, in the earthquake-torn neighbourhoods of Marrakech and Kathmandu. These are not voids but sites of possibility, where new forms of dwelling are already being rehearsed, but only if we learn to see fragility not as failure, but as condition, and repair not as remedy, but as practice.

The threshold teaches that sustainability is not endurance but movement. It asks us to cross cracks without denying them, to meet rupture with reciprocity, to build futures that remain porous to the past. The house that breathes teaches us to dwell in time, to build with memory, to negotiate with climate, to repair with justice, and to cross thresholds with care.

This is the architecture of repair. Not the house as sealed object, but the house as living metaphor: a practice of relation, a way of building community through care. In Ọfà, in Aleppo, in Beirut, in Lagos, and beyond, the lesson is the same: the future of architecture lies not on building more, but on remembering better; in learning to inhabit the world as something shared, finite, and alive.

Casa care respiră nu se sfârșește. Ea rămâne la prag, invitându-ne să pășim dincolo cu o altă imaginație a locuirii.

Aceasta este ofranda pe care o port din Ȑfà către lume: locuința, fragilă și rezistentă, frântă și refăcută, ne arată un mod de a locui care este deja sustenabil - nu pentru că promite permanență, ci pentru că aceasta continuă să trăiască.

Ansamblul Ȑlé Jagun Eșunjá
Ȑlé Jagun Eșunjá Compound

Ansamblul Ansamblul Ȑlé Akínlòfì
Ȑlé Akínlòfì Compound

The house that breathes does not end. It lingers at the threshold, inviting us to step across with a different imagination of dwelling.

This is the offering I carry from Ọfà to the world. That the house, fragile and enduring, broken and repaired, shows us a way of dwelling that is already sustainable — not because it promises permanence, but because it continues to live.

Ansamblul Ọlẹ Akíngbàsà Ọlẹ Akíngbàsà Compound

Fotografii / Photos: Mateen Olatinwo

Ansamblul Ọlẹ Agbóntú Ọlẹ Agbóntú Compound

Lista ansamblurilor intergeneraționale și semnificațiile lor:

1. Ansamblul Îlé Ọlátínwò
Ọlátínwò = „Bogăția/onoarea aparține lui Dumnezeu.”
Sens: Casa lui Ọlátínwò / Casa în care „bogăția aparține lui Dumnezeu”.

2. Ansamblul Îlé Akínlòfì
Akínlòfì = „Vitejia este potrivită pentru coroană.”
Sens: Casa Războinicului Vrednic de Coroană.

3. Ansamblul Îlé Jagun Ẹṣunjá
Jagun = comandant (titlu militar).
Ẹṣunjá = „zeul războiului / spiritul luptei.”
Sens: Casa Comandantului Ẹṣunjá (generalul zeului războiului).

4. Ansamblul Îdí Ẹṣìn
Ídí = rădăcină, temelie.
Ẹṣìn = serviciu, venerare / închinare.
Sens: Ansamblul Rădăcinii Închinării / Fundația slujbelor religioase

5. Ansamblul Îlé Ọba Olúgbénṣe
Ọba = rege.
Olúgbénṣe = „Domnul care face lucrurile să reușească.”
Sens: Casa Regelui Olúgbénṣe.

6. Ansamblul Îlé Àhédé
Àhédé = nume personal, posibil „sfatul aduce odihnă.”
Sens: Casa lui Àhédé.

7. Ansamblul Îlé Bùgbá
Bùgbá = nume, posibil „a se răspândi” sau „a împrăști.”
Sens: Casa lui Bùgbá.

8. Ansamblul Îlé Ẹwò Ọláràwájú
àwò = preot.
Ọláràwájú = „Familia tot va prospera.”
Sens: Casa lui Ẹwò Ọláràwájú.

9. Ansamblul Îlé Gbénà Ọjéké
Gbénà = „A căra / susține-mă.”
Ọjéké = nume de familie, adesea legat de Ifá.
Sens: Casa lui Gbénà Ọjéké.

10. Ansamblul Îlé Ajòdà
Ajòdà = „Cel care aduce dreptate / judecă drept.”
Sens: Casa lui Ajòdà.

11. Ansamblul Îlé Akíngbàsà
Akín = războinic.
Gbàsà = a înflori, a excela.
Sens: Casa războinicului care excelează.

12. Ansamblul Îlé Agbóntú
Agbóntú = genealogie/ nume personal, „bătrânul care hrănește.”
Sens: Casa lui Agbóntú.

13. Ansamblul Îlé Jagun Ẹṣunjá (Ẹdísón)
Jagun Ẹṣunjá = comandantul zeului războiului.
Ẹdísón = epitet de familie.
Sens: Casa Comandantului Ẹṣunjá (ramura Ẹdísón).

14. Ansamblul Îlé Awùdéré
Awùdéré = „Cel care caută lucruri bune și le găsește.”
Sens: Casa lui Awùdéré.

List of Compounds and Meanings:

1. Ìlé Olátínwò Compound

- Olátínwò = "Wealth/honour belongs to God."
- Meaning: House of Olátínwò / House of 'Wealth belongs to God'.

2. Ìlé Akínlòfì Compound

- Akínlòfì = "Valour is fit for the crown."
- Meaning: House of the Warrior Fit for the Crown.

3. Ìlé Jagun Eṣunjá Compound

- Jagun = commander (military title).
- Eṣunjá = "war deity/spirit of battle."
- Meaning: House of Commander Eṣunjá (War deity's general).

4. Ìdìlṣìn Compound

- Ìdì = root, foundation.
- lṣìn = service, worship.
- Meaning: Compound of the Root of Worship / Foundation of Service.

5. Ìlé Ọba Olúgbénṣe Compound

- Ọba = king.
- Olúgbénṣe = "The lord who makes things succeed."
- Meaning: House of King Olúgbénṣe.

6. Ìlé Àhédé Compound

- Àhédé = personal name, possibly "counsel brings rest."
- Meaning: House of Àhédé.

7. Ìlé Bùgbá Compound

- Bùgbá = name, possibly "to spread" or "to scatter."
- Meaning: House of Bùgbá.

8. Ìlé Ṣàwò Ọláràwájú Compound

- Ṣàwò = diviner/priest.
- Ọláràwájú = "The family prospers forward."
- Meaning: House of Ṣàwò Ọláràwájú.

9. Ìlé Gbénà Òjéké Compound

- Gbénà = "Carry/support me."
- Òjéké = family name, often linked to Ifá.
- Meaning: House of Gbénà Òjéké.

10. Ìlé Ajòdá Compound

- Ajòdá = "The one who brings justice / judges rightly."
- Meaning: House of Ajòdá.

11. Ìlé Akíngbásà Compound

- Akín = warrior.
- Gbásà = to flourish, excel.
- Meaning: House of the Warrior Who Excels.

12. Ìlé Agbóntú Compound

- Agbóntú = lineage/personal name, "elder who nurtures."
- Meaning: House of Agbóntú.

13. Ìlé Jagun Eṣunjá (Ẹdísón) Compound

- Jagun Eṣunjá = commander of the war deity.
- Ẹdísón = family epithet.
- Meaning: House of Commander Eṣunjá (Ẹdísón branch).

14. Ìlé Awùdéré Compound

- Awùdéré = "The one who seeks good things and finds them."
- Meaning: House of Awùdéré.

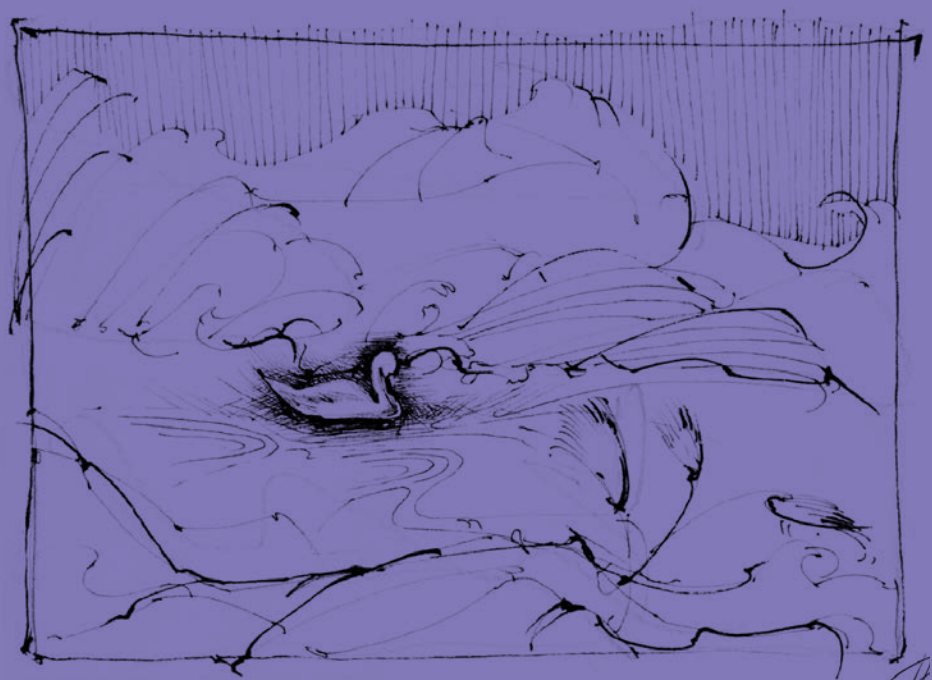
ȘCOALA DE VARĂ LIMANU 2024 – PATRIMONIU MULTICULTURAL LA LIMITĂ

LIMANU SUMMER SCHOOL 2024 – MULTICULTURAL HERITAGE AT THE EDGE

Cristia Chira

Proiect extracurricular, Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”

Extra-curricular Project, “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism

Scoala de Vară Limanu 2024 - Patrimoniul multicultural la limită

Cristia Chira (Facultatea de Arhitectură de interior, UAUIM)

Cuvânt înainte

Este ușor să vorbești despre ziduri de piatră sau despre urmele unei tencuieli vechi. E mult mai greu să surprinzi liniștea, precaritatea sau mândria fragilă a unei comunități care se simte deopotrivă uitată și expusă. Limanu, cu cele patru sate ale sale—Limanu, Vama Veche, 2 Mai și Hagieni—se află exact aici, pe muchia dintre memorie și uitare, între ceea ce rămâne și ceea ce dispare.

Vama Veche și 2 Mai nu au fost dintotdeauna sinonime cu turismul de masă. În anii '70 și '80, în plină dictatură, aceste sate mici de pescari au devenit refugii pentru artiști, scriitori, studenți și muzicieni care căutau un alt ritm de viață. Libertatea nu se proclama, ci se trăia prin gesturi simple: un foc pe plajă, poezii spuse între prieteni, o chitară care trecea dintr-o mână în alta. Arhitectura de atunci—case joase din piatră sau paiantă, cu garduri solide—nu impresiona prin spectaculozitate, dar răspundea firesc nevoilor oamenilor și locului. Casele mici din paiantă păstrau răcoarea în zilele toride de vară și se încălzeau ușor iarna, cu puține resurse. Zidurile de piatră uscată erau ridicate cu ce se găsea la îndemână și rezistau decenii întregi. Era o arhitectură modestă, dar bine înrădăcinată, adaptată la climă, la ritmul vieții cotidiene și la posibilitățile comunității. Tocmai această simplitate a creat cadrul pentru o formă discretă de rezistență prin cultură.

După 1989, însă, lucrurile s-au schimbat rapid. Spațiile simbolice ale libertății au fost transformate în branduri comerciale. Vama Veche, „satul rebel”, a devenit destinație turistică, cu baruri pe plajă, pensiuni ridicate în grabă și construcții de beton, termopan și rigips care nu au nicio legătură cu specificul locului. 2 Mai a urmat același drum, chiar dacă mai lent. Lipsa unor reguli clare de urbanism a lăsat teren liber pentru o dezvoltare haotică, în care arhitectura vernaculară a dispărut treptat, iar identitatea locului a fost subțiată de presiunea profitului.

Această ruptură între memorie și dezvoltare a marcat întreaga comună. Dacă Vama Veche și 2 Mai au fost saturate de turism de consum, satele din interior, în special Hagieni, au rămas aproape invizibile. Prea sărace pentru a atrage investitori, dar tocmai de aceea mai aproape de autenticitate. Aici, zidurile de piatră uscată încă se ridică de-a lungul drumurilor, tencuielile decorative mai supraviețuiesc pe case modeste, cimitirele vechi păstrează povești uitate.

Multiculturalitatea a lăsat urme vizibile: lipoveni, turci, tătari, români veniți din alte colțuri ale Dobrogei au contribuit fiecare cu materiale, tehnici și obiceiuri. Această moștenire nu e spectaculoasă și nu se vinde în broșuri turistice, dar are valoarea unei memorii vii, încă prezentă în gesturi și în modul în care oamenii își întrețin casele și curțile. Între abundența litoralului și precaritatea satelor din interior, Limanu devine

Limanu Summer School 2024 - Multicultural Heritage at the Edge

Cristia Chira (Interior Architecture Faculty, IMUAU)

Foreword

It is easy to speak about stone walls or the traces of old plaster. It is harder to capture the silence, the precarity, or the fragile pride of a community that feels both forgotten and exposed. Limanu, with its four villages—Limanu, Vama Veche, 2 Mai, and Hagieni—sits precisely at this threshold, between memory and oblivion, between what remains and what disappears.

Vama Veche and 2 Mai were not always synonyms for mass tourism. In the 1970s and 1980s, during the years of dictatorship, these small fishing villages became refuges for artists, writers, students, and musicians searching for a different rhythm of life. Freedom was not declared, it was lived through simple gestures: a fire on the beach, poems shared among friends, a guitar passed from hand to hand. The architecture of that time—low houses built of stone or clay and straw, with solid garden walls—was not spectacular, but it fit the people and the place. Small adobe houses kept cool in the scorching summers and warmed easily in winter with few resources. Dry stone walls, built with whatever was at hand, stood for decades. It was modest architecture, but deeply rooted, adapted to climate, to daily rhythms, and to the community's means. That very simplicity created the backdrop for a discreet but powerful form of resistance through culture.

After 1989, things changed quickly. Spaces once symbolic of freedom were transformed into commercial brands. Vama Veche, once the "rebel village," became a tourist destination, with beach bars, hastily built guesthouses, and concrete constructions with PVC windows and plasterboard interiors that had little to do with the local identity. 2 Mai followed the same path, if more slowly. The absence of clear planning regulations opened the door to uncontrolled development, where vernacular architecture was gradually erased and the identity of the place thinned under the pressure of profit.

This rupture between memory and development marked the entire commune. While Vama Veche and 2 Mai were saturated by consumer tourism, the inland villages—especially Hagieni—remained almost invisible. Too poor to attract investors, yet closer to their authenticity. Here, dry stone walls still line the roads, decorative plaster survives on modest houses, old cemeteries hold unspoken stories.

Multicultural layers remain visible: Lipovans, Turks, Tatars, and Romanians who came from other parts of Dobrogea each left their traces in materials, techniques, and customs. This heritage is not spectacular and is not marketed in tourist brochures, but it carries the value of living memory, still present in gestures and in the way people care for their houses and yards. Between the abundance

oglindea unor contradicții mai mari ale României de azi: ce păstrăm, ce pierdem și cât de mult înțelegem arhitectura nu doar ca obiect, ci ca răspuns la un context social și cultural.

Școala de Vară Limanu 2024 a fost un proiect cultural inițiat de Asociația Barză Viezure Mânz, în parteneriat cu UAUM (Facultatea de Arhitectură de Interior), Universitatea din București (Facultatea de Sociologie și Asistență Socială), Filiala teritorială București a Ordinului Arhitecților din România, Uniunea arhitecților din România, Arhipera, Primăria și Școala Limanu. Proiectul a fost co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național (AFCN). Scopul a fost documentarea și reflecția asupra patrimoniului multicultural al comunei, implicarea studenților și a locuitorilor în dialog și testarea modurilor prin care arhitectura poate sprijini dezvoltarea sustenabilă prin memorie, participare și know-how local.

Programul s-a desfășurat pe parcursul a două săptămâni și a combinat cercetarea de teren, atelierele practice și discuțiile publice. Studenții arhitecți au lucrat cot la cot cu sociologi și antropologi, colectând interviuri și observând practicile cotidiene. Locuitorii au fost invitați să împărtășească povești despre casele lor, despre câmpuri și despre amintiri legate de felul în care se construia odinioară. În paralel, ateliere practice—precum cel de ceramică, desfășurat de către Gregorio Petru de la Din Lut Romanesc—au conectat practica materială cu continuitatea culturală.

Școala nu a fost concepută ca un eveniment singular, ci ca un început. Prin realizarea unor instrumente precum harta culturală și prin inițierea Ghidului de bune practici, proiectul și-a propus să lase ceva concret pentru comunitate, oferindu-le în același timp studenților o nouă perspectivă asupra arhitecturii: nu ca obiecte izolate, ci ca parte a unui ecosistem viu de oameni, memorie și loc.

Lucrând cu comunitatea

Școala s-a construit în jurul întâlnirilor. Studenții au mers prin sate cu carnețele și aparate foto, întrebând și ascultând. Au stat de vorbă cu bătrâni care povesteau cum se ridicau gardurile din piatră adusă de la mare, cu femei care își aminteau cum se pregăteau cărămizile de paiantă pentru case, cu tineri care glumeau că „nimeni nu mai construiește așa”. Aceste discuții au devenit lecții. Un perete crăpat nu mai era doar semn de degradare, ci dovadă de adaptare. O tencuială decorativă făcută manual nu mai era doar ornament, ci expresie a griii. O plângere despre prețul cimentului spunea mai mult despre schimbările economice decât ar fi făcut-o un studiu statistic. Dialogul nu a fost unilateral. Locuitorii au venit la ateliere, uneori ezitanți. Astfel, atelierele practice au adus împreună copii, părinți și bunici. Încetul cu încetul, granița dintre „școală” și „comunitate” s-a estompat, iar locul de învățare a devenit și loc de împărtășire.

of the seaside and the precarity of the inland villages, Limanu mirrors larger contradictions in contemporary Romania: what we preserve, what we lose, and how much we understand architecture not only as object but as a response to a social and cultural context.

The Limanu Summer School 2024 was a cultural project initiated by Asociația Barză Vezure Mânz, in partnership with IMUAU (Faculty of Interior Architecture), the University of Bucharest (Faculty of Sociology and Social Work), the Bucharest branch of the Romanian Order of Architects, the Union of Architects of Romania, Arhipera, the Limanu Municipality and School. The project was co-financed by the National Cultural Fund Administration (AFCN). Its aim was to document and reflect on the commune's multicultural heritage, to involve students and residents in dialogue, and to test how architecture can support sustainable development through memory, participation, and local know-how.

The program lasted two weeks and combined fieldwork, practical workshops, and public discussions. Architecture students worked alongside sociologists and anthropologists, collecting interviews and observing everyday practices. Residents were invited to share stories about their houses, their fields, and memories of how construction used to be done. At the same time, practical workshops—such as the ceramics session led by Gregorio Petru from Din Lut Românesc—linked material practice to cultural continuity.

The school was not conceived as a one-time event but as a beginning. By producing tools such as the cultural map and initiating the Guide of Good Practices, the project aimed to leave something tangible for the community, while also offering students a new way of seeing architecture: not as isolated objects, but as part of a living ecosystem of people, memory, and place.

Working with the community

The school was built around encounters. Students walked through villages with notebooks and cameras, asking and listening. They spoke with elders who remembered how fences were once built from stone brought from the sea, with women who described how adobe bricks were prepared for houses, with young people who joked that “nobody builds like that anymore.” These conversations turned into lessons. A cracked wall was no longer just decay but proof of adaptation. A handmade plaster detail was no longer simply ornament but a sign of care. A complaint about the price of cement revealed more about economic change than any statistic could. The dialogue was not one-sided. Residents joined the workshops, sometimes cautiously at first. But soon, children, parents, and grandparents all gathered. Little by little, the boundary between “school” and “community” dissolved, and the place of learning became a place of sharing.

Cartografiind cunoașterea

Unul dintre cele mai vizibile rezultate a fost realizarea unei hărți cu reperele culturale și naturale ale comunei. Au fost marcate locuri emblematice precum Peștera Limanu și Rezervația naturală Hagieni—puncte care arată bogăția zonei și potențialul ei turistic dincolo de plajă. Procesul de lucru a contat cel puțin la fel de mult ca rezultatul. Studenții au mers prin sate cu ghizi locali: un învățător, un bătrân care știa toate familiile, copii care alergau alături și arătau drumuri, copaci, locuri familiare lor. Din aceste straturi s-a conturat o hartă vie, mai puțin despre monumente în sens clasic și mai mult despre felul în care comunitatea își privește spațiul.

Harta nu a fost doar un exercițiu de documentare, ci o strategie: prin punerea în valoare a zonelor Limanu și Hagieni, scopul a fost să redirecționeze atenția dincolo de litoralul suprasolicitat. În spatele acestei alegeri a stat convingerea că turiștii pot fi atrași și către interior, ceea ce ar putea stimula interesul pentru investiții și, odată cu ele, îmbunătățirea infrastructurii. Pentru primărie și pentru pensiuni, care au primit copii ale hărții, a fost un instrument practic. Pentru localnici, însă, a fost un moment de recunoaștere. „Acum oamenii vor ști că existăm”, a spus o femeie din Hagieni. În felul acesta, cartografierea a devenit nu doar un gest academic, ci și un act de vizibilitate și o invitație adresată turiștilor să descopere liniștea și potențialul din interiorul comunei.

Învățând din materiale

Altă direcție importantă a fost documentarea tehnicilor de construcție. Studenții au schițat fațade cu tencuieli decorative, au măsurat ziduri de piatră uscată, au fotografiat reparații făcute cu lut sau var, au notat detalii de feronerie și ancadramente. Ceea ce părea un exercițiu tehnic s-a transformat într-un mod de a citi istoria prin materiale.

În Limanu am descoperit case modeste cu tencuieli încă surprinzător de elaborate. În Hagieni, ziduri de piatră ridicate fără mortar rezistau de zeci de ani, mărturie a unei cunoașteri transmise fără manuale, dar eficientă. În 2 Mai, un localnic povestea cum pereții din paiantă erau întreținuți regulat: „Dacă se crăpa, îl reparai cu lut și var, și ținea ani întregi.”

Pentru studenți, lecția a fost că sustenabilitatea nu stă doar în tehnologii noi, ci și în inteligența unor metode vechi. Zidurile groase care reglează temperatura, lutul care se repară, nu se aruncă, piatra găsită la fața locului—toate acestea oferă soluții reale pentru provocările de azi. Aceste tehnici nu sunt relicve. Ele sunt resurse. Documentarea lor va sta la baza unui viitor Ghid de bune practici, un instrument pentru arhitecți, autorități sau localnici, care să arate cum pot fi adaptate și astăzi.

Rezultate și reflecții

Școala a lăsat urme vizibile, dar și unele mai greu de prins în cifre sau statistici. Am adunat interviuri, fotografii și schițe, am realizat harta culturală, dar adevăratul câștig a fost felul în care aceste materiale au început să circule și să fie folosite.

Mapping knowledge

One of the most visible results was the creation of a map of the commune's cultural and natural landmarks. Emblematic sites like Limanu Cave and the Hagieni Nature Reserve were marked—points that show the richness of the area and its potential beyond the beach.

The process mattered as much as the outcome. Students walked through the villages with local guides: a schoolteacher, an elderly man who knew every family, children running along and pointing out trees, paths, or places that mattered to them. From these layers came a living map, less about monuments in the classical sense and more about how the community sees its space. The map was not only documentation but also a strategy. By highlighting the inland areas of Limanu and Hagieni, the aim was to redirect attention beyond the overcrowded seaside. The hope was that tourists might be drawn inland, creating opportunities for investment and, eventually, infrastructure. Copies of the map were given to the municipality and to guesthouses. For tourists, it was a practical tool. For locals, it was a moment of recognition. "Now people will know we exist," said a woman from Hagieni. In this sense, mapping became not just an academic exercise, but an act of visibility and an invitation to discover the quieter, overlooked parts of the commune.

Learning from materials

Another central focus was documenting construction techniques. Students sketched façades with decorative plaster, measured dry stone walls, photographed repairs made with clay or lime and noted ironwork and frames. What seemed at first a technical exercise became a way of reading history through materials.

In Limanu, we found modest houses with surprisingly refined plasterwork still intact. In Hagieni, dry stone walls built without mortar had resisted for decades—a testament to silent, durable knowledge passed down generations. In 2 Mai, one resident described how adobe walls were regularly repaired: "If it cracked, you patched it with clay and lime, and it held for years."

For students, the lesson was that sustainability is not only about new technologies. It is also about the intelligence of older methods. Thick walls regulating temperature, clay that can be repaired instead of discarded, stone gathered locally—all offer practical solutions for today's ecological and social challenges. These techniques are not relics. They are resources. Documenting them will serve as the basis for a future Guide of Good Practices, a tool for architects, local authorities, and even homeowners, showing how these methods can be adapted today.

Outcomes and reflections

The school left behind visible traces but also others harder to measure. We collected interviews, photos, sketches, and produced the cultural map, but the real gain was how these materials began to circulate and be used. Photographs shown at community meetings sparked intergenerational conversations, and the map,

Fotografiile expuse în cadrul întâlnirilor au stârnit discuții între generații, harta, pusă la dispoziția proprietarilor de pensiuni, a devenit punct de pornire pentru turiștii curioși să exploreze mai departe de plajă.

Pentru studenți, experiența a însemnat și o schimbare de ritm. Mulți au recunoscut că era prima dată când au petrecut zile întregi observând, notând și ascultând înainte de a desena. Au înțeles că un proiect nu începe întotdeauna pe foaia albă, ci în curtea unui localnic care îți arată cum a reparat singur peretele casei. Lecția nu a fost despre forme sau stiluri, ci despre răbdare și respect față de ceea ce există deja.

Pentru comunitate, proiectul a adus o vizibilitate neașteptată. Nu prin promisiuni mari, ci prin gesturi mici. Bătrânii s-au văzut ascultați, tinerii au descoperit că detaliile pe care le considerau banale pot fi privite cu interes, iar primăria a primit instrumente concrete: o hartă, o arhivă, un început de ghid. Într-un context unde multe proiecte rămân suspendate în planuri, faptul că au rămas obiecte palpabile contează. Pentru noi, ca organizatori, școala a fost și un exercițiu de limită. Am înțeles că nu putem corecta dezechilibrele economice sau urbanistice peste noapte. Dar am văzut că putem crea spații de dialog care să dea încredere și să schimbe felul în care oamenii își privesc satul. Uneori, o conversație la umbra unei case vechi poate schimba mai mult decât o prezentare teoretică.

Poate cel mai important rezultat a fost apariția unei rețele de legături. Studenții țin legătura cu oamenii din sat, unii dintre localnici s-au oferit să contribuie cu materiale pentru viitorul ghid, iar partenerii instituționali discută deja despre cum să ducă mai departe documentarea începută. Dincolo de produse finale, școala a lăsat în urmă o energie comună și un sentiment că lucrurile pot continua.

De ce contează

Limanu e doar o comună mică, dar concentrează dileme mari: cum păstrezi ce e valoros, cum lași loc pentru viitor fără să ștergi trecutul, cum faci vizibile cunoștințele locale.

Școala de vară nu a oferit soluții finale, ci o metodă: să ascuți înainte să propui, să documentezi ceea ce există, să vezi tehnicile tradiționale ca resurse vii, nu ca relicve. O schiță, o poveste spusă la poartă, o hartă făcută împreună cu oamenii din sat pot fi forme de rezistență. Nu e doar despre Limanu. E despre a arăta că arhitectura, atunci când e practică cu modestie și curiozitate, poate sprijini reziliența culturală. Poate aduce la lumină gesturi trecute cu vederea și poate reda relevanță unor practici pe cale să se piardă.

În cele din urmă, contează pentru că schimbă felul în care privim. Nu mai vedem sate „rămase în urmă”, ci locuri de cunoaștere, memorie și potențial. Fiecare zid de piatră reparat, fiecare ornament păstrat, fiecare poveste transmisă devine parte dintr-o altă narațiune: una în care arhitectura înseamnă și memorie, și apartenență, și grijă.

placed in guesthouses, became a starting point for tourists curious to go beyond the beach.

For students, it meant a change of rhythm. Many admitted it was the first time they spent entire days observing, taking notes, and listening before drawing. They realized that a project does not always start on a blank sheet of paper, but in a courtyard where a local shows how he repaired his own wall. The lesson was less about forms or styles and more about patience and respect for what already exists. For the community, the project brought unexpected visibility. Not through big promises, but through small gestures. Elders felt their stories were heard, young people realized that details they had overlooked could be meaningful, and the municipality received concrete tools: a map, an archive, a draft guide. In a context where many projects remain suspended in plans, the fact that tangible objects were left behind matters.

For us, as organizers, the school was also an exercise in acknowledging limits. We could not fix Hagieni's poverty or stop speculative building in Vama Veche. But we could open a path: create spaces for dialogue, plant seeds of awareness, pride, and curiosity. Perhaps the most important outcome was the network of relationships that formed—students keeping in touch with villagers, locals offering to contribute to the future guide, institutions discussing how to continue the work begun.

Why it matters

Limanu is just a small commune, but it condenses larger dilemmas: how to keep what is valuable, how to make space for the future without erasing the past, how to make local knowledge visible.

The summer school did not bring final solutions, but a way of working: to listen before proposing, to document what exists, to treat traditional techniques as living resources, not relics. Sometimes, a hand-drawn sketch, a story told at a gate, or a map made with locals can be more than tools—they can be forms of resistance. This is not only about Limanu. It is about showing that architecture, when practiced with modesty and curiosity, can support cultural resilience. It can bring to light overlooked gestures and restore relevance to practices at risk of disappearing.

In the end, it matters because it shifts perspective. Instead of seeing villages like Limanu or Hagieni as "left behind," we can see them as places of knowledge, memory, and potential. Every repaired stone wall, every preserved plaster ornament, every story passed on becomes part of another narrative—one in which architecture means memory, belonging, and care.

Echipa / Team

Autori / Authors

Coordonator proiect: arh. Cristina Maria Chira

Coordonator financiar și tehnic: Ruxandra Iana Runtag

Coordonatori ateliere arhitectură: arh. int. Mihaela Lazăr, arh. int. Roxana Claudia Mitarcă, arh. int. Dan

Adrian Ionescu, arh. int. Cristian Matei, arh. int. Irina Purdă

Coordonator atelier ceramică: Gregorio Petru (@din.lut.romanesco)

Specialiști invitați: arh. Dorothee Hasnas (expert patrimoniu), stud. arh. Silvia Nicolae (Arhipera), Emil Ivănescu

Consultant strategie de comunicare: Vlad Tăușance

Sociolog: Iuliana Dumitru

Studenți – UAUIM / Facultatea de Arhitectură de Interior

Olteanu Teodora, Morcotan Oana, Varga Sorana,, Gheorghe Mihai, Gudac Cleopatra, Budulan Alexandru, Vartan Ioana, Vișan Ștefania, Carigă Dorin

Studenți – Universitatea din București / Facultatea de Sociologie și Asistență Socială

Manole Alexandra-Valentina, Oța Livia-Maria (Antropologie, anul 2)

Roșu Georgiana Valentina, Rădulescu Adrian, Barbu Șerban (Antropologie, anul 3)

Colaboratori / Collaborators:

Parteneri: Primăria Comunei Limanu, Școala Gimnazială nr. 1 Limanu, Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, Facultatea de Sociologie și Asistență Socială (Universitatea din București), Filiala București a Ordinului Arhitecților din România, Uniunea Arhitecților din România, SG Studio S.R.L (Zeppelin, e-zeppelin.ro), Arhipera, Romcim.

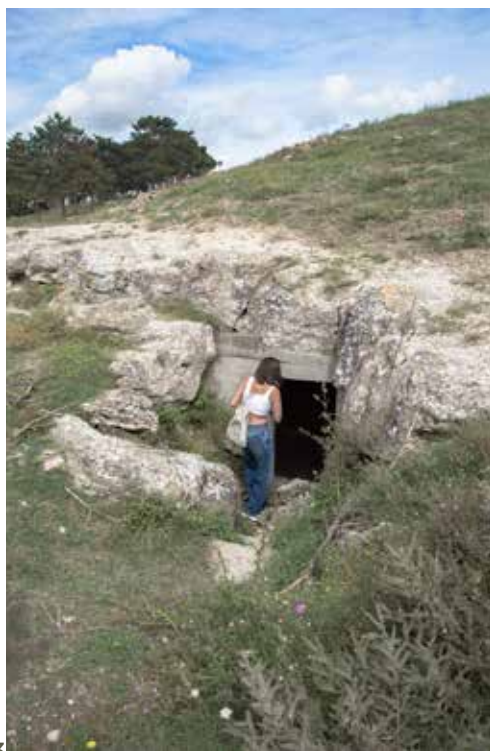
„Școala de Vară Limanu 2024 – Patrimoniu multicultural la limită” este un proiect al Asociației Barză Viezure Mânz, co-finanțat de AFCN.

Fotografii / Photos: Oana Morcotan & Mihai Gheorghe

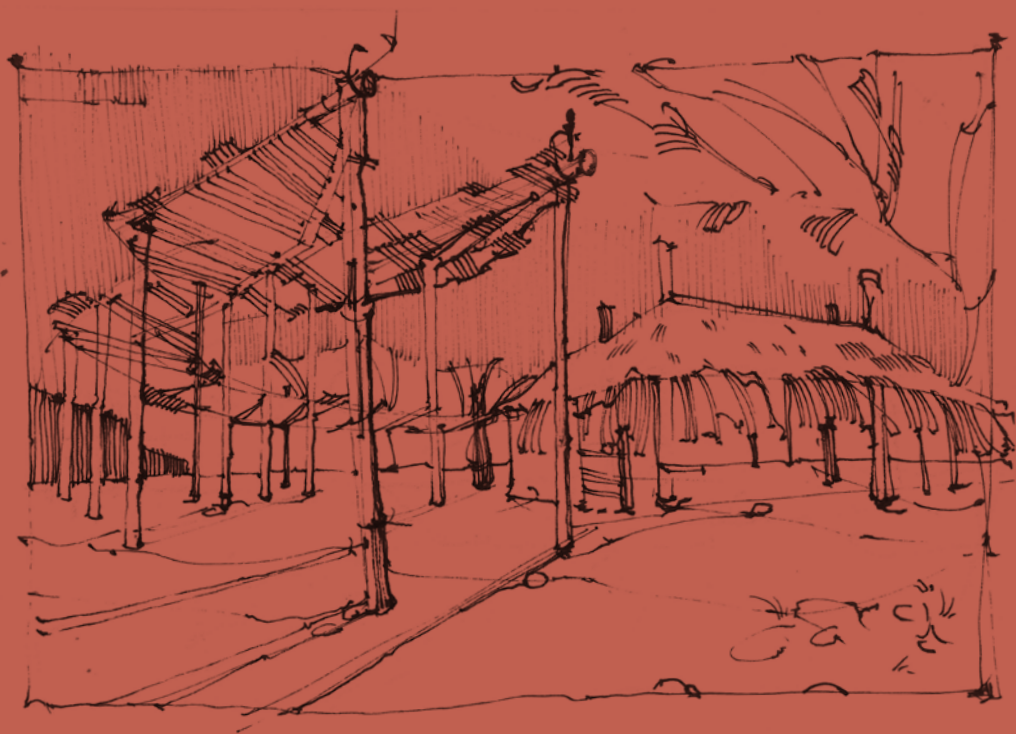

8

DIVERSITĂȚI RURALE: NOI CONFIGURAȚII SOCIALE ÎN FAȚA ÎNCĂLZIRII GLOBALE ȘI A SĂRĂCIEI MULTIDIMENSIONALE

Juan Loyo

RURAL DIVERSITIES: NEW SOCIAL CONFIGURATIONS FACING GLOBAL WARMING AND MULTIDIMENSIONAL POVERTY

DIVERSITĂȚI RURALE: noi configurații sociale în fața încălzirii globale și a sărăciei multidimensionale

Juan Loyo (arhitect, Programa Vaca), tr. Corina Staicu

Comunitățile rurale și teritoriile indigene sunt locuri în care vocile femeilor și minorităților sunt rareori luate în considerare în scena publică, majoritatea acestor spații fiind conduse încă de cultura misogină și heteropatriarhală.

Prezența Programa VACA în aceste teritorii marchează un eveniment fără precedent, o întâmplare aproape de neconceput pentru vreunul dintre colectivele care iau parte la proiect. Cum poate un colectiv nonheteropatriarhal, în care majoritatea participanților nu au construit nimic niciodată, să facă din aceste proiecte o realitate? Cum putem construi o punte către consens, acceptare, respect și grijă reciprocă?

De mulți ani, aliații, familiile și prietenii noștri au avut o preocupare constantă: comunitățile rurale și teritoriile indigene sunt spații în care diversitatea este nesigur de exprimat. Totuși, am reușit, nu prin antagonizare sau confruntare, ci prin relevanța muncii în sine și prin prisma experienței trăite. Locul de muncă este un spațiu securizat datorită tipurilor de interacțiuni pe care le încurajăm și procesului de a construi aceste infrastructuri, care devine o platformă comună, în care toți pot găsi o modalitate de a participa, de a aparține și în care jovialitatea noastră inerentă, umorul și empatia inspiră acea libertate și în alții.

Exuberanța și atitudinile nonconformiste privitoare la gen sunt, în general, văzute ca nepotrivite în scena publică. Totuși, ceea ce am descoperit că este chiar mai puternică îndrăzneala de a ne prezenta pe noi înșine cu sinceritate și cu deschidere, ca să „zdruncinăm convențiile” și să utilizăm arhitectura ca un scenariu unde interacțiunile se întâmplă, transformarea urmează și prietenii, aceste legături profunde, vin de la sine. Așa curiozitatea se transformă în toleranță, iar mai apoi se transformă în entuziasm.

Așadar dizidența oferă atât o oportunitate pentru schimbare în comunitate, dar și o oportunitate pentru noi (grupurile de oameni de la care nu există așteptarea participării), să experimentăm această putere, armonia care se poate crea când ne unim forțele, transformând prejudecățile prin relații semnificative create lucrând cot la cot.

PROGRAM DE CONSTRUIRE SUSTENABILĂ

Ne concentrăm pe construirea infrastructurii esențiale pentru traiul individual și colectiv precum: centre comunitare, bucătării pentru familii, îmbunătățirea gospodăriilor, soluții locative pentru victimele dezastrelor naturale și clinici. Numai

RURAL DIVERSITIES: new social configurations facing global warming and multidimensional poverty

Juan Loyo (architect, Programa Vaca)

Rural communities and Indigenous territories are places where the voice of women and diversities is seldom ever taken into account on the public arena, most of these spaces are still ran by misogynistic and heteropatriarchal culture.

Programa VACA ´s presence in these territories marks an unprecedented event, a happening so unique that it's almost unthinkable for any of the collectives that take part on the projects. How does a non hetero-patriarchal collective, where most of the participants have never built anything before, make these projects happen? How do we build a bridge to find that middle ground, that acceptance and respect and care for each other?

For many years, our allies, families and friends have had that worry, rural communities and indigenous territories feel unsafe for diversity to be freely expressed. However we have made it happen, not through confrontation and antagonization of others, but through the pertinence of the work itself and the bonds of lived experience. The work place is a safe space because of the interactions we foster and because the process of building these infrastructures becomes a shared platform, in which everyone can find the way to participate, to belong, and in which our inherent irreverence, humor and empathy spark that freedom in others.

Flamboyancy and non gender conforming attitudes are generally thought of as non-appropriate in the public arena, however, it is what we've found to be even more powerful, the audacity to present ourselves honestly and openly, to "shake things up" and use architecture as a scenario where interactions happen, transformation follows, and friendships, these profound bonds come naturally, and that's where curiosity turns into tolerance, and later it turns into celebration.

So dissidence presents an opportunity of change for the communities, but it also presents the opportunity to us (the groups of people that aren't expected to be doing this), to experience this power, the harmony that can be created when we come together, transforming prejudice through the meaningful relationships that working hand by hand create.

SUSTAINABLE BUILDING PROGRAM

We focus on building essential infrastructure for collective and individual living such as: community centers, family kitchens, housing improvements, and permanent housing solutions for victims of natural disasters, clinics. It is through the understanding of what the project and the people who will inhabit recognize as a need that the programs are set up.

prin înțelegerea elementelor pe care oamenii sau proiectul le recunosc ca pe nevoi putem să proiectăm programele de arhitectură.

Voluntarii și comunitatea lucrează cot la cot, creând relații personale și dând loc studenților și profesioniștilor să înțeleagă sărăcia multidisciplinară dintr-o perspectivă umană și comprehensivă.

Pentru că în procesul de construire nu iau parte contractanți externi sau alți intermediari, dezvoltarea autonomă a teritoriilor rurale și indigene e întărită într-un cofraj non-autoritar, care facilitează apropierea puternică și de lungă durată.

Funcționăm ca școală activă care învață și experimentează cu arhitectura sustenabilă, împărtășind înțelegerea structurală, conceptuală și practică a materialelor și tehnicilor. Această traducere, profund înrădăcinată în cunoaștere, care ia loc acolo unde oamenii înțeleg potențialul construirii sustenabile, este inteligență inerentă.

Pentru că voluntarii și comunitatea se imersează în această experiență, dar și în cunoașterea aspectelor tehnice ale construirii, aceștia trec de o barieră importantă: se pot vedea capabili să creeze o clădire, să participe activ la transformarea mediului lor construit, atât ca indivizi, cât și la nivel de colectiv.

UN DRUM LUNG

Munca pe teren de unsprezece ani pe teren a echipei noastre a asigurat o metodologie hibridă, flexibilă și adaptabilă, potrivită unor contexte variate, cu abordări diferite pentru rezolvarea problemelor utilizând materialele și instrumentele avute la dispoziție. O parte esențială a efortului nostru este analiza fiecărei soluții testate individual, de la caz la caz, astfel încât să putem crea o metodologie care se concentrează pe tehnici de construcție, adaptate special pentru uzul fiecărei comunități și oamenilor care o compun.

Așadar, de fiecare dată când începem un proiect ne mulțumim realității sale, contextului său ecologic sau oamenilor care sunt dispuși să participe și să investească timp în procesul de îmbunătățire a condițiilor de viață și a infrastructurii, pe care fiecare comunitate o obține (cu mult efort), pentru a răspunde sărăciei multidimensionale și conservării mediului lor natural.

Fiecare proiect pe care îl demarăm, chiar și de locuire, este proiectat împreună cu beneficiarii pentru a răspunde nevoilor lor specifice; arhitectura, atunci când este pusă înapoi în slujba celor care au nevoie cel mai mult, poate răspunde cu generozitate și imaginație. Niciun proiect nu e egal cu vreun altul, niciodată.

Nu folosim computere sau planuri, folosim scule și procese în care toată lumea participă la discuție, așa încât să descoperim împreună cum poate și cum ar

Volunteers and the community work hand in hand, creating a personal relationship with each other and allowing students and professionals to understand multidimensional poverty from a human perspective and an integral standpoint.

As no external contractors or intermediaries take part in the building process, the empowerment of autonomous development of rural and indigenous territories is strengthened in a non-paternalistic work-form that allows powerful and true long-term appropriation.

We function as an active school for learning and experimenting with sustainable architecture, facilitating the understanding of how these materials and techniques work structurally, conceptually and practically, though this translation is that deeply rooted knowledge takes place, where people have a full grasp of the imbedded potential of sustainable building, it's inherent intelligence.

Having volunteers and community immerse themselves in this experience and the technical aspects of building allows them to cross an important barrier, where they can recognize themselves, both as individuals and as collectives, as capable of creating a building, of actively participating in the transformation of their built environment.

A LONG ROAD

Our team's over eleven years of field work have provided us with a hybrid, flexible and highly adaptable methodology appropriate to varied contexts, presenting different approaches to problem solving using whatever materials and tools are at hand. An integral part of our endeavor is to analyze each case-based and individually tested solution in order to create a building methodology that focuses on construction techniques specifically adapted for use by each community and the people that inhabit it.

So every time we begin a project we adjust to its reality, its ecological context and the people who are willing to participate and invest their time in the pursuit of bettering their living conditions and the infrastructure each community can attain (with a lot of effort) to face multidimensional poverty and the conservation of their natural environment.

Each project we do, even if it's housing, we design together with the beneficiaries to match their specific needs, architecture, when placed back into the service of the people who most need it can respond to each need with generosity and imagination. No project is equal to another, ever.

We don't use computers, or blueprints, we use tools and processes where everyone can join the conversation in order to discover together what the project can and should be like. Using whatever language and spacial references everyone can understand to include them in the conversation and the joy of unveiling these architectures.

trebui să arate proiectul. Folosind nenumărate limbaje sau referințe spațiale, toți participanții pot înțelege și pot lua parte la discuție și la bucuria de a desluși aceste arhitecturi.

Cu această metodologie sperăm să lărgim orizonturile imaginației tuturor, să includem mai mulți oameni în realizarea conștientă a arhitecturii și să îi învățăm cum să răspundă la caracterul imediat al acesteia, mizând să readucem puterea transformatoare a arhitecturii în mâinile lor. Realizând acestea, sperăm că voluntarii (fie că sunt arhitecți sau nu) integrează aceste cunoștințe și le aplică în practica, spațiile și proiectele lor.

Construirea e responsabilă în mod direct pentru mai mult de 40% dintre emisiile de CO2 ale planetei. Trebuie să acționăm pentru a transforma felul în care credem că arhitectura se construiește, de către cine și cu ce scopuri.

Parcursul nostru ne-a condus în multe locuri, către multe provocări și descoperiri și ne-a făcut să ne reîndrăgostim de arhitectură și proiectare, găsindu-i adevăratul scop: **armonia**.

SONORA

Încălzirea globală este accelerată, consecințele sale se dezvoltă rapid, creând un mediu al nesiguranței, inflației și lipsei de acces. Capitalismul creează condiții în care comunitățile și indivizii loviți de sărăcie sunt ținuți în această stare pentru a servi scopurile acumulării de bogăție ale altora și are nevoie ca maselor să le lipsească accese primare și oportunități. Astfel, dacă aceștia rămân sub controlul piețelor, atât resursele naturale, cât și oamenii sunt exploatați dincolo de sustenabilitate și bunăstare.

With this methodology we hope to expand everyone's frontiers on space imagination, to include more people on the conscious making of architecture and how to respond to their immediacy, hoping to bring back the transformative power of architecture back into the hands of people. And by doing so we hope volunteers (whether they are architects or not) take this knowledge and apply it on their practices, their space and projects.

Building is directly responsible for over 40% of the CO2 emissions of the planet. We need to take action to transform the way we think architecture has to be built, by whom and for what purposes.

Our journey has taken us to many places, many challenges and many discoveries, and it has led us to fall back in love with architecture and design, finding it's true purpose: **harmony**.

SONORA

Global warming is accelerating, its consequences growing rapidly, creating an environment of uncertainty, inflation and lack of access. Capitalism creates conditions in which poverty stricken communities and individuals are held in such a state to serve the purposes of wealth accumulation of others, it needs groups to lack access or opportunity, and so, if left to markets, both the natural resources as well as people are exploited beyond sustainability and wellbeing.

In an ever warming planet, we figured we'd search for **habitable solutions for the most affected communities**, while also creating a safe space for our own extended and ever-growing family, so we moved base to be able to test drive these sustainable

IN PROCESS

WELCOME TO:

EL COL

CASA NORTE

SUSTAINABLE RESEARCH CENTER + School of Curiosity
WORKSHOP & AUDITORIUM

CONSERVATION AREA

PEBBLE ROOMS (HOSPITALITY)

CREEK WALKWAY

REFORESTATION AND SOCIAL INFRASTRUCTURE
USING THE EXISTING CREEK AS A PATHWAY
PEDESTRIAN

FOR THE NEAR FUTURE

COMMUNITY CINEMA

www.programavaca.org.mx

GRADO AT THE SPECIAL
RESERVE "CAJÓN DEL DIABLO"
DEVIL'S DRAWER

DONE! @

SEA OF CORTES

DONE! @

"GATES OF PARADISE"
TURTLE PROTECTION
INFRASTRUCTURE

PARQUE
DOS SERPIENTES
+
CURIOSITY STATION

Pe o planetă care se încălzește tot mai mult, ne-am gândit să căutăm **soluții de locuire pentru majoritatea comunităților afectate**, concomitent cu crearea unui spațiu securizat pentru familia noastră extinsă și în continuă creștere, așa că ne-am relocat cu scopul de a testa aceste tehnici sustenabile și de a dezvălui potențialul în fața devastării naturale, **într-unul dintre cele mai dure medii de pe planetă: Deșertul Sonora**, înfruntând ceea ce o mare parte a lumii va trăi prin prisma deșertificării prezente și viitoare.

Împărtășind cunoștințele despre construirea cu materiale naturale regionale putem reduce decalajul dintre participare și autodeterminare în direcția unui stil de viață sustenabil. Prezentăm soluții pe care alții le pot reproduce și transforma în contexte diferite. Soluția nu constă numai în transformarea fizică a spațiului (doar arhitectură), ci și în modul în care o producem (metodologia) și în forța care o conduce.

De aceea construim **CASA NORTE**, un centru de cercetare pentru arhitectură sustenabilă și proiectare participativă dintr-o perspectivă incluzivă și celebrativă a diversității.

AȘA CĂ NE-AM MUTAT ÎN DEȘERT.

Climatele extreme afectează cel mai mult populațiile vulnerabile. Organizarea comunitară și alte instrumente învățate prin construirea și proiectarea participativă permit ca toți oamenii să contribuie activ, diminuând inegalitatea și sărăcia multidimensională. Consolidarea capacităților va echivala nu numai cu supraviețuirea, ci și cu prosperitatea comunităților noastre.

Pe măsură ce condițiile planetei se îndreaptă progresiv către extreme, deșertul fiind cu precădere un mediu sensibil, colaborarea este cea care poate găsi soluții pentru bunăstarea locală și planetei.

Arhitectura nu e superfluă, ci poate servi drept scenariu pentru consolidarea autodeterminării și pluralității, care favorizează transformarea socială și solidaritatea, toate esențiale pentru un trai sustenabil.

DEZVOLTARE DURABILĂ ȘI PLAN TERITORIAL PARTICIPATIV PE TERMEN LUNG

Apărăm activ ecosistemul, alături de comunitatea care se simte neputincioasă în fața forțelor amenințătoare ale proprietății private ilegale, devastării ecologice aferentă turismului și practicilor nesustenabile de pescuit.

Obiectivul este de a co-crea un PROIECT DE DEZVOLTARE DURABILĂ, axat pe conservare, în care vizitatorii participă la proiect, în loc să se considere turiști într-o relație tranzacțională.

Bunăstarea are multiple fațete, așa că nu ne concentrăm doar pe impactul economic, ci vrem să dezvăluim cum poate arăta un proiect de dezvoltare alternativă și cum

techniques and how we can unveil their potential in the face of natural devastation **in one of the harshest environments in the planet: The Desert of Sonora.** Facing what much of the world will experience through desertification in the present and furthermore in the future.

By sharing the knowledge of building with natural and regional materials we can bridge the gap of participation and self determination toward sustainable living. Showcasing solutions others can replicate and transform to different contexts. The solution is not only that of physical transformation of the space (architecture alone), but how we produce it (methodology) , and who is the driving force leading it.

This is why we are building **CASA NORTE**, a research center for sustainable architecture and participatory design from a diversity inclusive and celebratory perspective.

SO WE MOVED, TO THE DESERT.

Extreme climates affect vulnerable populations most. Community organization and other tools learnt through participatory building and design allow all peoples to actively participate in diminishing inequality and multidimensional poverty. Strengthening capacities will equate not only to survival but the thriving of our communities.

As the conditions of the world become more extreme, the desert being a particularly sensitive environment, it is through collaboration that solutions can be found for local and planetary well-being.

Architecture is not superfluous, it can serve as the scenario for reinforcing self determination and plurality that foster Social transformation and solidarity, all paramount to sustainable living.

SUSTAINABLE DEVELOPMENT AND PARTICIPATORY TERRITORIAL LONG TERM PLAN

We are actively defending the ecosystem, alongside with the community who feel powerless over the menacing forces of illegal private property, ecological devastation through tourism and unsustainable practices of fishing.

The goal is to co-create a SUSTAINABLE DEVELOPMENT PROJECT with conservation at its core, and where visitors participate in the project rather than seeing themselves as tourists in a transactional matter.

Wellbeing is multifaceted and so we don't focus only on economical impacts, we want to unveil how an alternative development project can look like and how it can be built through community organizing, where the well being of the people of the community can be met not only through money.

poate fi construit prin organizarea comunității, unde bunăstarea oamenilor din comunitate poate fi satisfăcută altfel decât prin bani.

Dar ce au banii? Ei bine, monetizarea ne împiedică să înțelegem natura modului în care trăim, fiind doar o parte a acesteia. Așadar, dacă vrem să vorbim despre bunăstare, despre bunăstare holistică, atunci trebuie să luăm în considerare mulți alți factori: securitatea, apartenența, certitudinea proprietății funciare, spații sigure, supraveghere comunitară și ajutor reciproc.

Și nu trebuie să uităm că, dacă ne concentrăm doar pe câștigul economic, putem deveni ținta cartelurilor narco, care au preluat controlul asupra unor comunități întregi, căutând să preia controlul teritorial și economic complet, luând comunitățile ostatice.

CENTRUL DE CERCETARE CASA NORTE

CASA NORTE, un centru de cercetare, cultural și de găzduire, este o clădire comunitară care are ca scop consolidarea și dezvoltarea abilităților colective și comunitare în domeniul construcțiilor durabile, bucătăriilor solare, conservării mediilor, incluziunii și combaterii sărăciei multidimensionale și promovarea unui alt tip de colaborare, care poate consolida rețeaua de grupuri umane care au ca obiective centrale durabilitatea, incluziunea și reducerea sărăciei multidimensionale.

Ca experiment pe tema creației de spații în zone deșertice, credem, de asemenea, că **acest proiect poate găsi soluții în legătură cu impactul încălzirii globale**, cu locuirea și sustenabilitatea și cu modul de a co-exista cu noua realitate în spații capabile chiar să aducă beneficii habitatelor sale naturale. **Ocuparea umană a locurilor nu trebuie să echivaleze cu distrugerea mediului.**

Credem că arhitectura participativă și dezvoltarea infrastructurii pot fi spații roditoare ale schimbului de idei, transferului tehnologic și democratizării cunoștințelor în direcția autonomiei și autodeterminării. Acestea fiind spuse, soluțiile de arhitectură și proiectare pentru un trai durabil sunt doar un pretext, deoarece impactul cel mai important al programului se produce în jurul clădirilor: *transformarea socială.*

OBIECTIVE

Utilizarea acestor tehnologii durabile poate avea un impact asupra a peste 70 de comunități afectate de sărăcie din deșertul Sonora, unde schimbările climatice și sărăcia multidimensională au avut un impact masiv asupra mijloacelor de trai ale locuitorilor.

De asemenea, putem crea un impact mai larg prin programele de voluntariat și cercetare, punând în practică cunoștințele și instrumentele dobândite în alte spații și proiecte. Majoritatea voluntarilor noștri fac parte din comunitatea arhitecturii și proiectării, iar această experiență le transformă parcursul profesional și, sperăm,

But, what's wrong with money? Well, monetization retracts us from understanding the relationship nature of how we live, it is only a part of it. So if we want to talk about wellbeing, holistic well being, then we must take many other factors into account. Security, belonging, land ownership certainty, safe spaces, community surveillance and helping each other.

And we needn't forget that if we focus on only economical gain we can become a target for Narco cartels, who have taken over entire communities, seeking complete territorial and economic control, taking these communities hostage.

CASA NORTE RESEARCH CENTER

CASA NORTE, a research, hospitality and cultural center is a community based building that aims to reinforce and generate collective and individual capacities around the subjects of sustainable building, solar kitchens, environmental conservatorship and the articulation of a creative programs that allow a diverse group of people to participate in its actual building, and fostering a different kind of collaboration that can strengthen the network of human groups that have similar objectives with sustainability, inclusion and multidimensional poverty relief at its core.

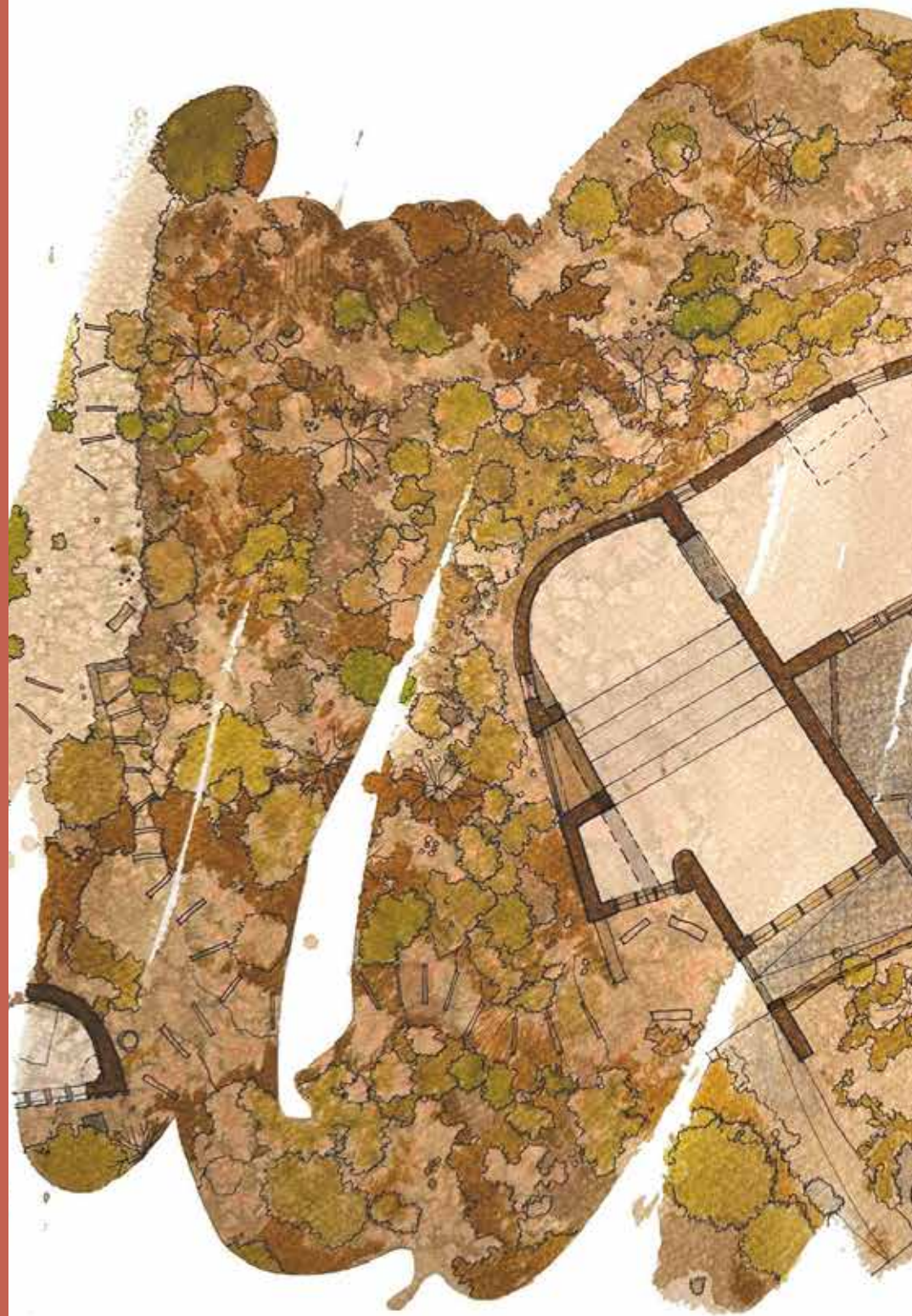
As an experiment on how to create spaces in deserted areas we also believe that **this project can find solutions around global warming impacts**, housing and sustainability and how to coexist with this new reality and to generate spaces that can even be beneficial to their natural habitats. **Human occupancy needn't be equal to environmental devastation.**

We believe that participatory architecture and infrastructure development can be a fruitful space for idea sharing, technological transference, and the democratization of knowledge toward autonomy and self determination, that being said, architecture and design solutions for sustainable living are an excuse, for the most important impact of the program happens around the buildings: *social transformation*.

OBJECTIVES

The use of these sustainable technologies can impact over 70 poverty stricken communities in the Sonora Desert, where climate change and multidimensional poverty have had a massive impact on the livelihoods of its inhabitants.

We can also create a broader impact through the volunteer and research programs, having the knowledge and toolsets learnt be taken and put into action in other spaces and projects. Most of our volunteers are part of the architecture and design community, having this experience transforms their professional journey and hopefully redirects their efforts to a more socially and environmentally aware practice.

le redirecționează eforturile către o practică mai conștientă din punct de vedere social și ecologic.

Proiectul CASA NORTE este situat în „El Colorado”, Sonora, o mică comunitate pescărească din cadrul „Rezervației speciale a biosferei Cajón del Diablo”. De asemenea, este important pentru noi faptul că amplasamentul poate stârni interesul voluntarilor și vizitatorilor prin prisma frumuseții sale naturale și semnificației culturale, făcând locul mai atractiv decât construcția în sine.

Funcționăm în calitate de centru comunitar, cultural și de învățare, în care o varietate de tehnici și tehnologii durabile pot fi prezentate pentru ca oamenii să le vadă direct, astfel încât implementarea lor să le servească pentru îmbunătățirea condițiilor de viață în cele mai vulnerabile sectoare.

Mai multe proiecte vor fi dezvoltate în paralel și vor fi adaptate climatului din zona în care se află CASA NORTE. Am enumerat aceste activități ca abordare inițială față de comunitățile care pot fi afectate de aceste proiect, înțelegând totodată că acestea se pot schimba, că vor apărea cu siguranță idei noi și că pot (și ar trebui) să se producă modificări ale programului pentru a se adapta mai bine nevoilor populației pe care dorim să o ajutăm, dorințelor acestora și colaborării mai strânse care se va dezvolta în timp.

Linii de impact preconizate:

- 1) *Construcții sustenabile / Tehnici pasive de răspuns în contexte deșertice.*
- 2) *Tehnici sustenabile pentru îmbunătățirea locuințelor.*
- 3) *Bucătării solare pentru comunitățile din jur.*
- 4) *Compost termic / Toalete fără apă / Program local de compostare și colectare a materiei organice.*
- 5) *Micro-agricultură / Utilizarea durabilă a apei reziduale.*
- 6) *Programe culturale.*
- 7) *Ospitalitate sustenabilă / Turism regenerativ.*
- 8) *Laborator de cercetare pentru noi idei sustenabile.*
- 9) *Parteneriate de conservare cu Rezervația Specială Cajón del Diablo.*
- 10) *Parteneriate cu alte inițiative sustenabile.*
- 11) *Extinderea acoperirii către un proiect regional de dezvoltare sustenabilă pentru comunități.*
- 12) *Articularea unei noi modalități de lucru în care diversitatea și politizarea queer poate conduce reorganizarea modului actual de creare a arhitecturii.*

OSPITALITATE REGENERATIVĂ

Ne propunem să gestionăm această ramură a activității noastre în domeniul ospitalității pentru a susține organizația și proiectele sale prin autodeterminare, într-un mod non-profit. Dorim să devenim mai puțin dependenți de finanțarea externă.

The CASA NORTE project is situated in "El Colorado", Sonora, a small fisherman and women community within the "Cajón del Diablo Special Biosphere Reserve". It is also important to us that the location can be interesting to volunteers and visitors because of its natural beauty and cultural significance, making the place more attractive outside of the built project itself.

We function as a learning, community and cultural center, where a diverse array of sustainable techniques and technologies can be showcased for people to see them first hand and accompany their implementation to better the living conditions of the most vulnerable sectors.

Several projects will be developed in parallel and also being arranged to suit the climate where CASA NORTE is located. We have listed these first activities as the initial approach toward the communities that can be impacted by this project, while also understanding that these might change, some new ideas will certainly unfold and modifications to the program can (and should) occur to better fit the necessities of the population we aim to impact, their desires and as a more intertwined collaboration happens in time.

Lines of projected impact:

- 1) *Sustainable building / Passive responsive techniques in deserted contexts.*
- 2) *Sustainable techniques for housing improving.*
- 3) *Solar kitchens for the surrounding communities.*
- 4) *Heat compost / Waterless toilets / Local compost program and recollection of organic matter.*
- 5) *Micro-agriculture / Sustainable use of residual water.*
- 6) *Cultural Programs.*
- 7) *Sustainable Hospitality / Regenerative Tourism.*
- 8) *Research lab for new sustainable ideas.*
- 9) *Conservation partnerships with the Cajón del Diablo Special Reserve.*
- 10) *Partnerships with other sustainable initiatives.*
- 11) *Expanding the out reach to a regional sustainable development project for the communities.*
- 12) *Articulation a new way of work where diversity and queer politización can lead the way of organizing outside of the current way of creating architecture.*

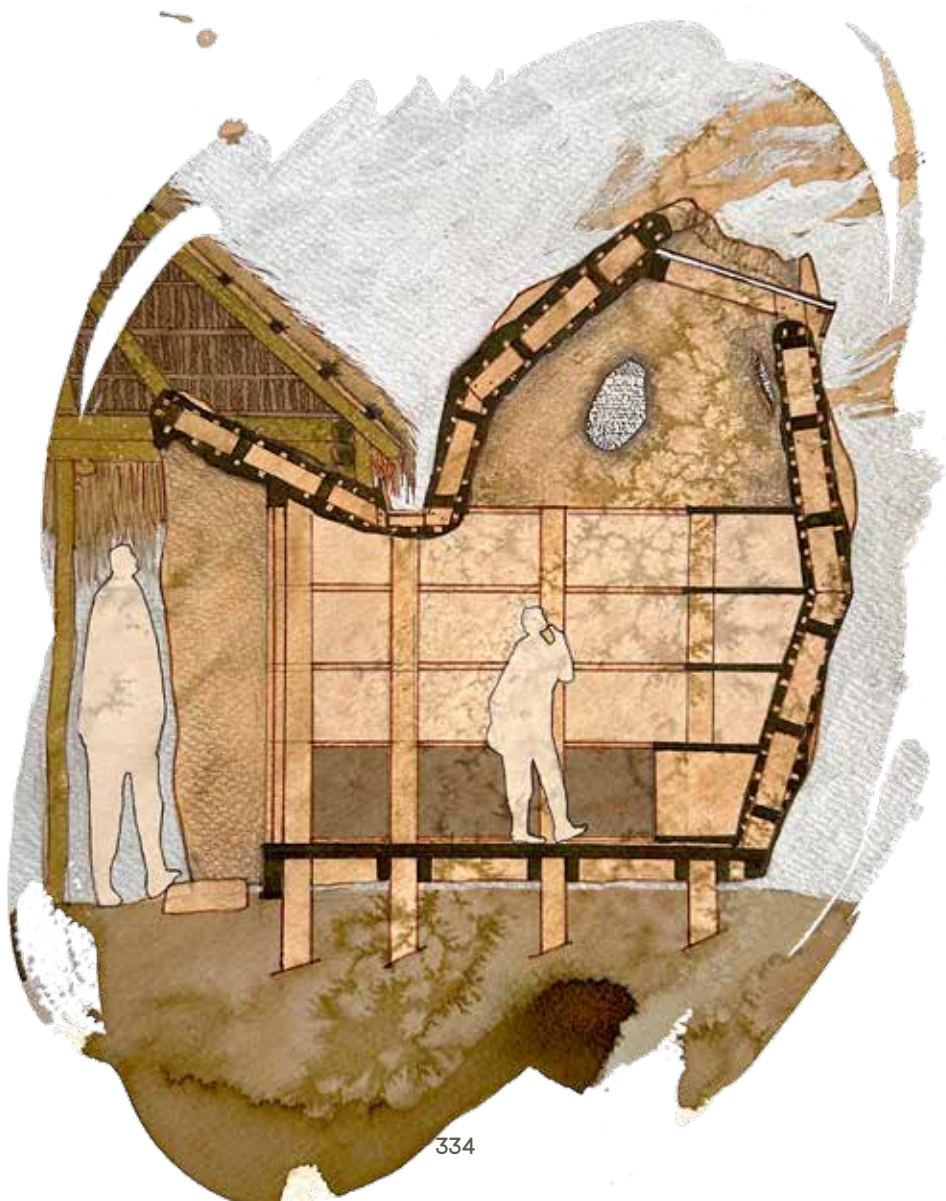
REGENERATIVE HOSPITALITY

We aim to run this hospitality branch of the work we do to sustain the organization and its projects through self determination in a non-profit manner. We want to become less dependent on external funding.

This initiative is an experiment serving particular immediate and future needs of the Diversity and gender dissidence collective (LGBTQ+) that at present time, because of economical and political climate have no real access to achieving housing security and other necessities that via self-sufficiency and knowledge sharing could be tackled.

Această inițiativă este un experiment care răspunde nevoilor imediate și viitoare ale colectivului Diversitate și disidență de gen (LGBTQ+), care, în prezent, din cauza climatului economic și politic, nu are acces real la securitatea locuinței și la alte necesități care ar putea fi abordate prin autonomie economică și schimb de cunoștințe.

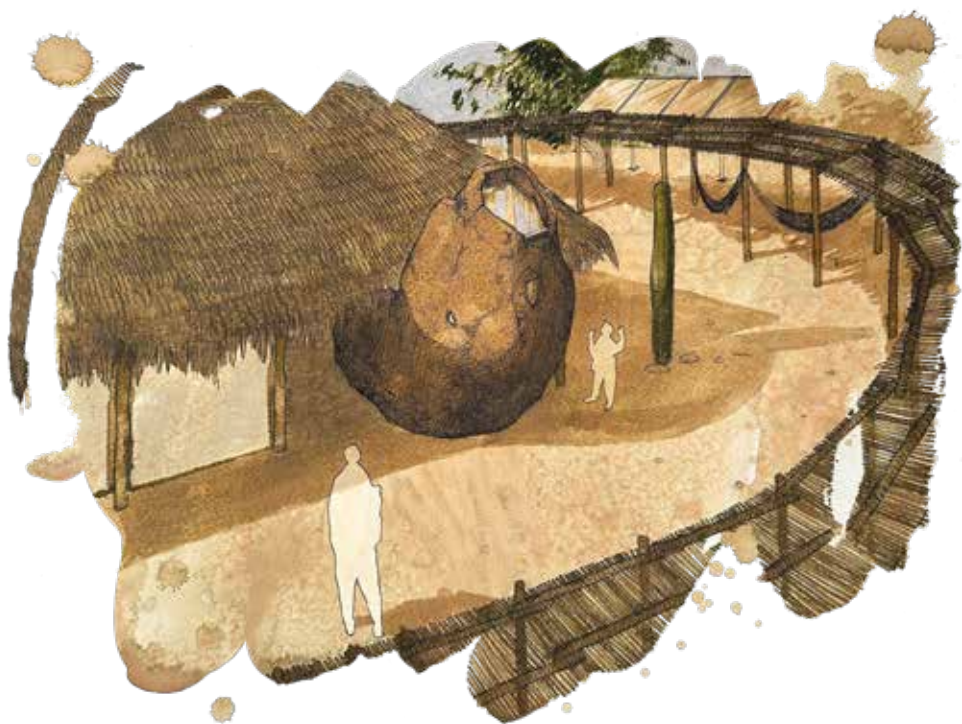
Prin capacitatea de a construi la un cost redus și cu materiale naturale din jurul nostru, Programul VACA a creat o metodologie care permite soluții noi, creative,

Being able to build at a low cost and with the natural materials around us, Programa VACA has created a methodology that allow new, creative, sustainable and impactful solutions around built environment to generate options for collectives and individuals. This feeds into the surviving and thriving of our communities.

Self Sufficiency is a big aspect of why we do the work we do, through immersive experiences like the ones we have worked in the past, we are able to develop and share knowledge around sustainable building and good practices for it.

By creating a space that can foster projects around subjects of interest of the collective we can also feed into the generation of resources, awareness and visibility as well as new collaborative ideas that can hopefully expand on the means of survival and thriving of our community and the communities we work with.

We don't believe in replicating tourism based on the submission of people to a system of exploitative hospitality, we want to encourage a healthier interaction, where the territory, it's people and culture are not diluted into a palatable product, but the visitors can experience its richness, diversity and value and it's complexity. So you're not really a tourist, you become an ally.

Visiting Casa Norte is about channeling the energy and resources tourism can muster and applying them into the communities autonomy, the preservation of the unicity of their territory, their way of life in its ever-changing manifestation.

sustenabile și de impact în jurul mediului construit, pentru a genera opțiuni pentru colective și indivizi. Acest fapt contribuie la supraviețuirea și prosperitatea comunităților noastre.

Autonomia economică este un aspect important al motivului pentru care facem ceea ce facem. Prin experiențe imersive, precum cele pe care le-am avut în trecut, suntem capabili să dezvoltăm și să împărtășim cunoștințe despre construcțiile sustenabile și bunele practici în acest domeniu.

Creând un spațiu care poate promova proiecte pe teme de interes colectiv, putem contribui cu dezvoltarea de resurse, conștientizare și vizibilitate, precum și cu noi idei de colaborare care, sperăm, vor extinde mijloacele de supraviețuire și prosperitate ale comunității noastre și ale comunităților cu care lucrăm.

Nu credem în modelul turismului bazat pe supunerea oamenilor la un sistem de ospitalitate exploatare. Vrem să încurajăm o interacțiune mai sănătoasă, în care teritoriul, oamenii și cultura nu sunt diluate într-un produs agreabil, ci vizitatorii să pot experimenta bogăția, diversitatea, valoarea și complexitatea acestor zone. Așadar, nu ești cu adevărat un turist, ci devii un aliat.

A vizita Casa Norte înseamnă a canaliza energia și resursele pe care turismul le poate mobiliza și a le aplica în autonomia comunităților, în conservarea unicității teritoriului lor, a modului lor de viață în manifestarea sa în continuă schimbare.

Prin aplicarea valorilor sustenabile unei experiențe de ospitalitate, sperăm să transformăm modul în care vizitatorii interacționează cu mediul înconjurător, înțelegând contextul său natural, impactul pe care îl are utilizarea noastră asupra acestuia prin evidențierea modului în care resursele pot fi utilizate în mod responsabil și reinserate într-un sistem circular. Acest punct de vedere creează fundamentul unui tip de ședere complet diferit, dezvăluind o narațiune particulară, cu unicitatea sa exprimată și îmbunătățită prin proiectare și prin decodificarea frumuseții sale.

A vizita CASA NORTE nu înseamnă a lua, ci a te insera cu generozitate în acest spațiu de cercetare activă și a da înapoi, a învăța și, totodată, a schimba cunoștințele proprii, devenind parte (chiar dacă pe termen scurt) a familiei.

CE AM CONSTRUIT PÂNĂ ACUM

PARCUL ȘERPILOR

Pe scurt: parcul existent a fost folosit de-a lungul timpului pentru diferite activități și nu dispunea de prea multă infrastructură. La început a fost doar un teren, iar Juani (una dintre femeile din comunitate) a plantat pini de coastă, iar celelalte femei l-au curățat după fosta utilizare: depozit de deșeuri.

By applying sustainable values to a hospitality experience we hope to transform the way visitors interact with their environment, understanding it's natural context, the impact of our inhabiting it and by highlighting how resources can be responsibly used and reinserted into a circular system. This standpoint creates the foundation of a completely different kind of stay, unveiling its own particular narrative, its uniqueness expressed and enhanced by design, and the decoding of its beauty.

Visiting CASA NORTE is not about taking, it is about generously inserting oneself in this active research space and giving back, learning and exchanging one's knowledge as well, becoming a part (even if short-termed) of this family.

WHAT WE 'VE BUILT SO FAR

PARQUE DOS SERPIENTES

Long story short: the existing park had been historically used for different activities, and there was not much infrastructure to it really. It started out as just a plot, Juani (one of the women in the community) planted some salty pines, they'd clean it from its previous use: a dumpster.

Pouring new soil on top of rubbish, the community made a "tabula rasa". The swings and small shaded area (palapa) were added years after. The kids used it as a playground for the small local school, a small room of 10x6 m where students of all ages shared the space for learning the basics.

Plays and small parades took place there, then dances. After selling the school, Florentino (a local man who'd grown up in the Fishermans town, poor and politically ambitious) sold the school illegally to an American visitor, several plots (not owned by him, obviously) followed, and the diaspora of the community started.

Fast forward to six years ago, the illegal plots all around the park had been sold by Florentino and his associates, the park is situated at the intersection of everything. First they took a chunk of it, a section sold to another foreigner; and then came the fence. This fence stripped away the only community space left in this town, taken to install a beer dispensary. Or so was the plan, after all, the community had never really made attempts to stop these people out of fear and the lack of resources or knowledge and agency. Money they hadn't much, how does a community fight a gangster?

After several community meetings we all came together to occupy the park and

Acoperind gunoiul cu sol curat, comunitatea a creat o „tabula rasa”. Leagănele și micile zone umbrite (papala) au fost adăugate ani mai târziu. Copiii foloseau terenul ca loc de joacă pentru mica școală locală, o încăpere mică de 10x6 m, unde elevii de toate vârstele împărțeau spațiul pentru a învăța noțiunile de bază.

Acolo aveau loc piese de teatru și mici parade, apoi banchetele. După vânzarea școlii, Florentino (un localnic care crescuse în orașul pescăresc, sărac și ambițios din punct de vedere politic) a vândut ilegal școala unui vizitator american, multe parcele (care nu îi aparțineau, evident) au urmat și comunitatea diasporei a fost întemeiată.

De atunci și până acum șase ani, terenurile ilegale din jurul parcului au fost vândute de Florentino și asociații săi, parcul fiind situat la intersecția tuturor drumurilor. Mai întâi au luat o parte din el, o secțiune fiind vândută unui alt străin; apoi a apărut gardul. Acest gard a distrus singurul spațiu comunitar rămas în acest sat, fiind dezasamblat pentru a construi un bar. Cel puțin acesta era planul, dar comunitatea nu a încercat niciodată să-i oprească pe acești oameni, din teamă și din lipsă de resurse, cunoștințe și putere de acțiune. Nu aveau prea mulți bani, cum poate o comunitate să lupte împotriva unui gangster?

După mai multe întâlniri ale comunității, ne-am reunit cu toții pentru a ocupa parcul și, cu infrastructura sa construită, am afirmat fără echivoc că acesta va rămâne un spațiu comun, principalele directive pentru parc fiind ca acesta să ofere umbră (esențială pentru a supraviețui în deșertul torid) și leagăne care să însoțească locul de joacă pentru copii, fapt menționat ca prim obiectiv la fiecare întâlnire.

with its built infrastructure claim unequivocally that this will remain a common area, the prime directives for the park where to offer shade (paramount to surviving the scorching desert), swings that come with the Child's playground where mentioned every meeting, first thing.

Other things that could happen in the space, activities and the infrastructure they needed came later on, step by step. The community was resolved: they'd build the park with us, whatever it took.

COMMUNITY CINEMA / EL CINE DEL DESIERTO

The palapa served in all its stages as the scenario for the community cinema, Saturdays at seven pm we'd project different movies, provide something to drink and fresh popcorn to anyone that'd show up. First we used its post to nail a white fabric, stretched as much as we could, taken down after the movie ended. We incorporated a full cinema size structure, horizontal and crisp to the warehouse where the solar system is housed, and so are the chairs and service table we use on Saturdays and Tuesdays where "Gossip Tuesday" (martes de mitoteo) takes place. On the inner side of the palapa is where everything happens now, the screen creating a perfect background, white and out of place in the otherwise stained and rusty environment.

Alte lucruri care ar putea avea loc în acest spațiu, activitățile și infrastructura de care aveau nevoie au venit mai târziu, pas cu pas. Comunitatea era hotărâtă: vor construi parcul împreună cu noi, indiferent de ce ar fi fost nevoie.

CINEMATOGRAF COMUNITAR / EL CINE DEL DESIERTO

Palapa [nota traducătoarei: structură ușoară] a servit în toate etapele sale drept context pentru cinematograful comunitar. Sâmbăta, la ora șapte seara, proiectam diferite filme, ofeream ceva de băut și popcorn proaspăt tuturor celor care veneau. Mai întâi, foloseam stâlpul său pentru a fixa o pânză albă, întinsă cât puteam de mult, pe care o dădeam jos după terminarea filmului. Am incorporat o structură de dimensiuni cinematografice, orizontală și clară, în depozitul unde se află sistemul solar, precum și scaunele și masa de serviciu pe care le folosim sâmbăta și marțea, când are loc „Marțea bărfelor” (martes de mitoteo). În interiorul palapei se desfășoară totul acum, ecranul creând un fundal perfect, alb și nelalocul său în mediul altfel pătat și ruginit.

De la râsete și lacrimi vărsate până la idei care provoacă reflecție, chiar și confruntări, cinematograful funcționează de 14 luni. În fiecare săptămână explorăm ce pot face aceste filme, fie că este vorba doar de a ne distra sau de a ne emoționa, cinematograful deșertului funcționează, împotriva tuturor probabilităților, în cel mai mic sat de pe coasta Sonora. În fiecare sâmbătă seara, o nouă aventură, o poveste necunoscută se desfășoară, strălucind o lumină misterioasă înconjurată de întuneric și lilieci zburând sub luna argintie, în timp ce constelațiile se rotesc în fluxul lor nesfârșit.

PORTILE PARADISULUI

Semne uzate, pictate manual populau fiecare colț al drumurilor de țară, unele dintre ele având texte atât de lungi încât era greu să le citești până la capăt, amețindu-te din cauza literelor albe și a stilului condensat care străluceau sub soarele arzător.

Majoritatea semnelor erau evidente, „Zăbovirea interzisă!”, „Nu aruncați gunoi pe plajă!” și altele asemenea (realizate din resturi de lemn sau plastic, arătând ele însele ca niște gunoaie și nefiind de prea mare ajutor) „orice persoană care încalcă regulile de conduită va fi imediat predată autorităților și sancționată de autoritățile sanitare”, deși, inutil să mai spunem, aici nu există autorități sanitare! Vă puteți imagina reacția vizitatorilor la amenințările acestor semne.

Oriunde te uitați, erau semne. Ne-am dat seama că, prin intermediul semnelor, oamenii își comunicau dorințele și le adresau turiștilor, care nu le luau în seamă sau ale căror porunci nu le respectau.

Dar forma vernaculară de comunicare ni s-a părut puternică, exista dorința de a spune lucruri și de a fi auzit, remarcat, văzut. Cum poți atrage atenția vizitatorilor?

From laughter, tear shedding to thought provoking, even confrontative content, the cinema has been going on for 14 months, every week we explore what these movies can do, whether it is only to entertain us, or move us, the cinema of the desert happens, against all odds, in the smallest town in the coast of Sonora. Every Saturday night a new adventure, an unknown story unfolds, shining a mysterious light surrounded by darkness and flying bats under the silver moon as the constellations rotate in their never-ending flux.

THE GATES OF PARADISE

Hand painted and shabby signs populated every corner of the dirt roads, some of them so long in its wording that one struggles to even finish reading it, becoming dizzy for its stark white lettering and condensed style shining under the burning sun.

Most signs where obvious, "Loitering is prohibited", "Don't throw trash on the beach" that sort of thing, (made with residual wood, or plastic, looking like trash themselves and not really helping the case) " anyone found to disobey the rules of conduct will be immediately put to the authorities disposition and will be sanctioned by the sanitary authorities", needless to say: there are no sanitary authorities out here! The response from the visitors to the menaces of these signs you can imagine.

Everywhere you looked there were signs. We realized that via signs, people communicated their wants and asked for the tourists, which didn't really acknowledge them or their command.

But, the vernacular form of communication seemed powerful to us, there is a want to say things, and to be heard, noticed, seen. How do you catch the attention of visitors?

Trucks would barge into the sand, - *they destroy the turtles nests, they can run over kids_ once they almost killed a family of campers racing in the middle of the night, right on the beach*- everyone would tell us, preoccupied and angry. No signs about it were made though.

We set out to create individual signs with positive messages in the shapes of different animals from the region, not prohibiting people to do this or that, but to invite them into understanding the nature of El Colorado: a deep connection to the natural environment.

The posts and signs create an entrance, marking the frontier of the beach and it was rapidly adopted by tourists who took it as a line for parking. What previously had been an area of relative motorized chaos had turned into a single line of well arrayed cars. The two tin trash cans that accompany the posts, right at the entrance of the beach, have helped immensely, they're constantly full of the disposal of tourists.

Camioanele intrau cu viteză în nisip - *distrugeau cuiburile broaștelor țestoase, puteau călca oameni, copii... Odată, au fost pe punctul de a ucide o familie de turiști care se plimbau cu mașina în miezul nopții, chiar pe plajă* - ne povesteau toți, îngrijorați și supărați. Totuși, nu s-au pus niciun fel de semne în acest sens.

Ne-am propus să creăm semne individuale cu mesaje pozitive, în cu forma diferitor animale din regiune, nu pentru a interzice oamenilor să facă una sau alta, ci pentru a-i invita să înțeleagă natura El Colorado: o legătură profundă cu mediul natural.

Stâlpii și indicatoarele creează o intrare, marcând limita plajei și au fost rapid adoptați de turiști, care i-au considerat un marcaj de parcare. Ceea ce înainte era o zonă relativ haotică din punct de vedere al circulației auto s-a transformat într-o singură linie de mașini bine ordonate. Cele două coșuri de gunoi din tablă care însoțesc stâlpii, chiar la intrarea pe plajă, au ajutat enorm, fiind constant pline cu deșeurile turiștilor. Scopul ar fi ca gunoiul să nu mai ajungă pe teritoriu, dar totul se face pas cu pas.

Anul trecut, doar un singur cuib de broaște țestoase a supraviețuit sezonului, dar după ce a fost pus în aplicare proiectul „Porțile paradisului”, ne-am bucurat de prezența a cincisprezece cuiburi în sezonul trecut și sperăm să avem și mai multe în 2025.

ÎNAINTE / ONWARD

Va avea loc o activitate de reîmpădurire finanțată de donațiile proiectului municipal de sere din Hermosillo. Vom ruga familiile să îngrijească copacii pe care îi vom aduce și vom planifica împreună amplasarea în cel mai favorabil spațiu atât pentru copaci, cât și pentru familiile de pe fiecare parcelă.

Ideile creează oportunități vaste, dar avem nevoie de finanțare pe termen lung pentru a investi mai mult în aceste proiecte. Instrumentarul nostru este destul de solid și ne permite multe activități în domenii diferite, iar mulți oameni din comunitate au lucrat în tabăra noastră și pot folosi ustensilele care altminteri ar fi fost prea scumpe. Acest fapt a dat formă spiritului de atelier, acela de a aduna scule care să fie la îndemâna tuturor, pentru ca toata lumea să poată beneficia de ele.

Femeile au participat în mod special mai mult decât orice alt sector din comunitatea locală, astfel încât considerăm că planurile pornind de la această structură vor fi mult mai roditoare, pentru că impulsul deja există. Activitățile conduse și centrate pe femei sunt prioritare pentru noi. Sănătatea, comunicarea și metodologiile care includ mai multă participare se numără printre interesele lor imediate, astfel încât intenționăm să sprijinim și să menținem disponibile acele spații și modalități organice.

The goal would be to not have trash come into the territory, but one step at a time.

The previous year only one turtle nest had survived the season, after the “gates of paradise” project was placed we welcomed 15 nests this past season, hoping to have even more come this 2025.

ONWARD

A reforestation activation will also take place with the donations of the Municipal greenhouse project at hermosillo. We will be asking families to tend to the trees we will bring in and plan alongside them to place them in the most favorable space for both the tree and the families in each plot.

Ideas are forming vast opportunities, but we do need to secure longer term funding to invest more heavily on these projects. Our tool set is pretty sturdy and allows for many activities in different fields, different people from the community worked at our camp to be able to use tools, otherwise unaffordable. That’s also given shape to the spirit of the atelier, to gather tools to also be at hand for everybody to benefit from them.

Women particularly have participated more than any other sector from the local community, and so we also believe that planning around that structure will be that much more fruitful because the impulse is already there. Women-led and focused activities are a priority to us. Health, communication and more participation methodologies are amongst their immediate interests, so we plan on keeping those spaces and organic ways available and supported.

CONSERVATION

Deserts are intricate and sophisticated ecosystems, the flora and fauna of this particular areas are unique to its place. Devastation in the form of real estate development, extraction through mining and industrialized agriculture are the most present threats to the survival of these environments.

It is within these regions that a lot can be learnt in terms of sustainability, its apparent scarcity is an invitation to a deeper understanding of how sustainability works. Water is scarce, but when present it brings about an astonishing flourish of life that had been dormant.

Human occupancy of space is intrinsically linked to water, and yet this resource is constantly being wasted, polluted and thrown to the ocean that functions as a sewage. The impact these practices have on the environment is palpable. More and more the pristine shores of the beaches of the Cortés Sea are being affected by it.

CONSERVARE

Deșerturile sunt ecosisteme complexe și sofisticate, flora și fauna acestor zone fiind unice. Distrugerea sub forma dezvoltării imobiliare, mineritului și agriculturii industrializate sunt cele mai mari amenințări la adresa supraviețuirii acestor medii.

În aceste regiuni se poate învăța enorm despre sustenabilitate, iar aparenta sa raritate e o invitație către o înțelegere mai profundă a felului în care funcționează aceasta. Apa este puțină, dar când e prezentă aduce o înflorire uimitoare a vieții care era în stare latentă.

Ocuparea spațiului de către om este intrinsec legată de apă și, totuși, această resursă este constant irosită, poluată și aruncată în ocean, care funcționează ca un canal. Impactul acestor practici asupra mediului este palpabil. Țărmurile neatinse ale plajelor din Marea Cortés sunt afectate din ce în ce mai mult de acest fenomen.

Prin incorporarea tehnicilor de gestionare a deșeurilor în Centrul Casa Norte și extinderea utilizării acestora în comunitățile pe care ne propunem să le deservim, credem că se poate obține un impact semnificativ. Prin implementarea toaletelor fără apă care produc compost uscat și prin reutilizarea apei de uz zilnic pentru irigarea micro-culturilor și grădinilor putem crea un microclimat care să redea mediului natural ceea ce îi aparține, în loc să îl afecteze. Astfel, la scară mică, se poate obține un impact asupra mediului la scară mare.

Casa Norte se poziționează, de asemenea, ca un aliat și ca o infrastructură utilă capabilă să canalizeze și să consolideze eforturile existente de conservare în deșertul Sonora. Proiectarea și comunicarea pot fi, de asemenea, instrumente care permit oamenilor să-și schimbe opiniile cu privire la valoarea și frumusețea acestor ecosisteme. Dezvăluind această importanță și traducând sofisticarea atât vizitatorilor, cât și localnicilor, ne putem asigura că protecția acestor zone nu numai că se poate menține, ci și se extinde.

Suntem, de asemenea, conștienți că sărăcia multidimensională necesită un răspuns multidimensional și, prin invitarea altor linii de dezvoltare pe care nu avem capacitatea să le realizăm intern, putem contribui la articularea acestora către comunitățile cu care lucrăm.

Capitalul social și interconectarea care decurg dintr-un proiect de acest gen pot crea o rețea mai largă de oameni, idei și resurse canalizate prin infrastructura existentă și recensământul social realizat pe durata de viață a proiectului, devenind un teren fertil pentru transformarea durabilă și dezvoltarea responsabilă bazată pe comunitate.

By incorporating waste management techniques on the Casa Norte Center and expanding on their use in the communities we aim to serve, we believe that a great impact can be brought about. Implementing water-less toilets that produce nourishing dry compost, reusing the water of daily use to irrigate micro crops and gardens we can foster a microclimate that gives back to its natural environment rather than affect it. This is how in the micro scale there can be an impact on the macro environment.

Casa Norte also positions itself as an ally and a useful infrastructure that can channel and reinforce the existing efforts of conservation in the Sonora Desert. Design and communication can also be tools that allow people to shift their views on the value and beauty of these ecosystems. Unveiling its importance and translating its sophistication to visitors and locals alike we can ensure that the protection of these areas can not only maintain itself, but expand.

We are also aware that multidimensional poverty needs a multidimensional response, and by inviting other lines of development that we do not have the capacity to deliver internally, but we can help articulate toward the communities we work with.

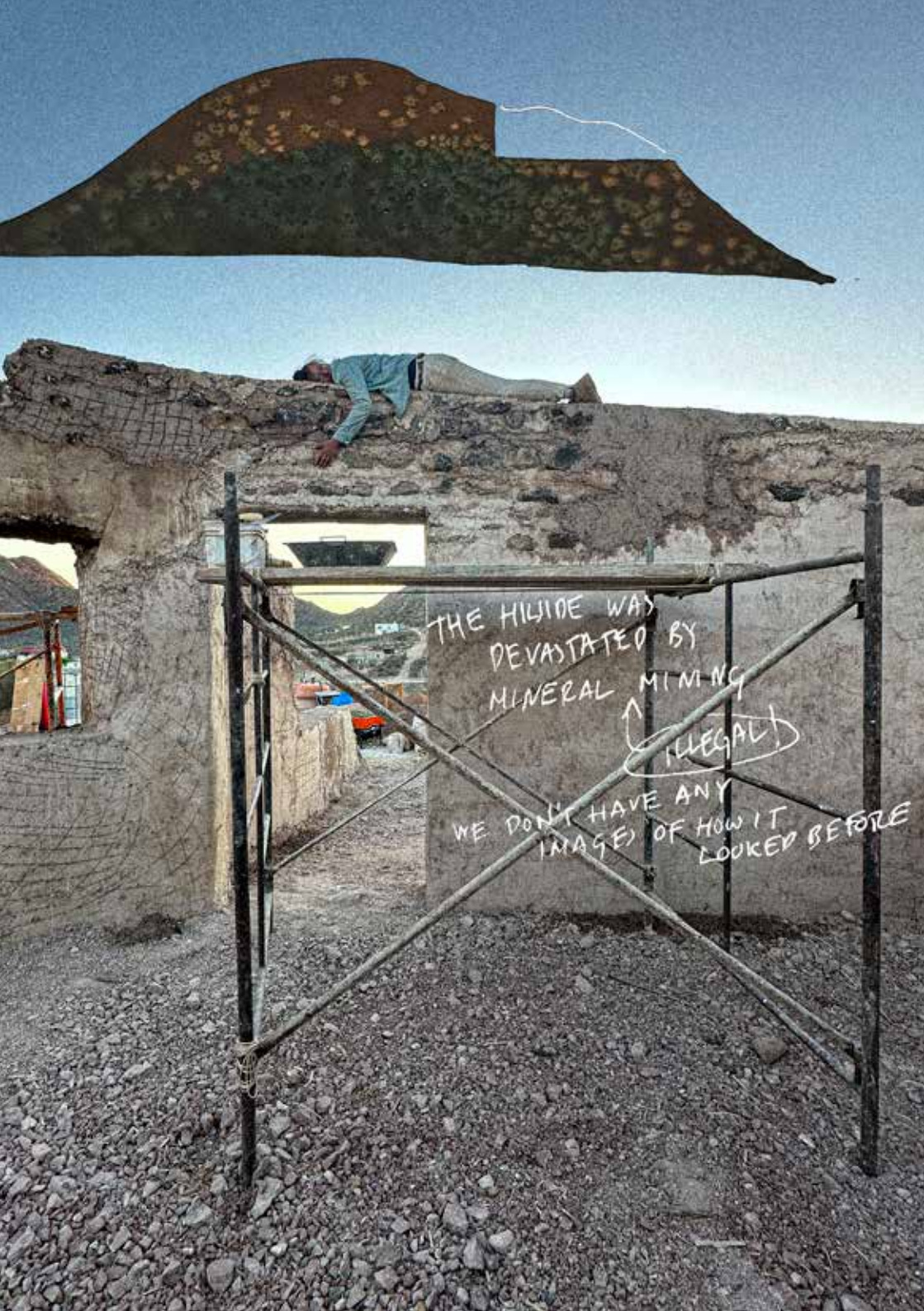
The social capital and interconnection that springs from a project like this can create a wider net of people, ideas and resources channeled by the existing infrastructure and social census built over the project's life. Becoming a fertile ground for sustainable transformation and responsible community based development.

We approach all of our projects through the questioning of things as they are, by also incorporating historic vernacular and territorial knowledge and articulating it through participation and inclusion of all peoples, with the conscience of the world around us, nature and the experience itself.

The complexity and nuanced nature of this methodology fosters particular strategies that spring from the field work, allowing for organic transformation, flexibility and taking advantage of opportunities and instinct. Working in this manner places imagination, collective and individual, at the center of actions, it shares its potential while it also forces ideas to be met with the reality of the context, and in many respects it challenges the way we have thought architecture is to be created, not only in its materials and in the people who can materialize it, but in the way we regard it as a discipline, the pertinence of design in each place, time, culture, climate and how architecture can become the perfect excuse for climate response, natural preservation and social transformation.

Abordăm toate proiectele noastre punând la îndoială ordinea curentă a lucrurilor, incorporând cunoștințe istorice vernaculare și teritoriale și articulându-le prin participarea și includerea tuturor oamenilor, toate cu răspundere față de lumea din jurul nostru, față de natură și față de experiență în sine.

Complexitatea și natura nuanțată a acestei metodologii favorizează strategii specifice care decurg din munca pe teren, permițând transformarea organică, flexibilitatea și valorificarea oportunităților și instinctului. Lucrând în acest mod, imaginația, colectivă și individuală, este plasată în centrul acțiunii, își împărtășește potențialul, în timp ce forțează ideile să se confrunte cu realitatea contextului și, în multe privințe, provoacă modul în care am crezut că arhitectura trebuie creată, nu numai în ceea ce privește materialele și oamenii care o pot materializa, ci și în modul în care o considerăm ca disciplină, relevanța proiectului în fiecare loc, timp, cultură, climat și modul în care arhitectura poate deveni răspunsul perfect pentru schimbările climatice, conservarea naturii și transformarea socială.

THE HILLIDE WAS
DEVASTATED BY
MINERAL MINING
↑
(ILLEGAL!)

WE DON'T HAVE ANY
IMAGE OF HOW IT
LOOKED BEFORE

through participatory
methodologies,
community building

WE ARE TRYING TO
DISCOVER / UNVEAL
HOW non-extractivist and
non-exploitative
ARCHITECTURE
CAN MANIFEST

ONLY USING NATURAL
MATERIALS
AND
WITH OUR OWN
HANDS.

(AND WE ARE HAVING
THE BEST OF TIMES TOO)

we design as we go. no computers we imagine collectively working through the details on site

Sharing ideas and knowledge to full backla love with architecture and its transformative power.

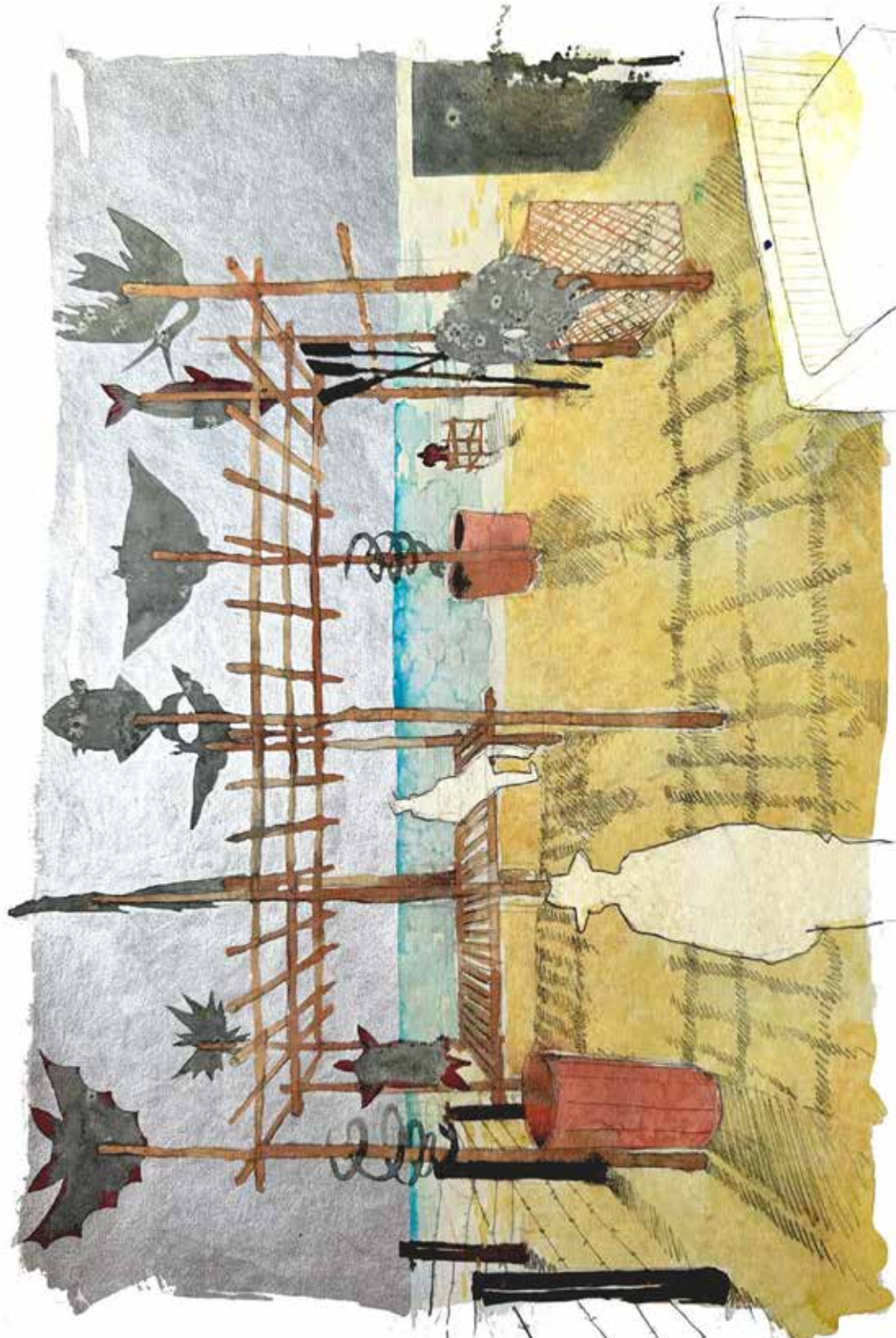

through an intuitive process, rudimentary

and joyful. we search for an architecture that

embodies freedom.

CENTRU MULTIFUNCȚIONAL DE ARTE PERFORMATIVE, BERZEI 21

MULTIFUNCTIONAL PERFORMING ARTS CENTRE, BERZEI 21

Silvia Niculae

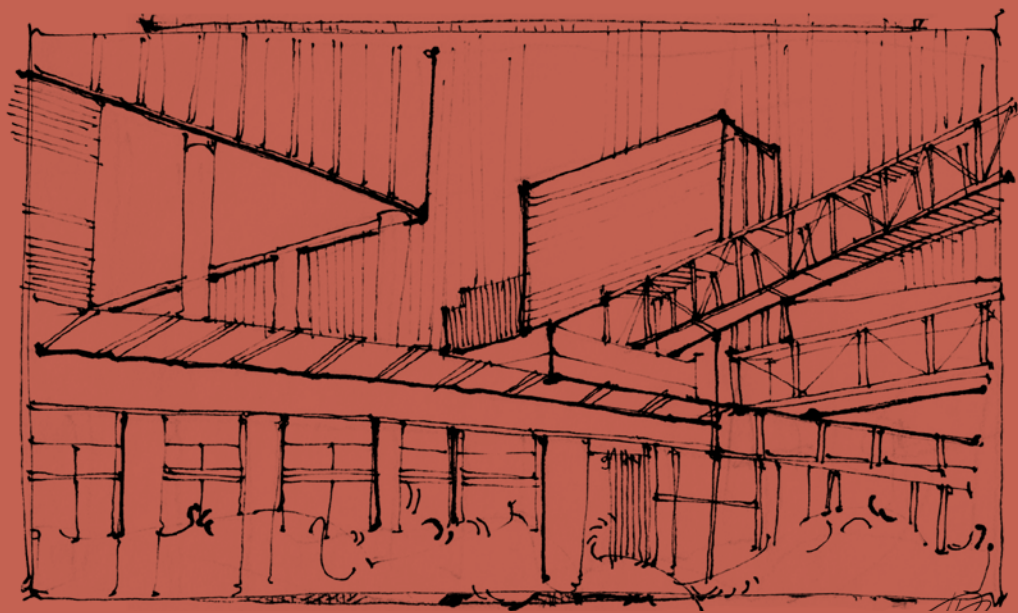
Îndrumător / Tutor: Marian Moiceanu

Proiect de diplomă: Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” (UAUIM),

Facultatea de Arhitectură

Diploma Project: “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism (IMUAAU),

Faculty of Architecture

Centru Multifuncțional de Arte Performative, Berzei

21

Silvia Niculae

Propunerea are în vedere un program de arhitectură care implică în proiect comunitățile, prin dimensiunea artelor performative. Aceasta creează premisele unei utilizări bazate pe norme și valori comune, ca reacție la tendința contemporană tot mai accentuată de comodificare a spațiului urban și a unei privatizări care exclude comunitatea și membrii vulnerabili ai acesteia, de la viața urbană.

Prin porozitatea sitului, aflat în centrul insulei urbane delimitate de Calea Plevnei, Berzei și Știrbei Vodă, funcțiunea propusă creează circulații alternative, publice, care conectează cele două înălțimi diferite ale amplasamentului (cotele +5.50 și 0.00): acestea sunt punctate de piațete, spații verzi generoase și zone acoperite, care încurajează libera organizare a comunității în utilizarea zonelor neconstruite ale ansamblului. Prin accentele de înălțime, proiectul „perforează” cortina de blocuri și devine un semnal.

Funcțiunile susțin dezvoltarea culturală a orașului, creează acces pentru copii și tineri la un cadru instituțional variat și deschis. Programul de Centru Multifuncțional de Arte Performative este valoros atât la nivel național, acomodând Centrul Național al Dansului, prin implicarea artiștilor și reprezentațiilor naționale și internaționale, cât și la nivelul orașului București, prin legătura cu Opera Națională, Sala Radio, Saliul Independenței, cât și celelalte funcțiuni educaționale (liceele, școlile, grădinițele), administrative și culturale (galerii, spații expoziționale) din zonă. Prin dezideratul designului universal, care include toți beneficiarii, indiferent de gradul de mobilitate, se obține accesibilitatea ridicată a amplasamentului Berzei 21.

Diversitatea și opțiunile multiple de manifestare artistică sunt materializate prin spații de reprezentare și repetiție cu tipologii variate (sala media „Iris Barbura”, sala studio „Gigi Căciuleanu”, sala atelier „Raluca Ianegic”, sala mare „Miriam Răducanu” ș.a.m.d.), care pot satisface nu doar nevoile actuale ale programului, cât și pe cele viitoare, anticipate de dezvoltarea tehnologică. Transparența întregului ansamblu, prin utilizarea vitrajelor, încurajează dialogul între utilizatori, profesioniștii din artele performative și, publicul larg, comunitatea care folosește activ spațiile urbane create.

De asemenea, integrarea bisericii Sf. Ștefan „Cuibul cu Barză” în planul de situație și refacerea spațiului comun, existent istoric, dar anulat în istoria totalitară recentă reprezintă o viziune generatoare a proiectului. Conectarea la diversele niveluri a centrului propus cu „orașul de sus” și cu biserica, în prezent aflată în spatele blocurilor totalitare și în mijlocul unei parări improvizate, prin amplasarea în mal a sălilor experimentale, reface o legătură necesară între vechi și nou, printr-un dialog morfologic activ. La nivel de *topos*, reșeserea spațiului existent în mod arhaic (dar excizat în istoria totalitară a anilor '80) reface curtea bisericii și restructurează

Multifunctional Performing Arts Centre, Berzei 21

Silvia Niculae

The diploma proposal envisions an architectural program that engages communities through the lens of performing arts. It establishes the premises for a use based on shared norms and values, as a response to the increasing commodification of urban space and the privatization that excludes communities and their vulnerable members from urban life.

The porous nature of the site—located at the center of the urban island bounded by Calea Plevnei, Berzei Street, and Știrbei Vodă Street—facilitates the creation of alternative public circulations. These pathways connect the two elevation levels of the site (+5.50 and ±0.00 meters) and are punctuated by small squares, generous green spaces, and covered areas that encourage the free organization of the community in using the ensemble's unbuilt zones. Through its vertical accents, the project "perforates" the curtain of surrounding apartment blocks, becoming an urban marker.

The proposed functions support the cultural development of the city, offering children and young people access to a diverse and open institutional framework. The Multifunctional Performing Arts Centre program is of national significance, housing the National Centre for Dance and involving both national and international artists and performances. At the same time, it strengthens the cultural fabric of Bucharest by connecting with nearby institutions such as the National Opera, Radio Hall, Splaiul Independenței, and surrounding educational (schools, kindergartens, high schools), administrative, and cultural facilities (galleries, exhibition spaces). Through a commitment to universal design that accommodates all users regardless of mobility level, the project ensures high accessibility at the Berzei 21 site.

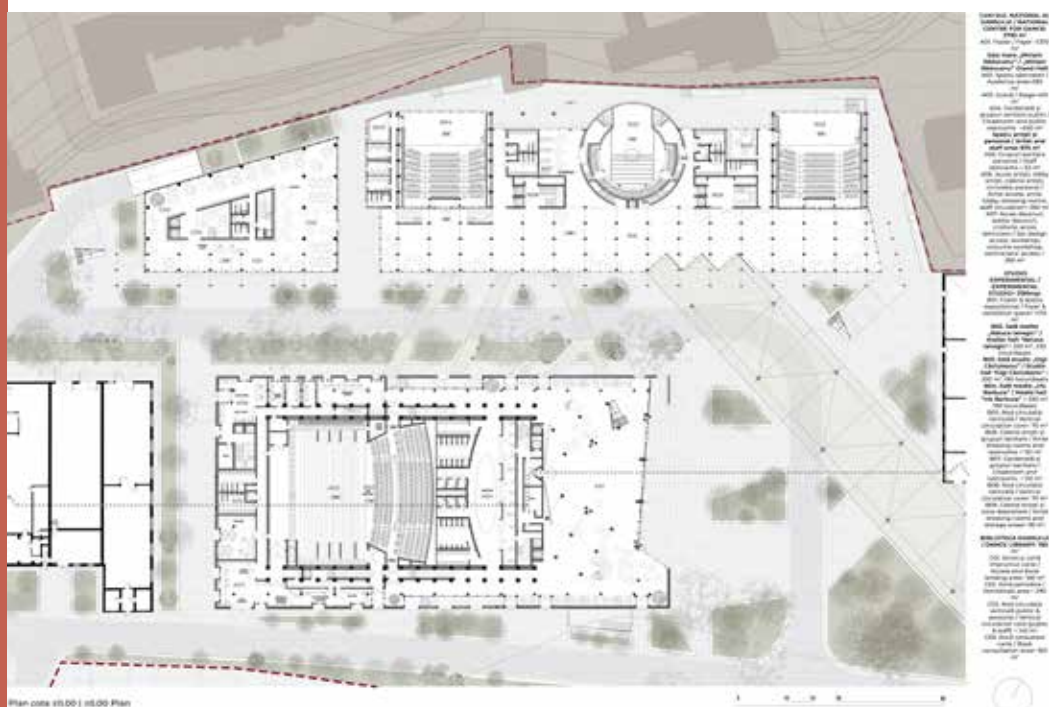
Artistic diversity and multiple modes of performance are reflected in a range of spaces for rehearsal and representation, each with a distinct typology (e.g., the "Iris Barbură" media hall, the "Gigi Căciuleanu" studio, the "Raluca Ianegic" workshop hall, the main hall "Miriam Răducanu", etc.). These venues respond not only to current programmatic needs but also to anticipated future developments, particularly those influenced by technological advancement. The transparency of the entire ensemble, achieved through the extensive use of glass, fosters dialogue among users, performing arts professionals, and the wider public: the community actively using the created urban spaces.

Moreover, the integration of the Church of St. Ștefan "Cuibul cu Barză" into the site plan, and the restoration of the formerly existing common space—eliminated during the recent totalitarian era—constitutes a generative vision for the project. The proposed center connects to the "upper city" and the church, which is currently hidden behind totalitarian-era apartment blocks and surrounded by

teritorial comunitatea. Astfel, se propune vindecarea unei traume urbane, prin oferirea bisericii și spațiului său comunitar unei detente și legături spațiale către zona sudică – circulații libere și deschise, amplificate de spații comune.

Centrul multifuncțional păstrează clădirile istorice de pe sit, iar demolările propuse vizează clădirile deosebit de avariate și fără valoare istorică, aflate în colaps parțial. Clădirile istorice sunt fie revitalizate prin renovare, fie propuse spre supraînălțare. Materialele extrase din demolări sunt reutilizate în cadrul intervenției noi: cărămida, sticla, elementele metalice. Memoria este păstrată prin circularitate și refuncționalizare, într-o viziune sustenabilă. Spațiile acoperite, exterioare ample anunță piețe publice, spații în care pot avea loc târguri volante, ateliere în aer liber, spectacole gratuite.

În final, viziunea coezivă a ansamblului propune o lectură imaginativă a devenirii unui amplasament care rețese orașul la nivel topologic, funcțional și comunitar.

an improvised parking lot, through the strategic placement of experimental halls embedded into the terrain. This restores a vital relationship between old and new through an active morphological dialogue. At the level of *topos*, the rewearing of the former archaic space (erased during the totalitarian urban interventions of the 1980s) re-establishes the churchyard and reconfigures the community's territorial structure. Thus, the proposal seeks to heal an urban trauma by reintegrating the church and its community space into an open connection with the southern area—achieved through fluid circulation and common spaces.

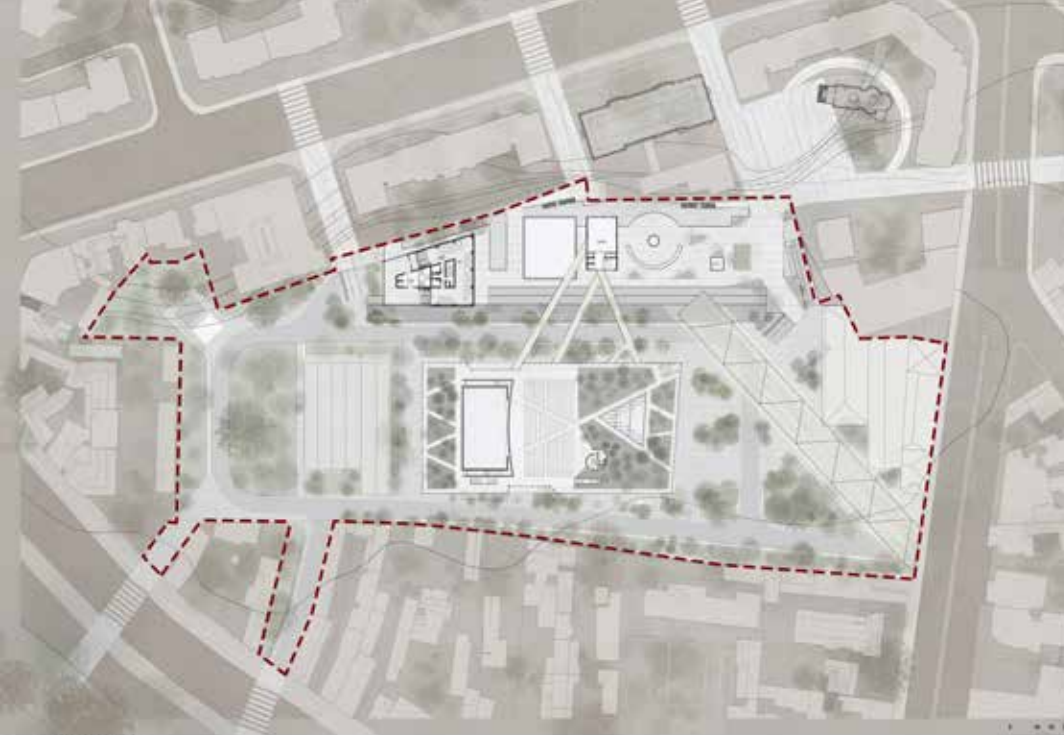
The multifunctional center preserves the site's historical buildings, while proposed demolitions concern structures that are severely damaged, partially collapsed, and of no historical value. The preserved buildings are either renovated or proposed for vertical extension. Materials recovered from demolition—brick, glass, metal components—are reused in the new intervention. Memory is preserved through circularity and adaptive reuse, reflecting a sustainable vision. The generous covered outdoor areas anticipate public squares—spaces suitable for pop-up markets, outdoor workshops, and free performances.

Ultimately, the cohesive vision of the ensemble offers an imaginative reading of the transformation of a site that reweaves the city at topological, functional, and community levels.

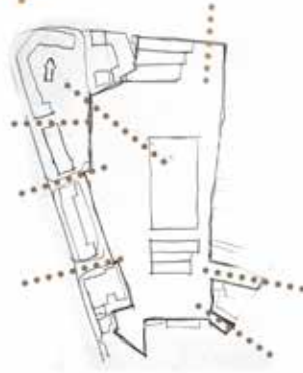

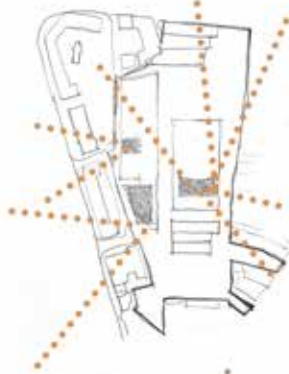

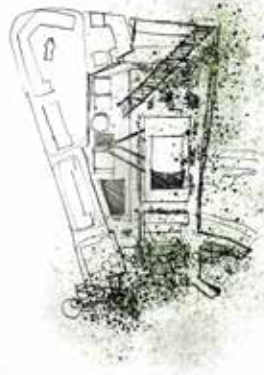
Încălzirea și amplifierea porozității site-ului prin permeabilitate alternativă / Understanding and amplifying the porosity of the site through alternative pathways.

Crearea unor accente de înălțime, perspective din exteriorul insulei. Conectarea nivelului B1 cu cel al intervenției / The creation of vertical accents, perspective from outside the urban island, and the connection between the level of the Church and that of the intervention.

Crearea unor dialoguri și ritmuri, care dialoghează cu mediul dinăuntru, obiectivele site-ului și includ perspective alternative. / The creation of dialogues and rhythms that engage in dialogue with the different levels and typological objectives and indicate alternative views through the site.

Delineatarea spațiilor verzi, pentru crearea unui coridor verde. / The delineation of green spaces to establish a continuous green corridor.

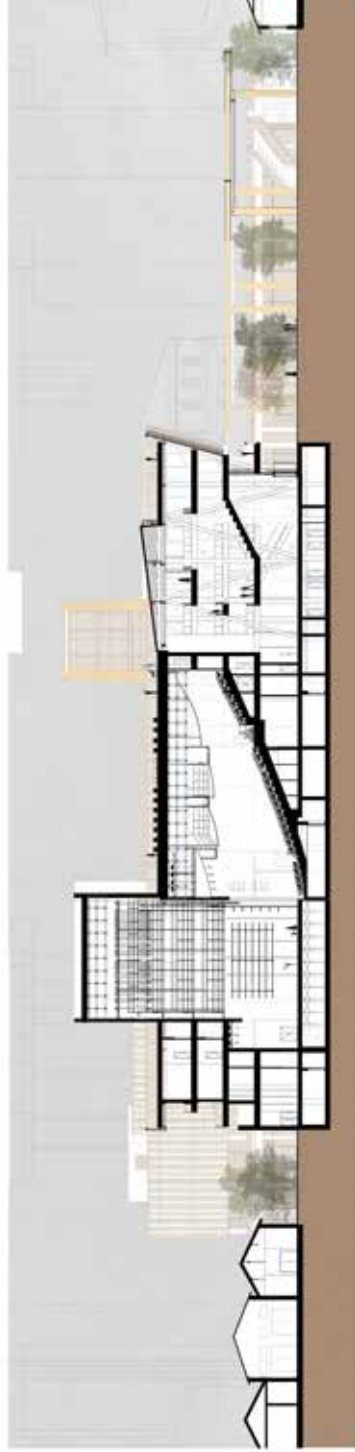
Elevația laterală la cota străzii Știrbei Vodă (+5.50) | Lateral elevation at the level of Știrbei Vodă Street (+5.50)

Elevația laterală nord-vestică a Centrului Național al Dansului | Lateral North-West elevation of the National Centre for Dance

Secțiune prin Bibliotecă Dansului și elevația posterioară a Centrului Național al Dansului | Section through the Dance Library and the posterior elevation of the National Dance Center

Elevația de la strada Berzel | Elevation from Berzel Street

**RECONFIGURAREA
„VENEȚIEI ORIENTULUI”**

**O ABORDARE A
URBANISMULUI
RESTAURATIV PRIN
VR/AI ÎN ALAPPUZHA**

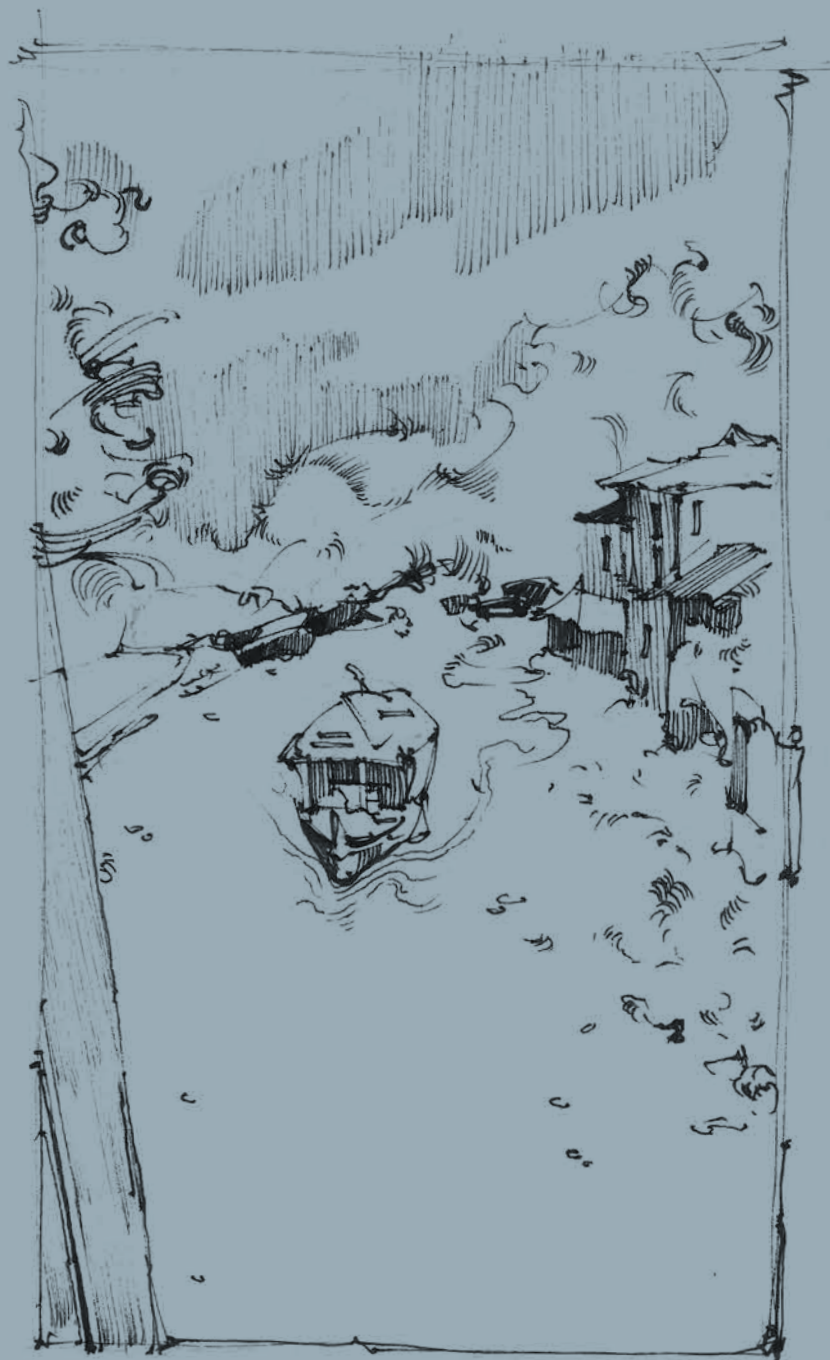
**RE-ENVISIONING THE
VENICE OF THE EAST**

**A VR/AI-DRIVEN
APPROACH TO
RESTORATIVE URBANISM
IN ALAPPUZHA**

Mathew George

Project: Marian College Of Architecture and Planning

Project: Marian College of Architecture and Planning (MCAP)

Reconfigurarea „Veneției Orientului”: O abordare a urbanismului restaurativ prin VR/AI în Alappuzha

Ar. Mathew George (Lector universitar, Marian College of Architecture and Planning MCAP, Universitatea Tehnologică APJ Abdul Kalam, Trivandrum, Kerala, India)

Nota autorilor

Acest capitol se bazează pe studioul colaborativ de proiectare urbană VR + AI derulat la Marian College of Architecture and Planning (MCAP), Kerala, sub coordonarea arh. Mathew George (lider de program și autor al publicației), arh. Sheikh Muhammad Yaseen (cadru didactic principal) și arh. Chaithra (cadru didactic asociat). Proiectul a implicat participarea activă a 30 de studenți, organizați în două grupe paralele de studio, ale căror analize, propuneri de design și feedback constituie fundamentul lucrării prezentate aici.

Abstract

Acest capitol prezintă un studiu de caz privind aplicarea realității virtuale (VR) și inteligenței artificiale (AI) pentru a răspunde provocărilor urbanismului restaurativ în Alappuzha, un oraș de patrimoniu din Kerala, India, marcat de degradarea siturilor industriale abandonate. Printr-un cadru academic inovator de studio, au fost analizate două zone urbane distincte: cartierul turistic de coastă *Sea View Ward* și cartierele comerciale *Mullakkal* și *Vazhicherry*. Studiul demonstrează cum tehnologiile emergente pot depăși simpla vizualizare, devenind agenți transformatori în vindecarea țesutului urban fragmentat.

Metodologia noastră a integrat analiza spațială asistată de AI pentru a cartografia tiparele de mobilitate și pentru a optimiza utilizarea terenurilor, împreună cu simulări imersive în VR pentru implicarea beneficiarilor. De exemplu, AI a ajutat la identificarea locațiilor ideale pentru centre comerciale pe terenuri vacante, în timp ce VR le-a permis locuitorilor să parcurgă virtual propunerile de revitalizare a malurilor canalelor și de reconversie a fabricilor de fibre de cocos (*coir factories*). Capitolul detaliază principalele rezultate, inclusiv îmbunătățirea buclelor de feedback comunitar și dezvoltarea de soluții de design sensibile cultural și ecologic pentru zonele de patrimoniu. De asemenea, rubrica reflectă asupra provocărilor pedagogice și succeselor legate de consolidarea capacității

Re-Envisioning the Venice of the East: A VR/AI-Driven Approach to Restorative Urbanism in Alappuzha

Ar. Mathew George (Assistant Professor MCAP, Marian College Of Architecture and Planning, APJ Abdul Kalam Technological University Public University, Trivandrum, Kerala, India)

Contributors Note

This chapter is based on the collaborative VR + AI Urban Design Studio conducted at Marian College of Architecture and Planning (MCAP), Kerala, under the guidance of Ar. Mathew George (Program Lead and Publication Author) and Ar. Sheikh Muhammad Yaseen (Lead Faculty) and Ar. Chaithra(Co- Faculty) . The project involved the active participation of 30 students across two parallel studio groups, whose analyses, design proposals, and feedback form the backbone of the work presented here.

Abstract

This chapter presents a case study on applying Virtual Reality (VR) and Artificial Intelligence (AI) to address the challenges of Restorative Urbanism in Alappuzha, a heritage city in Kerala, India, marked by decaying brownfield sites. Through a unique academic studio framework, two distinct urban precincts were analyzed: the tourism-centric coastal Sea View Ward and the commerce-driven Mullakkal and Vazhicherry wards. The study demonstrates how emerging technologies can move beyond mere visualization to become transformative agents in healing fractured urban tissues.

Our methodology integrated AI-assisted spatial analysis to map mobility patterns and optimize land use, alongside VR-based immersive simulations for stakeholder engagement. For instance, AI helped identify ideal locations for commercial hubs on vacant land, while VR allowed residents to virtually walk through proposals for revitalized canal edges and repurposed coir factories. The chapter details key outcomes, including the enhancement of community feedback loops and the development of culturally and ecologically sensitive design solutions for heritage zones. It also reflects on the pedagogical challenges and successes of building institutional capacity for tech-integrated design. Ultimately, this research offers a replicable model for using VR and AI to foster participatory, restorative planning in post-industrial urban environments—addressing the research gap in linking immersive technology with place-sensitive heritage regeneration.

This methodology, though rooted in the specific socio-cultural context of Alappuzha, offers a scalable framework for heritage-linked brownfield regeneration in other canal-based cities worldwide. Lessons learned here can inform restorative interventions in diverse contexts, from Southeast Asian floating settlements to post-industrial European port towns.

instituționale pentru design integrat tehnologic. În cele din urmă, această cercetare oferă un model replicabil pentru utilizarea VR și AI în planificarea participativă și restaurativă în medii urbane post-industriale, acoperind golul de cercetare dintre tehnologia imersivă și regenerarea sensibilă la specificul locului.

Deși metodologia este ancorată în contextul socio-cultural specific din Alappuzha, ea oferă un cadru replicabil teritorial pentru regenerarea siturilor industriale dezafectate în alte orașe cu canale din întreaga lume. Cercetarea poate ghida intervenții restaurative în contexte diverse, de la așezări plutitoare din Asia de Sud-Est la foste orașe-port industriale din Europa.

1.0 Introducere: Imperativul urbanismului restaurativ

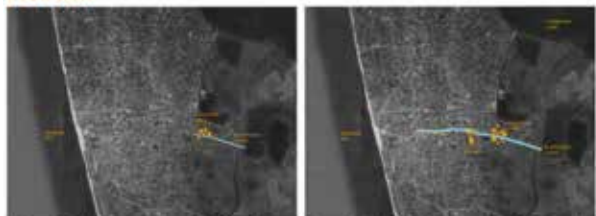
1.1 Contextul din Alappuzha: O moștenire estompată

Alappuzha, supranumit „Veneția Orientului”, este un oraș definit de rețeaua sa complexă de canale, ape interioare și lagune; elemente hidrologice care i-au modelat istoria, economia și identitatea. Ascensiunea sa ca port comercial important nu a fost o întâmplare, ci rezultatul unei viziuni de planificare. La sfârșitul secolului al XVIII-lea, Diwan-ul din Travancore, **Raja Kesavadas** (1745–1799), a imaginat Alappuzha ca un nod maritim esențial. El a orchestrat construcția rețelei canalelor de bază și a invitat antreprenori din Gujarat, Bombay și Kutch să dezvolte comerțul. Plecarea primei nave în 1786 a marcat nașterea oficială a orașului ca port major, chiar înainte de dezvoltarea orașului Cochin (astăzi, Kochi).

Orașul a devenit un centru pentru comerțul global, în special pentru mirodenii și fibre de cocos. Comerțul cu mirodenii înflorise încă din secolul al XVI-lea, în timp ce puterile europene își stabileau posturi pentru piper și alte produse valoroase. Însă, industria fibrelor de cocos a fost cea care a dezvoltat cu adevărat orașul în secolul al XIX-lea. Înființarea primei fabrici mecanizate de fibre de cocos, **Darragh Smail & Co.**, în 1859, de către antreprenorul irlandez-american James Darragh, a declanșat o dezvoltare extraordinară pe plan industrial.

Această moștenire este acum o sabie cu două tăișuri: industriile care au construit Alappuzha au lăsat în urmă un drum al degradării. Declinul accentuat al industriei de fibre de cocos în ultimele decenii ale secolului XX (1980–1990), determinat de competiția globală, rezistența față de mecanizarea susținută de ideologia comunistă și schimbările de politică economică, a cauzat închiderea pe scară largă a fabricilor. Acest exod industrial, suprapus mișcărilor muncitorești post-independență și liberalizării economice din anii 90', a creat vaste terenuri industriale abandonate care marchează astăzi peisajul orașului. Nu este vorba doar o pierdere economică, acest fapt reprezintă o criză a identității orașului, rupând legătura dintre peisajul urban și meșteșugurile care îi dădeau sens.

Evolution

Evoluția sitului / Site evolution.

Amplasament / Site map.

Raja Kesavadas (1745-1799), envisioned Alappuzha as a key maritime hub. He orchestrated the construction of its foundational canal networks and actively invited entrepreneurs from Gujarat, Bombay, and Kutch to establish trade. The departure of the first ship in 1786 marked its official birth as a major port, predating even the development of Cochin.

The city became a nexus for global trade, particularly in spices and coir. The spice trade thrived as early as the 16th century, with European powers establishing posts for pepper and other valuable goods. The coir industry, however, truly industrialized the town in the 19th century. The establishment of the first mechanized coir factory, **Darragh Smail & Co., in 1859** by Irish-American entrepreneur James Darragh, catalyzed an industrial boom. This legacy is now a double-edged sword: the very industries that built Alappuzha have left behind a trail of dereliction. The pronounced decline of the coir industry in the late 20th century (1980s-1990s)—driven by global competition, resistance to mechanization by Communist ideals, and shifting economic policies—led to widespread factory closures. This industrial exodus, coupled with post-Independence labor movements and liberalization in the 1990's, created the extensive brownfields that scar the city's landscape today. This is not just an economic loss; it represents a crisis in the city's identity, severing the connection between the urban landscape and the trades that gave it meaning.

1.2 A Theoretical Grounding in Restoration

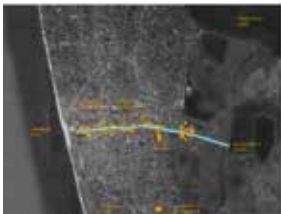

Figure 1.2: Development of Port due to Trade Flow/Import

This study is anchored in the principles of **Restorative Urbanism**, which prioritizes the healing of fractured urban systems. Unlike "tabula rasa" redevelopment, restorative practices mend the socio-spatial fabric through human-centered, participatory processes (**Thwaites, Simkins, & Mathers, 2013**). Our approach creates a theoretical synthesis, drawing from several key domains. We utilize concepts like the "transitional edge" from **Restorative Urbanism** to inform our

1.0 Introduction: The Imperative for Restorative Urbanism

1.1 The Alappuzha Context: A Faded Legacy

Alappuzha, lauded as the "Venice of the East," is a city defined by its intricate network of canals, backwaters, and lagoons—hydrological features that have shaped its history, economy, and identity. Its rise as a prominent commercial port was no accident but the result of visionary planning. In the

late 18th century, the Diwan of Travancore,

1.2 Fundamentul teoretic în restaurare

Acest studiu este ancorat în principiile urbanismului restaurativ, care prioritizează vindecarea sistemelor urbane fragmentate. Spre deosebire de reamenajarea de tip *tabula rasa*, practicile restaurative repară țesutul socio-spațial prin procese participative și centrate pe oameni (Thwaites, Simkins & Mathers, 2013). Abordarea noastră creează o sinteză teoretică, derivată din mai multe domenii-cheie. Am utilizat concepte precum „**marginea tranzitorie**” din urbanismul restaurativ pentru a ghida strategiile în spațiul public. Am integrat principiile **Landscape Urbanism** (Waldheim, 2006) pentru a trata canalele și apele reziduale ale orașului nu ca infrastructuri de transport, ci ca o coloană vertebrală ecologică și organizațională principală. Am adoptat **designul ecologic** (Van Der Ryn & Cowan, 1996), pentru a asigura soluții integrate în sistemele naturale, cu rezistență pe termen lung. În cele din urmă, răspundem apelului **regionalismului critic** (Frampton, 1983) de a media impactul tehnologiei universale prin specificul locului, al climatului și al culturii. Acest amestec teoretic stă la baza ipotezei noastre: instrumente emergente precum **VR** și **AI**, atunci când sunt integrate cu atenție în cadre participative, pot sprijini viziuni restaurative în contexte culturale și ecologic sensibile, precum Alappuzha.

2.0 Cadrul metodologic: un studio academic integrat VR/AI

2.1 Rațiunea unui cadru hibrid

Provocările specifice Alappuzhei, oraș bogat în patrimoniu imaterial, dar care se confruntă cu degradare infrastructurală sistemică, au necesitat o metodologie capabilă să opereze simultan pe mai multe planuri. O abordare exclusiv *datadriven*, condusă de AI, risca să genereze soluții „optime” dar cultural surde și deconectate de realitățile trăite ale comunității. Invers, o abordare exclusiv calitativă și participativă ar fi întâmpinat dificultăți în a înțelege scala problemelor sistemice, precum congestia traficului sau degradarea hidrologică. Cadrul nostru hibrid a fost, deci, o alegere deliberată: o punte între puterea analitică a AI-ului și potențialul empatic și dialogic al VR, creând astfel, un proces în care informațiile cantitative pot fi filtrate și îmbogățite prin feedback uman, contextual.

2.2 Colectarea datelor și investigarea sitului

Fundamentul cercetării a fost constituit dintr-o strategie multimodală de colectare a datelor.

Colectarea **datelor primare** a presupus analiza de terenului condusă de studenți, incluzând studii sistematice ale dimensiunilor canalelor, adâncimilor și integrității malurilor, un inventar comprehensiv al clădirilor de patrimoniu (prin fotografii și notarea stării materialelor) și cartografierea detaliată a participării vânzătorilor în piețe-cheie, pentru înțelegerea economiei informale.

Aceste date de teren au fost integrate ulterior cu **datele secundare**, incluzând fișiere shapefile de utilizare a terenurilor municipale, informații legate de zonare din partea departamentului de urbanism și date anonimizate de mobilitate. Folosind imagini satelitare pentru verificare, toate seturile de date au fost suprapuse peste **imaginile realizate cu drona** pentru a crea un **Digital Twin** funcțional al zonei de studiu. Această bază de date spațială a făcut vizibile probleme urbane complexe,

public realm strategies. We embrace **Landscape Urbanism (Waldheim, 2006)** to treat the city's canals and backwaters not as transport infrastructure but as its primary ecological and organizational spine. Our commitment to **Ecological Design (Van Der Ryn & Cowan, 1996)** ensures that proposed solutions are integrated with natural systems for long-term resilience. Finally, we heed the call of **Critical Regionalism (Frampton, 1983)** to mediate the impact of universal technology with the specifics of place, climate, and culture. This theoretical mix underpins our hypothesis: emerging tools like VR and AI, when thoughtfully embedded in participatory frameworks, can drive restorative visions in contexts as culturally and ecologically sensitive as Alappuzha.

2.0 Methodological Framework: A VR/AI-Integrated Academic Studio

2.1 Rationale for a Hybrid Framework

The unique challenges of Alappuzha—a city rich in intangible heritage yet facing systemic infrastructural decay—demanded a methodology that could operate on multiple fronts simultaneously. A purely data-driven, AI-led approach risked producing “optimal” solutions that were culturally tone-deaf and disconnected from the lived realities of the community. Conversely, a purely qualitative, participatory approach would struggle to grasp the scale of systemic issues like traffic congestion or hydrological degradation. Our hybrid framework was therefore a deliberate choice, designed to bridge this gap. It pairs the analytical power of AI with the empathetic, dialogic potential of VR, creating a process where quantitative insights could be vetted and enriched by qualitative, human-centered feedback.

2.2 Data Collection and Site Investigation

The foundation of our work was a multi-modal data collection strategy.

Primary Data Collection was conducted through intensive, student-led fieldwork, which included systematic surveys to measure canal dimensions, depth, and bank integrity; a comprehensive heritage building catalogue with photographs and material condition scoring; and detailed vendor participation mapping in key markets to understand informal economic patterns.

This field data was then integrated with **Secondary Data**, including municipal land-use shapefiles, zoning information from the town planning department, and anonymized mobility data. Using satellite imagery for verification, all datasets were layered in **Drone Imagery** to create a functional Digital Twin of the study area. This spatial database made complex urban issues, such as canal encroachments and scattered brownfield sites, visible as identifiable urban “heat zones” ripe for intervention.

2.3 Methodology Note: Scope of AI Integration

While the studio successfully employed GIS mapping, VR-based visualization, and stakeholder-driven feedback loops, the full integration of AI-assisted spatial analysis (e.g., clustering, regression modeling, or pedestrian pattern recognition) was not realized within the timeframe of this project.

precum ocupările ilegale ale canalelor și terenurile industriale abandonate dispersate, sub forma unor insule de căldură urbane identificabile, pregătite pentru intervenție.

2.3 Notă metodologică: aria integrării AI

Deși studioul a utilizat eficient cartografierea GIS, vizualizarea VR și buclele de feedback cu beneficiari, integrarea completă a analizei spațiale asistate de AI (*clustering*, modelare de regresie sau recunoașterea tiparelor pedestre) nu a fost realizată în intervalul de timp al proiectului.

Așadar, AI a fost introdus ca **orizont pedagogic și exploratoriu**:

- Studenții au fost sensibilizați la modul în care algoritmi de clustering pot scoate la iveală insule de căldură dincolo de observația anecdotică.
- Discuțiile cadrelor universitare au evidențiat modul în care simulările bazate pe regresie ar putea fi aplicate pentru a modera traficul și aglomerația din piețe în ciclurile viitoare.
- Tehnicile de recunoaștere a tiparelor au fost prezentate ca un pas următor valoros pentru analizarea ritmurilor temporale ale spațiilor publice, folosind date provenite din senzori sau sondaje.

Prin poziționarea AI-ului ca un **orizont metodologic**, studioul a obținut două rezultate:

1. a familiarizat studenții și beneficiarii cu **potențialul transformator al AI** în regenerarea terenurilor degradate.
2. a pregătit terenul pentru **iterații academice viitoare**, cu seturi avansate de date și algoritmi integrați sistematic.

2.4 Proiectare condusă de VR și implicarea actorilor urbani

Informațiile analitice suplimentare obținute prin AI au influențat în mod direct faza de proiectare. A fost stabilit un flux de modelare sofisticat, care pornește de la modele de bază în SketchUp & Rhino, la medii imersive, fotorealiste randate în Lumion și D5 Render. Procesul a fost susținut de două unități Meta Quest 2, permițând vizualizări paralele și discuții de grup mai bogate.

Sesiunile cu beneficiarii au fost structurate meticolos. Grupuri formate din reprezentanți ai administrației, coordonatori la nivel de district, reprezentanți *panchayat*, comercianți, vânzători și grupuri de femei au participat la ateliere/interviuri de 45-60 de minute. Fiecare sesiune a inclus 5-10 minute de experiență VR imersivă, urmate de discuții moderate ghidate de întrebări specifice. Acest format a facilitat discuții la fața locului legate de proiectare, creând un circuit de feedback direct și puternic între membrii comunității interesați și echipa de proiectare.

2.5 Considerații etice

Studiul a respectat standardele etice privind cercetarea cu participare umană. Protocolul a fost revizuit și aprobat de comitetul de Colaborare Internațională al MCAP. Participarea la interviuri și feedback VR a fost benevolă, cu obținerea verbală a consimțământului informat, explicarea clară a scopului cercetării și a felului în care feedback-ul va fi utilizat. Pentru a proteja confidențialitatea participanților, toate relatările și datele calitative au fost anonimizate în această publicație.

Instead, AI was introduced as a **pedagogical and exploratory framework**:

- Students were sensitized to how clustering algorithms could identify hidden urban hotspots beyond anecdotal observation.
- Faculty discussions highlighted how regression-based simulations might be applied to model traffic and market congestion in future cycles.
- Pattern-recognition techniques were framed as a valuable next step to analyze temporal rhythms of public spaces using sensor or survey data.

By positioning AI as a methodological horizon, the studio achieved two outcomes:

1. It familiarized students and stakeholders with the transformative potential of AI in brownfield regeneration.
2. It laid the groundwork for future academic iterations where advanced datasets and algorithms can be systematically deployed.

2.4 VR-Driven Design and Stakeholder Engagement

The analytical insights from AI directly informed the design phase. A sophisticated modeling pipeline was established, moving from base models in **SketchUp & Rhino** to immersive, photorealistic environments rendered in **Lumion and D5 Render**. The engagement process was facilitated by two **Meta Quest 2 VR** units, allowing for parallel viewing and richer group discussion.

Stakeholder sessions were meticulously structured. Groups comprising administration heads, the district level demonstration heads, panchayat representatives, vendors, merchants, and local women's groups participated in 45–60 minute indirect workshops and interviews. Each session involved a 5–10 minute immersive VR experience, followed by a moderated discussion guided by targeted prompts. This format facilitated immediate, on-the-spot design deliberations, creating a direct and powerful feedback loop between community stakeholders and the design team.

2.5 Ethical Considerations

This study was conducted in accordance with the highest ethical standards for research involving human participants. The research protocol was reviewed and approved by the institutional International Collaboration committee at Marian College of Architecture and Planning. All stakeholder participation in interviews and VR feedback sessions was entirely voluntary. Informed consent was verbally obtained from all individuals prior to their participation, with a clear explanation of the project's purpose and how their feedback would be used. To protect participant privacy, all anecdotal feedback and qualitative data have been anonymized in this publication.

3.0 Site Analysis: Diagnosing the Urban Condition

3.1 Quantitative Findings

The hybrid analysis painted a stark, evidence-based picture of urban decay. Our surveys revealed that canal widths in the Vazhicherry ward were reduced by approximately 30% (a mean reduction from a historic width of 11.0 meters to a current average of 7.7 meters), a direct result of unauthorized building extensions

3.0 Analiza sitului: diagnosticarea condiției urbane

3.1 Rezultate cantitative

Analiza hibridă a conturat un tablou ferm, bazat pe dovezi, al degradării urbane. Măsurătorile au arătat că în Vazhicherry lățimea canalelor s-a redus cu aproximativ 30% (de la o medie istorică de 11,0 m la în jur de 7,7 m astăzi) ca efect al construirii neautorizate și al deversării cronice a deșeurilor. Impactul economic al declinului industrial este la fel de sever: prăbușirea industriei fibrelor de cocos a rezultat într-o pierdere estimată de 1500-2000 de locuri de muncă. Scara forței industriale de odinioară, în 1990 activau 29 de fabrici mari, 200 de țesătorii și peste 1000 de unități înregistrate și informale, explicând vidul fizic și social actual.

3.2 Descrieri granulare ale siturilor degradate

Datele cantitative au fost coroborate cu evaluări calitative ale unor situri-cheie:

- **Fabrica de fibre de cocos ABC** din Mullakkal, fost producător de covoare și frânhii, acum ruină scheletică. Acoperișul prăbușit expune războaiele de țesut ruginite, iar terenul este folosit ilegal ca groapă de gunoi.
- **Clădirea istorică de depozitare a mirodeniilor** (Sea View), recucerită de natură. Parterul este permanent inundat, pereții acoperiți cu vegetație densă, iar gardul rupt semnalează abandon complet.
- **Complexul Aspinwall**, sit de mare importanță istorică, reprezintă un exemplu de degradare parțială. Deși unele hale sunt reutilizate, mari secțiuni de infrastructură de transport decăzută, scări nesigure și dovezi de intrări repetate prin efracție, transformă situl într-o „pată” semnificativă pe peisaj.

3.3 Sintetizarea problemei centrale

Sinteza analizei noastre evidențiază o problemă urbană fundamentală, mai profundă decât o simplă deficiență infrastructurală. Alappuzha este în plină criză identitară și funcțională. Motoarele economice istorice s-au oprit, lăsând în urmă un țesut fizic incapabil să susțină o viață publică și economică vibrantă. Canalele, cândva canale ale comerțului, au devenit canale de deșeuri. Fabricile, odinioară locuri ale producției, sunt acum goluri de neglijență. Provocarea nu este doar să reconstruim, ci să dăm un **nou scop**: să atribuim acestor spații reziduale funcțiuni noi, compatibile cu o viziune contemporană, sustenabilă și ancorată cultural.

4. Propuneri: integrarea patrimoniului, mobilității și economiei ecologice prin urbanism restaurativ

Capitolul prezintă un portofoliu comprehensiv de intervenții urbane rezultate din analize spațiale asistate de AI, implicarea VR a beneficiarilor și co-design iterativ. Obiectivul constă în restaurarea, conectarea și susținerea țesutului urban, patrimoniului și economiei Alappuzha. Organizate tematic, fiecare propunere include contextul, metodele analitice, aspectele esențiale din feedback-ul VR, evoluția proiectului, impacturile preconizate și referințe către analiza vizuală și datele suport.

and chronic waste dumping. The economic impact of industrial decline was equally severe, with the collapse of the coir industry leading to an estimated **1,500–2,000 local job losses**. The sheer scale of this former industrial might—in 1990, the area boasted 29 major factories, **200 looms, and over 1,000 combined registered and informal units**—contextualizes the vast physical and social vacuum left in its wake.

3.2 Granular Brownfield Descriptions

This quantitative data was corroborated by qualitative site assessments of key brownfield sites:

- **The ABC Coir Factory** in Mullakkal, a former producer of mats and ropes, now stands as a skeletal ruin. Its collapsed roof exposes rusting looms to the elements, and the grounds have become a notorious illicit dumping ground.
- In the Sea View ward, a historic **Spice Storage Building** is being reclaimed by nature. Its ground floor is perennially water-logged, its walls are covered in dense vegetation, and its broken perimeter fencing signals a complete abandonment of stewardship.
- **The Aspinwall Compound**, a site of immense historical importance, exemplifies partial decay. While some sheds are reused, large sections of decaying transport infrastructure, unsafe stairways, and evidence of repeated break-ins render it a significant blight on the landscape.

3.3 Synthesizing the Core Problem

The synthesis of our analysis points to a core urban problem that is more profound than mere infrastructural deficiency. Alappuzha faces a **crisis of identity and function**. The city’s historical economic engines have stalled, leaving behind a decaying physical fabric that no longer supports a vibrant public or economic life. The canals, once conduits of commerce, are now channels of waste. The factories, once centers of production, are now voids of neglect. The challenge, therefore, is not simply to rebuild but to **re-purpose**—to imbue these dormant spaces with new functions that resonate with a contemporary, sustainable, and culturally-rooted vision for the city’s future.

4.0 Proposals: Integrating Heritage, Mobility, and Ecological Economy Through Restorative Urbanism

This chapter presents a comprehensive portfolio of urban design proposals derived from rigorous AI-assisted spatial analysis, immersive VR stakeholder engagements, and iterative co-design. These interventions collectively aim to restore, connect, and sustain Alappuzha’s urban fabric, heritage, and economy. Organized thematically, each proposal includes context, analytic methods, VR feedback highlights, design evolution, projected impacts, and pointers to visual analytics and supporting data.

4.1 Intervenții pentru patrimoniu și cultură

4.1.1 Așezări de patrimoniu (Sea View Ward)

- Context și condiții

Cartier cu bungalow-uri coloniale și verande la malul canalelor, cu valoare istorică, în mare parte degradate din cauza complicațiilor legate de proprietate și a lipsei de întreținere. Potențial turistic nevalorificat.

- Proces analitic AI

Clusterizarea K-means aplicată asupra datelor privind vizitele turistice din Kerala (2017–2023), combinată cu scoruri de condiție a clădirilor obținute prin BIM și cartografierea proximității față de canale, a identificat șase case de patrimoniu viabile structural aflate la maximum 50 m de canale, reprezentând 73% din rezervările cu valoare ridicată.

- Feedback-ul beneficiarilor prin VR

În timpul tururilor virtuale VR, beneficiarii au semnalat blocaje pentru transportul bagajelor și probleme de siguranță pe timpul nopții. Proiectarea reactivă a lărgit curțile de intrare cu 1,5 m și a introdus semnalizare bilingvă cultural adecvată și ajustări de iluminat.

- Evoluția designului:

Schema rafinată de reutilizare adaptivă echilibrează păstrarea patrimoniului istoric cu cerințele moderne de ospitalitate, menținând integritatea arhitecturală și, totodată, îmbunătățind accesibilitatea și experiența vizitatorilor.

- Impact preconizat

Estimarea unei creșteri de 25% a capacității de cazare în patrimoniu fără construcții noi, strategi promovând reziliența economică a proprietarilor și revitalizarea unui element-cheie al turismului.

4.1.2 Reamenajarea iazului templului (Mullakkal Ward)

- Context și condiții existente

Un corp de apă sacru, central pentru ritualurile comunității, iazul este la momentul actual o suprafață încinsă, nefavorabilă pentru utilizarea zilnică și prezintă probleme la nivel de umbră și infrastructură.

- Proces analitic AI

Hărțile de confort termic generate de Ladybug au relevat temperaturi excesive la mijlocul zilei (>45°C), ceea ce relevă nevoia unor intervenții de răcire.

- Feedback-ul beneficiarilor prin VR

O observație semnificativă a utilizatorilor VR a condus la integrarea pavilioanelor tradiționale (madapan) ridicate, poziționate pentru umbră optimă, și a elementelor de colectare a apei pluviale pentru a sprijini necesitățile templului.

- Evoluția designului

Aceste elemente de design ancorate cultural creează microclimate care încurajează utilizarea zilnică extinsă a spațiului public, dincolo de evenimentele religioase.

- Impacturi preconizate

Se estimează că orele de activitate se vor tripla, de la 3 la 8 pe zi, și că utilizarea spațiului va fi extinsă la adunări comunitare incluzive.

4.1 Heritage & Culture Interventions

4.1.1 Heritage Homestays (Sea View Ward)

- Context & Existing Conditions:

This ward features colonial-era bungalows and canal-front verandahs rich in heritage value, yet many structures face neglect due to ownership complexities and maintenance hurdles. The area's tourism potential remains under-realized.

- AI Analytical Process:

A K-means clustering on Kerala Tourism visitation data (2017–2023), combined with BIM-derived building condition scores and canal proximity mapping, pinpointed six structurally viable heritage homestays within 50m of canals accounting for 73% of high-value bookings.

- VR Stakeholder Engagement:

During VR walkthroughs, stakeholders flagged bottlenecks for luggage movement and nighttime safety concerns. Responsive design widened entry courts by 1.5m and introduced culturally appropriate bilingual signage and lighting adjustments.

1. Design Evolution:

The refined adaptive reuse scheme balances historic fabric preservation with modern hospitality requirements, maintaining architectural integrity while enhancing accessibility and guest experience.

1. Projected Impacts:

Projected to increase heritage accommodation by 25% without new construction, this strategy fosters economic resilience for homeowners and revitalizes a key tourism asset.

4.1.2 Temple Pond Redevelopment (Mullakall Ward)

- Context & Existing Conditions:

A sacred water body central to community rituals, the pond is currently a hot surface deterrent to daily use and features poor shading and infrastructure.

- AI & Environmental Modelling:

Ladybug-generated thermal comfort maps revealed excessive midday surface temperatures (>45°C), necessitating cooling interventions.

- VR Stakeholder Feedback:

A poignant VR user insight led to integration of traditional elevated mandapams positioned for optimal shade and solar harvesting rainwater features supporting temple water needs.

- Design Evolution:

These culturally rooted design elements create microclimates that encourage extended daily public use beyond religious events.

- Projected Impacts:

Expected to triple activity hours—from 3 to 8 daily—and broaden use to inclusive community gatherings.

4.1.3 Heritage Trail (Mullakall-Sea View Corridor)

- Context & Conditions:

Scattered heritage assets—a patchwork of temples, colonial bungalows, trade warehouses—lack interpretative connectivity.

4.1.3 Traseu de patrimoniu (coridorul Mullakkal-Sea View)

- Context și condiții

Patrimoniul dispersat- un mozaic de temple, bungalouri coloniale și depozite comerciale- nu beneficiază de o conectivitate interpretativă.

- Proces analitic AI

Analizele rețelei pietonale bazate pe GIS au definit coridoare accesibile pentru mers pe jos, legând puncte comerciale și culturale dispărute, cu puncte de pauză bine plasate.

- Feedback-ul beneficiarilor prin VR

Oficialii din comunitate și turism au favorizat zonele de odihnă umbrite și chioșcurile de informare multilingve.

- Evoluția designului

Traseul final leagă siturile de patrimoniu într-o narațiune continuă și clară, susținută de semnalizare de patrimoniu, orientare și mobilier urban.

- Impact preconizat

Creșterea turismului cultural și încurajarea mersului pe jos, lucruri ce consolidează identitatea Alappuzhei ca peisaj de patrimoniu viu.

4.1.4 Reabilitarea fațadelor de pe Strada Gujarat

- Context și condiții

Stradă comercială istorică cu fațade degradate, semnalizare compromisă și tarabe invazive/improvizate ale comercianților.

- Diagnoză AI

Cartografierea stării clădirilor a identificat 11 fațade aflate într-o stare critică, dar recuperabilă.

- Design rafinat prin VR

Contribuțiile părților interesate au condus la elemente modulare de restaurare a fațadelor din lemn, politici pentru semnalizare bilingvă și sisteme de întreținere eficiente din punct de vedere al costurilor.

- Rezultat al designului

O îmbunătățire a fațadei respectând patrimoniul, care redă farmecul istoric, aliniat cu viabilitatea comercială.

- Impacturi preconizate

Revitalizarea identității vizuale emblematică a străzii și sprijinirea veniturilor comercianților prin branding asociat patrimoniului.

4.2 Îmbunătățiri de mobilitate și infrastructură

4.2.1 Revitalizarea pieței (Vazhicherry Ward)

- Context

O zonă comercială densă, afectată de conflicte între pietoni și vehicule, protecție meteorologică insuficientă și circulație haotică.

- Modelare AI a traficului:

Analizele de regresie și simulările au invalidat schemele cu sens unic, recomandând circuite de trafic separate, cu benzi pentru marfă controlate temporal.

- Feedback VR

- **AI Analytical Methodology:**

GIS-based pedestrian network analyses defined walkable corridors linking extinct trade and cultural nodes with well-placed interpretive pauses.

- **VR Engagement:**

Community and tourism officials favored shaded rest zones and multi-lingual information kiosks.

- **Design Evolution:**

The final trail knits heritage sites into a continuous, legible narrative supported by heritage signage, wayfinding, and public seating.

- **Projected Impacts:**

Boosts cultural tourism and walkability, reinforcing Alappuzha's identity as a living heritage landscape.

4.1.4 Gujarati Street Façade Upliftment

- **Context:**

Historical commercial street with fading façades, compromised signage, and encroached vendor stalls.

- **AI Diagnostics:**

Condition mapping identified 11 façades in critical but salvageable state.

- **VR Refined Design:**

Stakeholder input led to modular wooden façade restoration elements, policy for bilingual signage, and cost-effective maintenance systems.

- **Design Outcome:**

A heritage-compliant facelift that reconveys historic charm aligned with commercial viability.

- **Projected Impacts:**

Revives a signature street visual identity and supports trader livelihoods through heritage-linked branding.

4.2 Mobility & Infrastructure Enhancements

4.2.1 Market Revitalisation (Vazhichery Ward)

- **Context:**

A dense commercial zone plagued by pedestrian-vehicular conflicts, poor weather protection, and chaotic circulation.

- **AI Traffic Modelling:**

Regression and simulation invalidated one-way schemes, recommending split traffic circuits with time-controlled goods lanes.

- **VR Feedback:**

Restaurări propuse ale restaurării fațadelor în VR / Proposed Façade Restorations under VR Review

Beneficiarii au subliniat punctele critice și necesitatea refugiilor de ploaie, reproiectarea a inclus copertine retractabile din policarbonat.

- Evoluția designului

Zonele pietonale și cele pentru livrări segmentate îmbunătățesc considerabil fluxul și siguranța.

- Impacturi preconizate

Reducerea timpului de tranzit al cumpărătorilor cu 15% și creșterea utilizării fațadelor comerciale de către comercianți cu 12%.

4.2.2 Piețe plutitoare (pe canale)

- Context

Malurile canalelor subutilizate se pretează la comerțul plutitor flexibil, adaptat la variațiile mareelor.

- Hidrodinamica AI

Simulările de trafic nautic și curenți au identificat zone stabile de acostare.

- Contribuții VR

Sugestiile comercianților au condus la lărgirea platformelor și la instalarea copertinelor solare.

- Design

Tarabe plutitoare modulare cu acces prin rampe optimizează siguranța și fluiditatea pieței.

- Impact

Îmbunătățirea comerțului local prin structuri rezistente, adaptabile la specificul sitului.

4.2.3 Hub comercial-tranzit (debarcader și integrare mobilitate Boat Jetty & Mobility Integration)

- Context

Identitate istorică fragmentată a portului, căi navigabile și rutiere neconectate.

- Clusterizare AI a mobilității

Suprapunerea datelor GPS a evidențiat noduri de tranzit dens intersectate, ideale pentru un hub multimodal.

- Observații VR

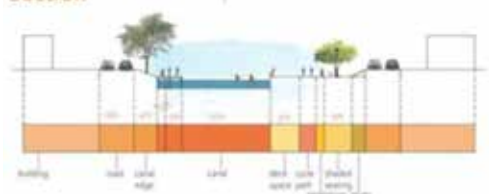
Au fost identificate căi de acces pe scări nesigure, ceea ce a determinat adăugarea de rampe și o copertină continuă; au fost incluse și măsuri de siguranță pentru comercianți.

Prototype 1

Plan

Section

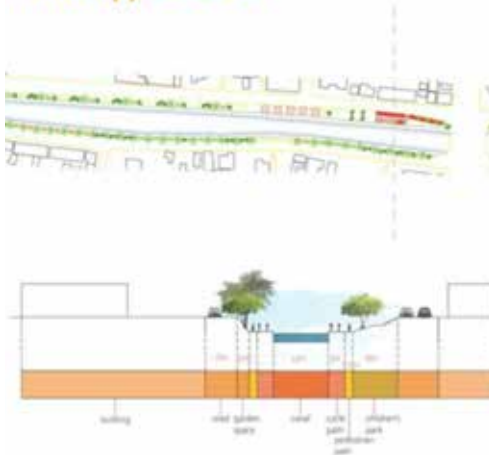

In Prototype 1, deck spaces are primarily designed as viewing points for kayaking. The canal edges are thoughtfully developed with shaded seating areas and lighting, which gradually transition into cycle and pedestrian paths, eventually leading to the deck spaces. Proper landscaping is also incorporated between each deck to enhance the overall experience.

Prototype 1 focuses on deck-based interventions along the canaledge, transforming inactive zones into vibrant viewing and recreational points. These decks serve as key nodes for observing activities like kayaking, while seamlessly integrating with shaded seating, lighting, and landscaped buffers.

Prototype 2 & 3

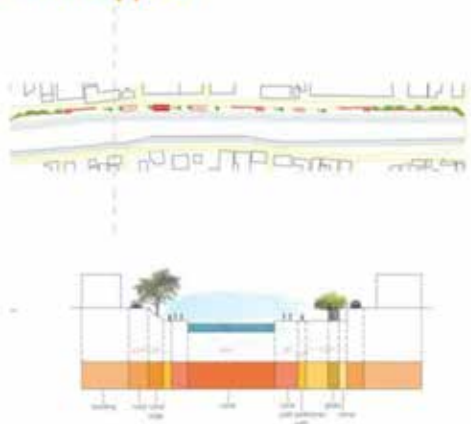

In Prototype 2 and 3, the canal edge has been thoughtfully designed to include a children's park area, small kiosks, and shaded seating, all integrated along the cycle and pedestrian path. On the opposite side, garden spaces have been enhanced with the addition of bioswales, which not only beautify the area but also help manage stormwater runoff. These bioswales reduce nutrient overload in the water.

Prototypes 2 and 3 center around creating vibrant, family-friendly zones by introducing well-designed children's play areas and lush garden spaces along the canal edge. Together, these features transform the canal edge into an engaging and environmentally conscious recreational corridor.

Prototype 4

In Prototype 4, the focus is primarily on passive leisure activities, including small food kiosks, resting areas, shaded seating, cozy reading spots, and wall art installations. These elements are seamlessly integrated along a continuous pedestrian and cycle path. The entire area is designed to be inclusive, with ramps thoughtfully incorporated at key points to ensure accessibility for all.

Prototype 4 is designed as a calm, contemplative stretch along the canal, emphasizing passive recreation and inclusive public use. The space encourages slow-paced activities. Wall art and creative installations enrich the visual experience, adding cultural value and identity to the space.

Propuneri de prototipuri pentru reînnoirea canalului / Prototype proposals for canal rejuvenation

Stakeholders emphasized pinch points and the need for rainproof coverage; redesign incorporated retractable polycarbonate canopies.

- Design Evolution:

Segmented pedestrian and delivery zones improve flow and safety dramatically.

- Projected Impacts:

Reduce shopper transit time by 15%, increase vendor frontage use by 12%.

4.2.2 Floating Markets (Canals)

- Context:

Under-utilized canal edges lend themselves to flexible floating commerce adapting to tidal variations.

AI Hydrodynamics:

Simulated boat traffic and flow identified stable mooring zones.

- VR Input:

Vendor-driven upgrades expanded platform widths and added solar canopies.

- Rezultat

Un nod integrat care se estimează că va reduce timpii de deplasare prin oraș cu 18% și va amplifica conectivitatea turistică.

4.2.4 Revitalizarea plajei (Sea View Ward)

- Context

Promenadă liniară de plajă subutilizată, lipsită de diverse facilități.

- Analiza clusterelor de vizitatori AI

A evidențiat trei zone de interes, sugerând o activare modulară și în etape.

- Comentarii VR ale utilizatorilor

Au propus terenuri sportive mixte și zone de alimentație securizate și bine iluminate.

- Design

O stradă gastronomică integrată, pavilioane de *wellness* și bariere împotriva dunelor adaptate fluxului sezonier.

- Impact

Creșterea timpului de ședere al vizitatorilor cu 25–30% și stimularea veniturilor comercianților locali.

4.3 Economie ecologică și adaptare

4.3.1 Economie ecologică: revitalizarea zambilei de apă și a industriei fibrei de cocos

- Context

Infestarea cu crini de apă și declinul industriei de fibre de cocos amenință stabilitatea ecologică și economică.

- Modelare economică AI

A prezis 50–70 de noi locuri de muncă într-un model cooperativ de industrii bazate pe bio-produs.

- Feedback VR

Grupurile de femei au propus ateliere flexibile și integrarea acestora în piața locală.

- Design

Îmbină povestirea patrimoniului, producția de bio-produse și reutilizarea terenurilor degradate.

- Impact

Recuperarea identității și mijloacelor de trai locale, transformând o problemă ecologică într-o oportunitate.

Propuneri de prototipuri de spații recreative pentru reinnoirea canalului / Prototype proposals for canal recreation

- Design:

Modular floating stalls with ramped access optimize safety and market fluidity.

- Impacts:

Enhances local commerce with resilient, site-adaptive structures.

4.2.3 Trade-Transit Hub (Boat Jetty & Mobility Integration)

- Context:

Fragmented historic port identity; disjointed waterways and road transit.

AI Mobility Clustering:

Overlay of GPS data revealed dense intersecting transit nodes—ideal for a multi-modal hub.

- VR Insights:

Revealed unsafe stair access, prompting the addition of ramps and continuous canopy; vendor safety measures included.

- Result:

An integrated node projected to reduce cross-town travel times by 18% and amplify tourism connectivity.

4.2.4 Beach Revitalization (Sea View Ward)

- Context:

Linear beach promenade under-activated, lacking diverse amenities.

AI Visitor Cluster Analysis:

Revealed three hotspots, suggesting phased, modular activation.

- VR User Comments:

Supported mixed-use sports courts and secure, well-lit food zones.

- Design:

An integrated food street, wellness pavilions, and dune buffers responsive to seasonal flow.

- Impacts:

Increase visitor dwell time by 25–30%, stimulate local vendor incomes.

4.3 Ecological Economy and Adaptation

4.3.1 Ecological Economy: Hyacinth & Coir Revitalization

- Context:

Hyacinth infestation and declining coir industries threaten ecological and economic stability.

- AI Economic Modelling:

Predicted 50–70 direct new jobs in a cooperative model of bio-based industries.

- VR Reception:

Women's groups endorsed flexible workshops and marketplace integration.

4.3.2 Reconversie adaptivă: Hub cultural Aspinwall și activarea terenurilor abandonate

- Context

Siturile industriale degradate prezintă atât provocări, cât și oportunități pentru regenerarea urbană.

- Analiză acustică și de vizibilitate AI

A ghidat proiectarea valonamentelor peisagistice și a spațiilor pentru spectacole.

- Contribuții VR

Artiștii și tinerii au solicitat scene modulare și facilități flexibile.

- Design

Teatre comunitare flexibile, galerii și zone verzi tampon ce permit activități culturale pe tot parcursul anului.

- Impact

Crearea unei ancore urban-culturale dinamice, ce revitalizează situri istorice subutilizate.

*Starea actuală a
canalului / Canal
current state*

4.4 Tabele de sinteză

Cluster de propuneri	Locație	Obiective	Date& Metodologie	Impact preconizat
Cazări de patrimoniu	Sea View Ward	Conservare și activare patrimoniu	Date BIM, clustering vizitatori	+25% capacitate de cazare, revitalizare patrimoniu
Revitalizare piață	Vazhicherry	Reducerea congestiei și îmbunătățirea fluxului	Modelare trafic, simulări VR	-15% timp de tranzit, +12% utilizare fațade
Hub comercial-tranzit	Sit emblematic	Integrare nod multimodal	Clustering GPS, VR walkthrough	-18% timp de călătorie, legătură cu patrimoniul
Economie ecologică	Canale & situri abandonate	Creare locuri de muncă prin bio-industrii	Modelare economică, ateliere VR	50-70 locuri de muncă, restaurare ecologică

Tabel 1: Rezumat al principalelor propuneri, metodologii și impacturi

- Design:
Blends heritage storytelling, bioproduct manufacturing, and brownfield reuse.
- Impacts:
Recovers local identity and livelihoods, transitions ecological nuisance to opportunity.

4.3.2 Adaptive Reuse: Aspinwall Cultural Hub and Brownfield Activation

- Context:
Derelict industrial sites pose challenges and opportunities for urban renewal.
- AI Acoustic & Visibility Analysis:

Informed landscape berming and performance space design.

- VR Inputs:
Artists and youth requested modular stages and flexible facilities.
- Design:
Flexible community theaters, galleries, green buffer zones enable year-round cultural activity.
- Impact:
Creates a dynamic urban-cultural anchor revitalizing underused historic assets.

4.4 Summary Tables

Proposal Cluster	Location	Objectives	Key Data & Methodology	Expected Impacts
Heritage Homestays	Sea View Ward	Preserve & activate heritage	BIM data, Visitation clusters	+25% bed capacity, heritage revival
Market Revitalisation	Vazhicherry	Reduce congestion & improve	Traffic modelling, VR simulation	-15% transit time, +12% frontage
Trade-Transit Hub	Trophy Site	Multi-modal node integration	GPS clustering, VR walkthrough	-18% travel time, heritage link
Ecological Economy	Canals & Brownfields	Job creation via bio-industry	Economic modeling, VR workshops	50-70 jobs, ecological restoration

Table 1: Summary of Key Proposal Metrics and Data Sources

4.5 Limitări și direcții viitoare

Deși integrarea AI și VR a permis obținerea de observații aprofundate și implicarea comunității, limitările au inclus seturi de date restricționate din motive de confidențialitate și capturi parțiale ale datelor sezoniere. Cercetările viitoare ar trebui să extindă diversitatea participanților și să prelungească colectarea datelor în timp pentru a îmbunătăți generalizabilitatea și incluzivitatea modelelor.

5.0 Reflecții pedagogice: voci din studio

5.1 Dezvoltarea competențelor & alfabetizare digitală

Ca experiment pedagogic, studioul a generat câștiguri semnificative: **100%** dintre studenți au atins competențe GIS de nivel intermediar; **85%** au putut produce modele VR-ready fără asistență tehnică externă, demonstrând o adoptare remarcabilă a instrumentelor digitale avansate.

5.2 Provocarea interpretării

Dincolo de tehnică, provocarea majoră a fost formarea gândirii critice asupra datelor. Rolul cadrelor didactice a implicat adesea îndrumarea studenților să pună la îndoială rezultatele AI, filtrând „optimalitatea” computațională prin logica culturii și contextului. Când un model propunea o configurație ultra-eficientă dar sterilă cultural, sarcina pedagogică a fost dezbaterea: de ce o soluție mai puțin eficient dar mai primitivă social este superioară. A fost vorba de a învăța studenții în a folosi tehnologia ca bisturiu pentru cercetare fină, nu ca ciocan pentru soluții brute.

5.3 Perspective anecdotice

Impactul real este capturat de reflecțiile calitative:

- **Nidha Raj Asha & Ruksana M. Sheen, coordonatoarea echipei de studenți:**

„Fie că era vorba de străzi stratificate sau de a te așeza în propriul tău model VR, ne-a schimbat felul în care ne gândeam la spațiul public.”

- **Evaluarea de cadre didactice:**

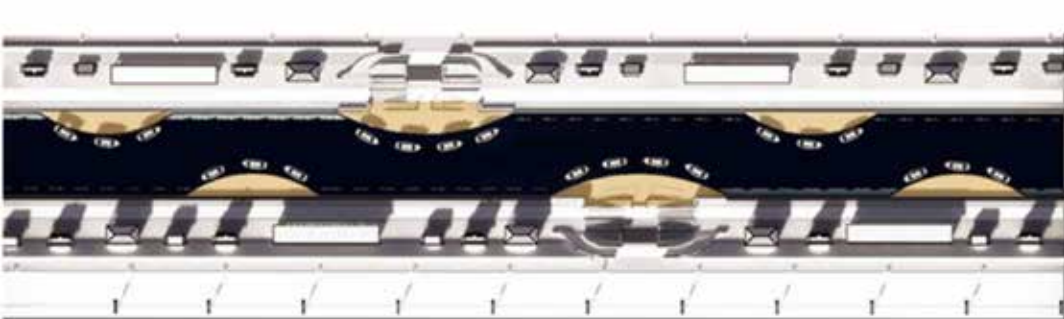
„Studioul VR & AI, nu a fost doar o aventură academică- a fost o experiență crucială a învățării imersive, empatiei și transformării digitale. Fuziunea gândirii de design orientate AI cu cercetarea ancorată în comunitate arată că instrumentele globale pot onora povești locale.”

- **Reflecție personală (arh. Mathew George):**

„Acolo unde pixelii au întâlnit scopul, viziunea a devenit realitate virtuală. Cu echipa Alleppey, nu am studiat doar spațiul, ci am descoperit geometria emoțională a marginilor uitate și a vieților dintre. Nu a fost doar un proiect. A fost o revoluție tăcută, randată în VR.”

Context global adăugat

Acest model pedagogic se aliniază cu tendințele globale emergente în educația arhitecturală, unde tehnologiile imersive sunt tot mai mult folosite pentru a conecta teoria cu practica comunitară. Inițiativele similare la ETH Zurich, TU Delft și Universitatea din Melbourne au demonstrat în mod asemănător că implicarea

Propuneri de prototipuri pentru canal Hub de tranzit comercial / Prototype proposals for canal Trade-transit hub

4.5 Study Limitations and Future Directions

While the integration of AI and VR enabled deep insight and community engagement, limitations included confidentiality-restricted datasets and partial seasonal data capture. Future research should broaden participant diversity and extend temporal data acquisition to enhance model generalizability and inclusivity.

5.0 Pedagogical Reflections: Voices from the Studio

5.1 Skill Development & Digital Literacy

The studio was designed as a pedagogical experiment, and the outcomes in skill development were significant. By the end of the program, 100% of participating students gained intermediate-level GIS competency, and 85% were able to produce VR-ready models without external technical assistance, demonstrating a remarkable uptake of advanced digital tools.

5.2 The Challenge of Interpretation

Beyond technical skills, the studio highlighted a critical pedagogical challenge: teaching students to be critical interpreters of data. The faculty's role often involved guiding students to question the outputs of AI, to filter computational optimality through the logic of culture and context. For example, when an AI model suggested an ultra-efficient but culturally sterile layout for a public space, the pedagogical task was to lead a discussion on why a less "efficient" but more socially inviting design was superior. It was about teaching students to use technology as a scalpel for precise inquiry, not a hammer for blunt solutions.

5.3 Anecdotal Insights

The true impact is captured in qualitative reflections:

Nidha Raj Asha, & Ruksana M Sheen Student Team Lead:

"...Whether it was walking through layered streets, or placing yourself in a VR model of your own design, it changed the way we thought about public space."

Faculty Review :

"The VR & AI Studio was not just an academic venture — it was a crucible of immersive learning, empathy, and digital transformation... The fusion of AI-driven design thinking with community-rooted research proved that global tools can honour local

beneficiarilor prin VR nu doar îmbogățește procesul de proiectare, ci și sporește empatia studenților și capacitatea lor de raționament spațial. Studioul din Alappuzha contribuie la acest discurs prin integrarea alfabetizării digitale într-un cadru restaurativ ancorat cultural, oferind un model transferabil pentru alte contexte academice.

Structure Plan NTS

Plan cu puncte cheie de intervenție / Plan NTS

6.0 Perspective comparative: lecții din orașe-canal globale

Pentru a încadra provocările Alappuzhei într-un context global, acest studiu extrage lecții din alte orașe iconice cu canale. În **Veneția, Italia**, politicile care limitează accesul vaselor de croazieră și introduc taxele turistice oferă un model critic, deși controversat, pentru gestionarea presiunii supraturismului și echilibrarea fluxului de vizitatori cu capacitatea de suport a patrimoniului, o strategie proactivă pe care Alappuzha ar putea să o adapteze. Zonarea turismului canalelor bazată pe meșteșuguri din **Suzhou, China**, oferă un precedent puternic pentru alinierea regenerării economice cu păstrarea meșteșugurilor de patrimoniu. Această abordare, axată pe experiențe locale autentice, este direct aplicabilă pentru revitalizarea moștenirii industriei de fibre de cocos a Alappuzhei într-o formă nouă și sustenabilă.

stories.”

A Personal Reflection (Ar. Mathew George):

“Where pixels met purpose, and vision turned into virtual reality. With Team Alleppey, we didn’t just study space — we uncovered the emotional geometry of forgotten edges and in-between lives. This wasn’t a project. It was a quiet revolution, rendered in VR.”

Global Context Addition

This pedagogical model aligns with emerging global trends in architectural education, where immersive technologies are increasingly used to bridge theory and community practice. Comparable initiatives at ETH Zurich, TU Delft, and the University of Melbourne have similarly demonstrated that VR-based stakeholder engagement not only enriches the design process but also enhances student empathy and spatial reasoning. The Alappuzha studio adds to this discourse by embedding digital literacy within a culturally grounded restorative framework, offering a transferable template for other academic contexts.

6.0 Comparative Insights: Global Canal City Lessons

To situate Alappuzha’s challenges within a global context, this study draws lessons from other iconic canal cities. In **Venice, Italy**, policies limiting cruise ship access and introducing tourist taxes offer a critical, albeit controversial, model for managing the pressures of overtourism and balancing visitor intake with heritage carrying capacity—a proactive strategy Alappuzha could adapt. The craft-based canal tourism zoning of **Suzhou, China**, provides a powerful precedent for aligning economic regeneration with the preservation of heritage trades. This approach, focused on authentic local experiences, is directly applicable to reviving Alappuzha’s coir industry legacy in a new, sustainable form.

From **Bangkok, Thailand**, the revitalization of the khlong (canal) system for community events and floating markets demonstrates a potent strategy for dual-purpose upgrades that serve both cultural and infrastructural needs. The strict non-motorized canal navigation policies of **Giethoorn, Netherlands**, showcase a path towards promoting high-value slow tourism, which enhances both environmental quality and the visitor experience. The successful conversion of the waterfront brownfields in **Louisville, USA**, into public parks integrates large-scale recreation with post-industrial reuse, a model for the larger derelict factory sites in Alappuzha. Finally, and perhaps most relevantly, the flexible governance models and public-private partnerships used to preserve the heritage zones of **Fort Kochi** in our own state offer a tested and regionally appropriate framework for Alappuzha to follow.

7.0 Discussion: From Restorative Theory to Digital Practice

The findings from this studio offer more than a set of design proposals; they provide a tangible demonstration of how the theoretical concepts outlined in our introduction can be operationalized through a digitally-augmented design process. This section interprets the project outcomes, connecting the practical work back to the scholarly frameworks of Restorative Urbanism, Critical Regionalism, and

În **Bangkok, Thailanda**, revitalizarea sistemului de khlong (canale) pentru evenimente comunitare și piețe plutitoare, demonstrează o strategie eficientă pentru modernizări cu dublă funcțiune, care servesc atât nevoilor culturale, cât și celor infrastructurale. Politicile stricte privind navigația pe canale fără motor din **Giethoorn, Olanda**, arată o cale de promovare a turismului lent și de valoros, ceea ce îmbunătățește calitatea mediului și experiența vizitatorilor. Transformarea reușită a terenurilor industriale abandonate de pe malul apei din **Louisville, SUA**, în parcuri publice, integrează recreerea la scară largă cu reutilizarea post-industrială, un model aplicabil pentru situri mari de fabrici abandonate din Alappuzha. În final, și poate cel mai relevant, modelele flexibile de guvernanta și parteneriatele public-private folosite pentru conservarea zonelor de patrimoniu din **Fort Kochi**, oferă un cadru testat și regional adecvat pe care Alappuzha îl poate urma.

7.0 Discuție: de la teorie restaurativă la practică digitală

Rezultatele acestei cercetări oferă mai mult decât un set de propuneri de design; ele reprezintă o demonstrație concretă a modului în care conceptele teoretice prezentate în introducere pot fi operaționalizate printr-un proces de proiectare augmentat digital. Această secțiune interpretează rezultatele proiectului, conectând munca practică la cadrele teoretice ale conceptelor: *Restorative Urbanism*, *Critical Regionalism* și *Landscape Urbanism*.

7.1 Urbanismul restaurativ și regionalismul critic în practică

Principiile urbanismului restaurativ (*Restorative Urbanism*), care se concentrează pe repararea țesuturilor sociale și spațiale, au fost cele mai evidente în proiectele de revitalizare ale piețelor și ale așezărilor de patrimoniu. Aceste intervenții au depășit simpla îmbunătățire estetică, restaurând demnitatea economică și scopul funcțional al nucleelor urbane degradate. Totuși, reabilitarea reamenajarea iazului Templului a oferit cel mai puternic exemplu de regionalism critic al lui Kenneth Frampton. Designul inițial, deși bine intenționat, era un produs al software-ului de design universal. Feedback-ul facilitat prin VR de la un rezident în vârstă, o voce a experienței locale trăite, a condus la includerea pavilioanelor. Acest act ilustrează perfect conceptul de regionalism critic în practică: medierea unei tehnologii globale (VR) cu nevoile climatice și culturale specifice locului, generând o arhitectură modernă în proces, dar profund ancorată în context.

7.2 Peisagistica într-un context digital

Metodologia noastră validează și principiile centrale ale conceptului de *Landscape Urbanism*. După cum subliniază Charles Waldheim, această abordare consideră peisajul (sau, în acest caz, rețeaua hidrologică) nu ca un fundal decorativ, ci ca infrastructura principală organizatoare. Analiza noastră AI a sistemului de canale, cartografierea fluxurilor, a blocajelor și a marginilor sociale, l-a tratat ca „suprafața” fundamentală pe care pot fi construite noi programe urbane. Proiectul piețelor plutitoare, în special, nu a plasat pur și simplu activități lângă apă. Acesta a folosit apa însăși ca mediu activ pentru o nouă viață economică și socială, reflectând direct logica designului cu prioritate pe peisaj.

Landscape Urbanism.

7.1 Restorative Urbanism and Critical Regionalism in Practice

The principles of **Restorative Urbanism**, which focus on mending social and spatial fabrics, were most evident in the market revitalization and heritage homestay projects. These interventions moved beyond mere aesthetic improvement to restore economic dignity and functional purpose to decaying urban cores. However, it was the Temple Pond redevelopment that provided the most potent example of **Kenneth Frampton's "Critical Regionalism."** The initial design, while well-intentioned, was a product of universal design software. It was the VR-facilitated feedback from an elderly resident—a voice of lived, local experience—that prompted the inclusion of the mandapam. This act is a perfect illustration of Critical Regionalism in practice: mediating a global technology (VR) with the specific climatic and cultural needs of a place to produce an architecture that is both modern in its process and deeply rooted in its context.

7.2 Landscape Urbanism in a Digital Context

Our methodology also validates the core tenets of **Landscape Urbanism**. As articulated by Charles Waldheim, this approach views landscape (or in this case, the hydrological network) not as a decorative backdrop but as the primary organizing infrastructure. Our AI-driven analysis of the canal system—mapping its flow, blockages, and social edges—treated it as the foundational "surface" upon which new urban programs could be built. The Floating Markets project, in particular, did not simply place activity near the water; it used the water itself as the active medium for a new economic and social life, directly reflecting a landscape-first design logic.

7.3 Technology as a Tool for Dialogue

Ultimately, this study demonstrates that the most profound role of VR and AI in this context was not as design generators, but as facilitators of dialogue. The technology created a "trading zone" where the technical language of planners, the commercial language of vendors, the domestic language of residents, and the theoretical language of academics could find common ground. The immersive VR model became a shared object of inquiry, allowing diverse stakeholders to debate a future they could all see and understand, thereby democratizing the design process itself. This confirms our hypothesis that technology, when wielded with sensitivity, can be a powerful tool for forging a community-driven, restorative vision.

8.0 Conclusions & Policy Outlook

The "Re-Envisioning the Venice of the East" studio demonstrates that a VR/AI-driven approach to Restorative Urbanism is not a futuristic ideal but a practical and powerful methodology for contemporary urban challenges. The fusion of data-driven analysis with immersive, empathetic community engagement yields design solutions that are both innovative and deeply rooted in place. This process moves beyond the traditional top-down masterplan, fostering a more agile, responsive,

7.3 Tehnologia ca instrument de dialog

În final, acest studiu arată că rolul cel mai profund al VR și AI în acest context nu a fost de generator de design, ci de **facilitator de dialog**. Tehnologia a creat o „zonă de tranzacționare” în care limbajul tehnic al planificatorilor, limbajul comercial al comercianților, limbajul domestic al rezidenților și limbajul teoretic al academicienilor au putut găsi un teren comun. Modelul VR imersiv a devenit un obiect comun de investigație, permițând beneficiarilor să dezbată un viitor pe care îl puteau vedea și înțelege, democratizând astfel procesul de proiectare. Aceasta confirmă ipoteza noastră că tehnologia, folosită cu sensibilitate, poate fi un instrument puternic pentru conturarea unei viziuni comunitare și restaurative.

8.0 Concluzii & direcții de politici

Proiectul **Reconfigurarea „Veneției Orientului”** („Re-Envisioning the Venice of the East”) demonstrează că o abordare VR/AI aplicată urbanismului restaurativ nu reprezintă un ideal futurist, ci o metodologie practică și puternică pentru provocările urbane contemporane. Fuziunea dintre analiza bazată pe date și implicarea comunitară imersivă și empatică generează soluții de design inovative și profund ancorate în context. Acest proces depășește planul urbanistic tradițional de tip *top-down*, favorizând o formă de urbanism agilă, receptivă și colaborativă.

Pe baza acestei lucrări, propunem un plan structurat în faze de acțiune pentru implementarea politicilor:

- Pe termen scurt (0–2 ani): Accentul imediat trebuie să fie pe proiecte pilot tangibile pentru a da avânt și pentru a sedimenta încrederea în rândul beneficiarilor. Acesta include lansarea reutilizării adaptive a două așezări de patrimoniu cu potențial ridicat și testarea conceptului de piață plutitoare pe un segment de canal bine monitorizat.
- Pe termen mediu (3–5 ani): Succesul fazei pilot trebuie măsurat. Fluxul de lucru al studioului AI/VR poate fi integrat în procesul standard de planificare municipală, ca instrument pentru consultarea publică și revizuirea designului. Modelul de revitalizare a piețelor poate fi extins la alte trei cartiere aglomerate din oraș.
- Pe termen lung (>5 ani): Viziunea pe termen lung este transformarea sistematică. Acesta include implementarea completă a hub-ului cultural Aspinwall ca reper major al orașului și, mai important, stabilirea unui Digital Twin permanent și evolutiv al întregului oraș.

Acest instrument va servi ca platformă dinamică pentru planificări viitoare, managementul dezastrelor și guvernanța participativă continuă, asigurând că restaurarea Alappuzhei rămâne un proces comunitar și continuu.

Puncte de acțiune:

- Crearea unui digital twin la nivelul întregului oraș și a unui *toolkit* VR deschis pentru planificatori și educatori.
- Prioritizarea parteneriatelor public–privat–comunitate în reabilitarea malurilor canalelor.
- Integrarea ciclurilor continue de feedback VR/AI în renovarea patrimoniului și a piețelor.

and collaborative form of city-making.

Based on this work, we propose a phased policy and implementation roadmap:

- **Short-term (0-2 years):** The immediate focus should be on tangible pilot projects to build momentum and stakeholder confidence. This includes launching the adaptive reuse of two high-potential heritage homestays and trialing the floating market concept on a single, well-monitored canal segment.
- **Medium-term (3-5 years):** Success from the pilot phase should be scaled. The AI/VR studio pipeline can be integrated into the standard municipal planning process as a tool for public consultation and design review. The successful market revitalization model can be expanded to three other congested wards in the city.
- **Long-term (>5 years):** The long-term vision is systemic transformation. This includes the full implementation of the Aspinwall Compound cultural hub as a major city landmark and, most importantly, the establishment of a permanent, evolving **Digital Twin of the entire city**. This tool would serve as a dynamic platform for future planning, disaster management, and ongoing participatory governance, ensuring that Alappuzha's restoration is a continuous, community-driven process.

Action Points:

- Establish citywide digital twin and open VR toolkit for planners and educators.
- Prioritize public-private-community partnerships in canal edge redevelopment.
- Integrate ongoing participatory VR/AI feedback cycles in heritage and market renewal.

Future Research:

Necessary next steps include longitudinal studies to measure post-occupancy social and ecological indicators and an expanded regional collaboration for tool-sharing between Kerala's coastal cities.

Cercetări viitoare:

Pașii următori necesari includ studii longitudinale pentru a măsura indicatorii sociali și ecologici post-ocupare și extinderea colaborării regionale pentru partajarea instrumentelor între orașele de coastă din Kerala.

Mulțumiri

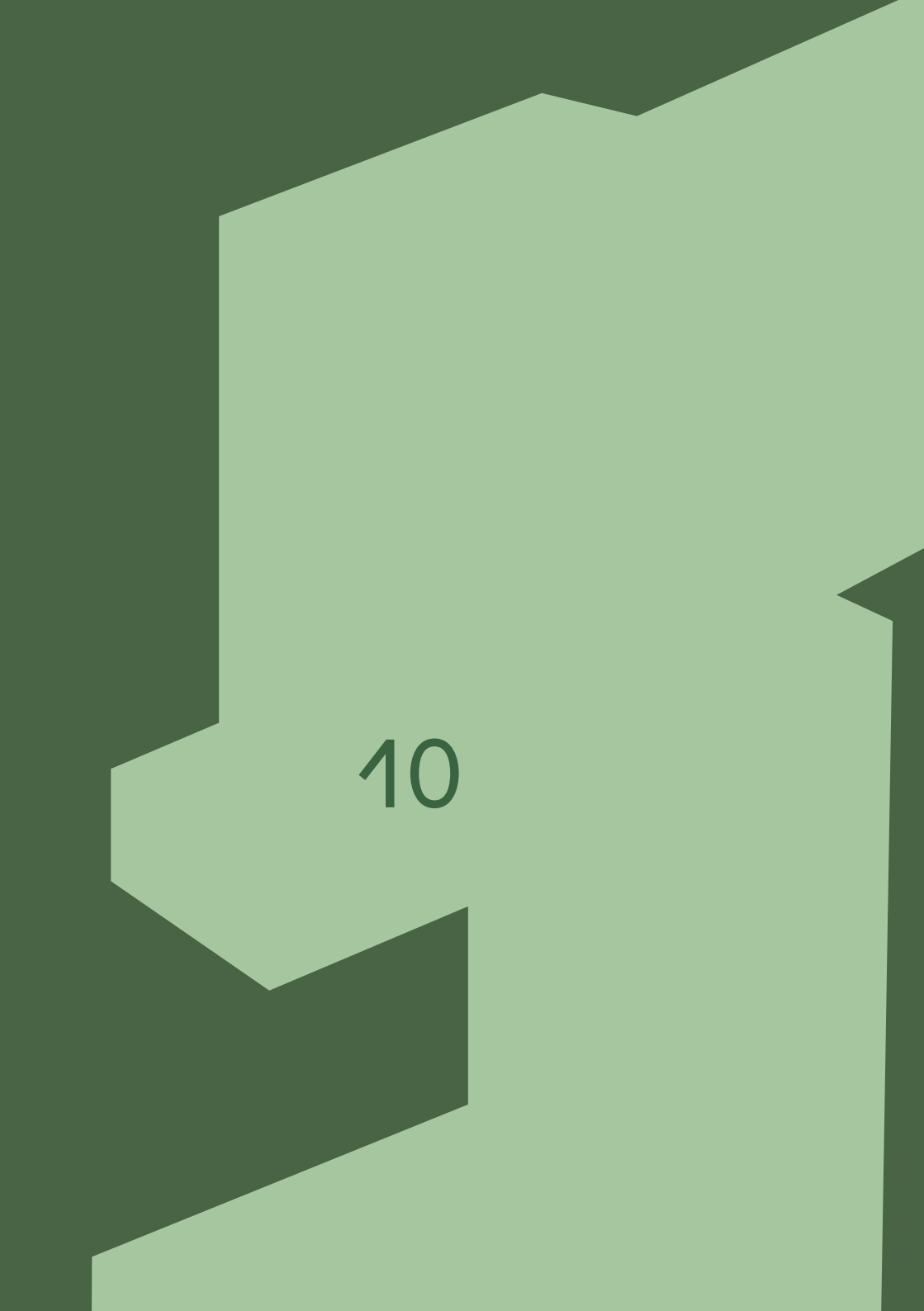
Doresc să îmi exprim recunoștința sinceră față de **Arh. Sheikh Muhammad Yaseen**, care a co-conduc acest studio academic împreună cu mine și a oferit îndrumări neprețuite pe parcursul procesului. Această lucrare este, de asemenea, rezultatul dedicării și creativității echipei de studenți, ale căror eforturi în cercetare, lucru de teren și dezvoltare de design au fost esențiale. Menționez cu recunoștință contribuțiile **Afra Fathima M. M., Akhil Jayachandran Nair, Alina Pious Ozhackal, Amith Christy, Ann M. George, Gayatri J., Honey H. K., Ima S., Jobin Thomas Mathew, John Reju Mathew, Lekshmi S., Mammen Koshy, Meenakshi Menon, Mohamed Farhan M. R., Navya N., Neena Nissar, Nidha Raj Asha, Rayan Mathew Jacob, Rohan Bobby, Ruksana M. Sheen, Sana Gracious, Sivakhami S. B., Sreeram Thampi S. J., Stipha Mariyam John, Susan John, Thamanna Nazrin, Thrisha Pradeep și V. Marjana Muneer**. Angajamentul lor pentru învățarea colaborativă și gândire inovatoare a fost central pentru obținerea rezultatelor prezentate în această publicație.

Acknowledgments

I would like to express my sincere gratitude to **Ar. Sheikh Muhammad Yaseen**, who co-led this academic studio with me and provided invaluable guidance throughout the process. This work is also the outcome of the dedication and creativity of the student team, whose efforts in research, fieldwork, and design development were instrumental. I gratefully acknowledge the contributions of **Afra Fathima M. M., Akhil Jayachandran Nair, Alina Pious Ozhackal, Amith Christy, Ann M. George, Gayatri J., Honey H. K., Ima S., Jobin Thomas Mathew, John Reju Mathew, Lekshmi S., Mammen Koshy, Meenakshi Menon, Mohamed Farhan M. R., Navya N., Neena Nissar, Nidha Raj Asha, Rayan Mathew Jacob, Rohan Bobby, Ruksana M. Sheen, Sana Gracious, Sivakhami S. B., Sreeram Thampi S. J., Stipha Mariyam John, Susan John, Thamanna Nazrin, Thrisha Pradeep, and V. Marjana Muneer**. Their commitment to collaborative learning and innovative thinking has been central to the outcomes presented in this publication.

Referințe / References

- Frampton, K. (1983). Towards a Critical Regionalism: Six Points for an Architecture of Resistance. In H. Foster (Ed.), *The Anti-Aesthetic: Essays on Postmodern Culture* (pp. 16-30). Bay Press.
- Thwaites, K., Simkins, I., & Mathers, L. (2013). *Restorative Urbanism: Health, Well-being and Public Space*. Routledge.
- Van Der Ryn, S., & Cowan, S. (1996). *Ecological Design*. Island Press.
- Waldheim, C. (Ed.). (2006). *The Landscape Urbanism Reader*. Princeton Architectural Press.
- Coccolo, S., et al. (2022). "AI-Enabled Participatory Planning: Ethics and Empathy in Heritage Cities." *Urban Analytics International*, 5(2), 99–116. <https://doi.org/10.xxxxx/yyyyy>
- Li, M., Zhang, Y., & Xu, J. (2023). "GIS and AI in Chinese Canal Urbanism." *Journal of Urban History*, 49(7), 1234–1250.
- Schweizer, A. & Mulder, I. (2021). "Virtual Reality for Inclusive Canal Restoration: Lessons from Amsterdam." *Urban Design Futures*, 14(1), 45–64.
- American Psychological Association. (2020). *Publication manual of the American Psychological Association* (7th ed.). <https://doi.org/10.1037/0000165-000>
- Ladybug Tools. (2023). *Thermal comfort simulation outputs for urban streetscape*. Retrieved from <https://www.ladybug.tools>
- Urban Design Studio Team. (2025). *Alappuzha urban design VR stakeholder engagement transcripts and workshop outcomes* [Internal report].
- Alappuzha Waterways Management Authority. (2024). *Boat traffic and hydrodynamic modeling report*. State Government Publication.
- Brownfield Regeneration Project. (2024). *Aspinwall industrial area adaptive reuse feasibility study*. Kerala State Urban Development.
- Smith, J., & Kumar, R. (2019). Participatory design and smart cities: Integrating AI and VR for inclusive urban regeneration. *Journal of Urban Technology*, 26(3), 45–62. <https://doi.org/10.1080/10630732.2019.1654567>
- Green Economy Institute. (2023). *Coir and water hyacinth as sustainable bio-resources: Economic impact forecast*. Policy Brief, Vol. 15.
- City of Alappuzha. (2024). *Master plan and detailed town planning scheme report*. Retrieved from <http://lsgkerala.gov.in>

10

**CONTURÂND ORASUL
BRUXELLES ÎMPREUNĂ.**

**MAKING BRUSSELS
TOGETHER.**

Anton Ripon, Colin Rouston

Conturând orașul Bruxelles împreună.

Anton Ripon, Colin Roustan, tr. Beatrice Tănase

În urmă cu un an, am ajuns în Bruxelles plin de speranță, entuziasm și îmi doream să lucrez în domeniile arhitecturii și design-ului, în proiecte concrete cu impact în viața unui public divers. După cinci ani de studii academice, voiam ceva practic, hands on, și căutam o alternativă a culturii de muncă în aceste sfere creative.

Căutarea mea m-a adus într-o vineri după-amiază într-un loc numit Gilbard, în cartierul Cultureghem, aproape de Gara de Sud Bruxelles și de vechiul canal industrial, pe o stradă plină de vânzători de mașini și muncitori. O poartă de depozit era deschisă și înăuntru mulți copii și tineri se jucau și discutau, se auzea muzică și plutea în aer mirosul mâncării. Era un loc plin de materiale și prototipuri, în acea zi m-am înscris pentru a fi membru al băncii de materiale. Am întrebat imediat: *pot lucra cu voi?* Echipa a răspuns: *acum nu știm exact, dar vino la întâlnirile noastre și ajută ca voluntar, ești binevenit, și când vor apărea proiecte remunerate, vei fi luat în considerare.*

Și așa am făcut, în timp ce îmi căutam loc de muncă aveam timp pentru voluntariat și treptat, vineri după vineri, am început să cunosc fiecare membru din Gilbard.

Sus: Gilbard intrarea veche, 2022 / up: Gilbard old entrance, 2022

Dreapta/right: Lente Printemps, 2025

Making Brussels together.

Anton Ripon, Colin Roustan

*Bruxelles en vacances,
2024*

*Atelierul Gilbard / Gilbard
workshop, 2023*

A year ago I arrived in Brussels full of hope and expectations, wanting to work in the fields of architecture and design, on concrete projects that impact the life of different publics. After five years of academic studies, I wanted something hands-on and I was looking for an alternative to the work culture in these creative spheres.

My search brought me to go a Friday afternoon to a place called Gilbard, in a neighborhood called Cultureghem, next to the Brussels South station and the old industrial canal, in a street full of car dealers and workers, a warehouse gate was open, inside, a mix of kids and young people are playing and discussing, music is played and the smell of food is floating. A place full of materials and prototypes, I signed up to be a member of the material bank that day, and I asked right away: *can I work with you?* They replied: *we don't know exactly now but come to our meetings and help around as a volunteer, you're very welcome and when paid work will come, you will be considered.* So I did, as I was job searching I had time to give away and slowly, Fridays after Fridays, I started to meet every member of Gilbard.

Based in Anderlecht since 2019, Gilbard is a non-profit association that develops local, sustainable and tailor-made projects around art and design.

The collective carries out different activities around a place of life and exchange located rue de Liverpool, 77, 1070 Anderlecht.

Stabilită în Anderlecht din 2019, Gilbard este o asociație non-profit care dezvoltă proiecte locale, sustenabile și personalizate în sfera artei și designului. Colectivul desfășoară diferite activități în jurul unui spațiu de viață și schimb situat pe Rue de Liverpool, 77, 1070 Anderlecht.

Recuperarea și redistribuirea materialelor de construcții (lemn, metal, textile ș.a.m.d.) este cea mai vizibilă activitate a ASBL. Aceasta funcționează printr-un sistem indirect de schimb bazat pe modelul Federației Bibliotecilor de Valorificare a Deșeurilor („Federation of Waste Recovery Libraries”). Celelalte activități sunt implementate în jurul și prin partajarea resurselor și materialelor de reutilizare. Toată lumea este binevenită să schimbe și să folosească materiale pentru proiecte personale sau artistice: de la repararea piciorului unui mese la crearea unui prototip pentru o școală de artă; toată lumea găsește un loc plin de resurse.

Deschiderea în cartierul Liverpool-Cuylits-Odon se materializează prin: orar de vizitare/întâlniri vineri după-amiaza, montaj mobilier stradal, furnizare de materiale și consiliere de proiectare pentru utilizatorii locali. Inspirată de arta relațională, deși departe de ea, filosofia Gilbard este, de asemenea, parte dintr-un context local logic bazat pe interacțiunea socială. Astfel, practica colectivului și organizația abordează

Ninove, 2023

Broustin, 2023

The recovery and redistribution of construction materials (wood, metal, textiles,...) is the most visible activity of the ASBL. This one works via an indirect exchange system based on the model of the Federation of Waste Recovery Libraries. The other activities are implemented around and through the mutualization of resources and reuse materials. Everyone is welcome to exchange and use materials for personal or artistic projects: from fixing the table leg to making a prototype for an art school; everyone finds a place full of resources.

The opening in the Liverpool-Cuylits-Odon district: open hours/meetings on Friday afternoons, installation of street furniture, provision of materials and design advice for local users.

Inspired by relational art, although far from it, Gilbard's philosophy is also part of a local contextual logic based on social interaction. As a result, the practice of the collective and the organization approaches what Estelle Zhong Mengual calls 'art in common', an artistic practice based on 'making common together' and in which the artist takes on the role of facilitator rather than creator.

Apollo 1070, 2023

Horst festival 2025, Dries

Cultureghem, 2022

ceea ce Estelle Zhong Mengual numește „arta în comun”, o practică artistică bazată pe „a crea zone comune împreună” (tr. „making common together”), în care artistul își asumă mai degrabă rolul de facilitator, decât de creator.

Asociația facilitează experimentări în jurul artei și designului: cercetare, concepție și producție, publicare, organizare de evenimente și expoziții. Asociația derulează proiectarea cu și pentru alte organizații din sectoarele creative și socio-culturale: mobilier interior și exterior, scenografie, proiectare, sprijin în proiecte și animație de ateliere.

Membrii colectivului experimentează cu sisteme de proiectare, creație și producție sustenabile și contextuale. Este vorba despre a lucra, a învăța și a inova în timp ce te distrezi. Se proiectează, astfel, o identitate colectivă bazată pe reutilizarea materialelor și împărtășirea resurselor.

Lucrările de design variază de la realizarea de mobilier pentru entități comerciale, scenografie pentru instituții culturale sau instalații de lungă durată în spații publice. De-a lungul anilor, Gilbard a acumulat o activitate de peste 40 de proiecte de mobilier, peste 15 de design spațial, peste 24 de evenimente și expoziții de artă și peste 30 de proiecte sociale și locale.

Experimentations around art and design: research, conception and production, publishing, organization of events and exhibitions.

The design of projects with and for other organizations in the creative and socio-cultural sectors: interior and exterior furniture, scenography, design, project support and workshop animation.

The members of the collective experiment with sustainable and contextual design, creation and production systems. It's about working, learning and innovating while having fun. Design a collective identity based on the reuse of materials and the sharing of resources.

The design work ranges from furniture making for commercial entities, scenography for cultural institutions or long-term installations in public spaces. Over the years, Gilbard accumulated an activity of more than 40 furniture projects, more than 15 spatial design, more than 24 art events and exhibitions and more than 30 social and local projects.

Munca și misiunea Gilbard sunt foarte contextuale și „holistice”: nu restrâng problema materialistă ecologică, fără a oferi o contribuție socială și locală. Nucleul Gilbard este, de asemenea, un răspuns coerent la însăși realitățile practicilor artistice: activitatea într-o abordare socială și orizontală prin guvernare comună. De asemenea, estompăm liniile dintre artist, designer și meșteșugar, prin schimbul de cunoștințe și împărtășirea instrumentelor sau tehnicilor.

Această practică ridică întrebarea despre granițele dintre artist, designer și meșter, toți având în comun dragostea de a lucra cu materia. Prin această abordare, apare necesitatea de a face lucrurile împreună, ceea ce generează o estetică a colaborării. Această practică a obiectului îndeplinește definiția lui Papanek a proiectării. În loc să opunem estetica și funcțiunea, considerăm că estetica participă la îndeplinirea funcțiunii.

Aceste trei puncte focale: proiectarea, arta și munca socială, sunt indivizibile pentru toți membrii. Nu toți membrii sunt implicați în toate cele trei ramuri, dar coeziunea și echilibrul acestora se află în centrul identității Gilbard.

Proiectele promovează moduri inovative de a face și crea lucruri în rândul utilizatorilor și profesioniștilor din sectoarele socio-culturale, creative și artistice. Este vorba despre a da un exemplu de bună practică și de a arăta că este posibilă producția locală, colectivă, sustenabilă și cu o estetică singulară.

Anna L. Tsing, în lucrarea ei „Mushroom at the End of the World”, evocă noțiunile de aranjare și eveniment, pe care le dezvoltă. Noțiunea de aranjament a fost adusă de ecologiști în opoziție cu cea de comunitate, însemnând că speciile se influențează unele pe altele prin imbricarea uneia în alta. Ea descrie aranjamentele ca fiind întotdeauna întâlniri deschise. Acest lucru permite să se ia în considerare legătura care poate menține comunități, specii sau elemente diferite în cadrul unui ecosistem. În același mod, ea definește evenimentele ca adunări care devin mai mult decât suma părților. În acest sens, o amenajare este un eveniment când întâlnirea diferitelor elemente care o alcătuiesc produce un întreg care diferă de aranjarea inițială, deci o nouă aranjare. Conform acestei definiții, Gilbard, ca structură experimentală, tinde să facă un eveniment pentru a propune o nouă aranjare contextuală. Făcând parte dintr-o pluralitate de contexte și lumi, colectivul intenționează să conecteze organizații și oameni care nu sunt obișnuiți să se întâlnească.

Gilbard's work and mission is very contextual and 'holistic': it doesn't narrow the ecological materialist question without providing a social and local contribution. The core of Gilbard is also a coherent answer to the very realities of artistic practices: working in a social and horizontal approach where there is a shared governance. We also blur the lines between artist, designer and craftman exchanging knowledge and sharing tools or techniques.

This approach raises the question of the boundary between artist, designer and craftsman, with in common the love of working with matter. With this approach of doing, there is to do it together, an aesthetic of collaboration that emerges. This practice of the object meets the definition of Papanek's design. Instead of opposing aesthetics and function, we consider that aesthetics participate in function.

These three focuses: design, art and social work are for all the members undividable. Not every member is involved in all three branches but the cohesion and balance of them is at the core of Gilbard's identity.

The projects promote innovative ways of doing things among users and professionals in the socio-cultural, creative and artistic sectors. It is about setting an example and showing that it is possible to produce locally, collectively, sustainably and with a singular aesthetic.

Anna L. Tsing, in her work *"Mushroom at the End of the World"*, evokes the notions of arrangement and event that she develops. The notion of arrangement was brought by ecologists in opposition to that of community to mean that species influence each other by imbricating themselves into one another. She describes the arrangements as always open gatherings. This allows to take into account the link that can maintain different communities, different species or different elements within an ecosystem. In the same way, she defines events as gatherings that become more than the sum of the parts. In this sense, an arrangement is an event when the meeting of the different elements that make it up produces a whole that differs from the initial arrangement, thus a new arrangement. According to this definition, Gilbard as an experimental structure tends to make event to propose a new contextual arrangement. By being part of a plurality of contexts and worlds, the collective intends to connect organizations and people who are not used to meeting.

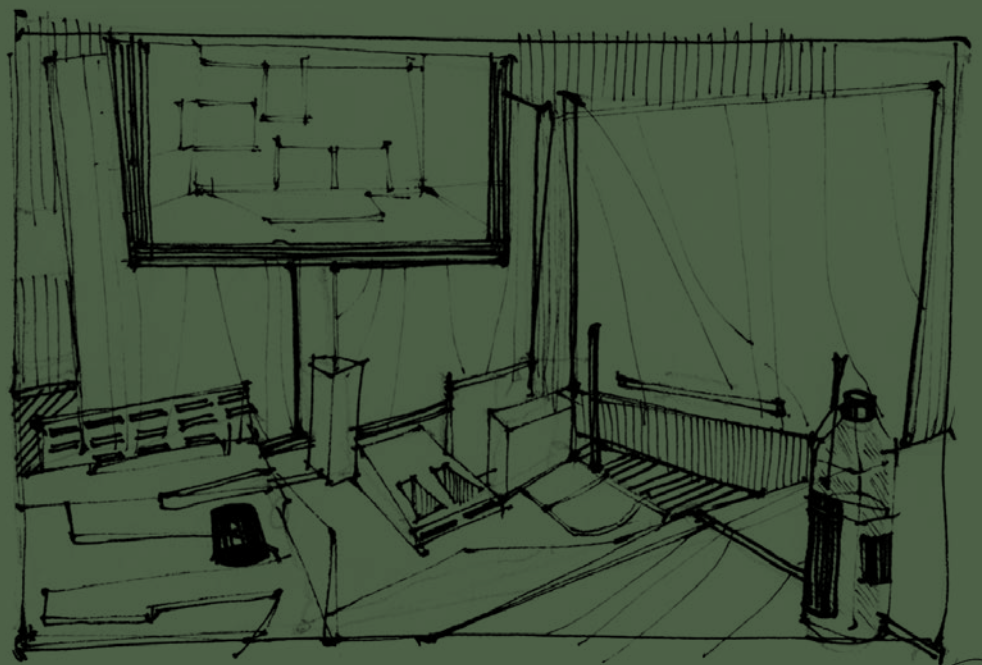
A LOCUI ÎMPREUNĂ, LA ÎNĂLȚIME

LIVING TOGETHER, AT HEIGHT

Lorin Niculae

Proiect curricular, anul III, Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”
(UAUIM), Facultatea de Arhitectură

Curricular Project, Third Year, “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism
(IMUAU), Faculty of Architecture

A locui împreună, la înălțime

Lorin Niculae

Al șaselea semestru al Facultății de Arhitectură din cadrul UAUIM este dedicat locuinței colective. Anul acesta, amplasamentul, ales cu grijă cu câteva luni în urmă de echipa de întocmire a temei, se prezenta în fața studenților cu un nou și frumos, abia inaugurat supermagazin. Ce să facem? Să nu ținem cont de magazin era varianta cea mai facilă din punct de vedere tehnic. În același timp, am perceput-o ca fiind cea mai periculoasă din punct de vedere didactic, din cel puțin două motive. Primul era legat de ideea însăși de amplasament, de precedență a acestuia în raport cu proiectul. Anulând istoria recentă a locului echivala cu un îndemn adresat studenților: „Proiectați fără să țineți cont de ce aveți în fața ochilor!”. Și așa, profesia pe care ne-am ales-o se luptă cu stereotipul că arhitecții distrug orașul, pentru a-și materializa idei îndoielnice și, în acest caz, să recunoaștem, exact așa și era. Al doilea motiv ține de sustenabilitate: să te gândești că salvezi resursele planetei demolând o proaspătă clădire cu structură din beton armat echivalează cu a încerca să umpli o cadă cu dopul scos. În ambele variante, demersul didactic și tot ce îi învățasem pe studenți în ultimele 5 semestre ar fi fost lovit de nulitate.

De aceea, atelierul nostru a optat pentru calea cea grea: locuințele colective aveau să fie construite exact pe amprenta supermagazinului, conciliind, în acest fel, prezentul amplasamentului cu viitorul lui. Mai târziu, confruntându-ne cu dificultățile inerente ale preluării unei trame structurale existente și neadecvate locuirii, cu imposibilitatea tehnică a unui subsol, cu dilemele deschise de închipuirea unor fațade coerente, aveam să aflăm că eram singurul atelier din 11 care optase pentru a construi împreună cu locul real și prezent și nu împreună cu un loc ideal, dar lipsă la apel.

Problemele întâmpinate de studenți au generat soluții diverse, iar blocajele au fost depășite prin creativitate. În final, proiectele au demonstrat energie, maturitate, diversitate și spirit ludic, distanțându-se de tipologiile clasice de locuințe colective explorate în cazul construcțiilor la sol. Astfel, a apărut un micro-cartier situat la 12 metri deasupra solului, care propune locuitorilor săi o viață urbană diferită și creativă, fluidă, flexibilă și originală. Cu alte cuvinte, un cartier la înălțime!

Coordonator / Coordinator: Lorin Constantin Niculae

Asistenți / Assistants: Irina Scobiola, Ady Rădulescu, Silvia Costiuc

Living Together, at Height

Lorin Niculae

The sixth semester of the Faculty of Architecture at IMUAU is dedicated to the study of collective housing. This year, the site, carefully selected months in advance by the team who prepared the brief, revealed itself to the students with a surprise: a newly completed, carefully designed supermarket. What to do now? Ignoring the existence of the supermarket would have been the most convenient option from a technical point of view. At the same time, we considered it the most dangerous one from a didactic perspective, for at least two reasons. The first concerned the very notion of site, and its precedence over the architectural project. Erasing the recent history of the place would have been equivalent to telling the students: "Design as if nothing in front of your eyes matters!". Our profession already struggles with the stereotype that architects destroy cities in order to materialize questionable ideas and, in this particular case, we had to admit that would have been exactly the situation. The second reason was related to sustainability: to believe that one can save the planet's resources by demolishing a brand-new reinforced concrete building is like trying to fill a bathtub with the drain open. In both scenarios, the didactic process and everything the students had learned over the previous five semesters would have been rendered meaningless.

Therefore, our studio chose the difficult path: the collective housing projects were to be designed on the very footprint of the supermarket, reconciling in this way the present condition of the site with its envisioned future. Later on, as we faced the inevitable challenges of adapting an existing structural grid ill-suited for housing, the technical impossibility of adding a basement and the dilemmas of designing coherent façades, we discovered that we were the only one out of 11 studios that had decided to build together with the real, present site, rather than with an ideal, but absent one.

The difficulties encountered by the students generated diverse solutions, and their creative thinking allowed them to overcome numerous design impasses. In the end, the projects displayed energy, maturity, variety, and a playful spirit, distancing themselves from the classical typologies of collective housing usually explored in ground-based constructions. Thus emerged a micro-neighbourhood suspended twelve meters above the ground, one that offers its residents a different, creative, and flexible urban lifestyle. In other words, a neighbourhood, at height!

Cartierul Vertical

Daniela Maria Roman

Cartierul Giurgiului, aflat în partea de sud a Bucureștiului, este un loc al contrastelor. Pe de o parte, Șoseaua Giurgiului, cu arterele ei principale și blocurile înalte; pe de altă parte, țesutul urban format din locuințe individuale, cu grădini și curți, care respiră. În acest context dual, am fost provocat să imaginez o locuință colectivă care să medieze între aceste două scări urbane, să creeze legături între vecini și să transforme un spațiu aparent banal într-un loc viu, dezvoltând o comunitate.

Am pornit de la o structură deja existentă, supermarketul Lidl, și am decis să păstrez cât mai mult din aceasta. În loc să o demolez, am reinterpretat-o, oferindu-i o nouă viață. Structura existentă, bazată pe un grid clar, a fost consolidată cu nuclee verticale din beton, plasate strategic la parter și la etajul 1, astfel încât să poată susține etajele adăugate. Deasupra magazinului, volumul suplimentar nu este masiv; am ales o structură din CLT, ușoară și sustenabilă, care permite o montare rapidă și o flexibilitate mare în compartimentare.

Însă miezul proiectului meu este lumina naturală. Încă de la început m-am concentrat pe felul în care lumina intră în apartamente și pe cum poate transforma viața locatarilor. Pentru a maximiza aportul de lumină, am creat două străpungeri diagonale prin volumul construit. Acestea traversează întreg ansamblul, creând axe vizuale și puncte de interacțiune între diferite nivele și funcțiuni. Am ales să străpung volumul cu două tăieturi diagonale, care traversează clădirea de sus până jos. Străpungerile permit ca lumina să pătrundă adânc, creează zone de respiro și spații de întâlnire pentru locatari.

În jurul acestor străpungeri am conceput pasarele și ganguri care leagă apartamentele între ele. Ele permit luminii să se strecoare în fiecare colț și transformă deplasarea zilnică într-o experiență plăcută. În aceste pasaje, oamenii pot să se oprească, să privească în jur, să comunice cu vecinii sau să admire lumina filtrată care pătrunde din diferite direcții. Această atenție la lumină schimbă complet percepția spațiului și face ca fiecare apartament să fie mai aerisit și mai confortabil.

Apartamentele respectă trama structurală a fostului magazin, dar fiecare etaj glisează spre sud pentru a optimiza însorirea. Această glisare generează logii, terase și curți intermediare, spații care aduc lumina mai aproape de interior și creează un joc de retrageri și volume care se integrează armonios în contextul urban. Primul etaj include terase multiple, atât private, cât și comune, dar și spații închise unde locatarii pot desfășura diverse activități, de la întâlniri și lectură, la hobby-uri sau momente de relaxare.

Inspirat de proiectul *Gate of Shkodra* al lui Christian Kerez, am analizat modul inteligent în care gestionează etajarea și deschiderea către exterior, iar această

The Vertical Neighborhood

Daniela Maria Roman

The Giurgiului neighborhood, located in the southern part of Bucharest, is a place of contrasts. On one hand, there is Șoseaua Giurgiului, with its main roads and tall apartment blocks; on the other, the urban fabric of individual houses, with gardens and yards that breathe. In this dual context, I was challenged to imagine a collective housing project that could mediate between these two urban scales, create connections between neighbors, and transform an apparently ordinary space into a lively place that fosters community.

I started from an existing structure, the Lidl supermarket, and decided to preserve as much of it as possible. Instead of demolishing it, I reinterpreted it, giving it new life. The existing structure, based on a clear grid, was reinforced with vertical concrete cores, strategically placed on the ground floor and the first floor, so that it could support the additional levels. Above the store, the added volume is not massive; I chose a CLT structure, light and sustainable, allowing for quick assembly and high flexibility in layout.

However, the core of my project is natural light. From the very beginning, I focused on how light enters the apartments and how it can transform residents' lives. To maximize sunlight, I created two diagonal penetrations through the built volume. These traverse the entire complex, creating visual axes and points of interaction between different levels and functions. By slicing the volume diagonally, from top to bottom, light penetrates deeply, creating breathing zones and meeting spaces for residents.

Around these penetrations, I designed walkways and corridors that connect the apartments. They allow light to reach every corner and make daily movement through the building a pleasant experience. In these passages, people can pause, look around, communicate with neighbors, or admire the filtered light entering from different directions. This careful attention to light completely changes the perception of the space, making each apartment more airy and comfortable.

The apartments follow the structural grid of the former store, but each floor shifts slightly to the south to optimize sun exposure. This shift generates loggias, terraces, and intermediate courtyard spaces that bring light closer to the interior and create a play of setbacks and volumes that integrate harmoniously into the urban context. The first floor includes multiple terraces, both private and shared, as well as enclosed spaces where residents can carry out various activities, from meetings and reading to hobbies or relaxation.

Inspired by Christian Kerez's *Gate of Shkodra* project, I analyzed the smart way it handles layering and exterior openness. This approach allowed me to create a "small vertical neighborhood" with mixed functions: café, library, communal

abordare mi-a permis să creez un „mic cartier vertical” cu funcțiuni mixte: cafenea, bibliotecă, terase comune și zone de interacțiune. Ideea este ca locatarii să poată socializa, să colaboreze și să aibă acces la spații care să îi stimuleze, nu doar să-i adăpostească.

Fațadele au fost gândite ca niște elemente vii. Am fost inspirat de arhitectura lui Terunobu Fujimori și am ales o fațadă ventilată placată cu plută, material natural și durabil. În anumite zone, pluta este perforată pentru a permite pătrunderea plantelor cultivate în săculeți textili atașați structurii. Astfel, clădirea respiră, vegetația se integrează în volum, contribuind la microclimat și la estetica urbană. Acoperișul în formă de fluture continuă această relație cu lumina. Forma sa permite colectarea apei pluviale și pătrunderea soarelui pe verticală în spațiile comune. Prin retragerile etajelor și logiile variate, acoperișul accentuează ritmul ascendent și descendent al volumelor, dând clădirii un caracter dinamic și adaptabil la context.

Proiectul nu este doar despre locuințe, ci despre cum lumina, spațiile comune și legăturile dintre oameni pot transforma o clădire într-o comunitate. Fiecare străpungeră, pasarelă sau gang este gândit să aducă soarele în interior, să ofere puncte de întâlnire și să creeze o viață urbană activă și plăcută. Locuința colectivă din Giurgiului devine astfel un organism viu, un mic cartier vertical în care oamenii se simt conectați între ei și cu mediul înconjurător, iar lumina naturală este liantul care dă viață și energie fiecărui colț.

Echipă de proiect: Daniela Maria Roman, Lia Bulai

FAȚADĂ SUD-VEST SCARA 1:200

terraces, and interaction zones. The idea is for residents to socialize, collaborate, and have access to spaces that stimulate them, not just shelter them.

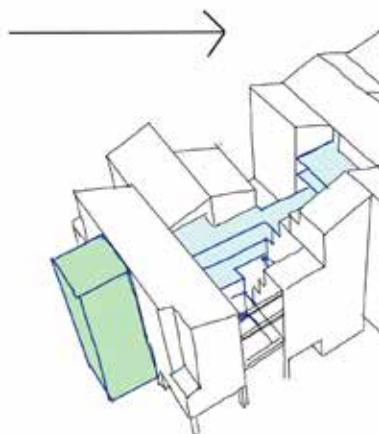
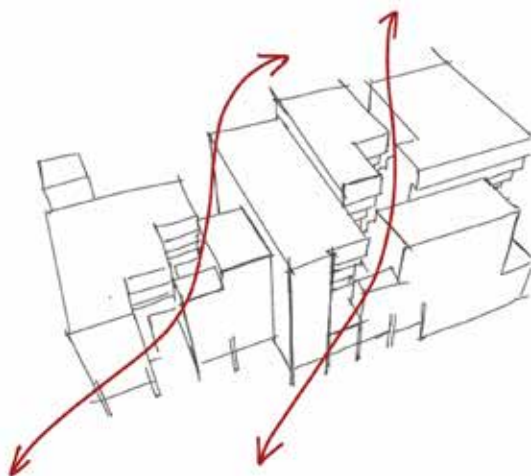
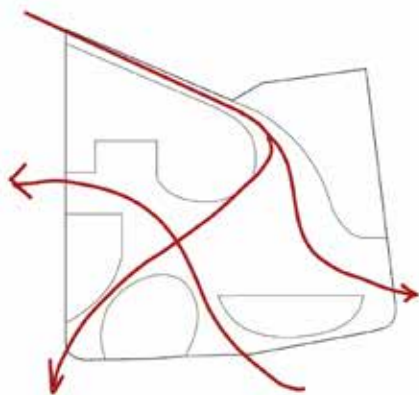
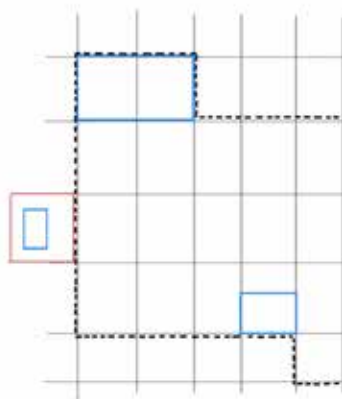
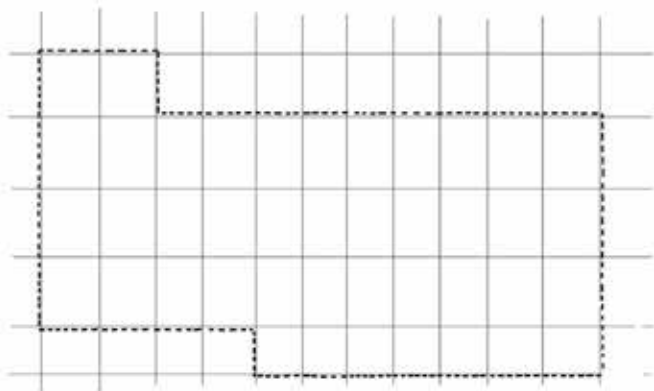
The facades were conceived as living elements. Inspired by Terunobu Fujimori's architecture, I chose a ventilated cork facade, a natural and durable material. In certain areas, the cork is perforated to allow plants, grown in textile pouches attached to the structure, to penetrate. In this way, the building breathes, vegetation integrates into the volume, contributing to both the microclimate and urban aesthetics.

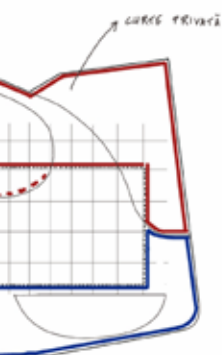
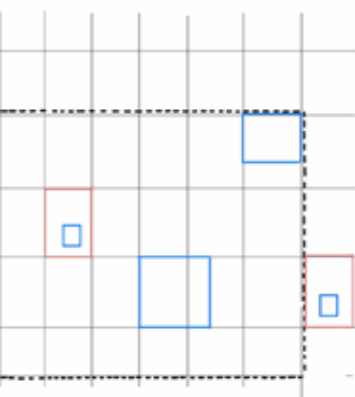
The butterfly-shaped roof continues this relationship with light. Its form allows rainwater collection and vertical sunlight penetration into the common areas. Through the setbacks of the floors and varied loggias, the roof emphasizes the ascending and descending rhythm of the volumes, giving the building a dynamic character that adapts to its context.

The project is not just about housing, but about how light, communal spaces, and connections between people can transform a building into a community. Every penetration, walkway, or corridor is designed to bring sunlight inside, provide meeting points, and create an active and pleasant urban life. The collective housing in Giurgiului thus becomes a living organism, a small vertical neighborhood where people feel connected to each other and to their surroundings, with natural light serving as the binder that gives life and energy to every corner.

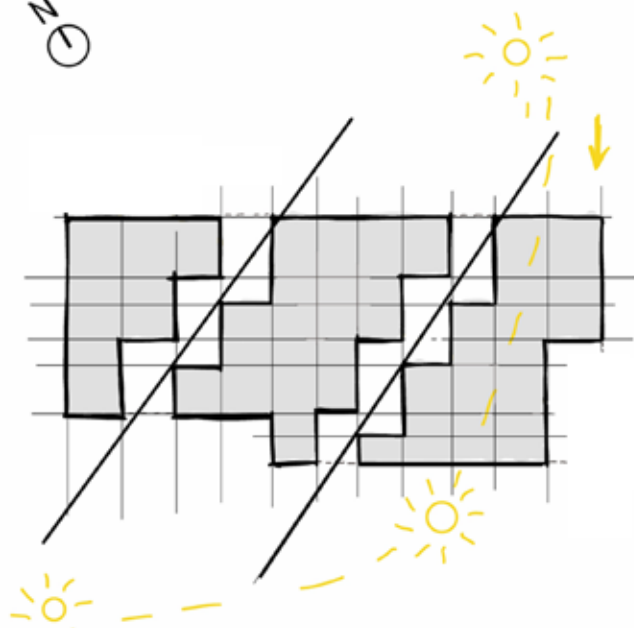
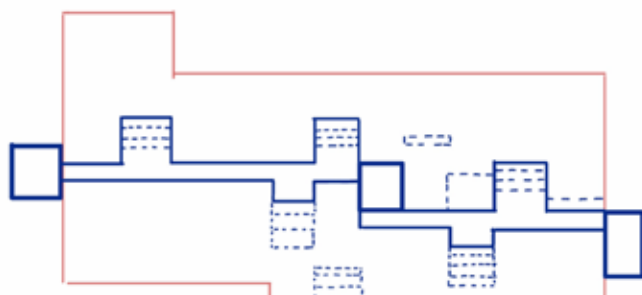
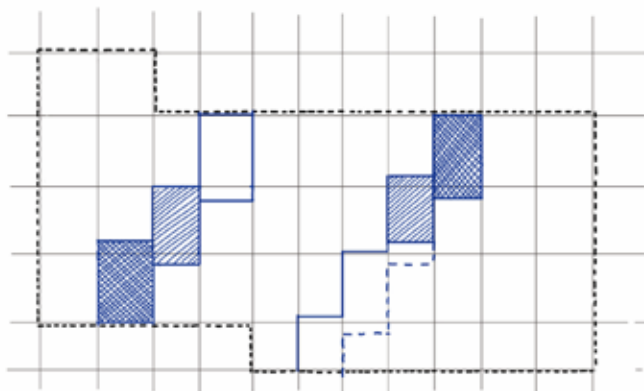
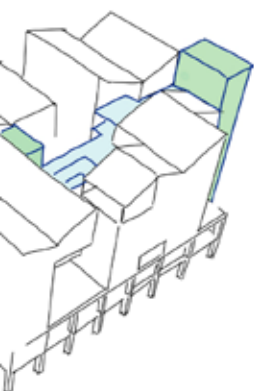
Project team: Daniela Maria Roman, Lia Bulai

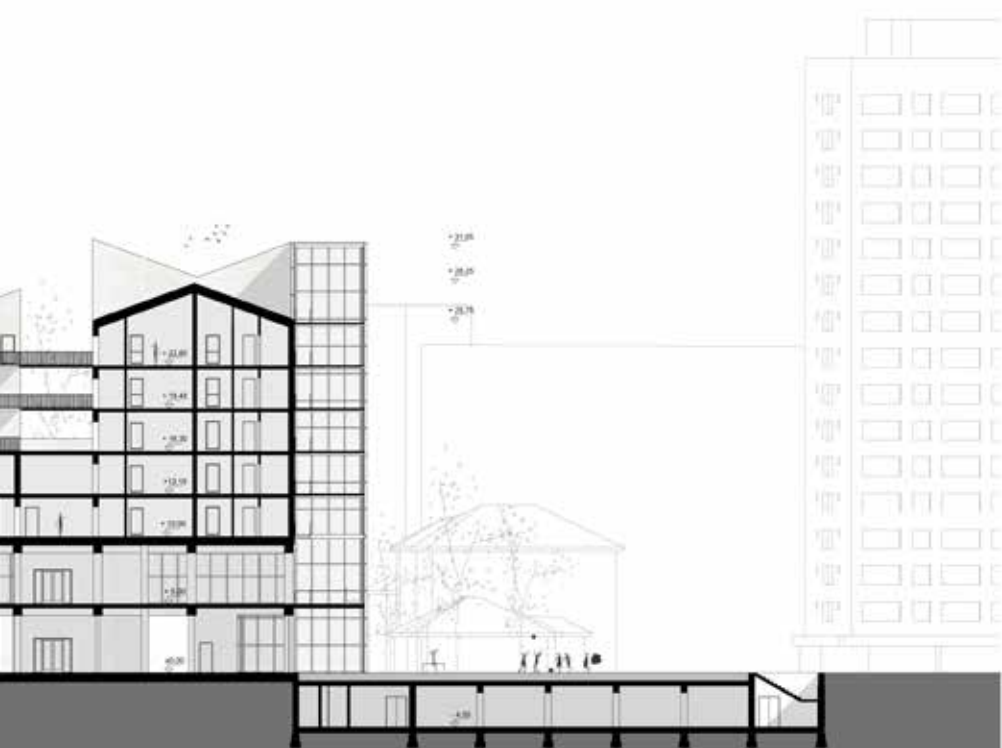

DIAGRAMĂ ZONE
PUBLIC - PRIVAT

PLAN DE SITUAȚIE SCARA 1:500

BILANȚ TERITORIAL

Suprafață teren	+ 4973 mp
P.D.T. MAX teren	+ 30%
C.U.T. MAX teren	+ 3
P.D.T. propriu	+ 31%
C.U.T. propriu	+ 1,27
Suprafață spații verzi incintă	+ 40,5%
Suprafață trotuare + pavaje incintă	+ 34,5%
Total Supraf. Constr.	+ 63%
Teren	

Calcul P.D.T.

Supraf. construită parter	427 mp
Supraf. construită etaj 1	1312 mp
Supraf. construită etaj 2	1580 mp
Supraf. construită etaj 3	1320 mp
Supraf. construită etaj 4	1604 mp
Supraf. construită etaj 5	1265 mp
Supraf. construită etaj 6	1235 mp
Supraf. construită etaj 7	665 mp
Total supraf. constr.	9250 mp

- Pavaj din piatră cubică pe circulațiile pietonale
- Spații verzi
- Construcții
- Accese peționale
- Acces autostradă

Centru rezidențial pentru integrarea tinerilor

Bianca Cheberle, Sabina Însurățelu

Proiectul nostru s-a născut din observația că tinerii, la finalizarea liceului, sunt adesea dezorientați și nepregătiți pentru integrarea pe piața muncii. Am dorit să răspundem acestei faze de tranziție prin conceperea unui centru rezidențial care să funcționeze nu doar ca locuință, ci ca un orașel în miniatură unde educația, interacțiunea socială și oportunitățile profesionale converg.

Analizând contextul am dedus în primul rând importanța poziționării sitului, astfel încât îl putem încadra în localitate ca fiind la granița sectoarelor 4 și 5 ale capitalei. Zona studiată este străbătută de o arteră importantă, Șoseaua Giurgiului, care face legătura între parcelarea propusă și sudul Bucureștiului.

Morfologic vorbind, se observă un tip de parcelare fragmentată, care te duce cu gândul la deconstructivism, ceea ce facilitează accesul. Acest tip de parcelare „funcționalistă” se diferențiază de cea spontană prin intermediul regularității.

Ne-am propus să creăm un mediu care să sprijine tinerii în primii pași spre independență. Obiectivul nostru a fost să explorăm cum arhitectura poate stimula comunitatea, poate încuraja responsabilitatea și poate genera oportunități de antreprenariat. Prin crearea unor spații stratificate – de la public la semi-public și privat – am urmărit să replicăm dinamica unui mediu urban într-un singur complex.

Designul a reprezentat, de asemenea, un experiment pedagogic în modularitate, influențe deconstructiviste și sisteme microclimatice. Prin experimentarea cu materiale precum metalul și lemnul, am dorit să regândim regenerarea urbană într-o manieră contemporană și sustenabilă.

Am început cu un studiu detaliat al sitului, care ne-a atras rapid atenția asupra caracterului său fragmentat. Am decis că această fragmentare ar putea deveni un atu dacă ar fi tradusă în modularitate. Am dezvoltat apoi o compoziție de module suprapuse și interconectate, inspirată din principiile arhitecturii deconstructiviste.

Residential Centre for Youth Integration

Bianca Cheberle, Sabina Însurățelu

Our project was born from the observation that young people, upon finishing secondary school, are often disoriented and unprepared for integration into the labour market. We wanted to address this transitional phase by designing a residential centre that functions not only as housing but as a miniature town where education, social interaction, and professional opportunities converge.

When analyzing the context, we first noted the importance of the site's location, which can be framed within the city as being on the boundary between Sectors 4 and 5 of the capital. The studied area is crossed by a major artery, Șoseaua Giurgiului, which connects the proposed development to the southern part of Bucharest.

Morphologically speaking, we observed a fragmented type of parceling, reminiscent of deconstructivism, which facilitates access. This "functionalist" parceling differs from spontaneous growth through its regularity.

We aimed to create an environment that supports young people in their first steps towards independence. Our goal was to explore how architecture can stimulate community, encourage responsibility, and generate opportunities for entrepreneurship. By creating stratified spaces—from public to semi-public and private—we sought to replicate the dynamics of an urban environment within a single complex.

The design also represented a pedagogical experiment in modularity, deconstructivist influences, and microclimatic systems. By experimenting with materials such as metal and timber, we wanted to rethink urban regeneration in a contemporary and sustainable manner.

Fiecare modul măsoară 6 × 12 metri, iar combinațiile dintre acestea generează apartamente cu planuri generoase, adesea cu două sau trei fațade expuse spre exterior. Această deschidere spațială a devenit fundația pentru strategia noastră bioclimatică, unde traseele de circulație acoperite cu sticlă creează grădini, îmblânzind microclimatul și aducând vegetația în zonele rezidențiale.

Ne-am inspirat din locuințele sociale realizate de Lacaton & Vassal la Mulhouse, Franța, unde flexibilitatea și participarea locatarilor sunt esențiale. În mod similar, am dorit să ne asigurăm că locatarii pot revendica și personaliza spațiul lor. Grădinile, terasele și platformele semi-publice sunt concepute ca adaptabile, permițând rezidenților să le modifice și să le personalizeze.

Abordarea structurală combină un nou cadru metalic cu scheletul existent al sitului. Trei noduri de circulație ancorează compoziția, funcționând simultan ca structuri portante și ca organizatori spațiali.

Proiectul își propune să regenereze țesutul urban prin inserarea unui program multifuncțional, orientat social, într-un context dens și fragmentat. Integrarea unor mici spații comerciale și de servicii în interiorul complexului reflectă funcțiile unui oraș, stimulând atât activitatea economică, cât și coeziunea socială.

Prin stratificarea spațiilor publice, semi-publice și private, centrul creează o graniță poroasă între rezidenți și cartier, favorizând interacțiunea și nu izolarea. Cafeneaua și spațiile de expoziție la nivelul solului, împreună cu pasarela „pădure urbană” suspendată, extind domeniul public pe verticală, oferind rezidenților și vecinilor noi oportunități de întâlnire și schimb.

Introducerea grădinilor și a curților verzi nu doar îmbunătățește calitatea mediului, dar consolidează și sentimentul de apartenență și identitate. Aceste spații adaptabile le permit locatarilor să-și modeleze împrejurimile, integrând flexibilitatea în viața clădirii.

We began with a detailed study of the site, which quickly drew our attention to its fragmented character. We decided that this fragmentation could become an asset if translated into modularity. We then developed a composition of overlapping and interconnected modules, inspired by the principles of deconstructivist architecture.

Each module measures 6×12 meters, and the combinations between them generate spacious apartments, often with two or three façades exposed to the exterior. This spatial openness became the foundation of our bioclimatic strategy, where glass-covered circulation routes create gardens, tempering the microclimate and bringing vegetation into the residential areas.

We were inspired by the social housing projects by Lacaton & Vassal in Mulhouse, France, where flexibility and resident participation are essential. Similarly, we wanted to ensure that tenants could claim and personalise their space. Gardens, terraces, and semi-public platforms are designed to be adaptable, allowing residents to modify and personalise them.

The structural approach combines a new metal framework with the existing skeleton of the site. Three circulation nodes anchor the composition, functioning both as load-bearing structures and as spatial organisers.

The project aims to regenerate the urban fabric by inserting a socially oriented, multifunctional programme into a dense and fragmented context. The integration of small commercial and service spaces within the complex reflects the functions of a city, stimulating both economic activity and social cohesion.

În cele din urmă, centrul rezidențial devine mai mult decât un proiect de locuințe: este conceput ca un catalizator social, oferind tinerilor instrumentele, spațiile și oportunitățile de integrare în viața urbană, îmbogățind totodată țesutul cultural și economic al zonei înconjurătoare.

By layering public, semi-public, and private spaces, the centre creates a porous boundary between residents and the neighbourhood, encouraging interaction rather than isolation. The café and exhibition spaces at ground level, together with the suspended "urban forest" walkway, extend the public realm vertically, offering residents and neighbours new opportunities for meeting and exchange.

The introduction of gardens and green courtyards not only improves environmental quality but also strengthens the sense of belonging and identity. These adaptable spaces allow residents to shape their surroundings, embedding flexibility into the life of the building.

Ultimately, the residential centre becomes more than a housing project: it is conceived as a social catalyst, providing young people with the tools, spaces, and opportunities to integrate into urban life, while also enriching the cultural and economic fabric of the surrounding area.

Firesc locativ

Edelina Ciupagu

Proiectul de locuință colectivă se află în cartierul Giurgiului, la intersecția străzilor Basarabilor și Ștefan Vodă cu strada Toporași, care leagă zona la sud de cartierul Ferentari. Terenul se află la limita abruptă dintre țesutul omogen de locuințe individuale și perdeaua de blocuri socialiste P+7 de la bulevard. Date fiind zona și contextul, proiectul propune un tip de locuire pentru posibilități financiare reduse, fără a pierde din vedere demnitatea și principiile unei locuiri de calitate. Terenul găzduiește în prezent o clădire cu funcțiune comercială P+2. Din considerente de sustenabilitate, am ales să lucrăm cu structura existentă pe care am extins-o pe orizontală până la limitele maximului edificabil pentru a obține o construcție neinvazivă din punct de vedere al înălțimii pentru locuințele individuale din jur.

În analiza sitului am decurs la o abordare participativă, desfășurând interviuri cu locuitori din diferite categorii sociale. Concluzia pe care am conturat-o este că zona duce lipsă de spații comunitare, de spații verzi și de infrastructură pietonală, mare parte din trotuar fiind însoțit ca parcare.

Astăzi cunoaștem locuirea doar în limitele proprietății individuale. Spațiul dintre locuință și oraș este vid, ne închidem în bunăstarea noastră și trăim în aceste „orașe închise”. Astfel, ne-am propus să schimbăm perspectiva omului asupra locuirii prin gesturi arhitecturale și compoziții spațiale care să invite la firescul întâlnirii. Cel mai bun exemplu de locuire în comunitate l-am găsit la sat, din care am extras acele mecanisme spațiale și sociale care favorizează formarea comunității și le-am adaptat contextului urban contemporan.

În acest sens, am ales o configurare de tip microclimat, cu înălțime redusă și densitate ridicată, care să nu intimideze locuitorul în practicile firești de zi cu zi și în care spațiul comun devine o extensie a locuinței. Pentru a combate riscul de a deveni un obiect izolat, am deschis ansamblul către oraș printr-un parter permeabil, deschis

The Dwelling of Being

Edelina Ciupagu

The collective housing project is located in the Giurgiului neighbourhood, at the intersection of Basarabilor and Ștefan Vodă streets with Toporași street, which connects the area to the south of the Ferentari neighborhood. The site is located on the steep border between the homogeneous urban tissue of individual houses and the curtain of socialist apartment blocks on the boulevard. Given the area and context, the project proposes a type of housing for those with limited financial means, without losing sight of the dignity and principles of quality living. The site currently houses a two-story commercial building. For sustainability reasons, we chose to work with the existing structure, which we extended horizontally to the maximum buildable limits in order to achieve a construction that is non-invasive in terms of height for the surrounding individual homes.

In analyzing the site, we took a participatory approach, conducting interviews with residents from different social categories. The conclusion we reached is that the area lacks community spaces, green spaces, and pedestrian infrastructure, with much of the sidewalk being used as parking.

Today, we only know how to live within the confines of individual property. The space between the home and the city is empty; we shut ourselves off in our own comfort and live in these "gated communities." Thus, we set out to change people's perspective on living through architectural gestures and spatial compositions that invite natural encounters. We found the best example of community living in the village, from which we extracted the spatial and social mechanisms that favor community formation and adapted them to the contemporary urban context.

In this sense, we chose a microclimate-type configuration, with low height and high density, which does not intimidate the resident in their natural daily practices and in which the common space becomes an extension of the home. To combat the risk of becoming an isolated object, we opened the complex to the city through a permeable, open, and even inviting ground floor for the community, by perforating gaps in the slab above the ground floor for a continuous dialogue with the interior of the complex and by opening the corners of the building in the form of loggias.

On the west side, we have arranged access to the "vertical city," a succession of semi-public community functions on the first floor (shared kitchen, two-story community space) and small businesses on the second floor (including a barber shop, a tailor shop, and a leather goods shop). By configuring and treating the interstitial spaces in such a way as to invite communion, this space acquires the quality of a place, becoming easy for the community to appropriate. The manufacturing street on the second floor opens to the west with a view of the neighborhood that maintains a dialogue with it. The porosity between public and

și chiar invitant pentru comunitate, prin perforarea unor goluri în placa de peste parter pentru un dialog continuu cu interiorul ansamblului și prin deschiderea colțurilor clădirii sub forma unor logii.

În partea de vest am dispus accesul către „orașul vertical”, o succesiune de funcțiuni comunitare semipublice la etajul întâi (bucătărie comună, spațiu comunitar pe două etaje) și de mici întreprinderi la etajul al doilea (printre care o frizerie, o croitorie și o marochinărie). Prin configurare și tratare a spațiilor interstițiale astfel încât să invite la comuniune, acest spațiu capătă calitatea de loc, devenind ușor de înșușit de către comunitate. Strada manufacturieră de la etajul al doilea se deschide spre vest cu o perspectivă asupra cartierului care menține dialogul cu acesta. Porozitatea între public și privat dată de fluiditatea spațiilor precum și cele 4 curți interioare conferă locului un caracter de microclimat. Spațiul comun devine o extensie a apartamentelor facilitând o legătură organică între locuitori. Folosirea curților interioare care formează microclimate își are rădăcina în proiectul de apartamente proiectat de Sanaa în Kanagawa cu valențe în pavilioanele lui Ishigami.

Este vizibilă în plan prezența grădinilor la apartamentele primului nivel, configurarea fiind „deschisă”, cu limite transparente de proprietate, principiu preluat din locuirea la sat. Intimitatea în locuință este un aspect important, iar pentru a o respecta am dispus golurile în placă de-a lungul spațiilor private, generând o limită subtilă între public și privat.

Proiectul reprezintă o fugă de standardizare înglobând 60 de tipuri de apartamente compuse după aceleași principii: circularitate, trasee multiple și relații vizuale între spații. Un aspect important legat de calitatea locuirii este dubla orientare a apartamentelor. Logiile nu doar că articulează spațiul interior, privat, de cel exterior, ci introduc și o dimensiune simbolică locuirii legată de continuitatea culturală și de obiceiul socializării în spațiile intermediare. Adâncimea topologică mică precum și multitudinea intrărilor și ieșirilor din compoziția fațadelor interioare reprezintă o bogăție, care creează premisele formării unei comunități.

In this design process, where we sought to push the boundaries of conventional housing, we also looked for innovative solutions in terms of materials and finishes. Over the reinforced concrete structure of the former LIDL building, we placed a lightweight structure made of CLT panels, a material that plays a central role in the interior finishes by being left exposed. In the same sustainable vein, we used an organic material for the exterior finish, which naturally integrates the new complex into the homogeneous fabric of modest dwellings. We therefore conducted an in-depth study of a material that is easy to find in our country: mycelium. Its structural strength is low, but the material's performance in terms of thermal and sound insulation, fire resistance, and mold protection is remarkable, making it a promising material in the context of sustainable architecture. We used mycelium both for cladding facades and roofs and for interior design in apartments. From lighting fixtures to furniture (chairs, fireplaces), mycelium gives the space a

În acest proces de proiectare în care am căutat să împingem limitele locuirii pe care o cunoaștem, am căutat acel factor inovativ și pe partea de materialitate și finisaje. Peste structura din beton armat a fostei clădiri LIDL, am dispus o structură ușoară din panouri de CLT, material central în finisajele interioare prin lăsarea sa aparentă. În aceeași direcție sustenabilă, am folosit la exterior un finisaj dintr-un material organic, care să integreze natural noul ansamblu în țesutul omogen de locuințe modeste. Astfel am aprofundat studiul în jurul unui material ușor de găsit în țara noastră: miceliul. Rezistența sa structurală este redusă, dar performanțele materialului în ce privește izolația termică și fonică, rezistența la foc și protecția împotriva mucegaiului sunt remarcabile, făcându-l un material promițător în contextul arhitecturii sustenabile. Am folosit miceliul atât la placarea fațadelor și a acoperirii cât și la amenajarea interioară a apartamentelor. De la corpuri de iluminat până la obiecte de mobilier (scaun, șemineu), miceliul conferă spațiului în care se află un caracter confortant, plăcut. Am dispus în apartamente șeminee electrice ca simbol al vatrei satului, obiecte cu potențial de a deveni inima casei. Pentru proiectarea acestora ne-am inspirat din șemineele proiectate de Marcel Breuer.

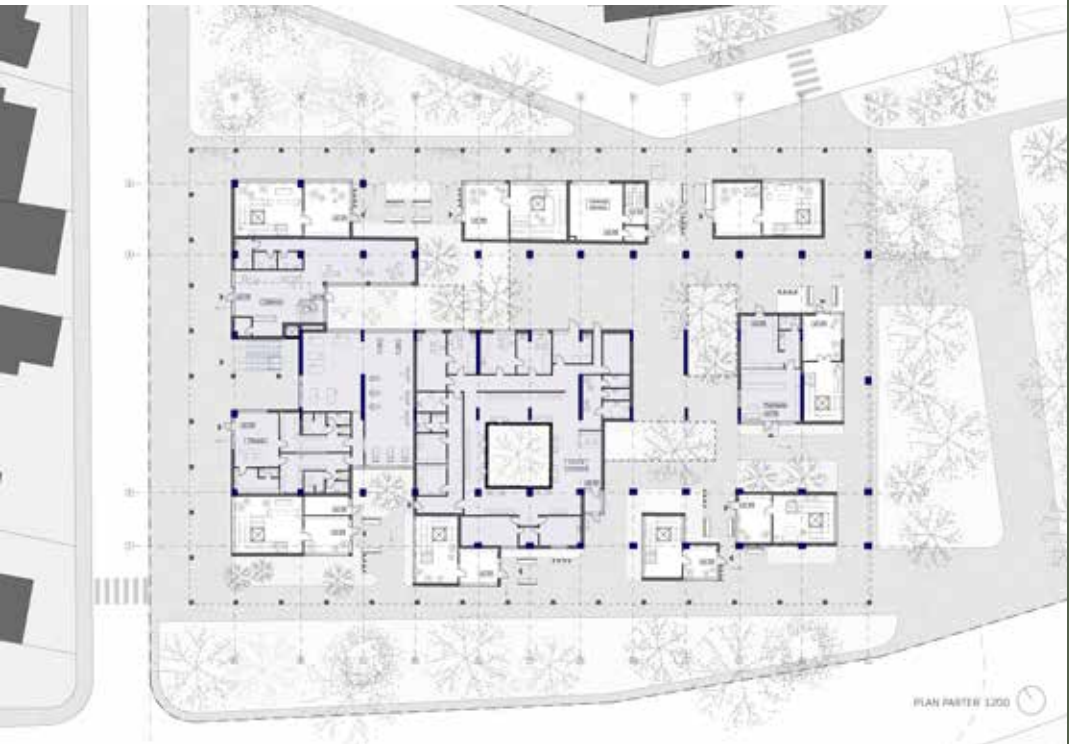
Nu privim spre arhitectură cu dorința de a șoca prin inovație, ci de a contura noi răspunsuri, noi abordări orientate spre om, spre firescul vieții și spre păstrarea și perpetuarea practicilor și principiilor sănătoase de trai. Imaginea satului își găsește o evocare permanentă în interiorul ansamblului. De la relația firească om natură până la porozitatea limitelor public-privat, proiectul se constituie într-un microunivers ca extensie a sinelui comunității, un loc din care se naște firescul și în care aerul are o densitate de început de lume.

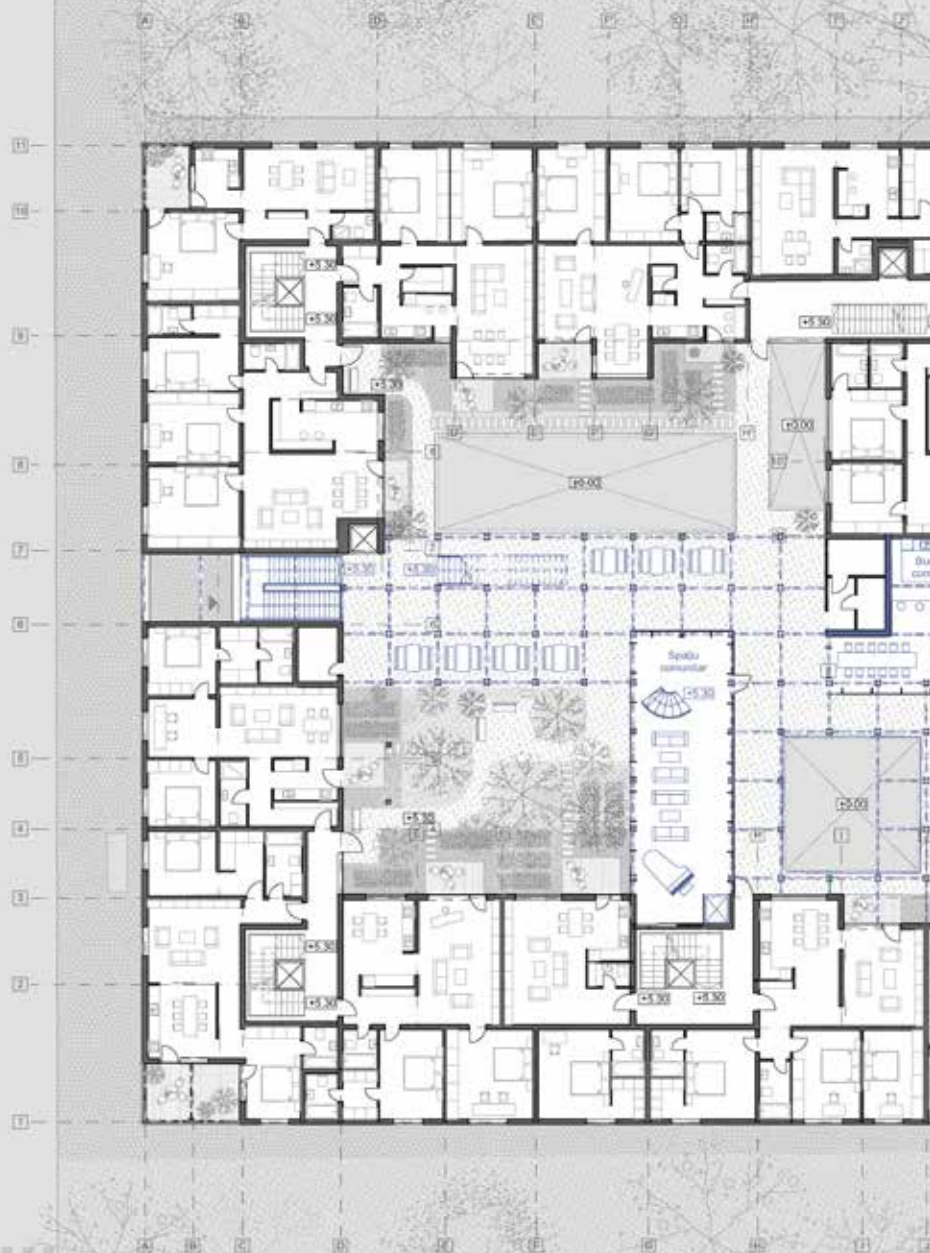
Proiectul de locuință colectivă „Firesc Locativ” a câștigat premiul sponsorului The Plot la Bienala Națională de Arhitectură 2025 în cadrul secțiunii „Arhitectura studenților arhitecți”. Echipă: Edelina Ciupagu, Diana Lișman.

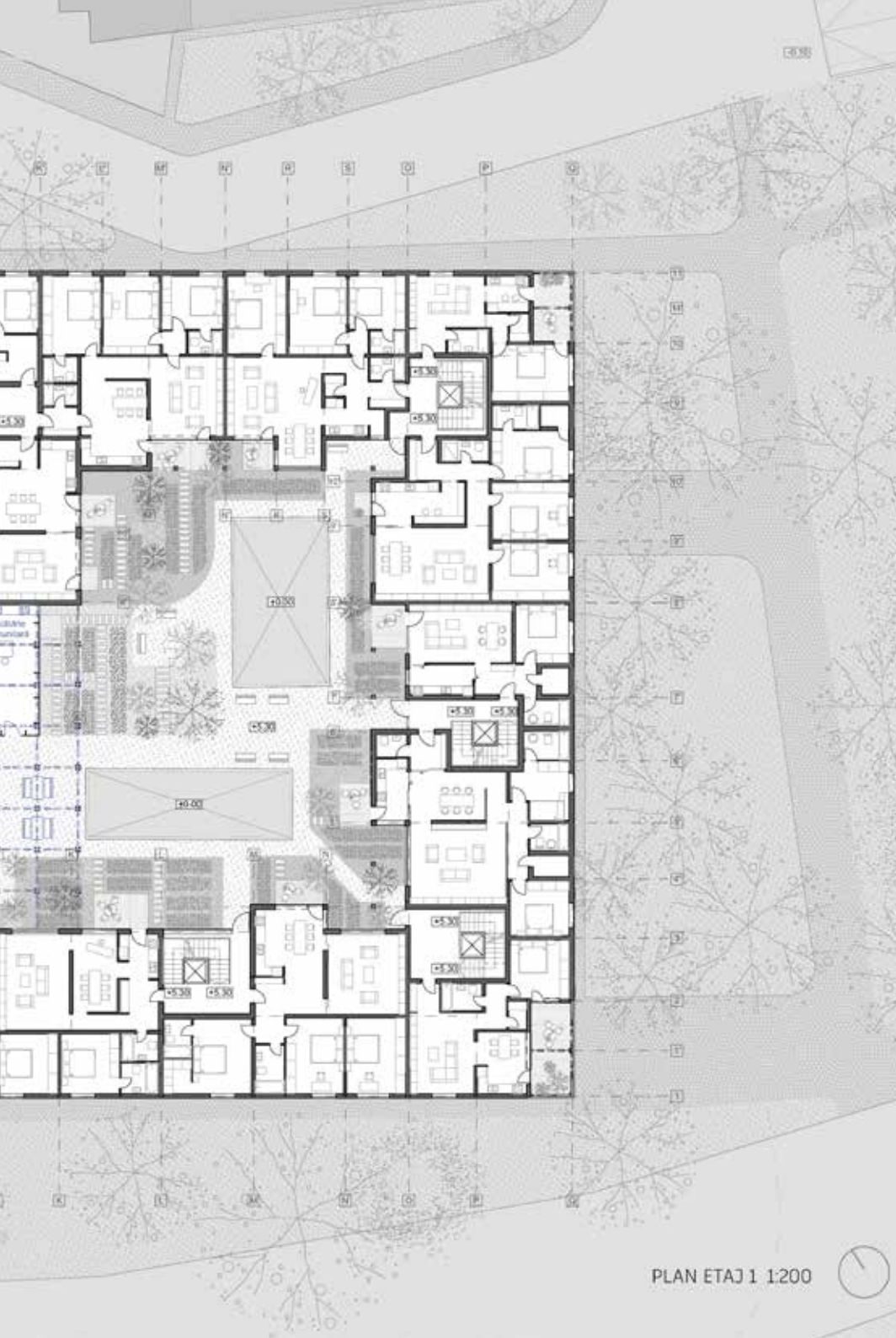

comforting, pleasant character. We installed electric fireplaces in the apartments as a symbol of the village hearth, objects with the potential to become the heart of the home. We drew inspiration for their design from the fireplaces designed by Marcel Breuer.

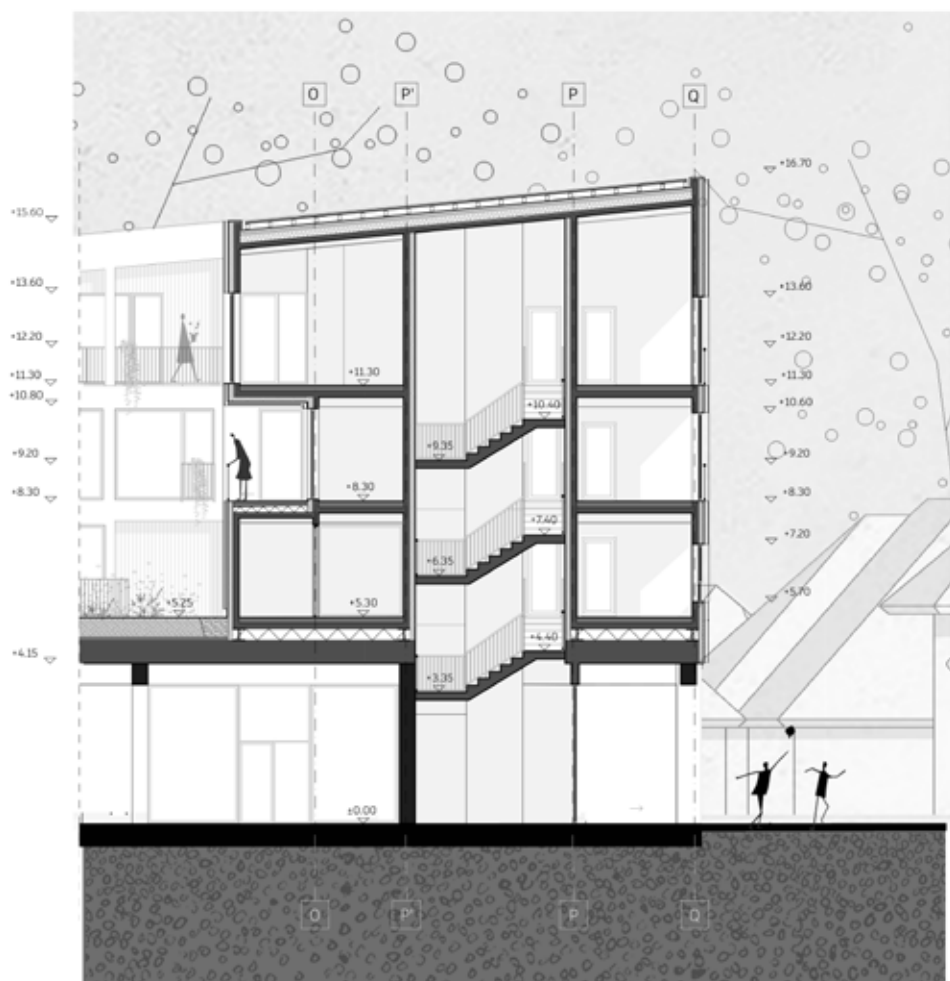
We do not approach architecture with the desire to shock through innovation, but to outline new answers, new approaches oriented towards people, towards the naturalness of life and towards preserving and perpetuating healthy living practices and principles. The image of the village finds a permanent evocation within the ensemble. From the natural relationship between man and nature to the porosity of public-private boundaries, the project constitutes a micro-universe as an extension of the community's self, a place where naturalness is born and where the air has the density of the beginning of the world.

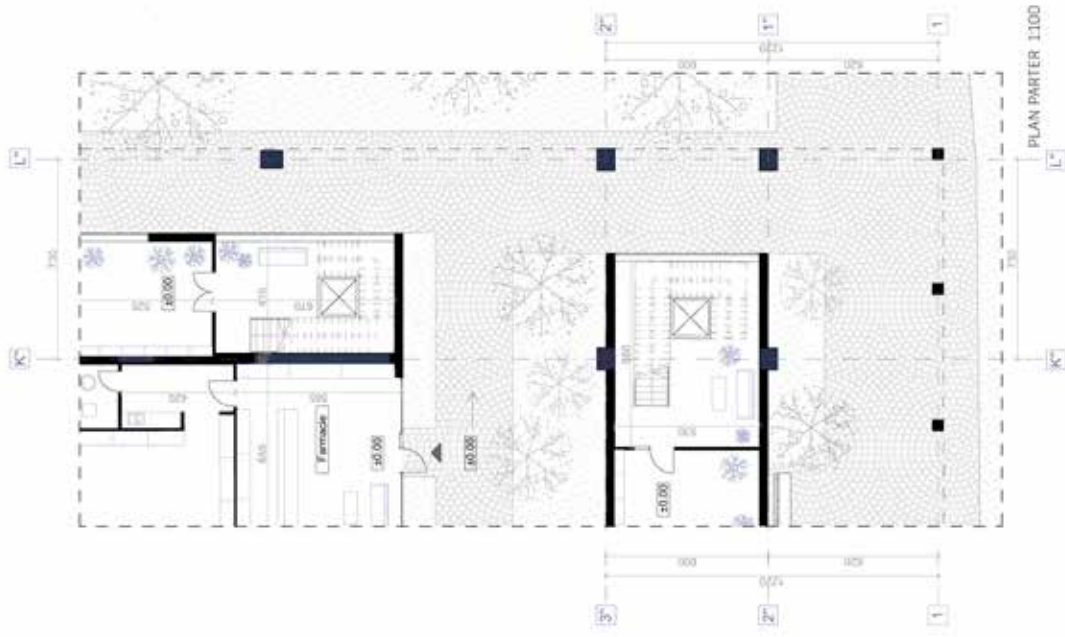
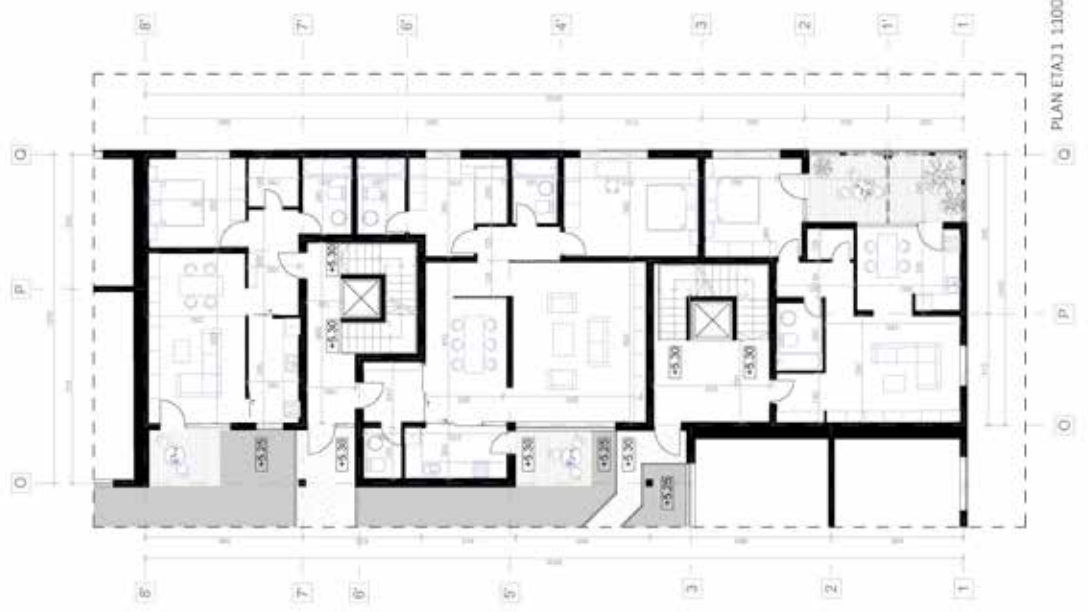

PLAN ETAJ 1 1:200

SECȚIUNE TRANSVERSALĂ SCARA 1:100

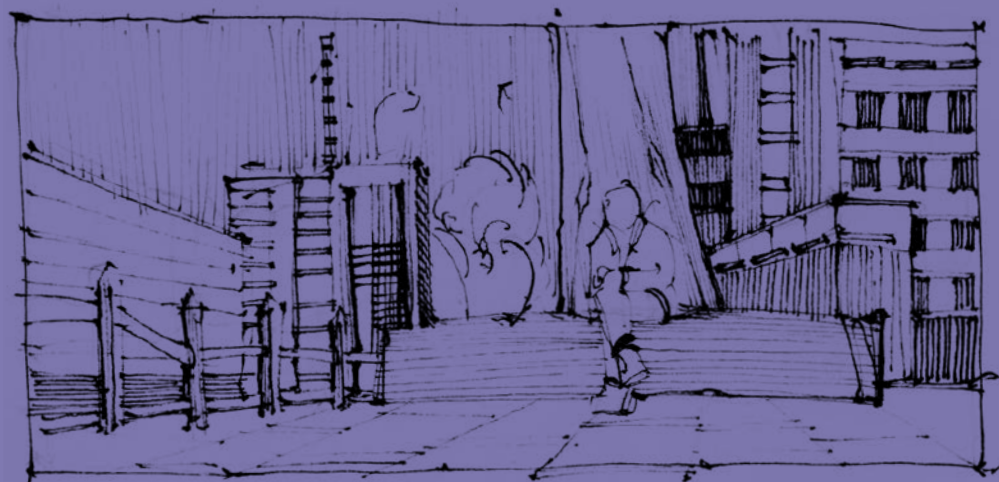

11

**SCHIȚÂND ÎN CĂUTAREA
UNUI SPAȚIU PUBLIC JUST**

**SKETCHING IN SEARCH
FOR JUST PUBLIC REALM**

Arthur Adeya

Schițând în căutarea unui spațiu public just

Arthur Adeya, tr. Corina Staicu

Pentru a înțelege povestea predominantă a arhitecturii din Kenya, trebuie mai întâi înțeleasă povestea urbanismului din Kenya. Pentru a înțelege povestea urbanismului, trebuie înțeleasă povestea colonială a urbanismului și în special creșterea și dezvoltarea orașului Nairobi. Nairobi a fost, până la urmă, capitala iconoclastă a unei colonii britanice din Africa [Ogot & Ogot, *A History of Nairobi, 1899–2012*, 2012]. Acest fapt nu înseamnă că nu existau urbanism sau forme de urbanism în Kenya înainte de colonizarea britanică, ci că acestea au fost subsumate și reasamblate, iar astăzi sunt adesea privite dintr-o perspectivă romantică și nostalgică, fără o înțelegere profundă a motivelor pentru care s-a ajuns aici. Voi împărtăși un scurt parcurs al gândurilor, înțelegerii și experienței mele asupra orașului Nairobi prin intermediul caietului meu de schițe, pe care caut să o unesc cu parcursul continuu al KDI (Kounkuey Design Initiative) și cu felul în care ne întoarcem constant în același loc pentru prima oară și, astfel, îl cunoaștem din nou. Întotdeauna căutând să cunoaștem locul într-un mod intim, pe măsură ce avansăm în căutarea unui spațiu public just.

Percepția mea actuală a Orașului și în special al orașului chintesențial african Nairobi este conturată în mare parte de trei cărți pe care le-am citit pe parcursul pandemiei de Covid în 2020-21: „Order without Design”, de Alain Bertaud, „Triumph of the City”, de Ed Glaeser și „A History of Nairobi”, 1899-2012, de prof. B. Ogot și prof. M. Ogot. Trei cărți, prima scrisă de un arhitect devenit urbanist, a doua de un economist urban și a treia de cel mai apreciat istoric al Kenyei și de fiul acestuia, inginer, au convers cu schițele urbane ale acestui arhitect peisagist-urbanist-arhitect în remodelarea și reorientarea gândurilor mele. M-am imbarcat în această călătorie acum șapte ani: făcând schițe urbane, schițând pe teren pentru a relata povestea orașului meu cu fiecare desen. Această confluență de idei este, în multe feluri, metafora perfectă pentru orașul african și cu precădere pentru Nairobi: incredibil de complex, incredibil de greu de descifrat, incredibil de greu de înțeles. Ce am descoperit este faptul că integrasem o prejudecată formată prin educația mea, care m-a făcut să văd orașul într-un anumit fel și, câteodată, în mod înfricoșător, am observat asemănări la mulți alții cu instruirii similare.

Pe acest parcurs am descoperit că fusesem instruit să aspir la un model de oraș cu densitate redusă, în spiritul orașului grădină al lui Ebenezer Howard, compus majoritar din locuințe unifamiliale izolate. O estetică într-adevăr admirabilă, mai ales dacă este percepută ca fiind varianta „corectă” sau singura posibilă. Ne influențează percepția asupra orașului, prin urmare, și arhitectura. Arhitectura noastră este rar a incluziunii, a oamenilor și a spațiului public ca prioritate, ci mai degrabă este a reperelor iconice și a obiectelor așezate într-un parc. Oricât de frumoase ar fi aceste clădiri individuale, întregul nu e coeziv. În ciuda exploziei de construcții din țară, persistă o stare generală de disconfort față de oraș.

Sketching in Search for Just Public Realm

Arthur Adeya

To understand the current predominant story of architecture in Kenya, one must understand the story of urbanism in Kenya. To understand this story of urbanism, one must understand the colonial narrative of urbanism, and especially the growth and development of Nairobi. Nairobi, was, after all the iconoclastic capital, of an British African colony. [Ogot & Ogot, *A History of Nairobi, 1899–2012*, 2012] This is not to say there was no urbanism or forms of urbanism in Kenya before British colonialism but that these were subsumed and repackaged, and are now often reviewed from a romantic and nostalgic viewpoint without a deep understanding of why this is case. I will share a brief journey of my thoughts, understanding, and experience of Nairobi through the lens of my sketchbook, and seek to fuse it with the continuing journey of KDI and how we are constantly returning to the same place for the first time, and knowing it again. Always seeking to know the place intimately as we advance the search for a just public realm.

My current perception of The City, and especially this quintessential African City Nairobi; is shaped in a large part by three books, I read during the Covid pandemic in 2020–21: *Order without Design* by Alain Bertaud, *Triumph of the City* by Ed Glaeser, and *A History of Nairobi, 1899–2012* by Prof. B. Ogot and Prof. M. Ogot. Three books, the first by an architect turned planner, the second by an urban economist, and the third by Kenya’s most celebrated historian and his son, an engineer, converged with the urban sketches of this landscape architect-urbanist-architect to reshape and refocus my thoughts. I embarked on this journey seven years prior: urban sketching, sketching on location to tell the story of my city one sketch at a time. This confluence of ideas is, in many ways, the perfect metaphor for the African city, and Nairobi in particular: incredibly complex, incredibly difficult to read, and incredibly difficult to understand. What I found is that I carried a preconceived bias, cultured into me through my specialized training and education, that made me view the city in a certain way, and sometimes, scarily, similar to many with similar backgrounds.

In this journey I discovered that I was trained and cultured to aspire to a low-density, Ebenezer Howard Garden City-esque model, with a majority of stand-alone single-family homes. An aesthetic that is understandably admired, especially if viewed as the “correct” or only way. It affects our view of the city and thus affects our architecture. Our architecture is rarely one of inclusivity - of people and public space first; but rather one of icons and objects in a park. Now, as beautiful as these individual buildings may be, the whole is not coming together. Despite the explosion in building and construction in the country there remains a discomfort amongst all about the city.

Dar există speranță. La nivelul străzii, în spațiile cu puține resurse, există o energie a oamenilor care nu poate fi proiectată sau impusă. Poate suna condescendent, dar înțelegerea profundă a ceea ce aceste spații pot fi, a ceea ce ar trebui să fie și de ce ar trebui să fie, este primul pas către un viitor armonios. Acel viitor care va da naștere masterplanului potrivit unei capitale de națiune independentă.

But there is hope. At street level, in the under-resourced spaces, there is a people energy that cannot be designed or imposed. It does sound patronizing, but truly understanding what these spaces can be, what they should be, and why they should be, is the first step to a more wholesome future. That future that will birth the appropriate master plan of the Capital of an independent nation.

Acestea sunt caietele mele de schițe, cel puțin cele până în 2020, care mi-au „dezvățat” formarea. Vreau să cred că undeva între sublim și intelectual mă pot situa pentru a spune o poveste despre bucuriile și angoasele Orașului African... De ce bucurii și angoase?

These are my sketchbooks, at least until 2020, that untrained my training. I want to believe that I will straddle somewhere between the sublime and the intellectual to tell the story of the joys and anguish of the African City... Why the joys and anguish?

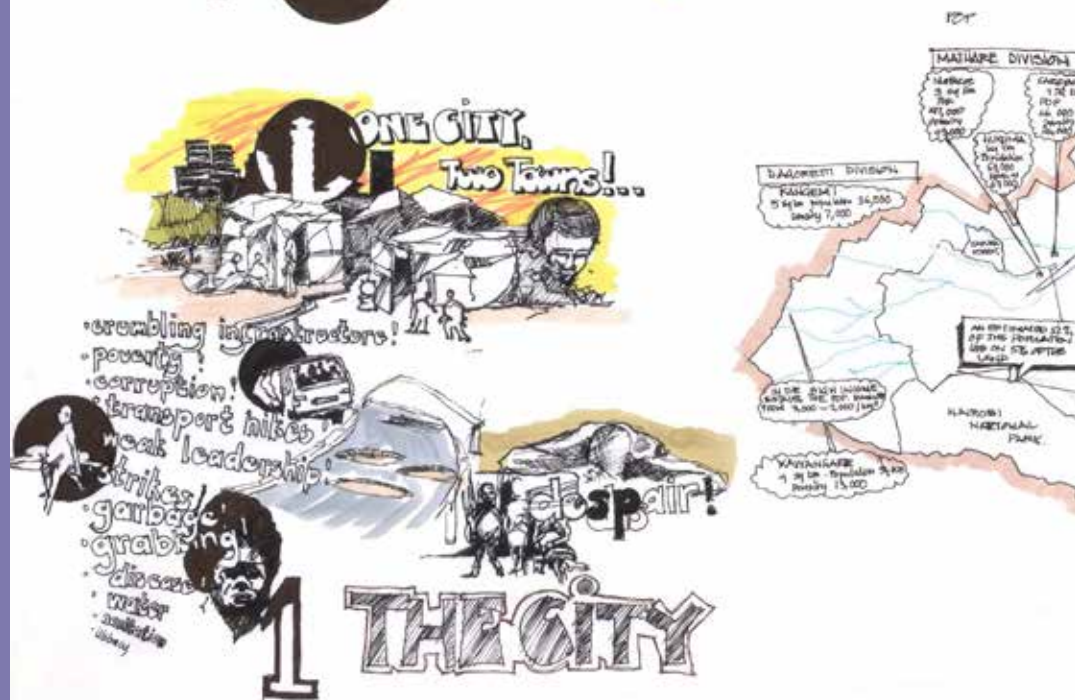

1987; acum 34 de ani, am 13, poate 14 ani, iar pictura se numește *Transportul în țara mea*. Cum se delimitează în timp acest loc?, mă întreb. Pentru că nu e vorba doar despre un loc, ci și despre un moment. Pictura este un portal către viziunea mea asupra orașului, așa cum l-am văzut atunci. Dacă ar fi fost o fotografie ar fi rămas mai puține de interpretat. Acum contemp lu licența artistică cu care mi-am ilustrat orașul. Silueta orizontului, dealurile verzi care se întind în planul mijlociu, autobuzul supraaglomerat și *matatu*-ul¹ în prim-plan și, ca bonus, trenul inaccesibil, care se îndepărtează în fundal. Aceasta era viziunea mea despre oraș atunci. În mod straniu, percepeam deja bucuriile și angoasele, doar că nu știam care e care; nu încă.

1 Nota traducătoarei: *matatu* se referă la microbuze private, folosite ca taxiuri pentru mai multe persoane în Kenya, care au trasee prestabilite.

1987; 34 years ago, I am 13 maybe 14, the painting is titled *Transportation in My Country*. What time is this place? I wonder? For this is not just about a place but a time. The painting is a portal into what my vision of my city as I saw it then? If this was a photo, less would have been left to interpretation. Now I ponder as to the artistic license in my portrayal of my city. The silhouetted skyline, green rolling hills in the middle ground and the overcrowded bus and *matatu* in the foreground, and as a bonus the inaccessible train trailing off from the canvas. This was my view of the city then. Uncannily I was perceiving the joys and anguish, I just did not know which was which.

The NAIROBI we did ^{not} want....

• crumbling infrastructure!

- poverty
- corruption

transport

weak leadership

strikes
- 901-666-6666

grabbing

discrepancy

10-10-1954

10

1998 Derulân

cu problemat

cu felul în ca

despre popula
atunci. Reflec

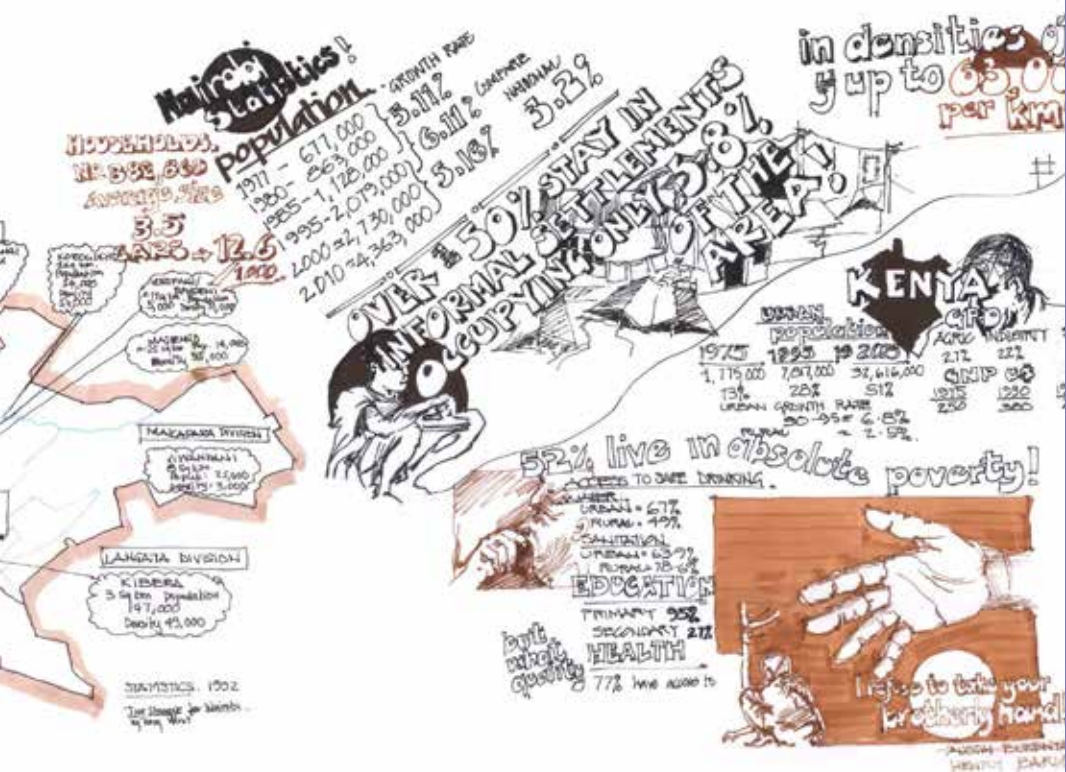
locuiește în sa

la 39% la nive

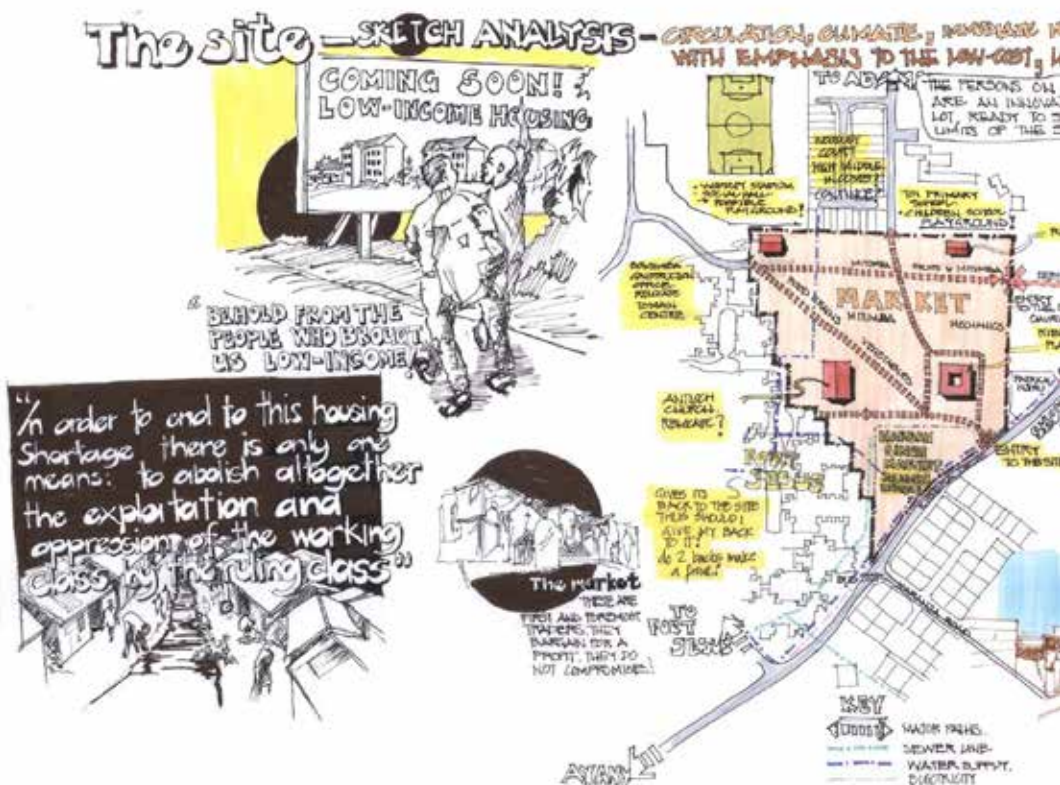
absoluta se r
diferenta s-a

mâna ta frățe

1998 Derulând înainte, am 24-25 de ani, sunt student la arhitectură și mă confrunt cu problematica locuințelor cu buget redus, fapt care mă obligă să mă confrunt și cu felul în care îmi privesc orașul. Informațiile sunt valabile azi. Am prevăzut date despre populație doar până în 2010, bănuiesc că anul 2025 era prea îndepărtat atunci. Reflectez asupra a ceea ce am scris. Am scris atunci ca 52% din populație locuiește în sărăcie absolută (scuze, nu am citat sursa) și că, deși procentul a scăzut la 39% la nivelul țării și 16.8% în Nairobi, numărul persoanelor care trăiesc în sărăcie absolută se *resimte ca fiind același* și poate *se resimte chiar mai rău* pe măsură ce diferența s-a mărit. [KNBS, 1998; actualizare KNBS 2020 pentru comparație]. Refuz mâna ta frățească. [Barlow, 1963], presupun.

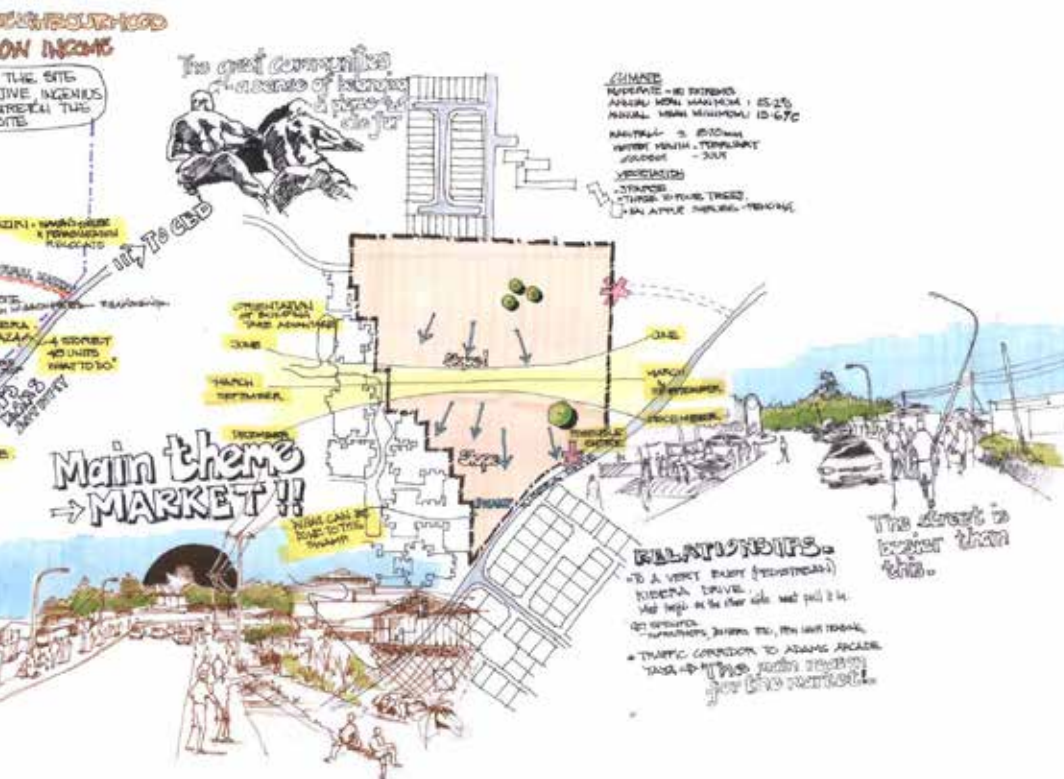

1998 First forward, I am 24-25, in architecture school, grappling with low-income housing, that demands me to grapple with how I view my city. The data sticks out today. I only projected the population to 2010, I guess 2025 was too far out. I reflect on what I wrote history. I wrote then that 52% live in absolute poverty sorry did not cite it, and while the rates have dropped to 39% overall for the country, and 16.8% for Nairobi) the absolute number of people living in poverty still *feels* the same and perhaps *feels* worse as the gap has grown bigger. [KNBS, 1998; update KNBS 2020 for comparison]. I refuse to take your brotherly hand, [Barlow, 1963], I surmise.

1998 Situl nostru este chiar în nordul Kiberei, dar chiar și atunci remarc faptul că analiza mea se ocupă mai mult cu contextul. Povestea Kiberei este emergentă și autentică, ceea ce face ca proiectul de pe sit să pară cumva neconvingător; durerea arhitectului, atât aproape și totuși atât de departe.

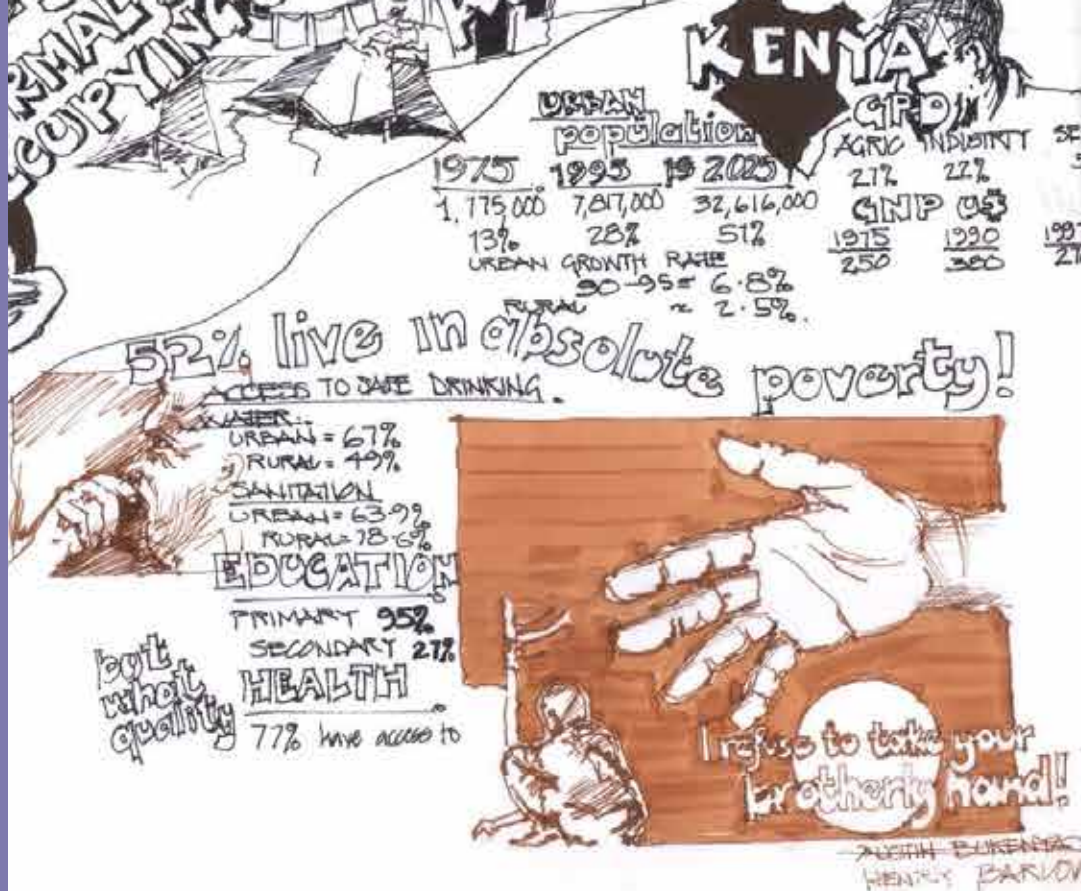
1998 Our site is just north of Kibera, but even then, I note that my analysis delves more with the context. The story of Kibera is more emergent and authentic and renders the project on my site somewhat tepid; the pain of the architect, so near yet so far.

1998 Și apoi, în curând, de la cei ce ne-au adus *Venitul Redus*². Am schițat această imagine pe baza unei caricaturi dintr-o revistă, *Mimar: Arhitectură în dezvoltare*, publicată de Concept Media (Singapore) cu premiul Aga Khan pentru Arhitectură. Nu mai găsesc volumul sau numele artistului. Mă întreb care era povestea. Pare foarte actual. Presupun că nu eram un student bun pe atunci sau poate că eram atât de încântat să schițez ca metodă de cercetare că am uitat să-mi citez sursele. Știu că mi se iartă acest unic furt, artiștii fură, mesajul rămâne valid.

2 trad. "And then, coming soon, from the people who brought us Low-Income"

1998 And then, coming soon, from the people who brought us Low-Income. I sketched this image from a cartoon in a magazine, *Mimar: Architecture in Development*, published by Concept Media (Singapore) with the Aga Khan Award for Architecture. I can no longer find the issue nor the name of the artist. I wonder what history is? This feels so real today. I guess I was not a good student then, or perhaps I was too excited at the prospect of sketching for research that I forgot to cite my sources. I know they are okay with this one theft, artists steal, the message remains real.

1998 Și am înțeles cu adevărat poezia lui Barlow:

*Unghiile îți sunt înnegrite de murdărie, frate,
Și palmele îți sunt lipicioase de transpirație,
Refuz mâna pe care mi-o întinzi spre ajutor.* [Barlow, 1963] ³

Am găsit mai multe răspunsuri în poezie decât în cărți despre arhitectură.

3 trad. Corina Staicu.

1998 And I truly understood Barlow's poem:

*Your nails are black with dirt, brother,
And your palms are clammy with sweat,
I refuse to take the hand you extend in help.* [Barlow, 1963]

I found more answers in poetry than in architecture books.

1998 Soluțiile mele erau (și sunt) Utopice! Imi dau seama acum. Analiza mea arăta o populație urbană în creștere rapidă, cu o criză acută a locuirii. 50% din populație locuia pe o suprafață de doar 5.8% din cea disponibilă atunci în Nairobi, fapt care rămâne valabil în mare măsură și în ziua de azi. Și totuși, tot am propus o soluție cu densitate scăzută. Densitate superscăzută, de fapt. Mă bucur să remarc azi că undeva acolo era sau este începutul dorinței pentru o lume publică. Strada pietonală cu frontul stradal comercial, piața liniară, așa cum am văzut-o eu... Apoi, exista piața centrală, completată cu o moară, hmmm, despre care îmi amintesc că era menită să funcționeze ca un spațiu de adunare comunitară. Cum relaționează propunerea aceasta cu piața civică „europeană”? Veți înțelege de ce întreb.

1998 My solutions were (are) Utopian! I see it now. My analysis showed a rapidly growing urban population, with a desperate housing shortage. 50% of the population lived on only 5.8% of the available land in Nairobi, then and is still largely true today. And yet I still propose a low-density solution. Super-low density, actually. I am happy to note today that somewhere in there, was or is the beginning of the desire for a public realm. The pedestrian walk with street-front commerce, the linear market as I saw it. Then there is the main market center, complete with a windmill, hmmm, that I remember was to act as a community gathering space. How does this relate to the "European" city square? You will see why I ask.

2013 Încep să schițez pe teren, cu seriozitate. Se poate spune că schițez viața, îmi arată bucuria adevărată și angoasa Orașului African. Bucuriile pentru că... pentru că pur și simplu există aici. Găsim căi să fim fericiți pentru că avem nevoie să fim fericiți. Angoasa pentru că încă rămâne atât de mult de făcut!

2013 I start sketching from life on location, earnestly. You could say I start sketching life, it reveals to me the true joy and the anguish of the African City. The Joys because... just because it is there. We find ways to be happy, and we need to be happy. The anguish because there is still so much to do!

2017, Uhuru Park. De aici schițez Centrul Internațional de Conferințe Kenyatta și clădirile Parlamentului. Până în acest punct am învățat, schițând, să nu mă preocupe acuratețea schiței, ci mai degrabă important este să capturez esența locului...

Acestea sunt cele scrise și postate pe Facebook la momentul

respectiv... *"Avem ceva frumos.. adesea îl uităm, îl neglijăm și căutăm o jucărie nouă și sclipitoare. Puține sunt locurile cu mai multă energie decât Parcul Uhuru, servește toți nairobiienii indiferent de vârstă, sex, venit sau afiliere politică. Să ne bucurăm de el, să îl angajăm și să acceptăm faptul că are nevoie de înnoire"*

Exercițiul de a schița influențează felul în care eu **VĂD** un spațiu. Îmi impulsionează dorința de a cerceta și învăța mai multe despre ceea ce văd și îmi cere să caut *acel de ce?* Mă conduce înapoi în timp și în viitor deopotrivă. Mă provoacă să îmi pun *preconcepțiile sub semnul întrebării*. Apa nu era așa limpede, culorile nu așa de vii. Notez, nu am o relație cu clădirea, de fapt, *a noastră* clădire a parlamentului. Îmi pun la îndoială sensibilitățile de clasă mijlocie nairobiiană, de ce nu frecventez parcul Uhuru? Parcul viu care servește un scop cu adevărat special unei populații, adesea cu venituri reduse care tânjește după mai multe spații asemenea. *Sosesc în curând.*

Schița mă conduce către un hățiș al istoriei, și al întrebărilor despre istoria orașului meu. Cineva vrea să cumpere schița, dar nu schițez pentru a vinde, acum schițez pentru a vedea.

2017, Uhuru Park. I am sketching the Kenyatta International Conference Centre and the Parliament buildings from Uhuru Park. by this time I have learned, from sketching, not to worry about the accuracy of the sketch, but the importance of capturing the essence of the place.

This is what I wrote at the time and posted in Facebook.. *"We have something beautiful..we often forget, neglect it and simply look for the new shiny toy. There are few places with more energy than Uhuru Park it serves all Nairobiens irrespective of age, sex, income or political affiliation. Let us enjoy it, engage it and accept that it is due a renewal!"*

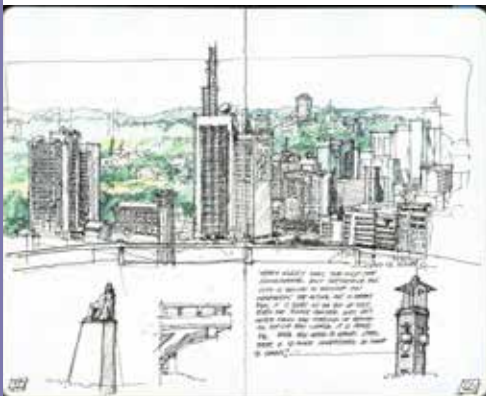
Sketching is affecting the way I **SEE** a space. It is driving a desire to research and learn more about what I see and asks me to seek the *why?* It takes me back into time and forward into the future simultaneously. It provokes me to query the origin of my biases. The water was not as clear, the colours not as vivid. I note, I do not have a relationship with *the*, actually, *our* parliament building. I question my Nairobi middle-class sensibilities, why don't I frequent Uhuru Park often? The park alive and serving a truly special purpose, to a populace, often lower-income that is craving for more such spaces. *Coming soon.*

This sketch leads me down the rabbit hole of history, questioning my understanding of the history of the city. Someone wants to buy it, but I am not sketching for sale, I am now sketching to see.

2018. Acum sunt la ultimul nivel al KICC (Centrul Internațional de Conferințe Kenyatta), în 2017 și 2018. Schița vestului surprinde sloganul Nairobiului, *Oraș verde sub soare*. La nord, sloganul se distinge doar dincolo de zona centrului de afaceri și de turnurile sale. Apoi, la est, se pierde complet. Nici măcar nu știu cum aș putea reda numărul clădirilor joase, dar aparent dens grupate care se pierd către orizont. A fost (este) Nairobi proiectat pentru *oameni* sau pentru *utilizări ale terenurilor*? Pasiunea pentru istorie devine acum serioasă! Știam deja câte ceva despre proiectarea segregată a Nairobiului, știam că persistă, dar întrebarea „de ce?” rămâne. De ce orașul grădină este atât de aclamat în școlile kenyene de arhitectură, peisagistică și urbanism? De ce nu putem concepe traiul în densitate? Densitate bună.

2018. I am now at the top of KICC, 2017 and 2018. The sketch to the west captures Nairobi's tag line, *Green City in the Sun*. To the north the tag line just about peers from beyond the CBD and its towers. Then to the East, it vanishes completely. I am not even sure how to capture the numbers of low-rise, but seemingly densely packed buildings that vanish into the horizon. Was(is) Nairobi planned for *people* or for *land-uses*? The passion for history was now real! I already knew a little of the segregated planning of Nairobi, I knew it lived, but the why questions remained. Why does Garden City appear to rate so highly in the architecture, landscape architecture and urban planning schools in Kenya? Why are we unable to conceive living in density? Good Density.

2018, Barcelona. Am mers pe jos până la majoritatea acestor situri. Într-o densitate care o depășește cu mult pe cea a Nairobiului, dar *nu se resimte*. Am schițat arhitectura, însă am experimentat spațiul public. Reflectez asupra diferențelor dintre viața urbană și a traiului într-o localitate urbană definită de statui și legi. Percepția mea asupra orașului și asupra urbanității s-a întors cu susul în jos, sau cu partea corectă în sus, lumea publică înaintea clădirilor.

Nu mă pot să nu mă gândesc la faptul că am fost învățat să evit planificarea „occidentală”. Este clar că aceste planuri vestice nu sunt același lucru cu planurile pentru orașele coloniale.

2018, Barcelona. I walked to most of these sites, in the city. In density that far exceeded that of Nairobi but did not *feel* like it. I sketched the architecture, but I felt the public space. I reflect on the difference between urban living and living in a city or a town as defined by statutes and laws. My perception of the city and of urbanity was turned upside down, or right side up, the public realm before the buildings. I cannot help but think about being told to eschew “western” planning. It is clear that these western plans were not the same as the plans for colonial cities.

2019: Înainte de COVID, dar după Barcelona. Istoricul meu arată că am scris următoarele pe Instagram:

Parcela de 50x100 / 40x80 omniprezentă în cultura urbană din Kenya. Probabil că nu este suficient de „exclusivistă” și, prin urmare, ar trebui să o „excludem” din studiile academice serioase. Nu au fost prevăzute în Planul de sistematizare din 1948, așadar nu ar trebui să le considerăm demne de luat în considerare atunci când proiectăm „serios”?

Suspectez că, dacă am fi puși în fața problemei, am da vina pe parcelele de 50x100 pentru toate hainele atârinate pe balcoane, pe care am fost învățați să le disprețuim. Oamenii sunt disperați după locuințe sigure, salubre și accesibile, iar cea mai mare preocupare „de proiectare” sunt hainele care atârnă de la balcoane. Poate că am învățat lecția greșită de la sistematizarea colonială, „Nu-ți atârna hainele CURATE în public!”

Cred că densitatea este similară Barcelonei, dar dimensiunile parcelelor la care am făcut referire au devenit reprezentative pentru toate problemele urbanismului kenyan. Schița este apreciată, iubită și romanticizată, fără intenția mea, întrucât locul și spațiul au numeroase dificultăți. Pipeline 4 este atât problema, cât și soluția. locuințe accesibile pentru mulți, aproape de principale centre economice ale orașului, într-un labirint de străzi impracticabile și în care parcuri sau servituți de bază lipsesc. Problema nu e nici densitatea, nici dimensiunea parcelei!

4 Cartier din Nairobi cunoscut pentru blocurile construite pe parcele mici (50x100 ft, adică aproximativ 15x30 m), cu o densitate mare a populației, locuințe accesibile și infrastructură deficitară.

Simply fascinating. Sketching while standing not easy but the energy of the area had me trembling. Not a fear I was off the sheet in a private field, trembling with excitement at the missed opportunities!!!

2019: before covid but after Barcelona...My history says I wrote the following in Instagram:

The 50x100/ 40x80, the ubiquitous plot in Kenya urban culture. I guess they are not "exclusive" enough and thus we should "exclude" them from serious academic study. They did not feature in the 1948 Master Plan for a colonial capital and we should thus not consider them valid for serious design considerations?

I suspect if pushed we shall blame the 50x100 for all the clothes hanging in balconies that we have been so cultured to dislike. People are desperate for safe, healthy, and affordable housing and our greatest 'design' concern is clothes hanging from balconies. Perhaps we learnt the wrong lesson from the colonial master plan, "Do not hang your CLEAN linen in public!"

I think the density is similar to Barcelona, but the plot size referenced has become a by word for everything that is wrong with urban planning in Kenya. The sketch is appreciated, loved and romanticized, not my intention, as the actual place and space has numerous challenges. Pipeline is both a problem and a solution. It provides affordable housing for many, close to major labour markets, in a quandary of impassable roads, absence of parks and inadequate basic services. The problem is not the density or the plot size!

2019. Inspirat de noul meu mod de a înțelege viața urbană și de pasiunea emergentă pentru economie urbană (Cite Glaeser și Betraud), schimb spațiile în care schițez, orientându-mă către străzi, sau kwa-ground, cum s-ar spune în Nairobi. Pe Instagram (@artadeya) am postat...

21 decembrie, #economiaurbană întâlnește #schițaurbană, atât de multe de văzut atât de multe de învățat atât de multe de gândit. (?) E această stradă mai bună pentru mașină (pe care nu o poți vedea) sau pentru piață? (Ideea) tipul(ui) cu mango a fost un succes, și-a cărat roaba modificată prin mulțime, s-a așezat pe ea și în 30 de secunde a fost înconjurat; a vândut vreo 5 minute non-stop, iar când am ridicat privirea, dispăruse! #schițatulmămențineșănătoslacap

A fost acest cadru imaginat în cadrul planului de sistematizare pentru o capitală colonială sau în oricare altul care i-a urmat?

2019. Inspired by my new understanding of urban living, and emerging love of urban economics, (Cite Glaeser and Betraud) I shift my sketching locations, to the streets or kwa-ground as they would say in Nairobi. On Instagram (Instagram @artadeya) I posted _

21st December, #urbaneconomics meets #urbansketching, so much to see so much to learn so much to think about.(?) Is this road better for the car (which you cannot see) or the market? Mango guy was a hit, rolled by(sic) with his modified wheelbarrow, sat on it and in 30 secs he was swarmed, he sold for about 5 min non-stop then, then (when) next I looked up he was gone! #sketchingkeepsme sane.

Was this envisioned in the master plan for a colonial capital or any master plan after that?

JOINERS IN THE SUN!

So much to enjoy, people
marvel at the industry,
the architecture the
vibrancy.
I do not do full justice to
the sheer thrills and effort
on a hot Saturday afternoon.
One thing for certain, you
cannot suggest any of these
people are LAZY.
I was unable to quite
capture it but social
dick have masks.
The magic happens
out doors!

Saturday July 11th 2020. HAJOON CHANG NAIWEE

27

2020: Povestea a două orașe. Juxtapunerea de SUV-uri care vin să cumpere mobilă de la atelierele stradale, într-o după-amiază de sâmbătă.

Pedalează și schițează! <<Transformând dezbaterea într-o poveste moralizatoare despre lene, cei bogați și puternici pot distrage atenția oamenilor de la problemele structurale care creează mai multă sărăcie și inegalitate decât e necesar>> Ha-Joon Chang. Partenerul meu de schițat și pedalat Gathogo tocmai a terminat de citit <<Samaritenii cei răi. Mitul liberului schimb și istoria secretă a capitalismului>>. Am reflectat la norocul sorții care ne-a dat libertatea de a schița vitalitatea muncii reale! Tâmplari și dulgheri în plin proces creativ într-o frumoasă după-amiază de sâmbătă. (Instagram @artadeya)

2020: The tale of two cities. The juxtaposition of the SUVs arriving to buy furniture from on-street workshops serviced by pa a Saturday Afternoon.

Cycle and Sketch! "By turning the debate into a morality tale of laziness, the rich and powerful can divert people's attention away from all of these structural problems that create more poverty and inequality than is necessary." Ha-Joon Chang, My sketching and Cycling partner Gathogo had just finished reading Bad Samaritans: The Myth of Free Trade and the Secret History of Capitalism." We pondered on the luck of the draw that allowed us to sketch the vibrancy of hard work! Carpenters and Joiners in full flow on a beautiful Saturday afternoon. (Instagram @artadeya)

2020. Reflectez asupra angoasei cauzate de infrastructura deficitară - maji 5, avem nevoie de apă. Aceasta e viața în timpul pandemiei de COVID. Apa devine regească, spațiul personal se impune.

Încercam să mă gândesc la ceva profund de zis despre această schiță a unui moment surprins în Nairobi.. Cred că simplul fapt de a schița spațiul exterior în 2020 e profund. (Instagram @artadeya)

Acum aceasta este viața pentru mulți, zi de zi: nevoia de apă și de spațiu public.

5 Maji = apă (swahili)

2020. I reflect on the anguish of poor infrastructure - maji, we need water. This is life in the time of Covid. The City in the time of covid. Water becomes king, personal space is demanded.

I was trying to think of something profound to say about this sketch of a moment in Nairobi...I guess just getting to sketch outdoors in 2020 is profound." (Instagram @artadeya)

Now this is the life for many, every day, the need for water and for public space.

2020. De la cafeneaua mea preferată, din nou Instagram,

„Reflecții de sâmbătă după-amiaza în timp ce schițez”, Niciunul dintre aceste turnuri nu exista acum 20 de ani când am absolvit școala de arhitectură, în fapt nu cred că exista vreunul acum 10 ani. Am fost învățați în școală să nu ne imaginăm vreodată că ar putea fi mai mult de 4 etaje aici. O temă de reflecție: ce va fi în următorii 20 de ani? Sunt credincios neabătut al densității, dar în densitate bine „anticipată”, în străzi, parcuri, oameni și, da, în turnuri. #schițăurbană #economieurbană #schițatulmănenținesănătoslacap (Instagram @artadeya)

Răspunsurile la postarea mea sunt grăitoare. Cei mai apropiați mie din tagma mea sunt consternați de ridicarea oarecum haotică a turnurilor. Reflectez la informația din cartea profesorului Ogot, „A History of Nairobi” (2012) că această zonă a fost locuită de comunități urbane africane până în jurul anului 1938. O schimbare a legilor funciare a făcut ca zona să fie alocată pentru locuințe unifamiliale pe parcele de până la un acru și jumătate; așa cum Kago, Gateri și K’Akumu (2024) remarcă favorizarea caselor pentru colonialiștii europeni. Mă gândesc că africanii se vor întoarce, însă nu mereu pe termenii lor. Contează în continuare mai mult clădirile și marjele de profit, adesea impulsionate de finanțare străină și nu neapărat proiectarea pentru oameni? Acum îmi e clar că nu am o problemă nici cu densitatea sau cu înălțimea, nici cu originea etnică a dezvoltatorului, trebuie doar să fie o densitate „bună”, care rezultă dintr-o filosofie în care publicul și spațiul public sunt priorități.

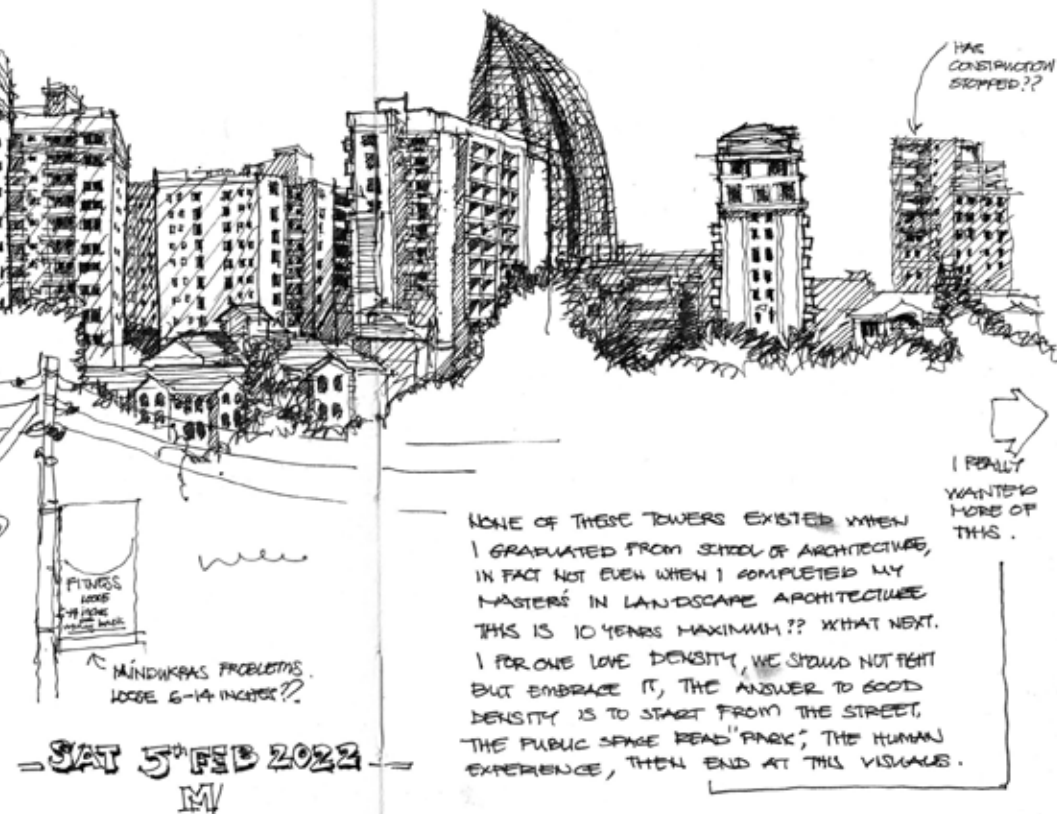

2020. From my favourite coffee shop, again Instagram.

Saturday afternoon sketch musings”, None of these towers existed 20 years ago when I graduated from architecture school, in fact I do not think any existed 10 years ago. We were cultured in school never to imagine that there could be more than 4 floors here. Food for thought, what of the next 20 years? I am an unabashed believer in density, but in well “anticipated” density, the streets, the parks the people and yes the towers. #urbansketching #urbaneconomics #sketchingkeepsme sane. (Instagram @artadeya)

R SKETCH WELL!!!

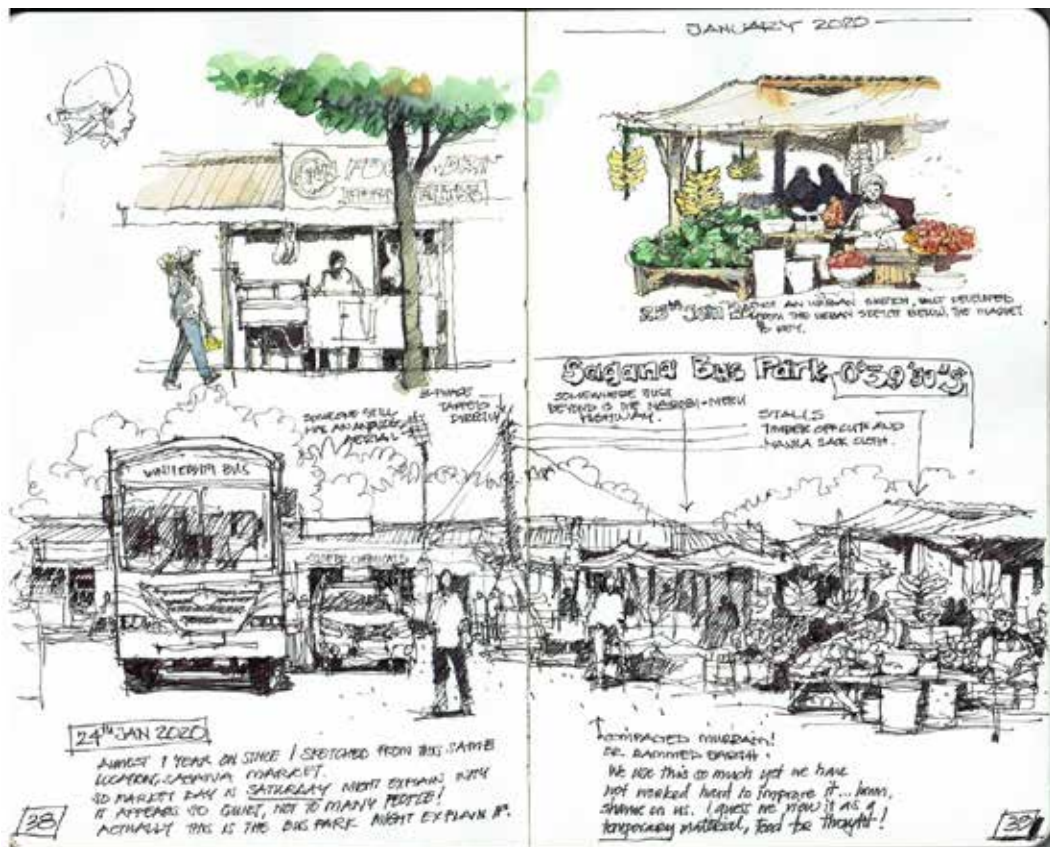
STARTED 2nd FEB: 10/20min OPPORTUNITIES.

The responses to my post of the sketch are telling. My immediate ilk are aghast at the somewhat haphazard rise of the towers. I reflect, from Prof. Ogot's *A History of Nairobi* (2012), that this area was once home to urban African communities until around 1938. A change in the land laws resulted in the area being set aside to single family housing in upto one and half acre lots, As Kago, Gateri, and K'Akumu (2024) note a shift to exclusive European settler homes. I muse that the africans are returning, but sadly not always on their terms. It is still about the buildings and the profit margins, often driven by foreign finance, not really planning for the people? It is now clear I have no problem with density or height, or the race of the developer, it should just be "good" density, emerging from public and public -space first philosophy!

Nu putem scoate oamenii din ecuație; întrebarea constă în a găsi un limbaj comun al rezilienței. Reziliența oamenilor și a planetei, soluții bazate pe natură, cu oameni ca parte a naturii, co-proiectare, co-gândire, dar trebuie și să ne gândim ca indivizi și să găsim instrumentul personal care ne permite fiecăruia să ne descifrăm orașele și poveștile pe care le spunem iar și iar; Cum se delimitează în timp acest loc? Un limbaj care să permită dezvoltatorului privat să-l înțeleagă pe tipul cu mango. Înțeleg că această ecuație trebuie să includă economia, dar cine ar fi crezut că schițatul ar putea conduce pe cineva la economie urbană? Și totuși a făcut-o și de asemenea m-a învățat să îmi iubesc orașul.

We cannot remove people from the equation; the question lies in finding a common language for resilience. Resilience of the people and the planet, Nature Based Solutions, with people as part of Nature, Co-Design, Co-thinking, but we must also think as individuals and find the individual tool that allows each of us to read our cities, and the stories we are telling again and again, what time is this place? A language that allows the private equity developer to understand the mango guy. I understand that this equation must include economics but who would ever have thought that sketching could lead one to urban economics. It did and it also taught me to love my City.

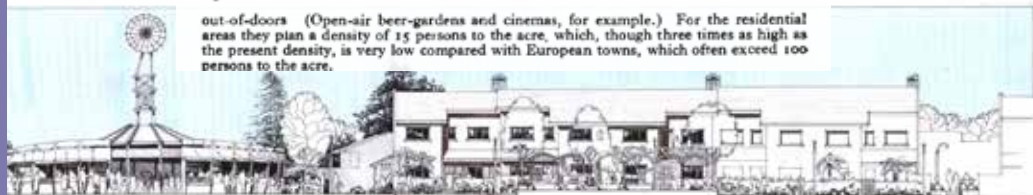
they think conservatively.

Perhaps the Nairobi planner's hardest problem is to find a focus or heart for his design. Professor Thornton White resists the temptation to introduce the European concept of the city square—though the report dismisses rather lightly the tradition as un-African, without dwelling on the possibility of adapting ideas from Mediterranean countries where climate is not so very different. (One must respect the unwritten thought that temples are no longer a fitting focus for a modern city, but how about stadiums? A colosseum might be as appropriate in Nairobi as in ancient Rome.) It is space rather than buildings which is seen as the future glory of Nairobi. The flowering trees and shrubs which fill the residential quarters with glowing colour at certain seasons; the shade that soothes eye and spirit. These they seize hold of as things to build around; they see the future Nairobi as a spacious town of gardens, trees, greenery, with as many activities as possible taking place

252

AFRICAN AFFAIRS

out-of-doors (Open-air beer-gardens and cinemas, for example.) For the residential areas they plan a density of 15 persons to the acre, which, though three times as high as the present density, is very low compared with European towns, which often exceed 100 persons to the acre.

Nairobi, Kenya, 1952-60. Source: Huxley, 1948, p. 100.

2025 întâlnește pe 1998, care întâlnește pe 1948:

Deci acum știu de ce? Știu de ce soluțiile mele din 1998 erau utopice și fără legătură cu analiza mea.

În recenzia lui Elspeth Huxley despre „Masterplan pentru o Capitală Colonială” din 1948 descopăr de unde se poate să fi venit preconcepțiile mele. Huxley dezvăluie cum proiectanții au respins ideea pieței civice centrale ca fiind „non-africană”, concomitent cu prioritizarea grădinilor, copacilor și spațiului ca elemente ale gloriei viitoare ale Nairobiului (Huxley, 1948). Această redefinire colonială a ceea ce a fost „african” este ceea ce încă ne modifică subtil percepția asupra orașului chiar și în ziua de astăzi. Această idee nici măcar nu începe să adreseze întrebarea referitoare la felul în care Urgența din 1952-60 a sedimentat aceste viziuni non-africane ale unui oraș închis, împrejmuț și exclusiv.

Introspecția ar putea să fie un început bun. Pentru mine, schițarea vieții mi-a provocat dorința de a cunoaște istoria și apoi de a înțelege densitatea pe care nu o pricepeam pe deplin în 1998. Proiectam fără să cunosc piața (urbană), faptul că piața (urbană) este africană, deci poate fi rotundă, pătrată, aparținând oricărei forme sau *încadrări temporale*. Pasiunea recentă pentru istorie acoperă acest gol. **VĂD** și gândesc cu o minte proaspătă.

2025 meets 1998 meets 1948:

So now I know why? I know why my solutions in 1998 were so utopian and divorced from my analysis.

In Elspeth Huxley's review of the 1948 *Master Plan for a Colonial Capital*, she reveals where my bias may have come from. Huxley notes how *the planners* rejected the European idea of the city square as "un-African," while celebrating gardens, trees, and space as Nairobi's future glory (Huxley, 1948). It is this colonial redefinition of what was "african" that is still, subtly, shaping our perception of the city even today. This does not even begin to address the question about how the Emergency in 1952-60 further reinforced these un-african views of a closed, fenced and exclusive city.

Self-introspection would be a good start. For me, sketching from life provoked a desire for history, and then an understanding of density I had not fully grasped in 1998. I was designing without having truly known the (city) square, that the (city) square is african, and thus the square can be round or whatever shape or *time* you choose it to be. My recent passion for history is bridging the gap. I am **SEEING** and thinking anew.

Bibliografie / References:

- Anders Ese & Kristin Ese (2017). *The City Makers of Nairobi: An African Urban History*. Oslo: Pax Forlag.
- Barlow, Henry (1963). "Building the Nation." In David Rubadiri (Ed.), *Poems from East Africa*. Nairobi: East African Publishing House.
- Bertaud, Alain (2018). *Order Without Design: How Markets Shape Cities*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Concept Media & Aga Khan Award for Architecture (1980s-1990s). *Mimar: Architecture in Development*. Singapore: Concept Media.
- Ese, Anders & Ese, Kristin (2017). *The City Makers of Nairobi: An African Urban History*. Oslo: Pax Forlag.
- Glaeser, Edward (2011). *Triumph of the City: How Our Greatest Invention Makes Us Richer, Smarter, Greener, Healthier, and Happier*. New York, NY: Penguin Press.
- Howard, Ebenezer (1902). *Garden Cities of To-morrow*. London: Swan Sonnenschein & Co.
- Huxley, Elspeth (1948). Review of *Nairobi: Master Plan for a Colonial Capital*. *African Affairs*, 47(189), 251-252. Oxford University Press.
- Kago, J., Gateri, M., & K'Akumu, O. (2024). *A Growing Middle Class and Real Estate Development: Spatial Change and Social Conflicts in the Densification of Kileleshwa, Nairobi*. *EchoGéo*, 68. journals.openedition.org/echogeo/27203
- Kenya National Bureau of Statistics (KNBS) (2020). *Comprehensive Poverty Report*. Nairobi: KNBS.
- Ogot, Bethwell A. & Ogot, Maria A. (2012). *A History of Nairobi, 1899-2012*. Kisumu, Kenya: Kisumu Book Trust.
- Richards, James (2013). *Freehand Renaissance: Drawing as Discovery and Invention in the 21st Century*. Hoboken, NJ: Wiley.

The background is a solid red color with several large, light green geometric shapes overlaid. These shapes are angular and interlocking, resembling stylized letters or architectural elements. One large green shape is on the left, another is at the top, and a third is on the right. The number '12' is centered in the red area.

12

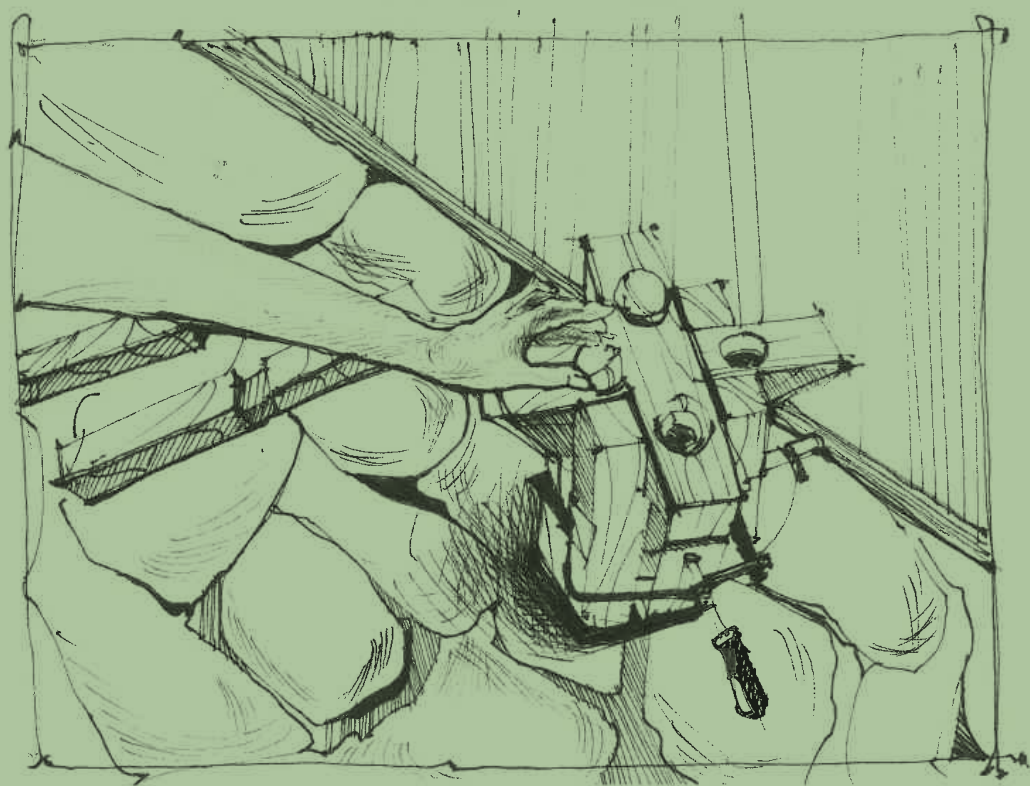
358 + 7 ZILE LA CHIOJDU

358 + 7 DAYS IN CHIOJDU

Silvia Niculae

Proiect extracurricular, Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”

Extra-curricular Project, “Ion Mincu” University of Architecture and Urbanism

358 + 7 zile la Chiojdu

Silvia Niculae

În fiecare an, plănuim noua școală de vară cu 358 de zile înainte. Acest lucru înseamnă că gândim curricula, în mare, cu circa 358 de zile, chiar 359 de zile o dată la patru ani, înainte de desfășurarea propriu-zisă a școlii, că scriem proiecte, căutăm sponsori, căutăm persoane care să creadă, din nou, în noi, gestionăm parteneriate, vorbim cu arhitecți, profesori, experți, ne facem echipa, creăm un concept de școală, o temă nouă, care să pornească de la învățăturile tuturor celor precedente și să croiască noi înțelegeri ale arhitecturii. Iar, odată ce aceste idei sunt, cât de cât, stabilite, începe perioada efectivă a școlii: pe teren. De fiecare dată, a fi la firul ierbii cu comunitatea include aspectul neprevăzut al școlii: atunci când aduci atâtea persoane împreună, cum ai putea rezista dacă nu ai fi un organism flexibil, tenace și adaptabil?

Școlile de vară ArhiPera se desfășoară încă din 2012, și au avut, de-a lungul timpului, un palmares impresionant de profesori, teoreticieni, arhitecți, cât și colegi din discipline conexe, cum ar fi antropologi, sociologi, lideri comunitari, fotografi, artiști. Este greu de povestit în cuvinte scrise despre această școală, când ea concentrează atâtea narațiuni orale: ale studenților, arhitecților, elevilor locali, comunității, invitaților, viețuitoarelor, naturii, locului.

În acest an, Școala internațională de vară ArhiPera a avut ca temă „Inovarea detaliilor constructive în arhitectura lemnului” și a avut loc în Ansamblul Casei cu Blazoane al Uniunii Arhitecților din România, în satul Chiojdu, din județul Buzău, la finalul lunii iulie. Mediul rural românesc este unul deseori distrus, în care țesutul construit eterogen alternează tipologii și construcții contrastante: pe aceeași uliță se pot observa consecutiv case construite cu tehnologii vernaculare, case tradiționale, case din beton armat, case care sunt referințe stilistice la alte zone geografice, case improvizate, iar majoritatea caselor sunt cele făcute fără arhitect; toate aceste case, indiferent de calitățile lor vizuale, sunt mai mult sau mai puțin iubite. Fiecare este un microunivers în care o persoană, o familie sau mai multe familii își desfășoară viața zilnică, înconjurate de un ecosistem pe care îl îngrijesc, iar aceste case încapsulează povești, istorii și cunoașteri, pe care le recunoaștem atunci când activăm într-un loc și pe care le integrăm în înțelegerea noastră aprofundată asupra locului, văzut ca o pluralitate de realități concomitente. Însă, în ciuda varietății materialelor locale și tehnicilor de construcție, testate istoric, meșterii care știu să le prelucreeze sunt tot mai puțini. Acest fenomen este multifactorial, însă una dintre cauze este justificată de durabilitatea și faima materialelor fabricate în masă, care pot fi puse în operă mai rapid, nu necesită întreținere consecventă și sunt asociate cu noutatea și stabilitatea. De exemplu, o familie din mediul rural poate considera un acoperiș din țiglă net superior unuia din șindrilă, pentru că starea șindrilei trebuie verificată anual și trebuie impregnată cu ulei de în pentru a fi, în continuare, bună, în timp ce acoperișul din țiglă poate rezista ani întregi fără să fie nevoiți să-l inspecteze. Unde intervine rolul arhitectului în această percepție?

358 + 7 Days in Chiojdu

Silvia Niculae, tr. Olga Niculae

Every year, we plan the new summer school 358 days in advance. This means that we start thinking about the curriculum roughly 358 days before the actual event, or even 359 days once every four years, writing project proposals, looking for sponsors and supporters who choose to believe in us once again, managing partnerships, talking to architects, professors, and experts, assembling our team, and creating a new school concept: a theme that draws on the lessons of previous editions and builds new understandings of architecture. Once these ideas are somewhat settled, the actual period of the school begins: on site. Being at grassroots level with the community represents the school's most unpredictable aspect: when you bring so many people together, how could you resist if you weren't a flexible, resilient, and adaptive organism?

The ArhiPera Summer Schools have been taking place since 2012, gathering an impressive array of professors, theorists, architects over time, but also colleagues from related disciplines such as anthropology, sociology, community leadership, photography and art. It's hard to capture this school in a few written words because it condenses so many oral narratives: those of students, architects, local pupils, the community, the guests, living creatures, nature and the place itself.

This year, the ArhiPera International Summer School was themed "Innovating Construction Details in Wooden Architecture" and took place at the House with Blazons Ensemble, patrimony of the Union of Architects of Romania, in the village of Chiojdu, Buzău County, at the end of July. The Romanian rural environment is often a fragmented one, where a heterogeneous built fabric alternates contrasting typologies and constructions: on the same street, you can find traditional vernacular houses, reinforced concrete houses, stylistic imports from other regions and improvised dwellings; most of them being built without architects. Regardless of their visual qualities, these homes are more or less loved. Each is a small universe where one or several families live their daily lives, surrounded by an ecosystem they care for. These houses encapsulate stories, histories and knowledge that we can discover as we engage with a place; insights that we then integrate into our deeper understanding of it, seen as a plurality of coexisting realities. However, despite the variety of local materials and historically tested construction techniques, craftsmen who know how to work with them are increasingly rare. As a multifactorial phenomenon, one of its main causes lies in the durability and reputation of mass-produced materials, which can be installed faster, require less maintenance, and are associated with novelty and stability. For example, a rural family may consider a metallic sheet roof far superior to a shingle one, because shingles must be checked annually and treated with linseed oil, while the metallic sheet can last for years without inspection. So where does the architect's role intervene in this perception? Nowadays, there's so much talk about democracy, yet we are witnessing an increasing privatization of architectural services, where only those with sufficient

În această perioadă, se vorbește foarte mult despre democrație, însă asistăm cu toții la o privatizare din ce în ce mai avansată a serviciilor de arhitectură, prin care doar cei care au privilegiile materiale necesare pot beneficia de serviciile unui arhitect. De aceea, în mediul rural românesc, arhitecții nu sunt foarte solicitați, și nu din cauza faptului că nu există proiecte, ci din cauza faptului că serviciile unui arhitect sunt scumpe și destinate unui public restrâns la nivel național, care își poate permite acest cost. De multe ori, locuitorii din zone rurale își construiesc casele împreună cu vecini, prin clacă, în care fiecare își folosește cunoștințele într-un anumit domeniu pentru a edifica această nouă construcție. Arhitecții sunt admirați, sunt apreciați la nivel național, însă, în aceste situații, sunt deseori inabordabili, deși educația de arhitectură din România este publică și susținută și prin din taxe și impozite, la care cotizează inclusiv persoane din mediul rural - dar care nu sunt deservite, în cele din urmă, de aceasta. Este un lucru bine cimentat în practică, pornind de la ideea că arhitectura este un domeniu elitist, uitându-ne la exemplele create de starchitecți, care deseori facilitează o întrepătrundere între noile tehnologii și abuzurile repetate care încalcă și drepturile omului, bazate pe investiții de milioane și aplaudate de public internațional.

ArhiPera are, la bază, o atitudine reflexivă față de practica de arhitectură. Adesea, proiectele încep de la întrebări, multe întrebări, pe care le analizăm și discutăm, până ajungem la mai puține întrebări, care mărginesc necesitatea răspunsului nostru de a fi unul adecvat și firesc. Ajunsă la ediția a XII-a Beta, școala a acumulat întrebări complementare, care au reieșit din atât din școlile de vară precedente, cât și din proiectele pentru arhitectura interesului public semnate de echipa ArhiPera, profesori, arhitecți, studenți și voluntari deopotrivă:

Cum construiești pentru, dar și alături de o comunitate, pe înțelesul tuturor, dar și cu rezultate aplicabile și scalabile?

Cum poți crea o conexiune directă între elevii din sat, studenții arhitecți și profesorii? Cum accesezi învățământul de arhitectură?

Școala de vară din acest an, ca în toți ceilalți, a propus o abordare de jos în sus, adică observăm realitatea de la fața locului, investigăm, punem întrebări, iar apoi creăm posibile soluții la problemele identificate. Iar soluțiile sunt ancorate în loc, pentru că pornesc tocmai din înțelegerea specificității acestuia, însă pot fi replicabile, pentru că folosesc materiale locale, ușor de procurat și ieftine. Dezideratul nostru este ca intervențiile de arhitectură să fie posibil de implementat și în alte zone geografice, astfel publicăm multe dintre proiectele ArhiPera fără licențe, iar dacă o altă comunitate are resursele necesare, poate face clacă și le poate construi. Iar materialul ales pentru acest proiect a fost lemnul, datorită sustenabilității sale intrinseci, expertizei ArhiPera și prietenilor noștri de la Timha Wood, care ne asigură material de calitate și profesioniști care să ghideze utilizarea sa. Școala de vară din acest an a avut mai multe paliere: lecturi, machetare, design & build a detaliilor din lemn și ateliere cu elevi locali de „arhitectura cuiburilor”.

material privilege can afford the services of an architect. Therefore, in rural Romania, architects are rarely sought out, not because there are no projects, but because the services are too expensive and thus accessible only to a small, advantaged audience, on a national level. Often, rural residents build their homes together with neighbours, through *clacă* (a traditional system of communal labour), where everyone contributes with their own skills in order to raise a construction. Architects are admired nationally, but in such situations, they are often inaccessible, even though architectural education in Romania is public and partially funded by the very taxes paid by rural residents, who are, ironically, not served by it. This well-incremented practice is rooted in the notion that architecture is an elitist domain, reinforced by starchitect examples that often merge technological innovation with human rights violations, based upon massive investments applauded by international audiences.

ArhiPera is founded on a reflexive attitude toward architectural practice. Projects often begin with many questions; questions we analyse and discuss until we reach fewer, more quintessential ones that sharpen the necessity of an appropriate and natural response. By its XIIth Beta edition, the school has accumulated complementary questions arising from both previous summer schools and ArhiPera's public-interest architecture projects, created by professors, architects, students and volunteers alike:

How can you build for and with a community in a way that's both understandable for everyone and applicable?

How can you create a direct connection between local pupils, architecture students, and professors? How can you make architectural education more accessible?

This year's summer school, as in previous editions, adopted a bottom-up approach: we observed the local reality, investigated, asked questions, and then designed possible solutions for the identified problems. These solutions are grounded on site, stemming from an understanding of its specific character, yet remain replicable, using local, accessible, and inexpensive materials. Our goal is for these architectural interventions to be implementable in other regions as well; that's why many ArhiPera projects are open-source publications, so that any community with the necessary resources can build them collectively. The material chosen for this year's project was wood, for its intrinsic sustainability, ArhiPera's expertise, and our partnership with Timha Wood, who provided high-quality material and professional guidance. The 2025 Summer School included several layers: lectures, model-making, design & build of wooden details and educational workshops with local pupils under the theme "Architecture of Nests."

Each day featured a lecture on sustainable practices, held in the amphitheater of the House with Blazons Ensemble: Nordic and Barcelona's Superblocks (Elina Alatalo,

În fiecare zi a școlii, a avut loc o lectură despre practici sustenabile în amfiteatrul Ansamblului Casei cu Blazoane: Superblock-urile Nordice și cele din Barcelona (Elina Alatalo, Universitatea din Tampere), „Vecini sezonieri” și impactul muncii sezoniere în Europa de Vest, explorat prin dialogul dintre artiști și lucrători și instalații temporare (*Seasonal Neighbors*, Ciel Grommen, KU Leuven), patrimoniu din lemn (Silvia Costiuc, UAUIM). Cadrul formal al cunoașterii a fost completat de cel informal, prin organizarea de activități în curte sau drumeții (Trovanți, la Pod la Brad), alături de alte activități de recreere (Cinehub/Cineclub Mincu). Școala de vară din acest an a avut numeroși invitați, care s-au oprit la Chiojdu pentru câteva ore, momente sau zile. Voi detalia, în cele ce urmează, câteva dintre elementele-cheie ale școlii:

Fotografii / Photos: Ioana Samoilă

University of Tampere); "Seasonal Neighbours" and the impact of seasonal labour in Western Europe, explored through dialogues between artists and workers and through temporary installations (Ciel Grommen, KU Leuven); wood heritage (Silvia Costiuc, IMUAU). The formal framework of knowledge was intertwined with an informal one, through the organization of courtyard activities and hikes (Trovanți, La Pod la Brad), alongside other recreational events (Cinehub/Cineclub Mincu).

This year's summer school hosted numerous guests who stopped by Chiojdu for a few hours, moments, or days. In what follows, I will detail some of the key elements of the school:

Atelierul de machetare

Cum îți poți imagina detalii constructive din lemn, dacă nu ai mai lucrat niciodată cu lemnul înaintea școlii de vară? Pentru a pregăti activitatea proiectării de detalii de arhitectură, studenții au participat, în echipe, la realizarea unor machete a proiectelor ArhiPera din lemn, gândite de-a lungul anilor de profesori și studenți UAUIM. Aceste machete au marcat o primă întâlnire cu materialul, cu sistemul său construit, cu modalitățile de îmbinare între două (sau mai multe) elemente. Față de mediul universitar, s-a întâmplat o tranziție, atât de scară, cât și de materie: de la randări și desene predate în care multe elemente pot fi approximate, la situația construirii unei machete, care nu numai că trebuie să stea în picioare și să fie destul de solidă cât să poată fi mutată de la o expoziție la alta, cât și trebuie să respecte logica constructivă a lemnului. Atelierul de machetare a inclus și elevii de gimnaziu și liceu din Chiojdu, care, după aproape 6 ani de participare la atelierele ArhiPera, cunoșteau deja câteva noțiuni de bază despre arhitectură, sustenabilitate și structuri, așa că au fost instruiți de către studenți, învățând făcând, learning-by-doing, despre poetica lemnului, sistemul constructiv și clădirile mono-material. În timpul lucrului la machete, echipele studenților se împărțeau, astfel încât, de fiecare dată, un membru din fiecare echipă lucra la detaliile constructive la scara 1:1 sau 1:2. Machetele vor intra în circuite expoziționale, studenții fiind de fiecare dată creditați pe soclurile obiectelor de arhitectură.

Atelierul de proiectare a detaliilor

Lemnul respiră, lemnul trebuie întreținut pentru a fi folosit cât mai mult. La un moment dat, o scândură de lemn poate să crape, iar atunci este numai bună pentru a fi pusă în sobă, în timp ce alta nouă o înlocuiește. Te poți uita la scândura de lemn din mâinile tale și să îi ghicești anii, pentru că o simți, e un material care la un moment dat a fost viu, a fost un copac, iar acum a devenit o resursă pentru proiectele studențești ale școlii internaționale de vară.

Cu acest gând am lansat tema principală a școlii de vară. Lemnul e un material care conține numeroase narațiuni, care vorbesc despre un întreg ciclu de viață și, implicit, cicluri de grijă din partea beneficiarilor. E un material durabil, dar care necesită atenție pentru ca durata lui să fie maximizată. Cuprinde o poetică aparte, care descrie circularitatea sa, de la copac la construcție și, în final, în pământ. Are o capacitate expresivă vastă, iar detaliile din lemn sunt necesare pentru o arhitectură identitară, care să inoveze morfologic limbajul arhitectural local, pornind de la scara 1:1. De la practica ArhiPera frecventă de proiectare a unei clădiri, unui ansamblu, sau unui mobilier urban, am decis ca anul acesta să gândim detaliul, să căutăm îmbinări, să ne documentăm și să aducem un element de noutate în domeniul detaliilor din lemn, aducând împreună profesori, arhitecți, studenți, meșteri, membri ai comunității locale. Vizitele la Centrul Comunitar din Chiojdu, proiect ArhiPera monomaterial, au arătat modalități efective de lucru cu lemnul și modul în care o clădire poate deveni un reper local, integrat în silueta satului. De asemenea, ne-am propus ca prin exercițiile didactice de design&build să reducem risipa, care se întâmplă deseori atunci când aduci împreună studenți și elevi, mânuși, ochelari și

The Model-Making Workshop

How can you imagine construction details in wood if you've never worked with wood before? To prepare for the architectural detailing phase, students worked in teams to create wooden models of ArhiPera projects designed over the years by IMUUAU professors and students. These models represented their first tactile encounter with the material, with its structural logic and the methods of joining elements. Compared to the academic environment, a transition occurred: both in scale and in material: from rendered and drawn projects, in which many elements can be approximated, to the actual act of building a physical model that not only has to stand upright and be sturdy enough to be moved from one exhibition to another, but must also follow the constructive logic of wood. The workshop included middle and high school students from Chiojdu as well, who, after nearly six years of participation in ArhiPera workshops, already knew some basic notions of architecture, sustainability and structures. Guided by university students, they learned-by-doing, discovering the poetics of wood, construction systems and mono-material buildings. During the model-making process, the student teams divided their tasks so that, at any given time, one member from each team worked on the construction details at a 1:1 or 1:2 scale. These models will enter exhibition circuits, with full credit given to their models' student authors.

The Detail Design Workshop

Wood breathes. It needs maintenance to last as long as possible. At some point, a wooden plank cracks and then it's ready for the stove's fire, whilst being replaced by a new one. You can hold a wooden board in your hands and almost read its years; because you can feel it. Wood is a material that was once alive, a tree that now serves as a resource for the students' international summer school's projects.

With this thought, we launched the main theme of the summer school. Wood carries narratives of an entire life cycle, and with it, cycles of care. It's durable but requires attention in order to last as long as possible; it embodies a poetic circularity from tree to building to earth. Its expressive potential is vast and wooden detailing is essential for an identity-driven architecture that morphologically innovates local architectural language at the 1:1 scale. While ArhiPera often designs buildings, complexes and urban furniture, this year we decided to focus on the detail: study joints, do research, and bring innovation to wooden connections, uniting professors, architects, students, craftsmen and community members. The visits to the Chiojdu Community Center, an all-wood ArhiPera project, revealed how wooden architecture can become a local landmark, integrated into the village's silhouette. Through our design & build exercises, we also aimed to minimize material waste, which often happens when you bring together students and students, gloves, glasses and cutting tools. Every cut was planned to maximize the use of wood, out of respect for the plank that was once part of a tree that lived, breathed and bowed its branches when snowy winters hit.

scule de debitare. Am gândit toate tăieturile astfel încât să beneficiem de cât mai mult lemn, dintr-o reverență față de acest material, dintr-o gândire că scândura pe care o secționăm a fost, cândva, partea unui copac, care respira și își apleca ramurile, când erau copleșite de zăpadă.

Atelierul experimental a fost sprijinit de prietenii noștri, meșterii în lemn Zoli și Arpa de la Timha Wood, parteneri strategici ArhiPera, care au ținut o lectură demonstrativă despre utilizarea uneltelor, chertări simple și asamblări. Apoi, acesta a fost dezvoltat în căutări personale ale studenților, care au deslușit și experimentat diferite detalii (de la macheta din lemn de balsa la construcția efectivă). În final, au fost realizate două detalii în arhitectura lemnului: un detaliu de îmbinare stâlp - grindă, coordonat de conf.dr.arh. Lorin Niculae, și un detaliu de oblon, coordonat de dr.arh. Ionuț Dinu, pentru proiectul Centrului Comunitar din Chiojdu. Aceste detalii au fost publicate open-source pe site-ul ArhiPera, astfel încât să poată fi puse în operă de către oricine își dorește.

Lorin Niculae povestește despre detaliul coordonat următoarele: „detaliul a fost gândit pentru a răspunde exigențelor contemporane de utilizare a lemnului ca material de construcție, pornind de la modul în care acesta este pus în operă cu ajutorul cuielelor, șuruburilor și tijelor filetate metalice, toate aceste 3 elemente constructive fiind mult mai dure și rezistente decât lemnul însuși. Această discrepanță între rezistența materialelor conduce adesea la distrugerea structurii din lemn, și uneori chiar colapsarea acesteia la vânturi intense și la seism. Practic, atunci când încărcările orizontale sau diagonale sunt foarte puternice, lemnul fie se smulge din șuruburi, fie se despică acolo unde elementul metalic l-ar fi menținut pe poziție, iar structura intră în colaps. Detaliul încearcă să rezolve această problemă, prin crearea unei disocieri amortizate între stâlp, ca element portant vertical, și grindă, element portant orizontal, astfel încât, prin amortizor, cele două elemente să poată avea niște deplasări minime acceptabile, în cadrul cărora efortul de torsiune să se stingă. Ceea ce am realizat în cadrul școlii de vară reprezintă o ilustrare a conceptului de la care vom realiza un prototip și apoi vom optimiza prototipul în vederea în brevetării sale.”

Atelierele de „arhitectura cuiburilor” cu elevii din sat

Proiectăm firesc, antropic, inspirat din varietatea și bogăția naturii. Însă arhitectura este un domeniu abstract și inaccesibil pentru persoanele care încă nu stăpânesc limbajul său codificat, iar noi înțelegem că ne aflăm într-un cadru natural minunat, pe care îl studiem și analizăm la Chiojdu. Acestea fiind spuse, este important să existăm împreună cu localnicii, într-un mod non-extractiv, în care oferim comunității idei și ateliere din expertiza noastră, iar beneficiile organizării școlii de vară sunt echitabile pentru toți actorii sociali, fie că sunt cei din București sau cei din Chiojdu.

Anul acesta am gândit programul pentru elevi de arhitectura cuiburilor. Elevii din Chiojdu au fost întotdeauna foarte receptivi la conceptele noastre de ateliere educaționale și mereu contăm pe creativitatea lor debordantă. Atelierele au pornit

The experimental workshop was supported by our friends, master carpenters Zoli and Arpa from Timha Wood, ArhiPera's strategic partners, who led a live demonstration on tool use, simple joints and assemblies. The students then developed their own personal ways, through experimentation and findings (from balsa wood models to full-scale prototypes). Ultimately, two key wooden details were designed and built: a column-beam joint, coordinated by Assoc. Prof. Dr. Arch. Lorin Niculae, and a shutter detail, coordinated by Dr. Arch. Ionuț Dinu, for Chiojdu's Community Center. Both details were published open-source on ArhiPera's website for anyone to replicate.

Lorin Niculae describes his coordinated detail as follows: "The detail was designed to meet contemporary requirements for using wood as a structural material, addressing the fact that it's often assembled with nails, screws, and steel rods; materials far stronger and harsh than the wood itself. This discrepancy between the materials can lead to structural damage to wood or even collapse during strong winds or earthquakes. When horizontal or diagonal loads are intense, wood either tears from the screws or splits where the metal element holds it, causing failure. Our detail aims to solve this by creating softened disjunctions between the vertical (column) and horizontal (beam) elements, allowing through its damper, minimal controlled movement that dissipates torsional stress. What we achieved at the summer school illustrates the concept we'll further develop into a prototype and later on, optimize it further for patenting."

The "Architecture of Nests" Workshops with the village's pupils

We design naturally, anthropically, inspired by the richness of nature. Yet architecture is an abstract and often inaccessible field for those unfamiliar with its coded language. Being in Chiojdu's beautiful natural setting, it's important for us to analyse and engage with the locals in a non-extractive way, offering workshops and sharing knowledge from our own expertise, so that the benefits of the summer school are equitable for all participants, whether from Bucharest or Chiojdu.

This year we designed a "Nest Architecture" program for pupils. Local children have always been highly receptive to our educational workshops and we can always rely on their boundless creativity. The workshops began with an exploration of how animals build their nests. Divided into teams, pupils chose their favourite animals and designed and then built new homes for them. Through creative drawing and model-making exercises, they explored how animals might inhabit their imagined spaces. This developing method is further detailed by my colleague, arch. Georgiana Ivan. Each team chose different construction techniques using local or sustainable materials: weaving willow branches, using rope tension, or compacted earth walls. This workshop's teams were guided by architects: Elina Alatalo (University of Tampere, Finland), Ciel Grommen (KU Leuven, Belgium), Irina Scobiola, Marius Costea, and Georgiana Ivan (Romania), assisted by IMUUAU students Daria Grigoriu and Diana Lișman, alongside Izabela and Eduard Bucur, with myself as facilitator.

de la moduri în care cuiburile sunt realizate, iar elevii, grupați pe echipe, și-au ales animalele preferate, cărora să le proiecteze, apoi construiască, noile case. Prin exerciții creative de desen, dar și machetare, echipele au explorat modul în care animalele pot locui în spațiile gândite, iar această metodă de lucru este detaliată în cele ce urmează de colega mea, arhitecta Georgiana Ivan. Fiecare echipă și-a ales tehnici diferite de construcție, pornind de la materiale locale sau sustenabile: împletirea nuielor, tensori din sfoară, pereți din pământ bătătorit. Echipele acestui atelier, îndrumate de arhitectele Elina Alatalo (Universitatea din Tampere, Finlanda) Ciel Grommen (KU Leuven, Belgia), Irina Scobiola (UAUIM), Marius Costea și Georgiana Ivan (România) i-au avut ca asistenți pe studenții UAUIM Daria Grigoriu și Diana Lișman, alături de Izabela și Eduard Bucur, iar eu am fost facilitatoare.

Această activitate a fost însoțită de o drumeție colectivă la Trovanți, în care elevii, împărțiți pe echipe, coordonați de un student sau profesor, au inventariat elemente ale peisajului natural întâlnite pe traseu: fluturi, pietre, păianjeni, crustacee, plante tămăduitoare, flori, pomi fructiferi și multe altele. Dacă nu știau numele descoperirilor, l-au inventat. Prin acest exercițiu, am încurajat atât atenția către patrimoniul neconstruit, cât și înțelegerea acestuia ca parte a satului.

Și acum... ce pregătim?

O nouă școală de vară!

The activity included a collective hike to Trovanți, where the pupils, divided in teams, each guided by a student or professor, inventoried elements of the natural landscape found on the trail: butterflies, stones, spiders, crustaceans, medicinal plants, flowers, fruit trees and more. When they didn't know a name, they invented one. Through this exercise, we encouraged attention towards unbuilt heritage, but also its integration as part of the village.

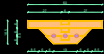
And now... what's next?

A new summer school!

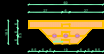

Elemente din lemn - tablă, scuturi, acoperișuri

Cod ID element: S1	
Secțiune (mm): 6x31	
Nr. buc.: 1	
Cod ID element: S2	
Secțiune (mm): 6x31	
Nr. buc.: 1	
Cod ID element: S3	
Secțiune (mm): 6x43	
Nr. buc.: 1	
Cod ID element: S4	
Secțiune (mm): 6x43	
Nr. buc.: 1	
Cod ID element: S5	
Secțiune (mm): 6x60	
Nr. buc.: 2	

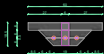

Secțiune AA [scara 1:10]

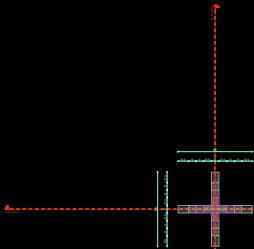
Secțiune BB [scara 1:10]

Secțiuni

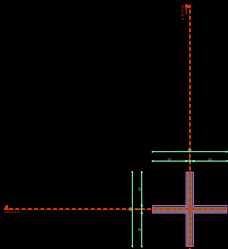

Vedere [scara 1:10]

Vederi

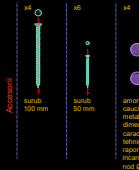

Plan 1 [scara 1:10] - jos

Plan 2 [scara 1:10] - sus

Planuri

Notă: Toate elementele din lemn trebuie să fie tratate cu un agent de protecție împotriva insectelor și a mucegănilor. Pentru mai multe informații, consultați tabelul de selecție a materialelor din lemn.

Coordonator / Coordinator: Lorin Niculae

Asistent și discipulus simplex / Assistant and discipulus simplex: Silvia Niculae

Tutori / Tutors: Lorin Niculae (UAUIM), Elina Alatalo (Universitatea din Tampere), Ciel Grommen (KU Leuven), Ionuț Dinu, Ivan Elena Georgiana, Irina Scobiola, Silvia Costiuc, Anca Crețu, Silvia Niculae
Participanți UAUIM / IMUAU Participants: Edeline Ciupagu, Daria Grigoriu, Daniela Roman, Diana Lișman, Bianca Cheberle, Alexandra Cărmămidă, Gabriel Radu, Mihai Munteanu, Filip Fulea, Oana Cristea, Sabina Însurățelu, Tom Van Laer (student KU Leuven), Mădălina Pîrvulescu, Ema Cristina Bucur, Lorena Popa, Andreea-Ruxandra Florescu, Lia Bulai

Elevi din Chiojdu / Chiojdu pupils: Toader Maia Cristina, Tronaru Alesia Ioana Mihaela, Jica Lavinia Ana Maria, Pipoi Daria Maria, Pipoi Denisa Elena, Hoacă Diana Ioana, Lupșa Cosmin, Băcăilă Vlad Ștefan, Cuțitei David, Vasile Iasmina, Lupșă Roxana, Mușoiu Georgiana, Sorica Miruna Elena, Porcean Alexia Ana Maria, Lupșă Adrian, Pătărlageanu Constantin Alexandru, Pipoiu David Ștefan, Jica David Gabriel, Grigore Andra Diana, Butu Denisa Maria, Răsnic Ana Maria, Cristian Antonia Maria, Băcăilă Mario, Tronaru Daria, Măseanu Anastasia, Porceanu Delia, Păcureanu Ioana Tatiana, Trică Maria, Lupșă Alina, Bitanu Antonia Andreea, Drăghici Natalia Maria, Pipoiu Daria Ana Maria, Măcinic Alexandra Ioana, Tromaru Alexandru Ștefan, Cuțitei Rayan, Cuțitei Luca Ștefan, Toader Maia Cristina, Tronaru Alesia Ioana Mihaela, Jica Lavinia Ana Maria, Pipoi Daria Maria, Pipoi Denisa Elena, Hoacă Diana Ioana, Lupșă Cosmin, Băcăilă Vlad Ștefan, Cuțitei David, Vasile Iasmina, Lupșă Roxana, Mușoiu Georgiana, Sorica Miruna Elena, Porcean Alexia Ana Maria, Lupșă Adrian, Pătărlageanu Constantin Alexandru, Pipoiu David Ștefan, Jica David Gabriel, Grigore Andra Diana, Butu Denisa Maria, Răsnic Ana Maria, Cristian Antonia Maria, Băcăilă Mario, Tronaru Daria, Măseanu Anastasia, Porceanu Delia, Păcureanu Ioana Tatiana, Trică Maria, Lupșă Alina, Bitanu Antonia Andreea, Drăghici Natalia Maria, Pipoiu Daria Ana Maria, Măcinic Alexandra Ioana, Tromaru Alexandru Ștefan, Cuțitei Rayan, Cuțitei Luca Ștefan, Vasile Eduard Andrei, Porceanu Sergiu Andrei, Lepădatu Irina Ioan, Răcățeș Ana Elena, Moiseanu Ane Marie, Ciucă Alexandra Daniela, Roivu Ionela Florentina, Badea Andrei Ștefan, Jica Toni Ștefan, Badea Antonia, Badea Maria, Șoldan David, Tromaru Ionuț Andrei, Rădulea Daria Nicoleta, Fulga Sebastian Andrei, Niculescu Sebastian, Codescu Romeo, Vizireanu Alexandru Darius, Vizireanu Teodora Iolanda, Neagu Mario Mihai, Popescu Matei Mihai, Burlacu Vlad Ionuț, Stan Marius Nicolas, Izvoranu Edi, Corb Eduard Alex, Miclea Mihai Cosmin, Porceanu Andrei

Școala internațională de vară ArhiPera, ediția a XII-a Beta, a fost organizată de Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” și Asociația ArhiPera, cu sprijinul Uniunii Arhitecților din România. Proiect susținut de Ordinul Arhitecților din România, din timbrul de arhitectură, și The King's Foundation. Susținut de AECOM, MarcTel - S.I.T și TIMHA.

The international ArhiPera summer school, the XII-th Beta edition, was organized by the University of Architecture and Urban Planning „Ion Mincu” and ArhiPera Association, with the support of the Union of Romanian Architects. The project was supported by the Romanian Order of Architects, from the architectural stamp duty, and The King's Foundation. Supported by AECOM, MarcTel - S.I.T and TIMHA.

Proiectul Centrului Comunitar din Chiojdu este implementat de Asociația Arhipera a studenților și profesorilor din Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, alături de Consiliul local Chiojdu, este susținut de re:arc institute și realizat în parteneriat cu Uniunea Arhitecților din România. The project of the Community Center of Chiojdu is implemented by ArhiPera Association of students and teachers from the University of Architecture and Urban Planning „Ion Mincu”, together with the local Council Chiojdu, is supported by re:arc institutes and built in partnership with the Union of Romanian Architects.

De la observație la creație: parcurs educațional într-un atelier de arhitectură pentru copii - Școala Internațională de Vară Arhipera, ediția 12Beta

Elena Georgiana Ivan

Participarea la Școala Internațională de Vară Arhipera Beta, ediția a XII-a, a constituit o experiență semnificativă de explorare a modului în care principiile arhitecturii pot fi transpuse în activități educaționale destinate copiilor. În calitate de arhitect, fără experiență formală în domeniul pedagogic, am avut oportunitatea de a coordona un grup de copii din localitate, implicându-i într-un parcurs creativ cu scopul final de a concepe și realiza o machetă de cuib pentru un animal ales de ei. Procesul a fost unul complex, bazat pe observație, dialog, descoperire și colaborare, iar rezultatele obținute s-au dovedit remarcabile prin nivelul de implicare, coerența deciziilor colective și calitatea expresiei plastice.

Primele activități au avut rol de introducere și familiarizare, dar și de observare a comportamentelor individuale și de grup. Exercițiul inițial – desenarea unui animal ales și a „prietenilor” acestuia – a reprezentat un pretext pentru a identifica nivelul de implicare, gradul de încredere în sine și modul de raportare la sarcină. Am urmărit modul în care copiii se exprimă liber sau ezitant, alegerile lor simbolice (animale comune versus animale rar întâlnite) și felul în care relaționează între ei. Am încercat să echilibrez intervențiile între încurajare și menținerea unui cadru disciplinat, oferind feedback individual fără a accentua diferențele de îndemânare grafică.

Al doilea exercițiu – realizarea unei hărți colective – a avut rolul de a construi o bază comună de lucru, dar și de a stimula gândirea spațială și colaborarea. Pornind de la elemente de referință ale localității (pârâul, drumul principal), am ghidat procesul prin întrebări și exemple, astfel încât copiii să identifice și să adauge repere semnificative din propriul lor univers cotidian: podul, școala, terenul de sport, casa, biserica. În acest context, am putut observa tranziția de la o abordare individuală la una colaborativă – un proces prin care grupul și-a construit, la propriu și la figurat, o hartă comună a locului și a percepțiilor proprii. Remarcabil a fost momentul în care o fetiță, anterior retrasă în exercițiul de desen, s-a afirmat prin contribuții valoroase la structura hărții, semn că schimbarea mediului de exprimare poate dezvălui abilități neobservate anterior.

Etapele următoare au transpus procesul de observare în activități de creație. Prin jocuri de rol și exerciții de mimă, copiii au explorat comportamentele animalelor și au început să înțeleagă relația dintre formă, material și funcție. Am introdus apoi noțiunea de diversitate tipologică a cuiburilor, prezentând imagini din natură și exemple reinterpretate artistic. Obiectivul principal nu a fost reproducerea fidelă, ci stimularea gândirii conceptuale – ideea că o soluție arhitecturală poate fi și expresia unei idei, nu doar o replică a realității.

From observation to creation: educational path in the ArhiPera architecture workshop for children - ArhiPera International Summer School 12Beta Edition

Elena Georgiana Ivan, tr. Corina Staicu

Taking part of Arhipera International Summer School, the twelfth Beta edition, was a significant experience of exploring the way in which the principles of architecture can be translated into educational activities made for children. As an architect, with no formal pedagogical training, I had the opportunity to coordinate a group of local children, engaging them in a creative process in which the goal was to design and build the model for a chosen animal's nest. The process was complex, based on observation, dialogue, discovery and collaboration and the results were remarkable in regards to the engagement level, the coherence of the collective decisions and the quality of the artistic expression.

The first activities were meant for introductions and familiarizing, as well as for observing the pupils' individual and group behaviors. The initial exercise, drawing a chosen animal and its "friends", represented a pretext for assessing how the children engaged, their self-confidence and the way that they relate to the given task. I followed the way in which the children express themselves whether freely or hesitantly, their symbolic choices (common animals versus rare animals) and the way they relate to each other. I tried to balance my interventions between encouragement and maintaining a disciplined framework, giving individual feedback without emphasizing the graphic skills differences.

The second exercise, creating a collective map, was meant to build a common working plane and also to stimulate spatial thinking and collaboration. Starting from the identified landmarks (the water stream, the main road), I guided the process through questions and examples so that the children can identify and add any other significant landmarks of their everyday universe: the bridge, the school, the sports field, their home, the church. In this context, I was able to observe the transition from the individual to the collaborative approach, a process in which the group built, both literally and figuratively, a common map of the place and their own perception. A remarkable moment was when a little girl, who had previously been withdrawn, affirmed herself through valuable contributions to the map structure, a lesson on how changing the means of expression can unveil skills yet unobserved.

The following steps translated the process of observation into creative activities. Through role-playing and miming, the children explored animal behaviors and thus started to understand the relationship between form, material and function. I then introduced the notion of typological diversity of the nests, presenting images from nature and artistically reinterpreted examples. The main objective was not the faithful reproduction of the nest, but the stimulation of conceptual thinking, the

În această etapă, copiii au fost invitați să aleagă imaginea preferată și să argumenteze alegerea, exersând astfel gândirea critică și exprimarea personală. Votul colectiv pentru alegerea animalelor – porumbelul și rândunica – a reprezentat o formă de asumare democratică a deciziilor. Discuțiile despre formă, materiale și volumetrie au fost ghidate prin întrebări deschise, menite să stimuleze argumentarea și colaborarea.

Un moment definitoriu a fost propunerea unei eleve de a imagina cuibul porumbelului sub forma unui cilindru cu mai multe niveluri de cuibărire – o soluție conceptuală originală, primită inițial cu reticență, dar ulterior adoptată de grup. Acest episod a ilustrat importanța unui cadru care favorizează libertatea creativă și validarea ideilor inovatoare, chiar și atunci când ele par neconvenționale. În etapa de execuție, copiii au fost implicați în activități manuale adaptate vârstei și nivelului lor de îndemânare: curățarea crenguțelor, prepararea lutului, colectarea fibrelor vegetale, modelarea elementelor structurale. Distribuirea sarcinilor a fost un instrument eficient pentru menținerea atenției și a sentimentului de contribuție egală.

Ulterior, am completat proiectele cu elemente-suport (piatra și ramura) care au avut rolul de a pune în valoare machetele și de a le ancora simbolic în mediul natural din care s-au inspirat. În ultima zi, copiii au lucrat în echipe de câte doi, reluând principiile colaborării și transpunând ideile comune în forme materiale.

Deși nu provin dintr-un mediu pedagogic, experiența a demonstrat că principiile arhitecturii – observația, analiza, lucrul în echipă, gândirea critică și procesualitatea – pot fi transmise eficient și în contexte educaționale informale. Abordarea mea s-a bazat pe ascultare activă, pe crearea unui spațiu sigur pentru exprimare și pe încurajarea fiecărui copil de a contribui conform propriului ritm și stil de gândire. Rezultatele au fost vizibile nu doar în machetele finale, ci mai ales în transformarea atitudinilor: copii care la început erau retrași au devenit activi, iar grupul a evoluat de la o colecție de individualități la o echipă care își asumă colectiv deciziile și creațiile.

Fotografii / Photos: Ioana Samoilă

idea that the architectural solution can be the expression of an idea and not only a replica of reality.

The children were invited to choose their favorite image and justify their selection, exercising their critical thinking and personal expression. The collective vote to select the animals, the pigeon and the swallow, represented a form of democratic decision-making. Discussion about form, materials and volume were guided by open-ended questions designed to encourage reasoning and collaboration.

A defining moment came when one girl imagined the pigeon's nest as a cylinder with multiple nesting levels, a conceptually original solution, initially met with hesitation, but then adopted by the group due to its unconventionality. During the execution phase the children took part in hands-on activities adapted to their age and skill level: cleaning twigs, preparing clay, collecting plant fibers and modelling the structural elements. Task distribution proved to be an effective tool for maintaining attention and sense of equal contribution.

The projects were later completed with support elements (stone and branch), meant to highlight the models and symbolically anchor them in the natural environment that had inspired them. On the final day, the children worked in pairs, revisiting principles of collaboration and translating shared ideas into material form.

Această experiență a confirmat valoarea educației prin proiect și a colaborării interdisciplinare. Într-un cadru în care arhitectura devine pretext pentru explorare, imaginație și empatie, procesul educativ se transformă într-un exercițiu de descoperire – atât pentru copii, cât și pentru coordonator.

Although I do not come from a pedagogical background, the experience demonstrated that the principles of architecture (observation, analysis, teamwork, critical thinking, and processuality) can be transmitted efficiently in informal educational contexts. My approach was based on active listening, creating a safe space for expression and encouraging each child to contribute according to their own rhythm and way of thinking.

The results were visible not only in the final models but, more importantly, in the transformation of attitudes: children that were initially shy became active and the group evolved from a collection of individuals to a team that collectively owned its decisions and creations.

This experience confirmed the value of project-based learning and interdisciplinary collaboration. In a setting where architecture becomes a pretext for exploration, imagination and empathy, the educational process turns into an exercise of discovery both for children and for the facilitator.

**CUVÂNT DE
ÎNCHEIERE**

AFTERTHOUGHT

Silvia Niculae

Cuvânt de încheiere

Silvia Ioana Niculae

Poate suna empiric, însă această carte nu ar fi existat fără prietenia autorilor și editorilor, care a făcut ca viziunile noastre să co-existe în această practică de arhitectură de pe întreg mapamondul. Pe mulți dintre contributorii acestui volum am avut privilegiul să-i cunosc datorită re:arc institute, care ne-a adus împreună pe mulți dintre noi în Tenjo, Cuadimanca, la sediul Organizmo, la programul School of Schools în 2024. Pe alții, i-am cunoscut în cadrul unor evenimente culturale, Academiei internaționale de vară din Salzburg (Cursul Urbanthinktank_next, 2025), studiilor Erasmus de la École nationale supérieure d'architecture de Paris-La Villette (2022-2023) sau în cadrul vieții academice active și vaste a Universității de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” și activităților extracurriculare (Marian College Of Architecture and Planning, Școala de vară de la Limanu, La Biennale di Venezia).

Astfel, pentru ArhiPera, cartea înseamnă mai mult decât un volum de arhitectură sustenabilă și practici complementare; ea reprezintă o încadrare în lume, o hartă a prietenilor care au aplecarea umană și curajul să conteste percepția actuală asupra arhitecturii. Este un mic act de revoltă împotriva mersului contemporan al profesiei, care deseori se îndreaptă vertiginos către dorința de a capitaliza prin intervenții de arhitectură grandioase, și printr-un profit material semnificativ, dar care uită de scopul primar al arhitecturii: de a oferi un spațiu sigur, incluziv și identitar, atât pentru oameni, cât și pentru ecosistemele existente și bunăstarea planetei.

Sperăm ca exemplele incluse în carte să inspire proiecte de arhitectură gândite cu grijă și empatie, care susțin accesul la un mediu construit just, etic, divers și care sprijină accesul tuturor potențialilor beneficiari la dinamica și greu de anticipat viață pe aceste teritorii.

Afterthought

Silvia Ioana Niculae, tr. Corina Staicu

It may sound empirical, but this book wouldn't have existed without the authors' and editors' friendship, which made our visions coexist in this world-wide architecture practice. I had the privilege to meet most of this volume's contributors thanks to re:arc institute, which brought many of us together in Tenjo, Cuadimanca, at the Organizmo headquarters, in the School of Schools programme in 2024. Others I met through various cultural events, such as the Salzburg International Summer Academy of Fine Arts (UrbanThinkTank_Next Course, 2025), my Erasmus studies at École nationale supérieure d'architecture de Paris-La Villette (2022-2023) or through the active and vast academic life at the "Ion Mincu" University of Architecture and Urban Planning and its extracurricular activities (Marian College of Architecture and Planning, Limanu Summer School, La Biennale di Venezia).

Therefore, for ArhiPera, the book means more than just a volume on sustainable architecture and complementary practices; it represents a placement in the world, a map of friends who share an empathetic outlook and have the courage to challenge the current perception on architecture. It is a small act of rebellion against the contemporary trajectory of the profession, which often rushes toward the pursuit of capital through grand architectural interventions and substantial material profit, while forgetting the primary purpose of architecture: to offer a space that is safe, inclusive and identity-lead, for people, the existent ecosystems and for our planetary well-being.

We hope that the examples included in the book inspire architecture projects that are conceived with care and empathy, that sustain the access to a just, ethical and diverse built environment and that support the access of every possible beneficiary to the dynamic and hard to anticipate life on these territories.

Mulțumiri

În final, doresc să mulțumesc tuturor contributorilor care au participat la elaborarea acestei cărți, pentru deschiderea lor la ideea de a crea împreună, de la zero, acest volum, de a scrie un text original și de a ilustra practicile enunțate. Mulțumesc echipei editoriale (Lorin Niculae, Anca-Ioana Călugărescu), pentru bucuria unei noi colaborări și dezvoltarea conceptului cărții, și echipei de grafică (director artistic: Nichita Herăscu, ilustratoare: Daria Ruță, asistentă tehnoredactare: Daria Stănuică), pentru elementele vizuale distincte care fac ca această carte să fie cartea noastră. De asemenea, mulțumesc echipei de traducători (Olga Niculae, Corina Staicu, Lia Andreea Nicolescu), care a interpretat texte din română în engleză și invers, făcând accesibile articolele despre practici sustenabile în ambele limbi¹. Mulțumesc finanțatorilor (Ordinul Arhitecților din România, Timbrul de Arhitectură, King's Foundation) pentru sprijinul dimensiunii internaționale a volumului, pe care nu o puteam prevesti când am conturat, inițial, proiectul. Nu în ultimul rând, mulțumesc Universității de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” și Editurii Universitare „Ion Mincu” pentru încrederea continuă și prietenia de lungă durată.

„Dincolo de perimetru: 12 practici complementare pentru o arhitectură a sustenabilității”, bine ai venit în bibliotecile noastre!

1 Acolo unde în corpul titlului nu este specificată abrevierea „tr.” înaintea numelui unui traducător, înseamnă că textul a fost tradus de către autor. În unele cazuri, au fost folosite instrumente disponibile on-line de traducere. Toate textele au fost verificate și corectate de către echipa de traducători a cărții.

Acknowledgements

In conclusion, I would like to share my gratefulness to all the contributors who participated in the development of this book for their openness to collaboratively create this volume together, from the ground up, for writing original texts and illustrating the enounced practices. I share my gratitude to the editorial team (Lorin Niculae, Anca-Ioana Călugărescu) for the joy of a new collaboration and the development of the book concept and to the visual team (art director: Nichita Herăscu, illustrator: Daria Ruță, assistant technical editor: Daria Stănuică) for the distinct visual elements that make this book ours. I would also like to thank the translating team (Olga Niculae, Corina Staicu, Lia Andreea Nicolescu), who interpreted texts from Romanian to English and vice versa, making these articles about sustainable practices accessible in both languages¹. I wish to thank the sponsors (Romanian Order of Architects from the architectural stamp duty, the King's Foundation) for the supporting the international-scale of our volume, which we could not have anticipated when we initially wrote the project. Last, but not least, I want to thank the "Ion Mincu" University of Architecture and Urban Planning and the "Ion Mincu" University Press for the continuous trust and long lasting friendship.

"Beyond the Perimeter: 12 Complementary Practices for a Sustainable Architecture" welcome to our libraries!

¹ Where "tr." abbreviation is not present in the title before the name of a translator, it means that the text has been translated by the author. In some cases, available online translation tools have been used. All the texts were checked and corrected by the translators' team of the book.

